

Kiến Tạo Thiên Đường

Số 10

phố Nguyễn Đại Cáo

# Table of Contents

Mục lục

Chương 1: Ngài Tốt Bụng Và Tên Ngốc

Chương 2: Vị Khách Không Được Chào Đón Nhất Trái Đất

Chương 3: Vị Khách Thường Trú Không Thể Tránh !

Chương 4: Thâm Tinh Băng

Chương 5: Tên Thô Lỗ Ngã Bệnh.

Chương 6: Bạn Tốt

Chương 7: Con Đường Vẫn Còn Rất Dài

Chương 8: Tạm Thời Xa Cách

Chương 9: Tình Một Đêm

Chương 10: Tiếp Tục ! 2 Ngày Một Đêm

Chương 11: Những Nụ Hôn

Chương 12: Quyết Đánh

Chương 13: Ai Là Cô Vợ Nhỏ

Chương 14: Cậu Muốn Làm Gì ?

Chương 15: Happy New Year

Chương 16: Broken !

Chương 17: Mang Ổn

Chương 18: Chính Là Yêu Thương Cậu

Chương 19: Về Nhà Ăn Tết

Chương 20: Không Được Vây Thì Thỏa Hiệp Đi ! (Phần 1)

Chương 20: Không Được Vây Thì Thỏa Hiệp Đi ( Phần 2 )

Chương 21: Lạc Địa Bất Sinh Căn

Chương 22: Thèm Khát Bạo Lực

Chương 23: Trốn Không Được Chạy Không Thoát

Chương 24: Cứ Quyết Định Như Vậy

Chương 25: Đi Xa

Chương 26: Giảm Cân Mùa Hè

Chương 27: Cuộc Sống Của Mỗi Người

Chương 28: Cuộc Chiến Vì Tình Yêu

Chương 29: Nghiến Răng Nghiến Lợi

Chương 30: Chính Là Cậu , Không Cần Nghi Ngờ Nữa

Chương 31: Nối Lại Tình Xưa !

Chương Final : Viên Mãn Bằng Hạnh Phúc Ngọt Ngào

Phiên Ngoại 1: Uống! Uống! Uống!

## Mục lục

|                                                              |
|--------------------------------------------------------------|
| <u>Chương 1: Ngài Tốt Bụng Và Tên Ngốc</u>                   |
| <u>Chương 2: Vị Khách Không Được Chào Đón Nhất Trái Đất</u>  |
| <u>Chương 3: Vị Khách Thường Trú Không Thể Tránh !</u>       |
| <u>Chương 4: Thâm Tỉnh Bằng</u>                              |
| <u>Chương 5: Tên Thô Lỗ Ngã Bệnh.</u>                        |
| <u>Chương 6: Bạn Tốt</u>                                     |
| <u>Chương 7: Con Đường Vẫn Còn Rất Dài</u>                   |
| <u>Chương 8: Tạm Thời Xa Cách</u>                            |
| <u>Chương 9: Tình Một Đêm</u>                                |
| <u>Chương 10: Tiếp Tục ! 2 Ngày Một Đêm</u>                  |
| <u>Chương 11: Những Nụ Hôn</u>                               |
| <u>Chương 12: Quyết Đánh</u>                                 |
| <u>Chương 13: Ai Là Cô Vợ Nhỏ</u>                            |
| <u>Chương 14: Cậu Muốn Làm Gì ?</u>                          |
| <u>Chương 15: Happy New Year</u>                             |
| <u>Chương 16: Broken !</u>                                   |
| <u>Chương 17: Mang Ổn</u>                                    |
| <u>Chương 18: Chính Là Yêu Thương Cậu</u>                    |
| <u>Chương 19: Về Nhà Ăn Tết</u>                              |
| <u>Chương 20: Không Được Vậy Thì Thỏa Hiệp Đi ! (Phần 1)</u> |
| <u>Chương 20: Không Được Vậy Thỏa Hiệp Đi ( Phần 2 )</u>     |
| <u>Chương 21: Lạc Địa Bất Sinh Căn</u>                       |
| <u>Chương 22: Thèm Khát Bạo Lực</u>                          |
| <u>Chương 23: Trốn Không Được Chạy Không Thoát</u>           |
| <u>Chương 24: Cứ Quyết Định Như Vậy</u>                      |
| <u>Chương 25: Đi Xa</u>                                      |
| <u>Chương 26: Giảm Cân Mùa Hè</u>                            |
| <u>Chương 27: Cuộc Sống Của Mỗi Người</u>                    |
| <u>Chương 28: Cuộc Chiến Vì Tình Yêu</u>                     |
| <u>Chương 29: Nghiến Răng Nghiến Lợi</u>                     |
| <u>Chương 30: Chính Là Cậu , Không Cần Nghi Ngờ Nữa</u>      |
| <u>Chương 31: Nối Lại Tình Xưa !</u>                         |
| <u>Chương Final : Viên Mãn Bằng Hạnh Phúc Ngọt Ngào</u>      |
| <u>Phiên Ngoại 1: Uống! Uống! Uống!</u>                      |

# SỐ 10 PHỐ YÊN ĐẠI TÀ

Kiểm Tấu Thiên Phong

[www.dtv-ebook.com](http://www.dtv-ebook.com)

## Chương 1: Ngài Tốt Bụng Và Tên Ngốc

Ta là soái ca: Sóc bông (1) của tôi có thai!!

Tình yêu 123: Chúc mừng ^\_^

Ta là soái ca: Phải làm sao đây?

Tình yêu 123: Màu gì?

Ta là soái ca: Màu xám tro tiêu chuẩn, cả hai con luôn!

Tình yêu 123: Cậu mua ở chỗ tôi khi nào?

Ta là soái ca: A? Tôi không phải mua của anh!

Hàng Hàng nhìn màn hình, mồ hôi to như hạt đậu lăn tròn trên trán...

Cái người 'Ta là soái ca' kia vẫn tiếp tục oanh tạc cửa hàng trên taobao...

Người này làm sao vậy? Không phải mua của mình, lại muốn tìm mình giải quyết.

Nói chuyện với cậu ta, hiểu biết về tình hình sóc bông của cậu ta, Hàng Hàng nghĩ thôi thì quản một chút đi. Nếu cậu ta đã tìm được mình cũng xem như duyên phận, hơn nữa, bản thân cũng rất yêu thích sóc bông. Xem vị này cầu thả, chỉ sợ thật sự không đối phó được với lần mang thai đầu tiên. Đã lỡ bất hạnh vướng vào rồi, Hàng Hàng không biết thì không sao, biết rồi thì rất khó chịu. Hơn nữa, cũng là một vị khách hàng tự động tìm tới

cửa, thức ăn cho sóc bông, đồ ăn vặt vân vân, rồi lại đồ dùng linh tinh, đều rất có lợi nhuận. Tôi cũng không tin cậu sau này không mua ở chỗ của tôi.

Đối phương hỏi địa chỉ, nghe nói là số 10 phố Yên Đại Tà liền liên tục trầm trồ khen ngợi, cậu ta nói cậu ta ở ngay Quốc Tử Giám, rất gần.

Hàng Hàng nhìn tên ngọc đẩy đăng xuất, lại ngồi trước máy tính thêm một chút, hôm nay việc làm ăn trên taobao khá quạnh quẽ.

Chuông gió treo ở cửa vang lên, Hàng Hàng ngẩng đầu, quả nhiên là Chu tiểu thư và chú chó Bobtail (2) 'Siêu Nhân' của cô...

"HI~~ Tôi tới đây."

"Hôm nay cũng rất sớm a, mời cô ngồi, có thể làm đẹp ngay lập tức." Hàng Hàng mang cho Chu tiểu thư một ly nước đá, Bobtail ngồi bên cạnh cô, vô cùng hiền lành.

"Tôi có thói quen đến đây trước tiên." Chu tiểu thư lấy một cuốn tạp chí mới từ trong túi xách, lại lấy ra chậu thức ăn của 'Siêu Nhân' rồi thả cho nó chút thức ăn vặt.

"Xin chào." Chuông gió lại vang, người đẩy cửa là một cô gái tầm mười tám mười chín tuổi.

"Xin chào, cô cần gì?"

"Tôi muốn xem thức ăn cho chó."

"Được, muốn hiệu nào?"

"Pedigree (3) bao nhiêu tiền một cân?"

"Loại có nhân hay là bình thường?"

"Có nhân."

"8 đồng."

"A! Vẫn còn rất rẻ."

"Phải. Lấy bao nhiêu?"

"Ừm... Lấy cho tôi bốn cân, nhiều hơn tôi cầm không nổi đâu."

"Được, chờ một chút. Có khát không? Trong máy nước uống có nước đá, ly ở bên cạnh."

"Tốt quá, tôi vừa mới dọn đến chỗ này, có cửa hàng thú cưng rất tiện lợi." Cô gái cầm lấy ly rót nước, "Hôm nay nóng quá đi."

"Phải, mùa hè mà. Cô ở đâu đến vậy?"

"Ở Trung Hí."

"A, vậy là rất gần."

"Đúng vậy, sau này sẽ thường xuyên đến."

Hàng Hàng đem ra hai túi bốn cân thức ăn cho chó: "Đây, thức ăn cho chó."

"Được, để tôi đưa tiền cho anh." Cô gái nói xong tiến đến trước quầy thu ngân, "Đúng rồi, làm đẹp cho thú cưng bao nhiêu tiền a?"

"Loại gì?"

"Schnauzer!" (4)

"Nếu chỉ tía lông thì 40, trọn gói 120."

"Cũng không đắt lắm, tắm rửa thì sao?"

"50."

"Được."

"Đây là tiền thôi lại, tôi cho cô danh thiếp, có việc cần thì tư vấn."

"Cảm ơn!"

Lúc cô gái rời đi rất vui vẻ, chẳng những cửa hàng thú cưng gần như vậy, ông chủ lại đẹp trai, giá cả cũng hợp lý! Chắc chắn đến thường xuyên~~

Chu tiểu thư xem xong một bài báo, Hải Hồng từ trong phòng chuẩn bị đi ra. "Chị Chu, lại đến sớm rồi."

"Mang 'Siêu Nhân' của chị đi đi."

"Vâng. Nào, Siêu Nhân, đi thôi! Cùng chị đi tắm rửa sạch sẽ~"

Chu tiểu thư nhìn 'Siêu Nhân' đi vào, tiếp tục cầm lấy tạp chí.

Hàng Hàng hoạt động bả vai một chút rồi quay lại trước máy tính. Đây là một ngày trong cuộc sống bình thường của hần. Đúng vậy, cuộc sống mỗi ngày của Hàng Hàng cơ bản đều là như thế, hần có một tiệm thú cưng quy mô vừa phải, cung cấp cho những người yêu thú cưng nhiều loại thức ăn và dịch vụ, có hai nhân viên làm thuê, gọi là Lâm Hải Hồng và Thôi Doanh Doanh, là hai cô gái hoạt bát đáng yêu, có giấy chứng nhận bác sĩ thú y, nhiệt tình yêu thương động vật. Tiệm thú cưng của Hàng Hàng nằm ở số 10 phố Yên Đại Tà, là một sân trong độc lập, nhà hai tầng to theo kiểu cũ, phần tầng một và sân đều được xây dựng thành tiệm thú cưng, tầng hai là chỗ ở cá nhân của hần. Sân nhà này là do cha hần mua từ rất lâu trước đây, ngoại trừ ngôi nhà này bọn họ còn có một chỗ ở khác tại An Môn, đáng tiếc lại bỏ trống, vì cha mẹ đều làm ngoại giao, thường cư trú tại nước ngoài.

Hàng Hàng mỗi ngày 10h rời giường, tiệm thú cưng đúng 10h30 mở cửa, thời gian buôn bán mỗi ngày là từ 10h30 sáng đến 10h30 tối. Hải Hồng và Doanh Doanh mỗi ngày 4h thay ca. Họ ở đây làm việc đã gần hai năm, quan hệ với thú cưng của khách hàng đều phi thường tốt.

Hàng Hàng không có yêu thích gì đặc biệt, chỉ là thú cưng và du lịch. Thú cưng yêu nhất chính là sóc bông Ca Ca, giống đực, năm nay đã gần 4 tuổi, quan hệ của bọn họ đặc biệt thân thiết. Theo lý thuyết, trong cuộc sống của Hàng Hàng, cái gì nên có cũng đã có, chỉ duy nhất thiếu một người bạn, con người, yêu cầu cũng là giống đực. ^\_^

"Đúng vậy, từ An Môn đi tới cửa hàng này, cứ đi như vậy." Lương Trạch ngồi ở ghế sau xe taxi, bên cạnh là hai con sóc bông màu xám của cậu, nhị vị hiện nay đã bị cách ly – do yêu cầu giống cái khi mang thai sẽ cự tuyệt giống đực, cho nên tóm lại cũng không thể không cách ly.

Lương Trạch nhìn hai cục cưng yêu dấu của cậu, có chút lo lắng, sợ có cái gì sơ suất.

Trước khi ra khỏi nhà cậu đã xác định trên người mình có hơn 700, hẳn là đủ để giải quyết vấn đề. Đương nhiên, lúc phát hiện tiền trong túi chỉ có hơn 700 cậu vẫn rất ảo não, ngày hôm qua lại đi uống lớn, đó là đương nhiên, nếu không túi tiền sao lại trống rỗng. Cả nhóm hồ bằng cầu hữu đều thích uống rượu với Lương Trạch, cậu uống càng nhiều thì mọi người càng vui vẻ, bởi vì chỉ cần một khi cậu say, chuẩn là câu nói kia: "Ai tranh trả tiền với tôi là tôi cho người đó biết tay". Đối với Lương Trạch mà nói, lúc đó nhất định phải tranh trả tiền cho bằng được, nhưng mỗi khi tỉnh rượu cậu liền oán hận chính mình. Lương Trạch cảm thấy bản thân có thể là mê muội, như một quy định bất thành văn đã nhốt hẳn vào tù: nhận tiền nhuận bút là mời mọi người uống rượu, hơn nữa mỗi lần uống đều tiêu hết tất cả tiền trong túi. = =

Lương Trạch là một tác giả tự do, chủ yếu dựa vào văn kiếm tiền, thu nhập cố định mỗi tháng là viết bài cho tạp chí P, có chuyên mục của cậu, khoản thu vào này gần 1500 đồng, còn lại chính là viết bản thảo, cũng tương đối ổn định, ngoài ra cậu còn viết tiểu thuyết, năm trước phát hành một tiểu thuyết 'Manh' ở 'Cổ sự', vinh quang nhận được một giải thưởng không nhỏ trong giới văn học, hiện nay đang cùng một nhà xuất bản nào đó ký hợp đồng, đang phấn đấu để phát hành bộ tiểu thuyết dài đầu tiên của cậu 'Hoa khai bất bại', đề tài được chọn là nói về ba người phụ nữ ở ba thời kỳ, cuộc đời của họ đã phải chứng kiến sự thịnh suy lên xuống của xã hội và gia tộc. Đúng vậy, Lương Trạch là một người nhìn thế nào cũng không giống tiểu thuyết gia văn học, nhưng lại là tiểu thuyết gia văn học...

Tại sao lại nói cậu không giống? Dùng lời nói của bạn bè cậu – đầu óc của Lương Trạch bị giới hạn trong tác phẩm văn học của cậu.

Phải, đây là lời nói thật. Cuộc sống của Lương Trạch rất lười thôi, rất ngớ ngẩn, rất ngốc. Chúng tôi xin trình bày từng cái...

Về lười thôi...

Lương Trạch sống một mình trong một căn hộ hai phòng ở Quốc Tử Giám, bởi vì lúc nhỏ cha mẹ bất ngờ qua đời, hơn nữa anh trai duy nhất cưới vợ sinh con, căn nhà chỉ còn lại một mình cậu. Phòng ngủ nhỏ được đổi thành phòng sách, đó là chỗ miễn cưỡng sạch sẽ duy nhất trong căn hộ. Phòng ngủ lớn quanh năm đều là chăn mền lộn xộn, quần áo tùy tiện thay, tiểu thuyết các quốc gia bừa bãi vân vân... Phòng khách lại vô cùng thâm trầm, chất đầy các phế phẩm xa xỉ. Thật sự là phế phẩm, ví dụ như, có một cái gương, tên là: Ma gương Socrates, Lương Trạch dùng 7000 đồng (khoảng 25 triệu Đ) để mua nó, kỳ thực món đồ đó cái gì cũng không phải, đồ cổ còn không đúng, là một đại gia họ Phan lừa bán cho cậu; còn ví dụ như, trưng bày bên trên là một cái bình gốm màu đời Đường, nghe nói là từ trong cung thời nhà Thanh truyền ra, Lương Trạch mua 9000 (khoảng 32 triệu Đ), sau đó tìm người giám định: là sản phẩm năm 1999 ở trấn Cảnh

Đức (một địa phương ở tỉnh Giang Tây nổi tiếng với nghề làm gốm); lại ví dụ như: gấu Teddy cao bằng nửa người, nghe nói là con gấu Teddy đầu tiên trên thế giới, Lương Trạch mua 5000 (khoảng 18 triệu Đ), theo khảo chứng thì là sản phẩm mô phỏng của Slovakia năm 95...

Về ngó ngán...

Chuyện ngó ngán của Lương Trạch nhiều lắm, thế nên bạn bè thân thiết đều gọi cậu là tên ngốc. Vài ví dụ. Một, về sóc bông. Lần đầu tiên Lương Trạch nhìn thấy sóc bông là đưa chị dâu đi cửa hàng thú cưng, lúc ấy chị dâu mang em chó Bắc Kinh (5) của cô đi tĩa lông, giữa rất nhiều động vật Lương Trạch đã nhìn thấy sóc bông. Khi đó Lương Trạch không biết rốt cuộc sóc bông là cái gì, cậu chỉ thấy một cục tròn vo béo lùn có hơi giống thỏ đang ngồi xồm quay mông về phía mình. Lương Trạch thò tay vào lồng sắt, không nói hai lời đã bị găm một ngum. Lương Trạch kêu to: Đây là cái gì vậy! Chủ tiệm nói: Sóc bông. Lương Trạch hỏi: Tại sao nó lại cắn tôi? Chủ tiệm nói: Bởi vì nó đang ăn. Lương Trạch hỏi: Khi nào thì nó không ăn. Chủ tiệm nói: Lúc nào cũng ăn. Sóc bông lúc này xoay mình một cái, Lương Trạch vừa thấy liền thích ngay. Cuối cùng hai bên thống nhất hai con sóc bông giá 5000 đồng. Chị dâu và chó Bắc Kinh đi ra hận không thể dùng ánh mắt giết chết chủ tiệm. Kỳ thật hai con kia giá trị chỉ khoảng 2000, vậy vẫn còn mắc. Hai, về được giải thưởng. Khi tiểu thuyết 'Manh' của Lương Trạch nhận được giải thưởng, biên tập của tạp chí 'Cổ sự' thông báo trước cho cậu, khi đó Lương Trạch còn chưa tỉnh ngủ, tiếp điện thoại biết được tin này, cậu nói: A, được giải thưởng sao? Giỏi quá, tôi đã nói tôi là thiên tài! Một chút khiêm tốn cũng không biết, lão biên tập nắm điện thoại hận không thể bẻ cổ cậu. Ba, về bạn gái. Lương Trạch chỉ có một người thân, đó chính là anh trai cậu, anh trai yêu thương em trai là đương nhiên, nhưng em trai ngó ngán thế thì anh trai phải nói ra: Em trai à, em đừng quen bạn gái, đừng quen nữa! Tại sao? Chắc, nói là việc lớn thì cũng không lớn, cứ cho là việc nhỏ đi... Bạn gái thứ nhất là Lương Trạch không ít tiền, bạn gái thứ hai lấy chuyện có thai buộc cậu kết hôn, kết quả phát hiện đứa bé không

phải của cậu, người thứ ba, người thứ ba cũng được, chỉ là không phúc hậu cùng người khác bỏ trốn...

Về gốc...

Tổng hợp hai điểm bên trên, cậu gốc là chuyện tự nhiên không cần nhiều lời...

Lương Trạch rất tịch mịch, chỉ có lúc viết văn là không tịch mịch, nhưng cuộc sống của cậu chung quy lại không có nhiều thời điểm viết văn. Sự tịch mịch của Lương Trạch chỉ có bọn nó có thể làm giảm – sóc bông. Đây là nguyên nhân cậu đấu đá lung tung cũng quyết tâm chạy đến số 10 phố Yên Đại Tà. Bọn nó không thể có chuyện, bọn nó có chuyện, cuộc sống của Lương Trạch cũng có chuyện theo...

Nói về tìm được Hàng Hàng thật sự là ngẫu nhiên, chính là đêm hôm qua đã xảy ra đại chiến, con đực bị cắn đến không lành, Lương Trạch lên baidu, phát hiện có thể con cái mang thai. Chuyện này là đại hỉ sự a, lại có thêm một người bạn mới! Sau đó cậu vội vàng liên hệ tiệm thú cưng đã bán cho cậu, kết quả khi có người nghe máy, sáng sớm đã muốn giết người, cậu phát hiện chỗ đó đã đổi thành một quán ăn. Lương Trạch thật sự luống cuống, cậu làm sao đỡ đẽ cho sóc bông đây? Dưới tình thế cấp bách, cậu nhớ tới taobao, chọn đại một tiệm thú cưng, lại chính là của Hàng Hàng...

.

Chuông gió lại vang lên, Hàng Hàng quay đầu lại, là một chàng trai cao lớn, tuổi thoát nhìn cũng xấp xỉ mình, cậu ta ôm một cái lồng to đựng sóc bông, dùng cả người ủi cửa mở ra y như lợn. Không cần phải nói, đây khẳng định chính là vị 'Ta là soái ca'. Hàng Hàng hứng thú đánh giá, dám xưng 'Ta là soái ca' bình thường có hai loại người: vừa mập vừa xấu, hoặc là bệnh tâm thần tự kỷ. Vị này diện mạo rất tốt, ngoại hình không tồi, hiển nhiên thuộc loại phía sau...

"Ta là soái ca'?" Hàng Hàng đứng dậy mỉm cười...

Lương Trạch sững sốt, trong lòng tự nói người này làm sao vậy a, anh đẹp trai, rất đẹp trai, tôi là đàn ông cũng phải thừa nhận anh đẹp trai, nhưng anh cũng không nên bắt tôi khen anh đẹp trai chứ? Trong lòng nghĩ như vậy, Lương Trạch ngoài miệng cũng không dám nói như vậy, được rồi, đây cũng không muốn đắc tội một người như anh ta làm gì, vì sóc bông của cậu và vì cục cưng sóc bông sắp ra đời... Nhịn!

"Đẹp trai, anh rất là đẹp trai!" Lương Trạch thành khẩn gật đầu...

"A?" Hàng Hàng suýt nữa thì hồng mắt. Tôi biết tôi rất đẹp trai, cũng biết căn nhà số 10 phố Yên Đại Tà này rất dễ bị người khác hiểu lầm, chính là... Khụ! Hàng Hàng trong lòng đảo ngược, hiểu rồi, cậu ta là hiểu lầm câu hỏi anh hỏi cậu ta có phải 'Ta là soái ca' không.

"Anh hết sức đẹp trai, Brad Pitt (6) cũng không đẹp trai bằng anh, thiệt đó. Anh mau xem sóc bông dùm tôi đi, anh đẹp trai!" Lương Trạch đem lồng sắt đặt lên trên quầy thu ngân, thành khẩn khen ngợi Hàng Hàng...

"Cậu em," Hàng Hàng thở dài một hơi, "Cậu không cần khen tôi đẹp trai, tôi chỉ là muốn xác định với cậu một chút, cậu có phải là 'Ta là soái ca' trên taobao kia không."

"A! À! Ặc! Phải." Chỉ là một cái tên thuận cmn tay đặt ra, không có cách a, nhất định phải đăng ký, lúc đấy cũng không suy nghĩ gì nhiều, càng không nghĩ đến sau này mình lại trở thành sát thủ taobao. Lương Trạch có một cảm xúc cá nhất, đó chính là – yêu quý sinh mệnh, phải rời xa taobao thôi. = = "Chính là tôi! Anh mau xem giúp tôi, đây là mang thai bao lâu rồi?"

"Tôi xem thế nào đây?"

"Xem mạch."

Cái mũi Hàng Hàng cũng muốn lệch sang một bên, từng nghe qua bác sĩ Đông y xem mạch cho phụ nữ, chưa từng nghe qua bác sĩ thú y xem mạch cho sóc bông...

"Có cảm giác nó mang thai từ lúc nào?" Hàng Hàng như cũ duy trì nụ cười chuyên nghiệp.

"Tối hôm qua."

"..." Hàng Hàng hoàn toàn không nói gì.

"Cậu thấy chúng nó xx?"

"Không có."

"VẬY... Làm sao cậu kết luận như thế?"

"Này, anh đó, rất không chuyên nghiệp, tôi đã nhìn ra, mà anh còn xem không được?"

"Xin lỗi tôi ngu dốt, cậu nhắc nhở một chút đi?"

"Anh không thấy hai con tôi mang đến sao! Con đực bị con cái cắn bị thương."

Hàng Hàng đương nhiên không muốn nghe cậu ta nói xằng, mở lồng sắt, dùng miếng khoai lang dụ một con đến.

"Đó là con đực!"

"Để tôi xem lỗ tai nó."

Hàng Hàng nâng niu sóc bông trong lòng bàn tay, quan sát một chút vết thương không nghiêm trọng lắm. Sóc bông không quá thân quen với hân, ăn

hết miếng khoai lang thì quay lưng muốn trở lại lồng sắt, trong phút chốc đó, phần bụng quét qua trước mắt, Hàng Hàng xác nhận đó là con cái.

"Đây là con cái a."

"Không thể nào!"

Hàng Hàng thả con đó xuống, lại lấy một con khác ra, xem xét xong – cũng là con cái.

"Sóc bông của cậu tuyệt đối sẽ không mang thai." Hàng Hàng vui sướng nhìn Lương Trạch.

"Làm sao có chuyện đó, không phải con cái đã cắn con đực sao?"

"Hai con này – đều là con cái."

"A?"

"Là thật."

"Không thể nào, người bán cho tôi nói đây là một đôi, một đực một cái!"

Hầy! Người này quá thành thật.

Hàng Hàng không hề nổi nóng, lật cái bụng sóc bông, chỉ cho Lương Trạch. "Nhìn này?"

"Ờ."

Lại lấy thêm con khác. "Thấy chưa?"

"Ờ."

"Cảm thấy có khác nhau không?"

"Này... Bọn nó cũng không khác nhau mấy."

"Xong!" Thật đúng là không gặp tường thành không quay đầu lại. "Cậu theo tôi lại đây," Hàng Hàng nói xong tiến đến chỗ Ca Ca. "Ca Ca, lại đây!"

Lương Trạch nhìn Hàng Hàng tóm lấy một con sóc bông khác, lật cái bụng. "Lần này thì không giống."

Phụt... Nước đá Lương Trạch vừa uống đến miệng toàn bộ văng ra. "Này này này..."

"Cho nên ngài yên tâm, sẽ không mang thai. Bất quá đề nghị ngài tách ra nuôi, đây nếu là hai con đực, đã cắn nhau chết rồi."

"Ặc..."

Trao đổi với Hàng Hàng một lúc lâu, Lương Trạch cuối cùng cũng chịu đổi mặt với hiện thực. Cậu nói muốn mua lồng sắt mới, Hàng Hàng giới thiệu cho vài loại. Lương Trạch cảm thấy lồng sắt của Hàng Hàng so với cái của mình tốt hơn như thế nào đấy, mọi người nói xem nếu chỉ mua một cái cho một con, con còn lại sẽ... Nghiến răng, mua hai cái! Không thể phân biệt đối xử.

Cuối cùng giao dịch thành công – hai cái lồng xa hoa có trang bị bên trong, tặng thêm hai gói khoai lang vụn, hai gói cát tắm, hai gói đồ ăn, 750 đồng.

Lương Trạch đem tất cả tiền trong túi đưa cho Hàng Hàng.

Hàng Hàng thực thích vị khách hàng này nha, quả là chịu chi mạnh tay!

Trước khi Lương Trạch đi, hai người trao đổi số điện thoại, Hàng Hàng nói với Lương Trạch có việc gì cần cứ gọi điện thoại, không tiện đến lấy có

thể giao đến nhà. Đúng lúc này, cô giao cơm mang theo hai phần cơm đi vào, trực tiếp đặt ở trên quầy thu ngân.

"Đến giờ cơm hả?" Lương Trạch vô hại cười.

"Đúng vậy."

"Cơm hộp?"

"Ừ." Hàng Hàng gật đầu.

"Nghe mùi rất thơm..."

"Cậu đói bụng?"

"A, vâng, ngày hôm qua uống nhiều rượu nên cả đêm đã nôn ra sạch sẽ."

"Vậy nếu không... Cậu cũng ăn chút đi? Giờ này có thể kẹt xe..." Hàng Hàng thấy Lương Trạch đức hạnh như vậy, cảm thấy nếu hắn không nói như này thì hắn rất không tốt, vị kia rõ ràng nước miếng đều muốn dùng mãnh phun trào. = =

"Được! Anh thật tốt!"

"..." Đấy! Quả nhiên gái đúng chỗ ngựa, thật là một con người... không... khách... khí.

---

\*Chú thích:

(1) Sóc bông: Tên khoa học là Chinchilla, hay còn gọi là sóc sinsin, mình gọi sóc bông cho đáng yêu. :))

(2) Chó Bobtail: hay còn gọi là chó chăn cừu Anh quốc

(3) Pedigree: thì chỉ là một nhãn hiệu thức ăn cho chó thôi :))

(4) Schnauzer: một giống chó cảnh của Đức

# SỐ 10 PHỐ YÊN ĐẠI TÀ

Kiểm Tấu Thiên Phong

[www.dtv-ebook.com](http://www.dtv-ebook.com)

## Chương 2: Vị Khách Không Được Chào Đón Nhất Trái Đất

Ta là soái ca: Này, anh đẹp trai, anh đâu rồi?

Tình yêu 123: Chào soái ca, tôi đây.

Ta là soái ca: Quá khen quá khen, tôi không có đẹp trai bằng anh!

Tình yêu 123: . . . . .

Ta là soái ca: Hỏi anh chuyện này.

Tình yêu 123: Mời nói.

Ta là soái ca: Lần trước, lần trước tôi đã đến.

Tình yêu 123: Ừ.

Ta là soái ca: Anh có biết tôi là ai không?

Tình yêu 123: Biết, lần trước đậu đến đây mang theo hai con sóc bông cái. ^\_^

Ta là soái ca: ... Đúng, chính là tôi.

Tình yêu 123: Cậu tiếp theo sẽ nói, cậu muốn mua đồ dùng cho sóc bông?

Ta là soái ca: Không phải! Tặng phẩm của anh lần trước còn chưa ăn xong.

Tình yêu 123: Vậy chuyện gì?

Ta là soái ca: Anh có thể phối giống cho tôi được không?

Tình yêu 123: . . . . .

Nếu nói rằng trên thế giới có người thiếu dinh dưỡng não bẩm sinh, đó cũng không phải là nói dối. Hàng Hàng khẳng định mình đã được lãnh giáo từ Lương Trạch rồi. Thực ra nói chuyện là một môn nghệ thuật, không nhất thiết phải mặt đối mặt, cho dù chỉ là gõ chữ thế này cũng đã là nghệ thuật rồi, nó có thể thể hiện đầy đủ tính cách của một người. Người nói chuyện uyển chuyển bình thường sẽ rất hiểu đời và khôn khéo, người nói chuyện hay dùng biểu tượng cảm xúc thường thì nội tâm trống rỗng, người đi thẳng vào vấn đề thường rất độ lượng, người mà... vừa nói chuyện đã muốn ăn đập thì nhất định cấu tạo não rất đặc biệt.

Có người đặt câu hỏi như vậy sao – Anh có thể phối giống cho tôi được không?

Là của mình thì cũng nên nói: Anh có thể phối giống cho sóc bông của tôi được không?

Cái quái gì lại bảo tôi có thể phối giống cho cậu hay không!

Nếu tôi và cậu có thể phối giống được, vậy hai con sóc bông giống cái kia cũng có thể phối giống với nhau được! =.=

Lương Trạch bên kia vẫn đang tiếp tục hỏi, Hàng Hàng nhú nhú mày, mở ra sổ liên lạc khách hàng. Chuyện này đương nhiên không 'nói', vậy nói không rõ ràng rồi, có thể khiến hấn tức chết.

Lương Trạch ngồi xổm trên ghế, tay chơi đùa với sóc bông, mắt nhìn chăm chăm màn hình, điện thoại bỗng dưng vang lên.

Con mẹ nó, ai vậy? Gọi điện thoại thật không đúng lúc.

"Alô?" Lương Trạch nhận cuộc điện thoại từ dãy số xa lạ này không một chút cảm tình, cậu suy nghĩ hơn một tháng, cảm thấy để cho hai em sóc bông nhà mình tuổi già cô đơn thì có chút không phúc hậu, suy nghĩ tới suy nghĩ lui, đột nhiên nhớ đến lần trước Hàng Hàng cho cậu xem con sóc bông giống đực kia, nhìn thôi đã thấy sinh khí dồi dào, cũng rất thích hợp, liệu có thể...

"Xin chào, là Lương tiên sinh phải không?"

"Đúng, tôi đây, anh là ai?"

"Tôi là Hàng Hàng."

"Hàng Hàng là ai?"

Hàng Hàng cầm điện thoại, bỗng dưng cảm giác mình bị hỏi khó, vấn đề này có thể so với việc hỏi gà có trước hay trứng có trước. Người này có phải cầm danh thiếp về mà không xem? Dưới cơn tức giận, Hàng Hàng quyết định làm cho Lương Trạch khó xử: "Cậu không phải muốn tìm tôi phối giống sao?"

"A! A, a, là anh a. Đúng đúng đúng, là phối giống với anh, đúng vậy!"

Hàng Hàng liền khúc khích cười vui vẻ, đập hủ trên miệng người thế này thực sự có thể ăn không trả tiền.

"Anh vui cái gì a, tôi rất đứng đắn, tôi chính là muốn phối giống với anh." Lương Trạch không hiểu ra sao cả.

". . . ." Hàng Hàng cười không nổi, một chút cảm giác lừa gạt được cậu ta cũng không có, ngược lại còn thấy tự bản thân rất mất mặt.

"Tôi nói cho anh biết," Lương Trạch vừa nghe điện thoại, vừa chơi với sóc bông, "Lần trước anh cho tôi xem, bộ phận giống đực vô cùng hoàn chỉnh đó, tuổi chắc không lớn lắm nhỉ? Trước đây từng phối chưa? Phí là bao nhiêu?"

"Lương tiên sinh," Hàng Hàng chịu không nổi nữa. "Tôi muốn sửa một chút."

"Sao?"

"Cậu cần phải nói của cậu, nói tiếp đi..."

"Anh?"

". . . . ."

"Tốt lắm, lần trước anh cho tôi xem, bộ phận giống đực vô cùng hoàn chỉnh đó, tuổi chắc không lớn lắm nhỉ? Trước đây từng phối chưa? Phí là bao nhiêu?"

"Phải... Sóc bông của cậu, cậu có thể thêm hai chữ 'sóc bông' vào không."

"Á..." Lương Trạch sửng sốt, tự gõ đầu mình một cái. "Khụ! Đúng đúng, tôi hiểu rồi, ha ha ha... Nhưng không phải anh cũng hiểu được đó sao!"

Hàng Hàng suýt chút nữa là bật cười, trừng mắt nhìn trần nhà vạm khí.

"Tôi không phải hai con sóc bông, tôi chỉ nghĩ, nếu không có chồng, hai đứa nó sẽ rất cô đơn, rồi tôi lại nhớ đến sóc bông của anh, anh xem..."

"Chuyện này tôi cũng không biết, còn tùy vào lựa chọn, phải xem thái độ của Ca Ca."

"Hả? Còn phải thương lượng với bạn gái anh?"

Hàng Hàng muốn ném điện thoại, nói thật, hẳn cuối cùng đã hối hận vì mình gọi cuộc điện thoại này, được rồi, cái người sao Hỏa này, bây giờ tôi cho cậu đi du lịch sao Hỏa miễn phí!

"Này! Này! Sóng điện thoại anh không tốt hả?" Hàng Hàng hơn nửa ngày không nói chuyện, Lương Trạch dự định cúp máy.

"Ca Ca là sóc bông của tôi."

"A! Vậy còn xem thái độ gì? Không thể nhốt cùng một chỗ luôn sao?"

"Đem cậu và một cô gái nhốt cùng một chỗ thì cậu động dục chắc?" Hàng Hàng ánh mắt căm tức nhìn thẳng về phía trước, ánh mắt hung thần ác sát làm cho cún con trong lồng trước mặt một trận lạnh run.

"Nếu mà gọi cảm thì chắc cũng được đó!"

". . . . ."

"Thực ra thì cũng không khác nhau mấy, tôi không có kén chọn."

". . . . ."

"Này? Này? Này, sao anh lại không nói lời nào nữa rồi?"

.

Lương Trạch lại mang theo lồng sắt tiến vào ngôi nhà số 10 phố Yên Đại Tà, không sớm không muộn, 6h, vừa đúng thời gian Hàng Hàng chuẩn bị ăn, khi cậu bước vào còn đụng mặt với cô giao cơm.

Hàng Hàng giương mắt nhìn thấy Lương Trạch, dây thần kinh nảy một chút rồi xoắn hết cả lại.

"Anh đẹp trai, anh phải đổi điện thoại đi, điện thoại của anh không ổn rồi, lúc đầu là nói chuyện nghe không được, sau này chuông cũng có vấn đề luôn rồi phải không?" Lương Trạch đặt lồng sắt lên trên quầy, lau một chút mồ hôi trên trán.

Được rồi, người này nghiêm nhiên vào nhà thăm hỏi, để tôi xem cậu còn có chiêu gì.

"Đến kỳ động dục?" Hàng Hàng tận lực nặn ra một nụ cười.

"Kỳ động dục là gì?"

". . . . ."

"Này... không phải lúc nào cũng được sao?"

"Đó là cậu."

"A, ý anh là giống đực thì lúc nào cũng được, giống cái thì không?"

". . . . ."

"Anh đẹp trai, anh hôm nay tâm tình không tốt? Sao lại nói ít vậy?"

"Còn nói được." Hàng Hàng nuốt nước bọt, tự an ủi.

"Có phải anh cãi nhau với bạn gái? Tôi nói anh biết nha, chuyện này anh không cần quá lo lắng, con gái rất dễ dỗ dành..."

"Nói về sóc bông của cậu đi." Hàng Hàng dùng sức nắm cái chén.

"Sóc bông không vội, nói anh đi, anh xem dù sao vẻ mặt của anh cũng rất đau khổ... Tuy rằng chúng ta không quen nhau, nhưng đều là con trai, giao lưu trao đổi kinh nghiệm cũng không có việc gì đâu."

"Tôi không có bạn gái!"

"Trời ơi, anh đã lớn như vậy rồi, còn ngại ngần chuyện này làm gì? Có phải là học sinh trung học đâu."

"Chu kỳ động dục của sóc bông cái thường là cách từ 28 đến 35 ngày, mỗi lần sẽ kéo dài liên tục 4 ngày, sẽ bài tiết ra một chút chất sáp màu trắng, thông thường đều rất khó phát hiện, bởi vì chúng sẽ ăn, nên cậu phải quan sát thật cẩn thận." Hàng Hàng quyết định vào thẳng vấn đề chính.

"Ăn?" Lương Trạch rất nhanh đã bị kéo theo. "Rất bẩn a?"

"... Đây là tập tính sinh lý."

"A. Vậy..."

"Sóc bông của cậu hiện tại có bài tiết ra như thế không?"

"Nói như vậy, cậu muốn chủng loại nào?"

"Tôi đã xem của anh rồi, anh vậy là rất tốt, a, không đúng, là sóc bông của anh, ha ha ha..."

Hàng Hàng khẽ nhúm mày, "Cảm ơn... Chuyện này cũng không phải do cậu quyết định, trước tiên phải làm cho chúng nó quen thuộc nhau."

"Làm sao quen thuộc? Làm một cái phòng tình yêu hả?"

"Xin hỏi... nghề nghiệp của cậu là gì?"

"A, khụ, anh xem tôi còn chưa giới thiệu qua... Tôi là người viết tiểu thuyết."

Hàng Hàng không ngờ đến là cậu ta sẽ trả lời, đây rõ ràng là xem thường hẳn. Bất quá vừa nghe cậu ta nói viết tiểu thuyết, liền kiềm nén không được mà phỏng đoán. "Võ hiệp?"

"Không phải." Lương Trạch cười, nhìn Hàng Hàng dùng miếng khoai lang dụ con sóc bông 'Nhất Hưu' (1) ra ngoài, đây là tên được đặt khi nó còn ngụy trang là giống đực, con còn lại gọi là 'Tiểu Diệp Tử' (2) = =.

"Huyền huyền?"

"Không phải." Mắt thấy Nhất Hưu bị bỏ vào một cái lồng sắt khác, Lương Trạch nhin không được hỏi, "Đây là?"

"Để cho nó và Ca Ca cách lồng sắt làm quen một chút."

"À."

"Giả tưởng?"

"Hả?"

"Có phải viết tiểu thuyết giả tưởng không?" Đây là ba thể loại tiểu thuyết mà Hàng Hàng miễn cưỡng kết hợp lên người Lương Trạch.

"Tôi viết tiểu thuyết văn nghệ." (văn học và nghệ thuật)

Hàng Hàng vừa bắt được Tiểu Diệp Tử, bị kích thích đến nổi suýt tí nữa là ném luôn nó vào bao cát = =.

"Không giống đúng không, ha ha ha... Bạn bè tôi cũng đều nói như vậy!"

"Quan điểm của bọn họ rất đáng tin."

"Ặc."

Tiểu Diệp Tử được đưa tới bên cạnh một con sóc bông khác.

"Như vậy là được, để xem chúng nó có thể cùng nhau không."

"A. Phải chờ bao lâu a?"

"Không giống nhau, phải từ từ mà đến, hiện tại chính là bước đầu làm cho chúng nó quen thuộc nhau, chờ thêm vài ngày nếu có tình cảm thì có thể lại xê dịch đến gần thêm một chút."

"A? Vậy tôi phải ở đâu đây?" Lương Trạch trừng to mắt nhìn Hàng Hàng.

"Cậu nói cái gì?" Hàng Hàng không thể không hỏi lại, hần cảm giác là mình nghe lầm. Cậu! Cậu nên ở đâu là ở đâu!

"Tôi nói tụi nó mỗi ngày mới dịch thêm 1cm thì tôi phải làm sao bây giờ?"

"Cái gì mà cậu phải làm sao bây giờ?"

"Tôi không thể rời khỏi tụi nó a!"

". . . . ."

"Chính là tôi cũng không thể mang sóc bông của anh đi, này... Bọn nó không tiếp nhận tôi, hơn nữa..."

"Hiển nhiên là bọn nó ở lại, cậu về nhà."

"Tôi... Nhất Hưu! Tiểu Diệp Tử!"

"Cái gì??"

"A! Con này là Nhất Hưu, con kia là Tiểu Diệp Tử."

". . . . ."

"Anh trước đây không thích Nhất Hưu ca ca?"

"... Tàm tạm."

Lương Trạch mày chau mặt ủ, suy nghĩ nửa ngày, cuối cùng cắn răng nhắm mắt. "Vì hạnh phúc của Nhất Hưu và Tiểu Diệp Tử! Tôi nhin, như vậy đi, mỗi ngày vào giờ này tôi lại đến xem bọn nó!"

"Giờ này?"

"Đúng, tôi bình thường 3h chiều thức dậy, rồi chơi với tụi nó, 6h ăn cơm, buổi tối mới bắt đầu viết bài."

"Vậy phải 3h đến đây?"

"Không cần, 6h đi, ăn cơm xong tôi lại đi bộ trở về, cần phải tăng cường tập luyện!"

". . . . ."

"Hôm nay anh cũng đặt cho tôi một hộp cơm? Sao anh lại biết tôi đến giờ này? Ai u, thịt kho tàu a, tôi rất thích~~"

"Tôi..." Hàng Hàng muốn khóc, hộp cơm lần trước của Hải Hồng đã bị tên nhóc này ăn, Hải Hồng bất đắc dĩ cười cười nói, không sao đâu, tôi giảm cân.

"Lạnh cả rồi, cùng nhau ăn đi."

"Tôi..."

"A đúng rồi, phôi giống cho sóc bông bao nhiêu tiền? Đưa tiền ngay bây giờ không?"

"Không cần, cũng không có thêm phí gì đâu, tôi chỉ lấy phí gửi nuôi thôi."

"A, bao nhiêu một ngày?"

"30."

"Được, tôi đưa trước cho anh mấy ngày đây?"

"Trả sau cũng được."

"Được! A, còn tiền cơm... cũng trả sau?"

". . . . ."

"Anh đẹp trai đừng ngại, anh em ruột còn phải tính nợ rõ ràng mà, đúng rồi, không nên ăn nhiều dầu mỡ như vậy, bụng của tôi a..."

"Sao?"

"Anh xem!" Lương Trạch nói xong liền vén áo lên. "Anh xem nè, cơ bụng đều không còn, quá thiếu rèn luyện."

Chuông gió ngoài cửa vang lên, Lý tiểu thư, một khách hàng quen, ôm chó Pom (3)ngây thơ bước vào, nhìn thấy Lương Trạch lộ bụng phơi ra cho Hàng Hàng xem. Tư thế kia vô cùng quái dị = =.

Dọa người...

# SỐ 10 PHỐ YÊN ĐẠI TÀ

Kiểm Tấu Thiên Phong

[www.dtv-ebook.com](http://www.dtv-ebook.com)

## Chương 3: Vị Khách Thường Trú Không Thể Tránh !

Ta là soái ca: Lúc chiều tôi lên mạng tìm tư liệu không cẩn thận nhìn thấy truyện tranh sex! Giận!

Tình yêu 123: Ha ha ha ha, đẹp không?

Ta là soái ca: Rất nhiều chỗ bị bôi trắng...

Tình yêu 123: = = Thì ra cậu là vì việc này mà căm hận.

Ta là soái ca: Tôi có gì phải căm hận, không có tranh tôi cũng biết là cái dạng gì.

Tình yêu 123: . . . . .

Ta là soái ca: Tôi chỉ là oán hận tiền nhuận bút như vậy sẽ rất là có lời, so với truyện tranh thông thường đều là ít tranh hơn ít tốn mực bút hơn!

Tình yêu 123: . . . . .

Ta là soái ca: Anh đang làm gì vậy?

Tình yêu 123: Xem cửa hàng.

Ta là soái ca: Tôi có làm phiền anh không?

Tình yêu 123: Tôi đang làm giao dịch với vài người khách trên mạng.

Ta là soái ca: Ha ha ha, vậy là không có phiền? Đều là nói chuyện qua Vương Vương mà! (web chat cho người mua và người bán trên taobao)

Tình yêu 123: . . . . .

Ta là soái ca: Ôi, 3h, tôi phải đi tập thể hình, không thể nói chuyện phiếm với anh, không trách tôi chứ?

Tình yêu 123: Cậu mau đi đi...

Chuẩn bị đến 3h30, Lương Trạch đúng giờ đến phòng tập thể hình, vẫn là như vậy, không có nhiều người, vẫn là như vậy, huấn luyện viên thể hình kia lại thân thiện bước qua đây. Lương Trạch muốn giả vờ như không phát hiện, người nọ lại chủ động bắt chuyện với cậu.

Nhắc tới vị huấn luyện viên này, người nói không được gã có cái gì không tốt, gã rất nhiệt tình, cũng rất chuyên nghiệp, bất cứ lúc nào cũng nhìn thấy nụ cười trên mặt, đặc biệt kiên nhẫn, đặc biệt có kinh nghiệm, chỉ duy nhất... Lương Trạch không thích gã là bởi vì, gã luôn cố ý vô tình đụng chạm cậu. Lúc đầu thì không có gì: cánh tay a, đùi a, cơ bụng a... Bây giờ đều thuộc loại va chạm chính đáng, chính là càng về sau càng bất thường, gã sẽ cố ý vô tình hướng giữa hai chân Lương Trạch sờ một phen. = =

"Hôm nay cũng rất đúng giờ a." Huấn luyện viên ôn nhu cười.

"A! Ha ha...."

"Vẫn dựa vào kế hoạch cũ?"

"Bây giờ... A, hôm nay tôi muốn bơi."

"Cắt ngang kế hoạch thì không tốt lắm, sẽ không dễ đạt được kết quả mong muốn."

"Tôi..."

"Cậu phải kiên trì a, không thể bởi vì vất vả mà trốn tránh, không phải muốn có cơ bụng sao?"

"... Được rồi."

Cứ như vậy Lương Trạch đành phải cùng vị huấn luyện viên này đi đến chỗ dụng cụ.

Phòng dụng cụ hôm nay im lặng khác thường, thường thường có thể còn có một hai người lui tới, hôm nay một người cũng không có. Lương Trạch tìm kiếm, cảm thấy chuyện này dường như có chút... bị sắp đặt.

"Vẫn tập lực cánh tay trước đi."

"A, được..." Lương Trạch gật gật đầu.

Hai mươi phút lúc đầu không có chuyện gì cả, Lương Trạch dần dần buông lỏng tư tưởng, nhưng kế tiếp khi cậu nằm lên dụng cụ tập cơ chân, huấn luyện viên tiến lại gần, vỗ chân cậu, "Không được lười biếng a."

"A, ha ha ha... Đúng!"

Hai bàn tay kia theo chân trâu ghẹo, mắt thấy vừa muốn hướng đến giữa hai chân, Lương Trạch vọt một cái đứng dậy.

"Chuyện gì xảy ra?" Huấn luyện viên thể hình mặt sa sầm.

"À, a, là như thế này... Tôi phải đi, đột nhiên nhớ có cuộc điện thoại quên gọi."

"Chờ chúng ta tập xong rồi giải quyết."

"Không, không, rất quan trọng." Lương Trạch nói xong đứng dậy chạy thục mạng ra cửa.

"Ở trong này thì phải nghe theo sắp xếp của tôi."

"Là, là, rất nhanh, chỉ năm phút thôi!" Lương Trạch mở cửa chạy đi.

Một đường chạy tới phòng thay quần áo, Lương Trạch mở ngăn tủ, đầu óc rối loạn. Phải làm thế nào đây? Người này rõ ràng không bình thường, này... quá sai trái rồi! Nhưng cậu lại không thể đắc tội với gã, ngẩng đầu không thấy cúi đầu gập, huống chi phòng tập thể hình này đã ăn của cậu hết 5000!

Đang đau đầu, di động vang lên hai tiếng, âm báo tin nhắn đến.

Lương Trạch lấy ra xem, là Hàng Hàng.

[Tin tức tốt, Tiểu Diệp Tử và tướng công đã bồi dưỡng tình cảm rất tốt, tôi vừa mới bắt bọn nó bỏ vào cùng một lồng sắt, lát nữa cậu có thể đến đây xem!]

Lương Trạch không chút suy nghĩ liền gọi cho Hàng Hàng.

Hàng Hàng nhắn tin xong vừa đặt điện thoại xuống bàn, nó lại vang lên, cầm lên xem, cư nhiên là Lương Trạch.

"A lô? Cậu không phải đang tập thể hình sao?"

"Anh đẹp trai, anh phải giúp tôi!"

"A? Giúp cái gì?"

"Chính là... việc này..."

"A, cậu là muốn hỏi Nhất Hưu và Ca Ca? Chúng nó vẫn như vậy, không thể sốt ruột."

"Không phải, không phải! Con mẹ nó, tôi phải nói thế nào a!"

"Cậu... Vậy rốt cuộc là làm sao?"

"Tôi, tôi không tập thể hình..."

"Đúng vậy, tôi cũng rất tò mò tại sao cậu lại gọi điện thoại cho tôi."

"Là như thế này..." Lương Trạch dựa lưng vào tủ thay quần áo, ho khan một chút, "Vị huấn luyện viên kia... Gã..."

"Tiêu cực biếng nhác?"

"Không phải."

"Quan tâm khách khác, bỏ mặc cậu?"

"Không phải."

"Hà khắc?" Hàng Hàng đoán tất cả những gì có thể.

"Cũng không phải!"

"Vậy làm sao?"

"Gã ta có việc hay không có việc đều sờ tôi."

"Ha ha ha ha... Cậu sợ ngứa hả?"

"Kháo kháo kháo! Không phải vấn đề ngứa, là lão sờ jiba của ta!" (là chỗ đó đó)

". . . . ."

"Á! Xin lỗi, tôi lại thô lỗ. Chính là tôi thật sự chịu không nổi!"

"Này... Đây là quấy rối tình dục."

"Đầu gã có phải bị hỏng rồi không a, tôi cũng không phải con gái, hướng hai chân tôi sờ trứng hả!"

"Không bằng cậu trực tiếp nói với gã là cậu không có hứng thú với việc này, bắt gã phải tôn trọng cậu, nhớ rõ thái độ phải cứng rắn!"

"Nhưng... Chính là, mẫu chốt là..."

"Sao?"

"Tôi không dám đắc tội gã..."

"Hả?"

"Dù sao ngẩng đầu không thấy cúi đầu gập, hơn nữa tôi cũng không thể vì chuyện này mà lãng phí thể tập thể hình của tôi..."

"A... Phải."

"Cho nên tôi rất lo lắng, này, anh đẹp trai, anh nghĩ biện pháp cho tôi a!"

"Này..." Đầu óc Hàng Hàng xoay vòng, liên lập tức nhanh trí, "Thế này, cậu nói với gã cậu là top."

"Gì? Top? Này có ý nghĩa gì?"

"Cậu nói là được."

"Không đúng, anh phải giải thích, tôi không hiểu, làm sao tôi nói được?"

"Này, tôi không nói với cậu nữa, Chu tiểu thư mang Siêu Nhân đến rồi."

"A, chào Chu tiểu thư giúp tôi."

". . . ." Hàng Hàng mặt cũng tái rồi. Người này... thật là...

Lương Trạch hai tuần nay mỗi ngày đúng 6h có mặt, thái độ bình thản ung dung, rất nhiều lão khách hàng đều hỏi: sinh ý không tồi a Tiểu Hàng, lại thuê thêm một người làm, thoải mái hơn đi. = =

Lúc tắt điện thoại, Hàng Hàng đột nhiên có một ý niệm tà ác trong đầu – không bằng cứ để cho mãnh nam kia dạy dỗ cậu!

Lương Trạch cất điện thoại, khóa tủ quần áo, từ phòng thay quần áo đi ra.

Tôi là top. Đây là câu thần chú hả?

Trở lại phòng dụng cụ, huấn luyện viên như trước vẫn chờ đợi, bên trong cũng như cũ không có một người.

Hai người tiếp tục, lúc vị kia lại bắt đầu không thành thật, Lương Trạch vẻ mặt rất nghiêm túc nói: "Tôi là top."

Huấn luyện viên thể hình sửng sốt một chút, gương mặt cương nghị ngay lập tức thay bằng một bộ thần thái dịu dàng đáng yêu, "A ha, tôi đã sớm biết mà," nói xong liền bỏ nhào về phía trước.

"Ai ô fuck!" Lương Trạch hoàn toàn sụp đổ. = =

.

Còn chưa đến 5h30 Lương Trạch đã xông vào ngôi nhà số 10 phố Yên Đại Tà, chuông gió trước cửa vang lên vô cùng dữ dội, Hàng Hàng ngẩng đầu, vừa định nói đây là vị nào mà lại thô lỗ như vậy, liền thấy Lương Trạch vẻ mặt tức giận xông vào.

"A... Cơm hộp còn chưa có giao tới đâu..." Hàng Hàng sửng sốt.

"Anh đẹp trai! Anh quá bắt nạt người rồi!" Lương Trạch đi thẳng đến bàn thu ngân, hai tay 'rầm' một phát vỗ trước mặt Hàng Hàng, "Anh không phải có ý định hại tôi đó chứ! Tôi suýt nữa đã buồn nôn chết rồi!"

"Hả? Cái gì?" Hàng Hàng trợn mắt há mồm.

"Tôi nói cái câu tôi là top kia, gã liền nhào đến jiba của tôi, hôn một trận, sờ một trận, nói cái gì a ha tôi đã sớm biết rồi, a ha tôi sẽ hảo hảo thỏa mãn cậu, a ha..."

Hàng Hàng dùng tốc độ nhanh nhất bịt miệng Lương Trạch, một bên liều mạng giữ Lương Trạch, một bên cúi đầu khom lưng cười với lão khách hàng Mã nãi nãi, "Nãi nãi, bà cứ chọn, chọn được thì gọi Hải Hồng."

"Ô ô... Hàng Hàng! Anh làm gì vậy!"

Lương Trạch bị che miệng một đường lôi ra khỏi tiệm thú cưng, Hàng Hàng trước khi a ngoài còn chào hỏi Mã nãi nãi, hô một tiếng Hải Hồng, gọi nàng ra trông chừng một chút.

Lương Trạch một đường bị tha lên lầu hai, Hàng Hàng dùng chìa khóa mở cửa, thuận tay đem Lương Trạch đẩy vào.

"Anh đẹp trai! Anh làm gì vậy!" Lương Trạch bước vào, trừng mắt nhìn Hàng Hàng.

"Nói nhảm! Cậu ở trong tiệm của tôi quá to như vậy, tôi còn làm ăn được hay không hả!"

"Kháo! Trời đất chứng giám, anh đẹp trai anh đã hại chết tôi, anh có biết tôi buồn nôn đến thế nào không? Nước bọt gì gì đó của gã vẫn còn dính trên cổ tôi này!"

Hàng Hàng nhìn Lương Trạch, cố gắng giữ cho mình không cười, sau đó tự thả lỏng một phen, nhưng hăn chính là nhịn không được, tưởng tượng một mảnh nam cầm theo chai nước 'Vitamin C tươi mới mỗi ngày' (1) bổ nhào về phía Lương Trạch, hăn liền... Cảnh đó rất là buồn cười a!

"Anh đẹp trai, anh làm sao vậy? Sao lại có vẻ mặt này? Có phải bụng khó chịu không?" Lương Trạch phát hiện gương mặt Hàng Hàng méo mó, thân thiết hỏi.

"Ha ha ha ha..." Hàng Hàng rớt cuộc nhin không được, cười ầm lên.

"Ôi mẹ ơi, anh cười cái gì mà cười quá vậy? Không phải thần kinh xảy ra chuyện rồi đó? Đừng nha, tôi hôm nay chịu kích thích quá nhiều rồi."

Hàng Hàng vẫn cứ cười, Lương Trạch ôm đầu muốn ngất.

Đây là lần đầu tiên Lương Trạch lên lầu hai, trước đây cậu từng chú ý đến lầu hai, nhưng không biết để làm gì, hôm nay xem như mở mang kiến thức, hóa ra là nơi cho người ở. Chậc, vô cùng ngăn nắp, vô cùng có tình cảm, hơn nữa từ cái cửa sổ kia nhìn ra ngoài, toàn bộ biển phía sau thu hết vào trong tầm mắt.

Đây là một gian phòng khách rất lớn, thảm thật dày, sofa rộng rãi, vật dụng trong nhà kiểu phương Tây rất hiện đại, không gian phải rộng hơn 40m<sup>2</sup>, thoải mái, phóng khoáng. Dọc theo phòng khách còn có một cánh cửa khác, chắc là dẫn đến phòng ngủ.

"Anh đẹp trai, anh đừng có cười nữa! Đây là nơi ở của anh sao? Rất không tồi nha." Lương Trạch đã quên luôn huấn luyện viên thể hình biến thái kia, ào ào tiêu sái bước đến cửa sổ nhìn.

Phải biết rằng nhà của cậu chưa từng ngăn nắp như vậy, tuy rằng cách một ngày mới phải đi làm việc một lần, nhưn với số lượng vật phẩm vô dụng mà cậu sưu tầm ngày càng gia tăng, căn bản thần tiên cũng không thu dọn được hết.

Hàng Hàng điều chỉnh hơi thở, tận lực làm cho bản thân không cười nữa, quen biết Lương Trạch tuy rằng phiền toái, nhưng chuyện vui cậu mang đến

cũng không ít, điều này làm cho cuộc sống nhạt nhẽo của Hàng Hàng trở nên muôn màu muôn vẻ.

"Này, ở đây hẳn là rất thoải mái a."

"Cũng được." Hàng Hàng bình phục hơi thở, từ trong tủ lạnh lấy ra lon cola đưa cho Lương Trạch, "Đừng phiền nữa."

Lương Trạch lúc này mới nhớ tới nguyên nhân làm cậu hùng hổ nhào đến đây, "Con mẹ nó, đều tại anh, anh nói cái câu thần chú gì chứ! Tên kia cũng phát điên rồi!"

Hàng Hàng vừa muốn cười, thật vất vả dần xuống, "Tôi cũng không nghĩ tới."

"Anh... Anh đẹp trai, anh không thể không có trách nhiệm như vậy! Người bị quấy rầy cũng không phải anh, anh thử để gã hôn đến nước bọt ào ào thử xem!"

"Tôi không có hứng thú này."

"Nói thừa! Tôi cũng không có! Gã đó thật sự rất kỳ quặc, không biết đầu đã bị ai đá!"

"Uống cola, uống cola, chúng ta im lặng chút đi, tôi còn đang kinh doanh."

"Câu 'Tôi là top' rốt cuộc là cái gì vậy?"

"À..."

"Hỏi anh đó, nói đi!"

Hàng Hàng trong lòng suy nghĩ nên trả lời như thế nào, phải xác định tình hình thực tế.

"Này này, anh đẹp trai, anh gần người cái gì vậy?"

"A, kỳ thật đây là một cách thức trao đổi của người Ý," Tuy rằng lừa dối ngốc thì không phúc hậu, nhưng Hàng Hàng vẫn quyết định thiện ý lừa gạt, hôm nay lừa ngốc này chịu kích thích không nhỏ, cũng không thể lại bỏ đá xuống giếng, nếu nói thật, cậu ta bỏ chạy là chuyện nhỏ, buôn bán, khách hàng bỏ đi mới là chuyện lớn, "Nói câu này biểu thị là, thực xin lỗi, tôi không phải biến thái, tôi là bình thường."

"A? Tại sao gã ngược lại càng điên cuồng?" Lương Trạch nhìn Hàng Hàng.

"A... Này, có thể là gã biến thái quá sâu."

"Ừ, rất có thể." Lương Trạch gật đầu. "Dù sao tôi cũng phải bỏ tập dụng cụ thôi, quyết định bắt đầu từ ngày mai sẽ tập yoga, chị nhân viên trong đó giới thiệu cho tôi, nói trị mỡ bụng rất hiệu quả."

"Vậy đi." Hàng Hàng gật đầu, nhìn nhìn Lương Trạch, bỗng nhiên trước mắt xuất hiện một hình ảnh: trong một đám các cô nàng nhỏ xinh đang tập yoga, ở giữa lại xen lẫn một tên con trai cao lớn...

Vô cùng quý dị.

Lương Trạch bình bình trở lại, cùng Hàng Hàng trở ra tiệm thú cưng, cùng hăn ăn cơm, lại cùng hăn chơi với sóc bông một lát, cơ bản đã khôi phục trạng thái bình thường. Chạng vạng tối ngày hè, khách hàng đến mua sắm rất nhiều, Hàng Hàng có Lương Trạch đến giúp đỡ cảm thấy thật thoải mái. Lương Trạch gặp ai cũng cười hi hi, vô cùng nhiệt tình ra sức vây quanh khách hàng. Hàng Hàng bỗng nhiên nghĩ muốn, nếu Lương Trạch mỗi ngày đều đến đây phụ giúp cũng thật không tồi. Nhưng... Chuyện đó đương nhiên không thể. Chờ Tiểu Diệp Tử và Nhất Hưu của cậu lai giống xong, cậu sẽ không còn thường xuyên đến đây. Hơi có chút mất mát.

9h, khách hàng trong tiệm cũng dần dần ít đi, Hải Hồng vào phòng chuẩn bị dọn dẹp, lát nữa không có việc gì thì có thể rời đi trước, Lương Trạch một bên cùng Hàng Hàng nói chuyện phiếm, một bên nghiêng người chơi với sóc bông, đang nói bỗng nhiên ngừng lại.

Hàng Hàng sững sốt, "Sao lại không nói?"

"Tôi đột nhiên nhớ đến, còn chưa cho anh xem thành quả hơn nửa tháng qua, nhìn nè, bụng của tôi!"

Lại thành linh kéo áo lên, "Thế nào, không tồi đi!"

"Cậu..."

"Như thế nào? Nhìn không rõ hả? Chờ tôi cởi ra." Lương Trạch nói xong một phen túm áo, Hàng Hàng cơ bản muốn ngất. Nói đến cũng khéo, chuông gió cửa tiệm lại vang lên, bạn nối khố của Hàng Hàng, Tề Tề, dẫn theo con chó săn mồi (2) 'Mãnh Nam' tiến vào, "Á..."

Tề Tề đại ra, Hàng Hàng cũng đại ra, "A."

Lương Trạch quay đầu lại, nhìn thấy một người một chó, biết là thất lễ.

"Sao cậu lại đến đây?" Hàng Hàng mời vào.

"A... Tớ... Vừa lúc ra ngoài ăn cơm, nên định đem Mãnh Nam đến đây tắm rửa một chút, lát sau tớ quay lại đón nó..."

Tề Tề nói chuyện với Hàng Hàng, nhưng ánh mắt vẫn nhìn chăm chăm Lương Trạch, người này...

Lương Trạch cảm thấy đại sự không ổn, vị khách này hẳn là nghĩ mình biến thái, đặc tội với khách hàng của Hàng Hàng là chuyện lớn! Nào cậu xoay chuyển, vừa mặc áo vào vừa nói, "Vị tiên sinh này, tôi là top! Thật sự, anh đẹp trai có thể làm chứng cho tôi!"

Dựa theo giải thích của Hàng Hàng, Lương Trạch kiên định cho rằng câu mình vừa nói có nghĩa là – Tôi không phải biến thái...

Tề Tề dẫn theo Mãnh Nam, hoàn toàn hôn mê, thần tình ngũ quan vắn vẹo, "Tiểu Hàng... cậu..."

Hai tay Hàng Hàng đều nắm chặt thành quả đấm, nếu chúng không nắm lại thế này, Hàng Hàng đánh cược mười ngón tay của mình hiện đang bóp cổ Lương Trạch!

Trời đất chứng giám! Một đời rạng rỡ a, liền như vậy bị tên ngốc này làm hỏng! Tôi chứng minh cho cậu cái gì? Chứng minh cậu là top? Vậy tôi thành cái gì?

Đồ ranh con!

# SỐ 10 PHỐ YÊN ĐẠI TÀ

Kiểm Tấu Thiên Phong

[www.dtv-ebook.com](http://www.dtv-ebook.com)

## Chương 4: Thâm Tĩnh Bằng

Ta là soái ca: Này, anh đẹp trai! Anh đâu rồi!

Tình yêu 123: . . . . . Hôm nay cậu thức dậy thật sớm.

Ta là soái ca: Là bị đánh thức!

Tình yêu 123: Sao?

Ta là soái ca: Máy giặt của tôi, là mới mua, mà hỏng rồi!

Tình yêu 123: Không phải vậy chứ?

Ta là soái ca: Những người buôn bán trên đời này đều lòng dạ hiểm độc!

Tình yêu 123: . . . . .

Ta là soái ca: A! Anh đẹp trai, không tính anh, anh hiền hậu nhất!

Tình yêu 123: Máy giặt của cậu hỏng thế nào? Đã liên hệ chủ hãng chưa?

Ta là soái ca: Đã liên hệ, nhưng đường dây bận!

Tình yêu 123: Triệu chứng cụ thể thế nào?

Ta là soái ca: Nó kêu! Âm thanh còn đặc biệt lớn!

Tình yêu 123: Hả? Là lúc sấy sao?

Ta là soái ca: Không phải?

Tình yêu 123: Vậy là lúc giặt?

Ta là soái ca: Không phải!

Tình yêu 123: Chẳng lẽ là lúc đổ nước vào?

Ta là soái ca: Không phải! Những lúc đó đều không có tiếng động!

Tình yêu 123: Vậy rốt cuộc nó kêu lúc nào?

Ta là soái ca: Lúc giặt xong rồi!

Tình yêu 123: Thâm Tinh băng!

Ta là soái ca: Là ý gì?

Tình yêu 123: Đó là nó báo đã giặt xong rồi. = =

Ta là soái ca: Thâm Tinh băng có ý nghĩa gì?

Tình yêu 123: Cậu tự nhập chữ tìm thì mệt lắm sao?

Ta là soái ca: . . . . .

(10s sau)

Ta là soái ca: Ha ha ha ha, tôi biết rồi, là bệnh thần kinh! (Thâm Tinh băng đọc là shēn jǐng bīng, bệnh thần kinh đọc là shén jīng bìng)

Tình yêu 123: . . . . .

Ta là soái ca: Này, máy giặt trước kia của tôi không có kêu a!

Tình yêu 123: Vì loại này tiên tiến hơn, nó kêu nhắc nhở cậu đi phơi quần áo.

Ta là soái ca: Tôi không muốn nó kêu a!

Tình yêu 123: Vậy cậu trả nó lại đi!

(5 tiếng sau)

Ta là soái ca: Anh đẹp trai! Hiện thân!

Tình yêu 123: Lại thức dậy rồi à?

Ta là soái ca: Không có, vẫn không ngủ, bọn họ nói sản phẩm này không có vấn đề gì, không cho tôi trả lại! Mấy người này lương tâm đều bị chó ăn rồi!

Tình yêu 123: . . . . . Thâm Tinh băng!

.

"Hello!" Lương Trạch đẩy cửa tiệm thú cưng, vẻ mặt tươi cười bước vào.

Hàng Hàng đang giới thiệu cho khách mấy cái khung leo trèo của mèo, hướng cậu gật gật đầu.

Lương Trạch thấy Hàng Hàng bận rộn nhiều việc, không làm phiền, trực tiếp đi tìm sóc bông của cậu.

Nhất Hưu và Ca Ca vẫn cứ cách lồng sắt không thèm nhìn nhau, thỉnh thoảng lại cào một cái. Hình thể của sóc bông cái bình thường so với con đực đều cường tráng hơn, mỗi lần Nhất Hưu nhào lên, Ca Ca đều phát run.

Lương Trạch nhìn một chút, phát hiện Ca Ca không bình thường. Trên cái đầu nhỏ bị trọc một mảng. Là một mảng nhỏ, còn tròn tròn.

Đây là chuyện gì vậy?

Lương Trạch đưa tay muốn sờ Ca Ca, Ca Ca nhảy dựng, né tránh.

Bị từ chối, Lương Trạch bấu môi, tay hướng lên trên tìm Tiểu Diệp Tử.

Tiểu Diệp Tử và sóc bông không biết tên tạm gọi anh X đã được sống trong cùng một gian phòng, bởi vì sóc bông không thích hoạt động vào ban ngày, không biết tên tạm gọi anh X lười biếng tựa vào lưng Tiểu Diệp Tử, cả hai rúc vào nhau đặc biệt ấm áp.

Lương Trạch chăm chú nhìn, muốn cùng chúng nó chơi lại sợ quấy rầy chúng nó, đang do dự không quyết, Tiểu Diệp Tử mở mắt. Có thể là người được mùi vị của chủ nhân, nó sửa sang lại bề ngoài một chút, nhảy qua.

Lương Trạch mừng rỡ, cầm khoai lang vụn đút cho nó.

Anh X nhìn chăm chú một hồi lâu, uốn éo nhãn nhó một chút rồi cũng bước qua. Lương Trạch lại cầm một miếng khoai lang đút cho nó. Anh X thật cẩn thận nhanh chóng đoạt được, ngâm thức ăn nhảy lên vông, vừa ăn vừa nhìn Lương Trạch. Miếng khoai lang kia biến mất với tốc độ thần kỳ, anh X ăn xong, lại nhìn nhìn Lương Trạch. Lương Trạch đang chơi với Tiểu Diệp Tử, khóe mắt chú ý tới nó, chỉ thấy nó run rẩy bước lại, thử thăm dò cọ cọ ngón tay Lương Trạch, thấy Lương Trạch cười, lúc này mới yên tâm mạnh dạn cọ mạnh hơn.

"Oh! Nó rất thích cậu a." Hàng Hàng tiến khách đi rồi, đứng ở bên cạnh Lương Trạch, rất kinh ngạc.

Anh X giống như một nhân vật bí ẩn. Phải, đúng vậy. Sóc bông cả đời chỉ nhận thức một chủ nhân, cho nên phải bán chúng nó đi lúc còn rất nhỏ, muộn nhất cũng không để quá bốn tháng, bởi vì thời gian lâu dài, nó sẽ nhận thức bạn là chủ nhân, khách hàng sẽ không thể mang nó đi. Anh X năm nay đã hai tuổi, không biết vì nguyên do gì, một con sóc bông trong cặp bị mang đi, nhưng lại không chú ý tới nó. Vốn Hàng Hàng dự định tự mình nuôi nó và Ca Ca, nhưng cái vị anh X này rất không thích Hàng Hàng, nguyên nhân cũng đơn giản – hẳn rất tốt với Ca Ca, nó ghen tỵ. = =

Cứ như vậy, anh X trở thành sủng vật độc đáo trong tiệm: hờ hững với mọi người, ăn no thì nằm lăn ra. Cho anh X ăn chính là Hàng Hàng, mỗi lần hăn mở lồng sắt bỏ thức ăn vào, anh X đều trốn hăn rất xa. Ban ngày vẫn không nhúc nhích, mà vào ban đêm khi Hàng Hàng không nhìn thấy, đồ ăn đều biến mất sạch. Hàng Hàng từng nghĩ làm cho nó và Ca Ca giao lưu một chút, nhưng chỉ sau một đêm thử nghiệm, Ca Ca bị bệnh- chứng rụng lông hình tròn.

Chứng rụng lông hình tròn của động vật xuất hiện cũng giống như con người, khi người ta gặp kích thích thật lớn hay khẩn trương bất an sẽ bị bệnh rụng tóc. Loại bệnh này đối với sóc bông mà nói thực trí mạng. Bởi vì sóc bông thuộc loại động vật lông nhiều, mỗi lỗ chân lông có thể chứa từ 30 đến 40 sợi lông nhỏ, trọc rồi thì rất xấu xí. = =

Hàng Hàng phải mất rất lâu mới trị xong chứng rụng lông hình tròn của Ca Ca, cho đến khi... Nhất Hưu đến.

Hôm qua hăn phát hiện, Ca Ca lại trọc...

"Ừ, phải, tôi cũng không nghĩ tới, nó rất thích chơi với tôi." Lương Trạch hắc hắc cười.

Trong mắt Hàng Hàng, Lương Trạch có một mị lực nào đó đối với động vật mà không thể nói được, chuyện này từ việc cậu nuôi hai con sóc bông cái có thể nhìn thấy. Hai con ít khi đánh nhau, còn đặc biệt vô cùng thân thiết với cậu. Sóc bông vốn không giống các loại thú cưng bình thường như chó mèo, thiên tính đã đi theo thì nguyện ý thân cận, rất nhiều người nuôi sóc bông đã bảy tám năm nhưng tình cảm cũng bình thường. Mà Lương Trạch lại khác, sóc bông của cậu mới ở cùng cậu một năm rưỡi, đã thân thiết vô cùng. = =

Là bởi vì tên này ngốc đến mức không thấy được nguy hiểm?

"Ê, anh đẹp trai, tôi nhìn Tiểu Diệp Tử và con này lâu như vậy, tại sao chúng nó lại không xx?"

"Nói nhảm! Lúc cậu làm có muốn để cho người ta nhìn hay không?" Cái mũi Hàng Hàng đã muốn méo luôn.

"Tôi? Ha ha ha... Càng có người xem càng hưng phấn!"

". . . ." Hàng Hàng không biết phải dùng từ gì để mắng tên này, dùng 'súc sinh' chính là sỉ nhục súc sinh!

"Bình thường chúng nó khi nào thì xx a?"

"Đêm dài nhân tĩnh."

"A, vậy bắt đầu như thế nào?"

"Bình thường bọn nó sẽ hôn môi trước, cho đối phương ngửi bộ phận sinh dục thể hiện mưu cầu."

"Ha ha ha... Còn có tiền diễn hả."

". . . . ."

"Vậy phải xx bao lâu?"

"Rất ngắn, có loại chỉ vài giây, sau đó tự tách ra tự chải lông."

"Như vậy có thể thỏa mãn sao?" Lương Trạch nghiêm túc nhìn Hàng Hàng.

"Tôi muốn nhốt cậu vào nhà kho!"

"Ặc..."

Hàng Hàng xoay người đi đến bàn thu ngân, Lương Trạch đột nhiên nhớ đến dị thường của Ca Ca, "Này, anh đẹp trai, Ca Ca của anh bị hói!"

Hai tay Hàng Hàng nắm một chỗ, khớp xương kêu răng rắc.

"Có phải nó bị bệnh rồi không, anh có khám bệnh cho nó không? Có bôi thuốc cho nó không?"

"Không phải bệnh..." Mấy chữ từ hàm răng đang đông cứng của Hàng Hàng lọt ra. Cái này gọi là vạch áo cho người xem lưng. = =

"Đó là?"

"Bị Nhất Hưu dọa sợ!"

". . . . ."

.

Hôm nay khách hàng không nhiều lắm, 10h Hàng Hàng đã cho Hải Hồng về rồi, Lương Trạch từ sáng sớm đã vì chuyện cái máy giặt mà thấy không vui, không muốn viết chút nào, trái lại ở trong tiệm cùng Hàng Hàng đến 10h30.

Hai người cùng nhau dọn dẹp cửa hàng, khóa cửa xong, Hàng Hàng cảm thấy đói bụng. Cơm hộp sườn lợn kho lúc chiều, Lương Trạch nhanh chóng ăn xong phần của mình, lại nhìn chăm chăm phần của Hàng Hàng.

Hàng Hàng có một cái tật, thích ăn cái gì đều chừa lại đến cuối cùng, cái này có hại. Bởi vì anh cũng thích ăn sườn lợn, nên cố ý chừa lại cuối cùng, kết quả lại gặp được ánh mắt cún con của Lương Trạch... Tính cách người lương thiện bùng nổ tới cực điểm, anh liền hào hiệp gấp sườn lợn cho Lương Trạch. Lương Trạch vui mừng, nhanh chóng tiêu diệt sạch sẽ toàn bộ, không một chút áy náy... Hàng Hàng rất đau lòng!

"Cậu còn đói không?" Hàng Hàng cất chìa khóa, nhìn Lương Trạch.

"Còn, anh đói hả?"

"Ừ, có chút."

"Ai kêu buổi chiều anh không ăn cho ngon!" Lương Trạch thân thiện nói.

Hàng Hàng hận không thể nhéo tai cậu xách lên – Vô nghĩa! Chỉ còn cái bắp, khoai tây, mấy cọng tỏi, còn muốn tôi ăn ngon sao!

"Cùng đi ăn chút gì đi." Lương Trạch nói xong đi ra ngoài sân.

"Được, đi ăn một chút." Hàng Hàng phụ họa. "Cậu muốn ăn cái gì?"

"Tùy anh! Không có gì mà tôi không ăn!"

"Ừ, nhìn cũng biết, động vật ăn tạp điển hình."

"Vậy gần đây đi, gần Drum Tower có một quán cũ rất đặc biệt."

"Được!"

Đi đến trước cửa quán lòng lợn kia, Lương Trạch liền đen mặt, đời này cậu không kén ăn, duy nhất lại không ăn được lòng lợn!

"Anh... Anh thích ăn lòng lợn sao?" Lương Trạch bất khả tư nghị nhìn Hàng Hàng. Trong ấn tượng của cậu, những người thích ăn món này thường là hồ đồng xuyên tử\*, các ông bác thô to..., nhưng nhìn thế nào thì Hàng Hàng cũng không thể thuộc vào mấy loại đó. Hàng Hàng vô cùng nhả nhặn, tuần tú, cách nói năng cử chỉ của đặc biệt tốt, tại sao lại thích ăn cái này?

\*hồ đồng xuyên tử: chỉ những thanh niên không có việc làm, cả ngày làm loạn trong các con hẻm.

"Đúng, đặc biệt thích ăn, hôm nay tự dừng lại thêm ăn." Hàng Hàng cười, mở cửa. "Cậu cũng thích ăn chứ?"

"Ờ..." Nhìn gương mặt vui vẻ của Hàng Hàng, chữ 'không' vừa trôi lên đã bị Lương Trạch nuốt xuống.

"Bác Lý, cho hai bát lòng lợn."

Từ trong cửa kính hé ra một gương mặt đàn ông, "Hắc! Hàng Hàng a! Hôm nay đóng cửa sớm hả?"

"Phải, sớm."

"Được, chờ chút!"

Lương Trạch ngồi xuống, chỉ là mùi lòng lợn chỗ này đủ khiến cho cậu chết đi sống lại.

"Quán này rất khá!" Hàng Hàng đang chuẩn bị diễn thuyết, lại thấy Lương Trạch lấy một điều thuốc lá ra, châm lửa.

"Cậu hút thuốc?" Hắc chưa từng nhìn thấy Lương Trạch hút thuốc.

"Ừ. Ha ha, phải." Lương Trạch cười.

"Chưa từng thấy cậu hút thuốc..."

"Phải rồi, trong tiệm của anh nhiều động vật như vậy, tôi không tiện." Lương Trạch gãi gãi đầu, "Anh không ngại chứ?"

"A, không có việc gì, không ngại."

"Vừa rồi anh muốn nói gì?"

"Cậu xem trí nhớ tôi, tôi muốn nói, quán này a, cậu đừng nghĩ nó không được coi trọng, cũng không có danh tiếng, nhưng! Tôi cho cậu biết, ruột

non này, hương vị tuyệt nhất." Nói đến món lòng lợn yêu thích nhất, Hàng Hàng mặt mày sáng rỡ.

"Của ngài tới đây!" Chủ quán mang hai bát lòng lợn đến, nhanh chóng đặt lên bàn. "Cố ý cho cậu nhiều ruột già hơn."

"Cảm ơn bác."

Hàng Hàng lấy bát, cho vào chút giấm và ớt, vội vã khởi động.

Lương Trạch nhìn Hàng Hàng, đôi đũa trong tay gầy đến đấy đi, chính là không ăn không vô nổi một ngụm.

Hàng Hàng nhanh chóng ăn xong một bát, ngẩng đầu nhìn Lương Trạch, bát của cậu còn có phần vun lên.

"Cậu..."

"Tôi..."

"Không đói bụng?"

"Này..."

"Nói."

"Tôi không ăn cái này..." Lương Trạch dăm chiêu ử dột vẫn là nói thật.

"... Cậu nói sớm a! Bác Lý, cho ba cái bánh bao, một bát cháo đậu! Bánh bao nhà ông ấy cũng rất ngon!"

"Được~" Bác Lý ló đầu ra, "Cậu có muốn thêm một bát lòng lợn nữa không?"

"Không cần, đủ ăn!" Hàng Hàng nói xong lấy cái bát trước mặt Lương Trạch, "Lát nữa cậu nếm thử bánh bao nhà ông ấy, đảm bảo cậu lần sau còn

muốn đến ăn."

"Thực xin lỗi a..."

"Hả?" Hàng Hàng ngậm tim lợn, khó hiểu nhìn Lương Trạch.

"Nói gì vậy, có người thích ăn cái này, thì sẽ có người ăn không được... Vấn đề lựa chọn thôi mà."

Lương Trạch ngây ngẩn cả người, chưa từng có người nào chiều theo ý cậu như vậy, bọn hồ bằng cầu hữu kia cũng chưa từng suy nghĩ xem cậu không thích cái gì, tỷ như cái lẩu ếch trâu kia... Lương Trạch một ngụm cũng không ăn, nhưng lại nghe theo người khác.

"Bánh bao nóng đây! Cháo đậu hôm nay vô cùng sánh!" Bác Lý mang đồ ăn lên.

"Ăn, nhanh lên! Rất thơm!" Hàng Hàng cười.

"Ừ, được." Lương Trạch cũng cười.

Lương Trạch không biết cậu và Hàng Hàng tính là gì nữa, chủ tiệm và khách hàng? Không đúng lắm? Cậu có việc hay không có việc đều có thể tìm Hàng Hàng. Bạn bè? Dường như chưa người nào định nghĩa rõ ràng với nhau. Vậy...

"Bánh bao này tôi lấy một cái." Hàng Hàng dùng đũa gắp một cái bánh bao.

"Ăn!"

Nghĩ nhiều như vậy làm gì?

Câu kia của Hàng Hàng nói như thế nào nhỉ?

— Thâm Tình bằng!

.

\*Lưu ý của editor:

Chương sau sẽ bắt đầu vào diễn biến tình cảm rồi, nên muốn lưu ý với mọi người vài điều.

1. Đây không phải hoàn toàn là một bộ truyện ngọt ngào ấm áp như trong mấy cái bài viết (tôi vô tình đọc được) quảng cáo. Đừng thấy giờ nó hài thì vui, nửa đầu hài đó, nửa sau là ngược. Ừ thì không phải ngược kiểu chết đi sống lại, bệnh hiểm nghèo máu chó, chia cách mấy chục năm gì đâu, nhưng kiểu ngược "nhẹ nhàng" này cũng đủ khiến mọi người nhói tim đó.

2. Tề Tề và Dịch Khả Phong không HE. Tề Tề có riêng một bộ khác với một anh công khác, nhưng chưa hoàn.

# SỐ 10 PHỐ YÊN ĐẠI TÀ

Kiểm Tấu Thiên Phong

[www.dtv-ebook.com](http://www.dtv-ebook.com)

## Chương 5: Tên Thô Lỗ Ngã Bệnh.

Ta là soái ca: Có chuyện gấp!

Tình yêu 123: ... Bởi vì chuyện gì ?

Ta là soái ca: Người mau nói cho ta biết làm sao mở đồ hộp được không!

Tình yêu 123: ==

Ta là soái ca: Người cũng không biết?

Tình yêu 123: Ta biết! !

Ta là soái ca: Vậy người mau nói cho ta biết a!

Tình yêu 123: Ta làm sao biết người không phải là đang lường gạt ta?

Ta là soái ca: Lường gạt?

Tình yêu 123: Người làm sao không có khả năng mở được đồ hộp?

Ta là soái ca: Xác thực là không a, hức , ta không thể mở đồ hộp a! A a a a a!

Tình yêu 123: ... Có tuavít sao?

Ta là soái ca: Có!

Tình yêu 123: Vặn một chút ở bên ngoài hộp , không khí đi ra có thể vặn ra

(sau ba phút)

Ta là soái ca: Anh đẹp trai ! Người không chỉ đẹp trai, người còn là thiên tài! !

Tình yêu 123: Ăn được?

Ta là soái ca: Đúng! Thì ăn rất ngon! ! Cảm tạ! ! !

Tình yêu 123: Ta có thể hỏi người một chút không ?

Ta là soái ca: Hỏi cái gì?

Tình yêu 123: Người lần đầu tiên ăn đồ hộp?

Ta là soái ca: Không phải đâu !

Tình yêu 123: Vậy người trước đây đều làm thế nào mà ăn?

Ta là soái ca: Trước đây? Đập vỡ nó ra rồi bỏ vô chén thủy tinh rồi ăn !  
Đương nhiên, giờ lớn rồi lại không như hồi còn nhỏ, đối với nó, ta liền không có biện pháp.

Tình yêu 123: ...

Ta là soái ca: Đa tạ rồi!

Tình yêu 123: Vậy sao người không đập nó đi ?

Ta là soái ca: Thật sự! Hôm nay ta không có sức lực đập phá, hình như ta có chút phát sốt rồi.

Tình yêu 123: Hả?

Ta là soái ca: Người bạn gì thì làm đi, ta off đây, đi ngủ, bye bye

Tình yêu 123: này, người có sao hay không đó?

Ta là soái ca: Yên tâm, không có chuyện gì đâu, cảm mạo thôi, buổi chiều là hết!

Hàng Hàng dừng ở màn hình, ngón tay gõ nhẹ mặt bàn. Nóng rần lên?

Mấy ngày nay là bắt đầu trời thu mát mẻ , hẳn đều là từ phòng tập thể hình tới đây, một cái áo thun trên thân hình to lớn, lúc đi gió đêm lên, khó tránh khỏi không thích ứng được với thời tiết này sinh ra cảm mạo.

Trong nhà hẳn có thuốc không ? Hẳn tự chăm sóc sức khỏe của hẳn được sao?

Hàng Hàng cảm giác mình có chút kỳ quái, làm sao sẽ lo lắng như vậy đối với tên thô lỗ?

Buổi trưa quang cảnh, mặt trời chính cực nóng, ánh nắng theo trước cửa sổ chiếu vào trong nhà, chiếu trực tiếp lên người Hàng Hàng . Hơi lạnh ngừng, ngày vẫn còn có chút nhiệt nóng, chỉ có một máy lão quạt điện kết kết hả hê.

Lãng thần công phu , chuông người cửa reo vang, tiếp theo là đại cầu vù vù tiếng thờ, kẻ đó là giọng nói, "Nghĩ gì thế?"

Hàng Hàng ngẩng đầu, cười, đóng cửa trang Vượng Vượng trước cửa sổ máy tính. Tề Tề ngày hôm trước liền hẹn mang 'Mãnh nam 'Lại đây tắm rửa.

"Không, ngày hôm qua nghĩ ngơi không được tốt , có chút mệt mỏi."

"Ồ?" Tề Tề cười, còn muốn nói điều gì, Hải Hồng từ kho đi ra, "A, Anh Tề Tề !"

"Ôi chao, Khỏe không , bận bịu vậy?"

"Thong thả thong thả, " Hải Hồng nói rồi lại đó một trận xoa bóp mãnh nam, "Mãnh nam tắm rửa sạch sẽ đi ~~ "

"Mới vừa vào cửa hàng, đã có chút náo loạn." Hàng Hàng từ quầy thu tiền mặt sau đi ra.

"Chúng ta đi vào tắm. Tiểu hàng, ta một lúc lại sửa sang hàng!" Dịu dàng lôi kéo 'Mãnh nam 'Tiến vào chuẩn bị phòng tắm.

"Không có chuyện gì, một lúc ta sẽ lấy, người làm việc đi."

"Mãnh nam mà có lại cắn vấy người , nói với ta... Ta đánh hấn." Tề Tề bỏ thêm một câu.

"Đồng thời phơi nắng tắm nắng?" Hàng Hàng kéo ra cửa tiệm.

"Được đó, vừa vặn có thể nói chuyện." Tề Tề gật đầu.

Trong sân có một cơn gió nhẹ nhàng khoan khoái , có khóa rậm rạp xuân cây, có dày đặc đường như đầm lầy giống như dày đặc bãi cỏ, cái kia từ cửa kéo dài vào phiến đá lộ uốn lượn khúc chiết, tuy rằng không dài, mà đầy đủ hình thành một loại nào đó tư tưởng.

Hàng Hàng cùng Tề Tề lại ghế đá ngồi xuống, Tề Tề nói trước, ngẩng đầu từ bóng cây ban bác trong khe hở tìm kiếm ánh bầu trời.

"Gần đây bận việc nhiều chứ hả?" Hàng Hàng cười yếu ớt .

"Hoàn hảo, gượng ép nói thì hơi nhiều một chút."

"Người luôn luôn là kẻ có cái tính tình riêng biệt mọi người mà."

"Ha ha ha ha..."

"Kiềm chế một chút , đừng ở lì trong nhà hờ một chút là xung quanh không ai hay biết."

"Hừm, sẽ không đâu , ha ha..."

"Sẽ cái đầu người , chỉ biết ứng phó với ta."

"Ôi chao, không cần thiết như vậy đâu, không thể vì mẹ của ta dặn người xem chừng ta rồi người liền làm theo lời mẹ ta đi?"

"Ta là trông coi còn chưa đủ đâu ..."

"Này!"

"Thật sự, người phải chú ý sức khỏe nghỉ ngơi thật nhiều."

"Đừng nói ta, người nói một chút đi!" Tề Tề tại ngoài miệng chưa bao giờ là bất kỳ đối thủ của người nào cả, mặc dù vậy nhưng duy nhất đó là không có chương ngại vật nào làm hấn không thể thân mật với tên bạn thân Hàng Hàng trước mặt. Hấn chính là như vậy, lúc học trung học cơ sở hấn còn bị nghi là bị bệnh tự kỷ. Kỳ thực chỉ là hấn không am hiểu nhiều về việc cùng người khác thân mật trao đổi thôi

"Ta? Nói ta về cái gì?" Hàng Hàng không hiểu .

"... Ta không nhận được... Nghĩ..."

"Muốn làm gì?"

"..."

"Nói."

"nhiều chuyện một cái..."

"Ha?"

"Người... Người với tên TOP kia là cái gì a?"

"Đệt!" Hàng Hàng thiếu một chút là ngã trên mặt đất luôn rồi ..

"Nói một chút... Hắn là như thế nào hả?"

"Ta không có quan hệ gì với hắn cả !"

"Ồ? Làm sao ta nhìn vào lại thấy có chút mờ ám?"

"Thật sự là vậy, hắn chính là ta một người khách thôi, sóc bông của hắn muốn lai giống, cho nên hay lui tới đây."

"Không phải chứ? Thả nó ở nơi này không được sao." Tề Tề mỉa mỉ cười.

"Không được, hắn không thể rời bỏ sóc bông của mình!"

"Nhưng là... Mắt ta nhìn thấy hắn có thể một tháng của chưa đi... Cũng nên..."

"Đây không phải là còn không có phối hợp mà!"

"Được, được rồi, người không thừa nhận coi như xong."

"Hắc! Cái gì gọi là không thừa nhận a!"

"Hắn là làm việc gì? Mỗi ngày như thế lại đây không làm lỡ công tác?"

"Nói là tác giả ..."

"Tác giả? Viết cái gì ?" Tề Tề sững sờ, cái này cần tính nửa cái đồng hành a -- hắn là sử học loại phiên dịch.

"Nghe nói là văn nghệ tiểu thuyết." Hàng Hàng nói, còn thật không biết Lương Trạch cụ thể viết cái gì. Hoặc là thay lời khác, hắn một chút không coi hắn là tác giả, thấy thế nào làm sao cũng không giống.

"Văn nghệ tiểu thuyết? Tên gì?"

"Chưa từng xem, không biết."

"Ta hỏi người hẳn tên gì."

"Lương Trạch."

"Ai?"

"Lương Trạch."

"Không thể nào? !" Tề Tề tròn tròng mắt thiếu một chút rơi xuống.

"... Chuyện này... Lẽ nào người có biết vị này?"

"Ông trời ơi , người tin không, người nọ hẳn là thiên tài, tuyệt đối không tốn nhiều thời gian có thể leo lên chức vị cao!"

"Đó mới là kỳ lạ..." Hàng Hàng vui mừng chính mình thay đổi ánh mắt nhìn.

"Đi một chút, vào nhà ta cho người xem trên Baidu!" ( baidu là trang tìm kiếm của trung quốc )

Bảy giờ rưỡi, Hàng Hàng xem xong rồi Lương Trạch nhận thưởng tác phẩm -- ( mạnh ). Bảy, tám vạn chữ tiểu thuyết triệt để làm cho hẳn đối với Lương Trạch nhìn với cặp mắt khác xưa. Quá khó có thể tin, những thứ này dĩ nhiên sẽ là do tên thô lỗ viết!

Cố sự trái ngược rất lớn, theo văn cách trước đến cái cách mở ra, một nam nhân hơn nửa đời trải qua, thể hiện nhân văn suy nghĩ...

Lương Trạch ngày hôm nay chưa có tới, bỏ lỡ thời gian ăn cơm tối, bỏ lỡ thời gian ở bên cạnh sóc bông yêu quý của hẳn, bỏ lỡ món sườn kho hẳn

thích ăn.

Hàng Hàng từ bước đi thông thả một chút, vẫn là gọi cho Lương Trạch nhưng hăn cúp điện thoại, hăn thiết nghĩ hai người đó giống như đúc cùng một trụ vậy đó chính là Tề Tề với Lương Trạch a, bị bệnh ba ngày ba đêm sắp chết rồi mới bị người xung quanh phát hiện...

Điện thoại vang lên rất lâu mới có người nghe, đối phương nói chuyện không có chút sức lực, "Anh đẹp trai a... Xin lỗi, ta ngủ đến ngơ ngác ngác... Quên mất nói cho người biết ta ngày hôm nay không qua đi ... Không qua được ... Ta mệt quá..."

Thành vị này rõ ràng ngủ bị hồ đồ rồi, "không uống thuốc hạ sốt sao?"

"Không còn... Trong nhà không có thuốc..."

"Tại sao không đi bệnh viện?"

"Phiền phức, rất mệt chút liền hết..."

"... Người ở chỗ nào?"

"Hả?"

"Hỏi người ở chỗ nào!"

"A! Đừng quan tâm đến ta, người làm việc đi..."

"Ta một lúc đóng cửa hàng đi xem xem người thế nào, người phải uống thuốc hạ sốt, không uống lại biến thành kẻ ngu si."

"A? Đừng a... Kẻ ngu si không phải rất thảm sao."

Hàng Hàng rất muốn nói -- người đã đủ choáng váng, có gốc liền hết có thuốc chữa -- nhưng vẫn là chưa nói cho biết chỗ ở, chen nhau đối tiền mặt

bệnh nhân quá không tử tế, "Đúng vậy, không thể biến kẻ ngu si."

"Ừm... Ta trụ Quốc tử giám, giáp đường số 30 , số 3 lầu 1 cánh cửa phòng 301."

Hàng Hàng cúp điện thoại liền liếc nhìn đồng hồ, chịu đựng nửa ngày mới qua được bốn mươi phút, hắn có chút nôn nóng rồi, nói là không được nôn nóng. Có lẽ là thói quen chăm sóc người , chăm sóc động vật: Người chính là Tề Tề, đây là từ nhỏ đã phải chăm sóc hắn đó là nghiệt duyên; quản động vật liên là nghề nghiệp của hắn, nói chung hắn chính là giờ khắc này khó có thể yên tĩnh.

"Hải Hồng, " Hàng Hàng cầm mỏng áo khoác đứng dậy, "Ta có ít chuyện cần xử lý, người xem một lúc, không có ai thì đóng cửa hàng."

"Há, vâng." Hải Hồng đang đùa giỡn với sóc, mỉm cười gật đầu, "Người có việc."

Hàng Hàng không có lái xe mà là đi bộ, một là tiệm thuốc không tiện dừng xe, hai là muốn đi đường yên tĩnh một chút.

Tiệm thuốc cơ bản không xa Hàng Hàng mua một chút thuốc, bù đắp đơn thuốc mới ra ngoài.

Quốc tử giám phố hai bên hòe ẩm đường hẻm, phố lớn đông tây hai đoạn hòa Quốc tử giám đại môn hai bên cổng chào hoa văn màu, là Bắc Kinh còn sống có xây bốn tòa bài phường cổ kiến trúc phố. Từ nhỏ , là quốc gia quản lý giáo dục cơ quan hành chính cao nhất cùng quốc gia thiết lập học phủ cao nhất.

Chỗ này Hàng Hàng quen thuộc, trước đây cùng Tề Tề hay tới bên này chơi đùa, đi ung cùng cung thấp hương cũng là tất trải qua con đường. Rất dễ dàng, hắn liền tìm thấy nơi ở của tên thô lỗ kia. Người đừng nói hắn ở cái chỗ này thích hợp, người có ăn có học . Tuy rằng điểm ấy Hàng Hàng

đánh chết không muốn thừa nhận. Đại não của con người e rằng thật là có phân chia khu vực a, không biết tên thô lỗ có phải là đã ném hết tất cả trí não vào văn nghệ tiểu thuyết hay không, kết quả rơi vào một nơi sinh hoạt ngớ ngẩn lại còn không có tiềm năng như thế này..

Gõ cửa, không ai trả lời. Hàng Hàng dùng sức gõ, không biết tên thô lỗ có phải là ngủ như chết bên trong đó rồi không.

Sau năm phút, cánh cửa mới mở ra. Này cửa vừa mở ra, có thể so với quý môn mở, sợ đến Hàng Hàng run run một cái.

Người này ăn bận làm sao vậy ? -- một cái áo ngủ báo văn, muốn có bao nhiêu không phẩm chất liền có bấy nhiêu không phẩm chất !.

"Anh đẹp trai khỏe chứ..." Lương Trạch uể oải, "Chào mừng anh đến nhà tôi."

Tiến vào bên trong phòng cánh cửa mới thực sự là bước vào quý môn quan a, này cái gì gặp quý đất đai ? -- vào cửa chính là một mặt kính chiếu yêu (cách lão sư dùng kính trừ yêu thời xưa ), gỗ thiết trưng bày trên kệ có cái như lộc vừa giống như mã hoa lý hồ tiểu trò chơi (men ba màu của gốm đời đường), không có chỗ dựa lưng trên ghế salông là một mao nhung quái vật (thái địch con gấu), bên cạnh là bộ cũ kỹ kiểu Trung Quốc cái bàn, cấp trên thả chồng chất đất bỏ đi đồ sứ (kiểu Nhật dụng cụ uống trà)...

Hàng Hàng cũng không nhìn coi lại.

"anh đẹp trai , người sớm nghỉ làm rồi? Vẫn chưa tới mười giờ mà."  
Lương Trạch tiến vào phòng ngủ.

Hàng Hàng đành phải đi vào theo, "Vâng. Ngày hôm nay không có người khách nào."

"Thật , Không có người nào?"

Phòng ngủ của Lương Trạch có thể giết chết ánh mắt của Hàng Hàng luôn rồi -- báo văn giường phẩm chất, thiết nghệ giường, tủ quần áo hiệu Tây Dương, không cách nào miêu tả tạo hình đơn độc người ghế sofa, vân vân...

"Anh đẹp trai, ta thấy rất khó chịu, anh ngồi xuống đó đi..." Lương Trạch tiến vào chặn, đôi mắt bởi vì phát sốt đã sưng hồng sưng tấy lên rồi.

"Người vẫn là uống thuốc trước đã." Hàng Hàng tại tủ đầu giường trên tìm kiếm cốc. Cốc thì tìm không gặp ngược lại là nhìn thấy một cái bát sứ, "Nhà người để cốc ở nơi nào?"

"đó, tủ đầu giường trên, lấy cái này đi." Lương Trạch nói ngón tay kia chỉ cái bát sứ.

"Ây..."

"Mấy nước uống để trên mặt bàn đằng kia..."

Hàng Hàng nhìn sang, được chứ, nhiều rồi A giấc mộng ==

Hầu hạ cái tên thô lỗ này uống thuốc, tên thô lỗ dựa vào đầu giường, giảng giải hần đồ cất giữ, hai mắt tuy nói không phải lấp lánh hữu thần, nhưng cũng tinh thần không ít, "Cái này, ha, còn có cái này, chỉ người ngồi này một người ghế sofa, đây là lúc ta đi nặc đỉnh sơn, cái kia ở chợ nghịch, sáng tạo lắm đó! Ha ha ha... Trên thế giới chỉ có một cái như vậy."

Hàng Hàng bất đắc dĩ gạt đầu, nghĩ thầm -- may mà chỉ có một một cái, nếu có tâm tà ác, nhiều cái có thể gom lại rồi cho vào Microsoft luôn!

"Còn có cái kia, trên mặt bàn cái kia, đó là lông chim trên đỉnh của đất nước mỹ."

Thiên tài mới tin a == Hàng Hàng ho khan một tiếng, "Người nằm xuống nghỉ ngơi đi, phát sốt nhiều lắm nên cần ngủ để hồi sức."

"Anh à!" Lương Trạch bỗng nhiên kéo lại cánh tay của Hàng Hàng, "Anh thực sự là người tốt! Ta sẽ nghỉ ngơi, anh tự tham quan đi, mỗi món đồ ở đây anh đều có thể chạm vào tham quan a!"

Tham quan thà đẩy ta xuống hố bằng sâu còn hơn ! Hàng Hàng trong lòng nghĩ ngoài miệng lại không thể nói như vậy, "Hừm, người mau nằm xuống."

Lương Trạch rất nhanh liền chìm vào giấc ngủ, Hàng Hàng ghét nhìn cái áo ngủ báo vằn của hắn, giường phẩm chất, phi thường không hiểu ra làm sao. Lương Trạch người này tuy rằng rất ngốc , nhưng bình thường trong rất có thưởng thức, làm sao trong nhà lại như thế... Trong thời đại này? Xung quanh người này đều như vậy, đều là... Những món không hề có chất lượng! ( tại thằng ngốc nào đó bị ngta lừa :))))))

Chờ hắn hô hấp cơ bản vững vàng, Hàng Hàng cảm thấy vấn đề của hắn không có gì nghiêm trọng tính chuẩn bị ra về...ai ngờ ...

"Ta yêu người!" Lương Trạch bỗng nhiên nhào tới, gắt gao ôm Hàng Hàng.

"Cái gì?" Hàng Hàng kinh ngạc.

"Tiểu Diệp tử..." Đây là câu thứ 2 Lương Trạch nói .

Lương Trạch nằm mơ, mơ thấy tiểu Diệp tử trở nên rất to lớn, cùng con sóc bông trên màn ảnh giống nhau như đúc, nó ôm hắn, cho hắn sự ấm áp, cho hắn sự an ủi ==

"Ta lo cho người như thế , người thì khỏe rồi, người liền một mạch nghỉ ngơi, đi tìm tiểu Diệp tử." Hàng Hàng giận dữ.

Hắn muốn lay mở tay hắn ra, bắt đắ dĩ Lương Trạch ôm quá gấp, toàn bộ cân nặng đều đè lên.

Sớm biết như vậy thì ta cứ tiếp tục ngồi ở đó trên ghế sofa bên trong phòng rồi. Hàng Hàng vô cùng ảo não. Hiện tại được rồi, chết sống tuột kéo tên này không ra ==

Lương Trạch rất nóng, còn tổng nỗ lực đá tung chần, Hàng Hàng lấy làm buồn rầu trước tư thế bị hắn ôm, một ... không ... Có thể thức tỉnh hắn, hai không thể để cho hắn bị lạnh...

Đây là gặp cái gì bị nguyên rủa!

Đi là đi không được, vẫn không thể ngủ. Tìm kiếm một lúc, Hàng Hàng nhìn thấy máy vi tính xách tay trên bàn, lấy nó dùng vậy. Dùng một tư thế khó khăn để lấy, Hàng Hàng thuận lợi lấy được. Mở ra , Phải nhập mật mã.

Sẽ là gì chứ?

Hàng Hàng thí nghiệm một chút: Tiểu Diệp tử.

Không được.

Nhất hưu.

Không được.

Vậy sẽ là?

Nảy sinh ý nghĩ bất chợt: .

PASS .

Hàng Hàng trong nháy mắt nghĩ đến -- ta là thiên tài. Nhưng ba giây đồng hồ sau hắn đã nghĩ suy nghĩ khác: Mình tại sao cùng tên này lại có thể

tương thông suy nghĩ vậy ? Đây không phải là mình hư hỏng sao?

Một cái bản văn đầu bài, tiêu đề gọi là: Hoa nở bất bại.

Nghĩ đến là Lương Trạch viết tiểu thuyết.

Hàng Hàng đem bản văn đẩy lên khúc trên, bắt đầu xem.

Đây là một chuyện xảy ra trước đây rất lâu ở Tây Sơn, Chuyện đó nói rằng có một cô gái họ Bạch, bởi vậy đối với nam nhi năm giữ binh quyền thế giới có mưu cầu một vị trí, nói nàng ta kiếm tiền duy trì điền trang của mình, nói nàng quả phụ suốt cuộc đời, nói cái kia cướp đường làm thổ phỉ, nói bọn họ ái tình, vẫn luôn nói đến nữ nhân trưởng nữ...

Sự việc xảy ra khi trưởng nữ mười tám tuổi, cô gái họ bạch mắc bệnh nặng, sớm bỏ ra đi ..

Hàng Hàng quay đầu nhìn một chút bên người Lương Trạch -- 'Ta là soái ca', được rồi, xem như là thật đẹp trai.

Hắn hô to 'Ta yêu người 'trong Chớp mắt, nói không động tâm, vậy thì có chút không thành thực .

( Thên Hàng Hàng nó có cảm giác rồi đó mà :))))))

# SỐ 10 PHỐ YÊN ĐẠI TÀ

Kiểm Tấu Thiên Phong

[www.dtv-ebook.com](http://www.dtv-ebook.com)

## Chương 6: Bạn Tốt

Ta là soái ca :Soái ca

Tình yêu 123: ...Mỗi lần nhìn thấy hai chữ này tôi liền. ..

Ta là soái ca: Ha ha ha, đừng khiêm tốn !

Tình yêu 123: = =.

Ta là soái ca: Này... chuyện kia,...sáng sớm chuyện đó... .

Tình yêu 123: Đừng để ý, tôi có thể hiểu được.

Ta là soái ca: Ừ, may mà hiểu được !

Tình yêu 123: Hạ sốt chưa?

Ta là soái ca: Rồi! .

Tình yêu 123: Đã cảm còn cần phải chú ý nhiều.

Ta là soái ca: Rõ rồi, ừm... Cái kia, còn nữa...

Tình yêu 123: Nói.

Ta là soái ca: Sáng sớm tỉnh lại ta nghĩ , chung quy tôi thật giống kẻ gây phiền phức cho cậu ... .

Tình yêu 123: Tôi có tính nhẫn nại tốt.

Ta là soái ca: Sẽ không đê cậu đến bị thương chứ?

Tình yêu 123: Ha ha ha ha! Sao có thể.

Ta là soái ca: Ừm,tại vì lo lắng.

Tình yêu 123: Không có , cậu thật thú vị! .

Ta là soái ca: Cám ơn! Đúng rồi, cậu có xem bộ sưu tập của tôi không.

Tình yêu 123: ...

Ta là soái ca: Có món nào yêu thích tôi có thể cho cậu.

Tình yêu 123: Không cần, cậu cẩn thận cất giữ đi, ta chân thành ghi nhớ ^\_^.

Ta là soái ca: Cái kia... Nhà tôi cậu cảm thấy thế nào?

Tình yêu 123: ... Rất đẹp. .

Ta là soái ca: Không có khuyết điểm sao? Cậu có thể cho ý kiến bất kỳ.

Tình yêu 123: Nói thật à?

Ta là soái ca: Đương nhiên! Hai ta cần gì phải giấu giếm, đều quen biết cả rồi! .

.....

Buổi trưa hơn 2 giờ, cửa hàng rất yên ắng. Tạm dừng để ăn trưa, bao gồm cả Thôi Doanh Doanh. Hàng Hàng không có buồn ngủ, vẫn còn tinh thần. còn mở bài ra đánh, đánh một nửa thì cảm giác tâm tư liền phân tán. Vẫn còn nhớ chuyện bất ngờ lúc sáng.

Ngày hôm qua còn chịu đựng mà ở lại đó , lại còn cùng dựa vào nhau mà ngủ . Mãi nhờ Đồng hồ báo thức làm cho tỉnh dậy . Trên giường rất nóng, phía sau lưng còn có một thân thể càng nóng hơn. Có cái gì đó đang chống ở sau mình . Hàng Hàng ngủ cũng không rõ trời chẳng , mơ mơ màng màng, người kia còn ngủ rất say, cự vật người nào đó nhô lên cọ tới cọ lui phía sau đồ cậu, theo bản năng cậu liền đưa tay mò xuống. .

Hàng Hàng về chuyện này không kém nha, lờ mờ thức dậy ở trong gian phòng không quen thuộc, đặc biệt với người đã trưởng thành, đều sẽ cho rằng đây là tình một đêm (419).

(\*419 : tình 1 đêm)

Nắm chặt một vật nóng rực hùng vĩ, mà chủ nhân vật này lại chiều theo động tác của cậu còn phát ra tiếng rên rĩ mỏng lung, rõ ràng có 1 chút khiêu khích câu dẫn mà. .

Nhờ cái giường chần báo kia đã cứu vãn tình thế. Lúc Hàng Hàng muốn hôn cậu ta xoay người cướp đoạt đôi môi mỏng nhánh ấy, cậu vừa hé mở mắt, nhưng vì nhìn thấy mảnh giường thân báo , tiếp đó... là bộ áo ngủ của tên thô lỗ cũng là loại hoa văn hình da báo thì.... .

Chớp chớp mắt, thời điểm đó như bị sét đánh vậy, Hàng Hàng bất động tại chỗ, tay sờ soạng cũng lập tức dạt ra. Thật sự mà nói, không phải vì gương mặt kia khiến cậu dập tắt ngọn lửa trong người,mà đơn giản vì nhìn thấy hoa văn hình báo lòe loẹt đó... .

Tiếng sét trời vang.

Đầu óc căn bản không ý thức được người này là ai, chỉ biết hoa văn da báo rất không thẩm mỹ . Một hồi tỉnh táo lại, Hàng Hàng đồng thời vừa hận cũng vừa cảm tạ nó -- thật muốn đem tên thô lỗ này gặp phải một con báo.

Có thể là động tác cuồng dã của mình có phần quá chớn, chiếc giường rung động mãnh liệt, tên lỗ mãng này cũng vì thế mà mở mắt ra. .

Mắt to mắt nhỏ nhìn cậu, gần một phút, tên thô lỗ gãi đầu, vén chăn lên nhìn xuống, một tiếng 'Ach' phía đối diện vang lên

Hàng Hàng kinh hãi, lo chuyện vừa phát sinh lúc này cậu ta đã biết, còn chưa kịp nghĩ ra kế sách biện hộ thì tên thô lỗ xoa xoa mắt nói, "Tôi vừa bị mộng tinh..." =\_\*=

Hàng Hàng cừng ngắt gật gật đầu, cậu nhìn Lương Trạch, Lương Trạch lúng túng cười cười, cũng gật đầu nhìn cậu. Chỉ tiếc lần này hoàn toàn không phải tại phản ứng sinh lý đâu...

"Tôi đi vào phòng vệ sinh một chút." Lương Trạch nói xong xuống giường đi vào . .

Hàng Hàng trừng mắt nhìn trần nhà, một phút qua đi, lại nhìn chăm chăm vào cái ghế sofa quái gở kia, một phút cũng trôi đi, hắn quay sang thùng nước hình Doreamon, một phút đã qua, cuối cùng... ánh mắt hướng về ngoài phòng ngủ. .

Cậu ấy XX trong như thế nào nhỉ?

Ý tưởng này chợt xuất hiện, Hàng Hàng lập tức nhảy xuống giường, để lại một mảnh giấy rồi tẩu thoát. .

Sự tình có sự biến đổi, cậu tựa hồ còn muốn nhìn tên lỗ mãng kia.

Chuyện này... Nói chung có nên hay không? Có thể... Mình với cậu ta như chủ hàng quan tâm khách hàn có hơi vượt quá phạm vi, còn cơ hồ mỗi ngày chờ đợi tên này đẩy cửa ra đã trở thành thói quen, cuộc sống của cậu vì thế mà cực kỳ vui vẻ, giống như... .

Tiếng bước chân chạy chít chóc rất nhỏ nhưng cũng để Hàng Hàng giật mình, nhìn sang kệ, tiểu Diệp tử đã tỉnh ngủ, đang nghịch ngợm chơi đùa. Nói đến cũng là tính xấu, hai cặp này giao du với nhau sơ sơ cũng được ba tháng, động phòng cũng sắp gần hai tháng, lâu như vậy có nghĩa là ... Không xứng rồi!

Đây là muốn ám thị gì đây?

Ông trời cố ý để Lương Trạch mỗi ngày xuất hiện đây mà?

Hàng Hàng chưa bao giờ tin 'Định Mệnh' , hàng năm đi thắp hương cúng vái cũng là giúp đỡ Tề Tề. Cậu ta rất sùng đạo-- đốt hương hỏa rất thành kính, chẳng hạn cầu Phật tổ trên trời rớt xuống một Lâm muội muội?

Được rồi, xem ra chuyện này không phải vấn đề thành kính, có thể là một cơ hội, giống như xổ số vậy, lần lượt ai tới ai . Lâm muội muội của Tề Tề không rơi xuống, mà rơi xuống một tên thô lỗ ngay trên đầu cậu = =.

Hàng Hàng từ khi trưởng thành cơ bản chưa bao giờ chính thức cùng người nào ở chung , chủ yếu cậu muốn Hàng hàng thử trải nghiệm tình một đêm, nguyên nhân này Tề Tề phân tích rất nhiều lần, không biết tại anh bạn tốt Hàng Hàng đối với tình cảm yêu đương không có một thái độ chính xác . Nhưng Tề Tề không biết không có nghĩa là bản thân Hàng Hàng không rõ. Thời thanh xuân có chút tổn thương sẽ khiến người ta ám ảnh suốt cuộc đời.

Hồi đó Hàng Hàng hai lần trò chuyện trong phòng chat với một tên thì mới nhận thức được , hai người rất hợp duyên, gặp mặt giao lưu cũng rất thuận lợi. Đối phương là sinh viên của bệnh viện trung ương , trình độ cao, thời gian tốt nghiệp không rõ, hai người cùng nhau trò chuyện. Hàng Hàng yêu thích dáng vẻ chơi piano của hắn, yêu thích ngón tay thon dài của hắn, yêu thích tướng mạo người miền Nam của hắn. Bây giờ nghĩ lại, mỗi tình đầu cơ bản luôn là hoàn hảo, nếu như... vâng, nếu như, không phải kết cục đó xảy ra. Sau khi tốt nghiệp hắn đi tới nước Đức làm nghiên cứu sinh,

trước khi đi cùng Hàng Hàng lời thề son sắt, lời ngon tiếng ngọt , ra nước ngoài không tới ba tháng, liền không phải chuyện như vậy, điện thoại bắt đầu gọi không bắt máy, viết thư không trả lời, cuối cùng cũng nhận được một mail-- chia tay. Kỳ thực nếu như chỉ là chia tay, cũng sẽ không khiến Hàng Hàng bị tổn thương gì, nhưng đang trách là trong mail : Cậu đừng tiếp tục như thế tìm tôi được không? Cũng làm cho người khác không thờ nổi, có cấp thiết như vậy không, bất quá vẫn còn là bạn bè. Hàng Hàng rất tức giận, nhìn mail xong hân hưởng tới nhà trọ liền gọi điện thoại, trùng hợp, đối phương nhận máy, Hàng Hàng một trận chất vấn, đối phương lại nói, sự tình này nghiêm túc như vậy không? Hàng Hàng nói, tôi rất nghiêm túc. Đối phương nói, vậy cậu đúng là ngây thơ, đừng có không biết tốt xấu được không, tôi cũng cho cậu một thời gian hạnh phúc, nhưng đó chỉ là niềm yêu thích chốc lát thôi.

Chuyện này từ khi bắt đầu và kết thúc cũng là một năm rưỡi không tới thời gian hai năm, nhưng Hàng Hàng không thoát khỏi mảnh đen u tối đó- có thể nói vòng lẩn quẩn này cậu không còn cảm xúc gì. Vì lẽ đó cậu đều lựa chọn bản thân mình so với cặp mắt không đáng tin, nó chỉ làm cho cậu bị tổn thương, tất cả đều giả tạo, từ đó rạng sáng hàng ngày đối với cậu đều là ngày 23 xiu xẻo.

Hàng Hàng từ nhỏ đã yêu thích động vật, vào đại học thú y chuyên nghiệp thì càng thêm yêu thích. Sau đó kích thích, cậu rất yêu quý chúng. Động vật rất hiền lành, chúng nó yêu thích cậu chính là yêu thích cậu, nó chung thành cho đến chết. Cậu sống một đời, thú cưng sẽ dùng hết cuộc đời bầu bạn với cậu.

Có thể... Thật không mong đợi gì thêm, vẫn là nói không kỳ vọng sẽ không có thất vọng? Hầu như...vẫn sẽ nhớ rằng đó là 1 điều vui mừng, đúng không?.

Nhưng tại sao lại cảm giác có chút thích tên thô lỗ đó chứ?

Hàng Hàng thật lòng mà nghĩ. .

Nói thật, cậu cùng Lương Trạch quen biết cũng không lâu, cũng không phải bạn bè thân thiết, nhưng hẳn có thể đọc được suy nghĩ của động vật đó là 1 thiên tính -- cậu ấy đặc biệt tốt, đặc biệt đơn thuần, đơn thuần đến hầu như không có thói hư tật xấu. Cậu ấy xưa nay đều là thẳng thắn, không tính toán, không tính thành công hay thất bại, có được hay mất đi, không màn lợi lộc, không quanh co lòng vòng. Cậu ấy có tính hài hước, luôn luôn cười, không câu nệ tiểu tiết, muốn cái gì thì nói cái đó... Không thể đổ lỗi cho cả thế giới, không tùy hứng ngưỡng ngạnh, còn rõ ràng hơn là hầu hết các loài gặm nhấm trên khắp thế giới đặc biệt là sóc bông đều yêu thích hẳn như vậy = =.

Điều này tự như có thể giải thích được tại sao Hàng Hàng đối với cậu ta có một chút cảm giác, nhưng không thể giải thích được toàn bộ-- Lương Trạch không phải tuyệt người cậu yêu thích. Vì cậu ta là 1 điển hình của trai thẳng, Hàng Hàng cho rằng trên thế giới này duy nhất không thể đùa giỡn với nhóm người này. @@

Không bình thường mà.

"Hello!" .

Theo tiếng chuông gió vang, Lương Trạch vui vẻ tiến vào cửa hàng thú cưng. .

Con người Hàng Hàng thiếu một chút nữa rớt xuống -- Người này cảm bệnh làm gì đến đây? .

"Cậu..."

"Tôi khỏe rồi! Nhớ Nhất Hưu cùng tiểu Diệp tử nên qua đây! !" Lương Trạch bước thẳng đến hẳn, sóc bông liền đi tới.

Hai tay của cậu vẫn để ở phía sau, hướng đi thay đổi , Hàng Hàng liền nhìn thấy phía sau Lương Trạch có cái hộp..

Lương Trạch bốn giờ chiều mới tỉnh dậy, một thân mồ hôi, đã hết sốt. Người không hôn mê, sẽ thức , nhìn thấy tủ đầu giường trên có mảnh giấy ghi chép -- ( chú ý uống thuốc, chú ý nghỉ ngơi. Hàng Hàng~~ ).

Lúc này mới nhớ tới đến ngày hôm qua Hàng Hàng qua đây xem bệnh tình của cậu, tiện đà nhớ tới sáng sớm có phần bối rối . Chưa bao giờ có người đàn ông nào ngủ dậy liền bên cạnh lại có 1 tên nam nhân -- không phải bản thân ở cùng với cô gái nào đó , nhưng sợ nhất là phản ứng sinh lý kia, ngoại trừ...

Càng đáng trách hơn chính là lúc sáng "tiểu đệ đệ" của mình làm thế nào cũng không mềm xuống, buộc hẳn vào phòng vệ sinh giải quyết lần nữa .

Chuyện này quá vô căn cứ. Suy nghĩ kỹ một chút,từ khi đem Nhất Hưu qua đây chơi cùng tiểu Diệp Tử. Cuộc sống của mình liền khỏe mạnh cực kỳ -- Mỗi ngày giữa trưa rời giường chơi đùa một hồi, quấy rầy Hàng Hàng một chút, sau đó đi tập thể hình, đúng hạn đến cửa hàng thú nuôi, mười giờ rời khỏi, ban đêm sáng tác tiểu thuyết.... Vòng đi vòng lại, các " đám tiệc" các loại điều cáo biệt cuộc sống của cậu, nào là tiệc rượu, tiệc ăn. rave, party, KTV....

Việc cậu tham gia sáng tác đến nay vẫn chưa từng khỏe mạnh như thế! Cảm thấy việc này không xấu, hơn nữa là tốt, quy luật con người y nghĩ cũng rất rõ ràng, lại không biết uống say túy lúy tỉnh lại bên người không rõ có phải phụ nữ hay không. Từ khi 3 lần thất tình, lão anh của cậu cấm cậu không tìm bạn gái nữa, cuộc sống của cậu chính là một bãi bùn lầy, không ai để ý tới, như thế mà cô đơn T\_T. Nhưng từ lúc quen biết Hàng Hàng, cuộc sống dường như bắt đầu tiến về phía trước, mỗi ngày đến ghé thăm là một điều tất yếu, một điều cần thiết Bọn họ có nên coi là bạn tốt không? Tuy rằng gởi nuôi thú cưng chi phí rất nhiều, hoặc phải trả tiền.

Đáng quý chính là trong lúc gặp khó khăn, lần đầu tiên sinh bệnh có người săn sóc, Lương Trạch đối với chính mình bắt đầu nhận thức được, cha mẹ xảy ra chuyện ngoài ý muốn, cả hai bị tai nạn máy bay rồi mất, người thân của cậu chỉ còn lại cậu 8 tuổi cùng anh cả, năm đó, anh trai mới vừa tròn 20 tuổi, anh cậu như là một người cha gánh hết mọi trách nhiệm trong gia đình, học đại học giữa trường thì tạm nghỉ, bắt đầu xử lý chuyện công ty mà cha mẹ để lại, đầu tiên trở thành nhân viên văn phòng, gánh một trách nhiệm nặng nề của 1 thanh niên 20 tuổi. Anh ấy luôn bận rộn nhiều việc, Lương Trạch hiếm khi bị bệnh, mặc dù mắc bệnh cũng không muốn cho anh mình lo lắng, chịu đựng một chút liền qua đi.

Ngày hôm qua, đúng lần đầu tiên bị bệnh thì mới biết có người chăm sóc đúng là tốt như thế, bất cứ lúc nào có thể uống nước, có người tận tình lau mồ hôi, muốn làm gì chỉ cần hô một tiếng thì tốt quá. Khiến người ta cảm thấy hạnh phúc!

Trước khi ra cửa. Lương Trạch chọn một đồ vật cậu thích nhất, rất có giá trị một vật kỷ niệm cất giữ cẩn thận rồi mang sang đây. Cậu vui vẻ, cậu xem là bảo bối, cảm thấy Hàng Hàng cũng sẽ thích. Cậu nghĩ đưa cho cậu ta, ngỏ lời cảm ơn đối với cậu.-- người như vậy căn bản sẽ không suy xét người ta rốt cuộc sẽ không thích, cậu liền cố chấp chắc nịch cho rằng, sẽ thích ==

Kỳ thực không thể trách kẻ lỗ mãng Lương Trạch như thế, tên lỗ mãng vẫn không có người bạn thân đúng nghĩa, cơ bản cũng tại vì một người buồn chán, một người buồn chán không bằng mọi người cùng nhau buồn chán. Thời đại Đại học, là lúc giao lưu kết bạn trọng yếu nhất. Lương Trạch mỗi ngày luôn hướng tới thư viện đọc sách, ngược lại không phải là muốn làm con mọt sách, đích xác là dừng lại có chừng mực. Chọn ngành Tiếng Trung cũng là vì không có hứng thú với thứ gì khác, không am hiểu liền rồi bỏ mà vật lộn với ngữ văn -- Dù sao so với tiếng anh vẫn tín nhiệm hơn. Ở thư viện điều không phép được viết, thử đóng góp bản thảo, nhưng số lần

gửi cũng càng ít đi. Tốt nghiệp tuyển chọn ngành cũng không nhiều lắm, học tiếng Trung điều không phải vào viện nghiên cứu hay dạy học, anh trai hỏi cậu muốn làm gì, tên lỗ mắng đáp, làm nhà văn.

"Cái này! Cho cậu!" Lương Trạch nhìn long mèo một lúc lâu, mới phát giác trong tay còn mang theo đồ vật.

"Hả?" Hàng Hàng sửng sốt.

"Cảm ơn cậu hôm qua chăm sóc tôi!"

"A." Hàng Hàng gật đầu, "Vật gì vậy?" Cậu vừa nói một bên mở hộp ra.

Bên trong. . . là một đoàn không biết là đồ vật gì.

"Đây là một bộ sưu tập trang phục Ấn độ mà tôi yêu thích nhất! tôi còn mặc từng cái rất giống tượng thích Na ! Tặng cho cậu, mà cậu cũng thích thoải mái mà!"

". . ." Hàng Hàng xách lên, được . . . thật thoải mái, mặc vào là có thể miễn cưỡng che được cái mông, rất không thể nhịn được là cái chuối vòng cổ! Cậu còn mặc giống như tượng phật ? Mẹ nó, may nhờ không phóng to bày ra phòng khách = =

"Cậu cũng treo bức ảnh đi ! Có thể ra oai!"

"Ách. . . Không được, ảnh cũng không biết bày chỗ nào"

"Tặng người khác a! tôi làm to ra cho anh tôi, cậu thì treo ở phòng khách! Người ta đều hỏi đây là người nào!"

"Cái gì?"

"Anh ta đều nói là tù trưởng, vô cùng trâu!"

Hàng Hàng tưởng sẽ biến thành anh trai tên lỗ mảng này khóc nhất mũi. .

"Ôi chao." Tên lỗ mảng bỗng nhiên quay đầu lại.

"Gì?"

"Cậu nói hai ta coi là gì?" Lương Trạch nghiêm túc hỏi.

"Ách. . ." Lời này dọa Hàng Hàng giật mình, thông thường một nam nhân sẽ hỏi một người đàn ông khác vấn đề này nghĩa là gì?

"Cậu 'Ách ' là gì vậy ? Tôi hỏi cậu này, đối với cậu, tôi được coi là gì?"

". . ." Hàng Hàng không trả lời.

"Này, Sắc mặt cậu là gì đây? Tôi điều không phải muốn làm quen với cậu mà cắt giảm phí gửi thú cưng!"

Hàng Hàng thật không nghĩ tới việc này.

"Tôi chỉ muốn hỏi một chút, hai ta coi như là bằng hữu không? Một mối quan hệ tốt !"

"Cái này. . ." Hàng Hàng suy nghĩ một chút, dờ khóc dờ cười, "Tính."

"Thật tốt quá!" Lương Trạch mặt mày rạng rỡ, "Lần đầu tiên có bằng hữu! Bản thân tôi còn có thể sống hoàn chỉnh 1 chút."

"Lời nói này là có ý gì?"

"Tôi không hề có bạn bè, chính là thật có thể dùng 2 chữ 'Bằng hữu' này để định nghĩa mối quan hệ này. Ngày hôm qua cậu chăm sóc tôi, khiến tôi biết được, tôi cũng có bằng hữu!"

"Phải. . ."

"Ừ."

"Việc này cùng với cuộc sống không nguyên vẹn của cậu có liên quan gì?"

"Hà, anh tôi không cho tôi kết giao bạn gái, nói cách khác tôi phải cô đơn cả đời tới già, có một bằng hữu trong lòng tôi có chút thoải mái!"

"Cậu đúng là thú vị. . . Muối tôi cùng cậu cô đơn cả đời tới già sao?" cũng có thể nói gì đây?

"Tóm lại ! Điều không phải! Tôi. . ." Lương Trạch không nghĩ ra được giải thích nào -- rõ ràng việc này cho thấy sao là người ngay thẳng đây ! Làm sao không nói được như vậy!

"Điều không phải, anh cậu vì sao không cho cậu làm quen bạn gái?" Trước đây cùng Lương Trạch nói chuyện phiếm từng nói qua nhà cậu ta, biết cha mẹ cậu ta đã qua đời, còn 1 người anh trai đã kết hôn cũng dời đi, nếu nghe nói cậu sinh bệnh thì sẽ sốt ruột mất!

"Há, anh ta nói tôi vào lĩnh vực không thích hợp, gặp gỡ phụ nữ dù một người chẳng đạt được điều gì."

"Hả?"

"Ừm. Người thứ nhất quyết tiền rồi chạy; người thứ hai nói mang thai phải kết hôn, kết quả đứa bé không phải của tôi; người thứ ba, người thứ ba kỳ thực còn có thể, nhưng chính là cùng người khác bỏ trốn. . ."

Hàng Hàng trở mắt đứng nhìn.

"Anh trai tôi tìm một thầy bói, nói tôi là không thể kết giao phụ nữ , nếu không thì sẽ xui xẻo!"

". . . Vậy không thể. . . Thì. . ."

"Không sao, tôi cũng không thất vọng, ha ha. . . Cứ như vậy đi."

"Cái này. . ."

"Soái ca!" Lương Trạch nghiêm túc nhìn chăm chăm Hàng Hàng, "Không cần an ủi tôi, chuyện đều qua đi, không có chuyện gì đâu, ha ha ha ha. . ."

Hàng Hàng trong lòng nói: Tôi không đâu có muốn an ủi cậu a! Đây là chuyện tốt mà ?

"Đừng an ủi tôi, nghìn vạn lần đừng, tôi còn có tiểu Diệp tử cùng Nhất Hưu!"

". . ."

"Thực sự, không cần an ủi."

". . ."

"Cậu đừng như vậy, tôi chưa từng thất vọng, tôi rất kiên cường!"

"Tôi tới đây." Hải hồng đẩy cửa tiến đến, cửa Phong Linh nhẹ nhàng vang .

"Soái ca! Cậu thực sự không cần an ủi tôi!"

"Ai nha, tiểu Lương làm sao vậy?" Hải hồng nghe không hợp, ân cần hỏi.

"Cậu N năm trước thất tình." Hàng Hàng bất đắc dĩ.

"Sao?"

"Đúng! Tôi đều nói với cậu đẹp trai hết rồi không có chuyện gì, cậu vẫn không nên an ủi tôi!"

". . ."

"Rất khó chịu?" Hải hồng nhìn Lương Trạch.

"Kỳ thực không có chuyện gì, bất quá chỉ là. . ."

Cậu ấy xem ra rất cần an ủi, lúc Hàng Hàng lần thứ hai lắng nghe cứ như vậy mà nghĩ. Nhà văn cũng không phải là thâm sâu.

# SỐ 10 PHỐ YÊN ĐẠI TÀ

Kiểm Tấu Thiên Phong

[www.dtv-ebook.com](http://www.dtv-ebook.com)

## Chương 7: Con Đường Vẫn Còn Rất Dài

Ta là soái ca: Hello

~~Tình yêu 123: = =

Ta là soái ca: Đây là vẻ mặt gì ?

Tình yêu 123: Tôi nóng trong người

Ta là soái ca: Sao? Nên Uống nhiều nước!

Tình yêu 123: Môi cũng bị lở, mới vừa rồi còn chảy máu mũi. . .

Ta là soái ca: Lần này khá nặng

Tình yêu 123: Đúng vậy

Ta là soái ca: Ôi, ăn nhiều rau dưa hoa quả đi

Tình yêu 123: Bị cảm nặng vẫn thế này nè.

Ta là soái ca: Hả? Tôi bị cảm nặng cậu thì nóng trong người?

Tình yêu 123: . . . Đại não cậu bị teo rồi à! Tôi nói, bị cảm xong thì như vậy.

Ta là soái ca: Sao? Cậu lúc nào thì bị cảm?

Tình yêu 123: . . . Đều do tôn tử cậu lây đó!

Ta là soái ca: Ách. Cậu làm sao không rõ triệu chứng ?

Tình yêu 123: Tôi vào bệnh viện, cậu có thể nhìn ra?

Ta là soái ca: Cái này. . . Tôi. . .

Tình yêu 123: Không có chuyện gì, ngày hôm nay làm 2 chén trà buổi, phỏng chừng giải quyết xong ^\_^

Ta là soái ca: Ha ha ha, cậu thích uống nó sao?

Tình yêu 123: Uống ngon muốn chết, cảm ơn cậu mua cho tôi

Ta là soái ca: Ừ, cậu thích là tốt rồi. Món đó là nhập khẩu , giá không hề rẻ!

Tình yêu 123: Thì ra là thế. . .

Ta là soái ca: Đúng vậy, một lon 99

Tình yêu 123: . . .

Ta là soái ca: Thế nào?

Tình yêu 123: Tôi phải uống tiết kiệm lại. . .

Ta là soái ca: Đừng, điểm này phục vụ cậu một chút đừng lo = =

Tình yêu 123: Ha ha ha ha

...

Hàng Hàng nhìn màn hình, đang uống trà buổi, cậu nhếch miệng lên.

Trải qua mấy ngày nay phân tích kỹ càng, cậu nghiêm nhiên xác nhận bản thân mình gần đây trở nên ngu mụ đi, chỉ đơn giản là vì cậu đã sa vào

lưới tình.

Ừ, đúng vậy, cậu xác nhận cậu thích tên lỗ mảng đó.

Đối với Hàng Hàng mà nói, bước tiếp theo làm cách nào để nảy sinh tiền triển đây .

Không bao giờ có chuyện cùng trai thẳng từng sống chung, cũng biết cơ bản không khả năng này, nhưng. ,,người đang yêu khá là dửng dưng. Hàng Hàng cũng không ngoại lệ, cậu cũng muốn thử thách một phen.

Ngày đó cậu chỉnh sửa lại một chút, rút ra vài điểm tâm đắc:

1 Lương Trạch rất nguyện ý cùng cậu cùng một chỗ

2 Lương Trạch rất hiền lành

3 Lương Trạch có vật nuôi đang gọi là sóc bông

4 Lương Trạch không có đối tượng

-- Xem ra đối chiếu rất rõ ràng. Tấn công!

Nhưng. . . Đối với loại người này, làm sao tấn công đúng là mấu chốt vắn đề.

Hàng Hàng hôm đó mò đến diễn đàn gay mà post một bài, nội dung như sau:

Thích một thẳng nam, ngốc ngếch lỗ mảng, cố gắng lệ thuộc vào tôi, làm sao để bắt đầu.

Ý kiến như sau:

1#: Đánh cho ngất xỉu

2#: Nói với cậu ta: Tôi yêu cậu.

3#: Chủ tiệm đẹp trai, tôi cũng thẳng đây!

4#: Cậu ấy đối với cậu thấy thế nào? Cậu ta có biết hay không cậu là cong? Nếu biết, mà vẫn bám dính lấy cậu thì đã yêu cậu rồi.

5#: Để cho cậu ta càng ỷ lại cậu, ví dụ như tạo 1 cuộc hẹn lãng mạn v.v., nói chung biến cậu hoàn toàn là tất cả của cậu ta.

6#: Giờ vẫn còn có chuyện cùng với trai thẳng nữa sao?

...

Cơ bản hóa ra bài đăng lại trở thành trò cười.

Nhưng mà Hàng Hàng ngược lại cũng ưng ý được cái đề nghị là sáng kiến cuộc hẹn. .

Nói cũng phải, biết lâu như vậy, mỗi ngày đều gặp mặt trong cửa hàng, tuy rằng tên lỗ mắng mỗi ngày mặc kệ gió mưa, mà đến đây báo danh, nhưng....cậu ta không phải là tìm đến sóc bông của mình sao? Nếu không có Nhất Hưu cùng tiểu Diệp tử. . . thì sẽ thế nào?

Nghĩ tới đây, Hàng Hàng giương mắt nhìn thoáng qua đôi vợ chồng tiểu Diệp tử, cả hai. . . Thật rụt rè, ở chung mấy tháng còn không có. . . Động phòng. Nhìn lại một chút cái "chú" Nhất Hưu, vẫn sợ sệt như trước. . .

Ngày trước đã nói với Lương Trạch không cần lại đưa phí gởi nuôi, Hàng Hàng tự mình xấu hổ, không phải là mưu kế kéo dài chuyện này. Lương Trạch nghe tin này đặc biệt vui mừng, lập tức nói: Cậu thật tốt! Soái ca! Cậu một chút khó chịu cũng không có, nói chưa có chuyện gì mà tốt như chuyện này, Nhất Hưu cùng tiểu Diệp tử vui vẻ là được, tôi mỗi ngày cũng có thể đi tới tìm cậu chơi đùa một chút.

Câu nói này cũng rất mập mờ.

Thực sự, vì lời nói này mà Hàng Hàng liền kiên định quyết tâm.

Nhất Hữu kêu một tiếng, ca ca rút về trong lồng .

Hàng Hàng thông cảm nhìn ca ca, đột nhiên cảm giác được bản thân không có phúc hậu nha, vì tự mình sắp xếp bạn đời cho ca ca một cuộc hôn nhân không đáng tin cậy. Chứng rụng lông hình tròn không được cải thiện, nhưng lại còn chuyển biến xấu đi thật ra không khống chế được= =

Ta là soái ca: Soái ca! Tôi biết rồi, buổi tối gặp!

Âm thanh Tin nhắn vang lên, Hàng Hàng hồi tằm mắt, ngón tay lập tức di chuyển.

Tình yêu 123: Ồ, cậu đi đến phòng tập thể hình?

Ta là soái ca: Ngày hôm nay không đi, đọc sách một chút.

Tình yêu 123: Hay không?

Ta là soái ca: Ừ, hay.

Tình yêu 123: Ngày hôm nay tôi cũng không bận, cùng ra ngoài đi dạo chứ?

Ta là soái ca: Ok!

Tình yêu 123: Cậu muốn đi đâu?

Ta là soái ca: Đô thành ! Còn cậu?

Tình yêu 123: Đi xem quần áo mùa thu một chút

Ta là soái ca: Ừm!

Tình yêu 123: Được, trước khi ra cửa cho tôi mượn điện thoại cậu một chút

Ta là soái ca: Ủa, tôi xem sách chờ cậu.

Hàng Hàng cầm điện thoại di động lên, điện Hải hồng, hỏi cô ta ngày hôm nay có thể sớm đến đây không, vừa vào phòng chuẩn bị sẵn tiện cho Doanh Doanh biết ngày hôm nay không có tăng ca. Hai người đều nói không thành vấn đề, Hàng Hàng vui cười liền lên lầu.

Tắm, nhìn đồng hồ hơn ba giờ, Hàng Hàng gọi điện thoại cho Lương Trạch , nói Lương Trạch chút nữa đi ra, bảo cậu chờ thêm chốc lát.

Chốc lát. . . Chờ đủ một giờ rồi.

Chiếc M6 kia đậu trước cửa sân, Hàng Hàng giương mắt nhìn, không hề để ý tới , cho đến khi Lương Trạch từ bên trong đi ra.

Hàng Hàng không nghĩ cậu lái xe tới đây, đây không phải điên sao, thứ sáu là ngày cao điểm tắc đường= =

Từ trong tiệm đi ra, Hàng Hàng thấy Lương Trạch cầm điện thoại di động, sau đó di động của mình lập tức vang lên. Cậu hướng về phía Lương Trạch đi qua, người nọ nhìn cậu một cái, lại nhìn bên trong cửa hàng .

"Cậu nhìn cái ? Muốn xem Nhất Hưu cùng tiểu Diệp tử hả?" Hàng Hàng đi tới trước mặt Lương Trạch .

"A!" Lương Trạch hét to một tiếng, chăm chăm nhìn cậu, "A! Soái ca! Là cậu hả!"

Hàng Hàng một mạch choáng voáng, không phải tôi thì là ai?

"Cậu cậu cậu. . . Tôi không nhận ra, cậu làm sao đeo mắt kính vậy!"

"Àch?" Lúc này Hàng Hàng vừa mới nhớ tới lúc mình tắm theo thói quen thường thay đổi đôi kính mắt khác.

"Càng đẹp trai hơn nhe! Lên xe!" Lương Trạch vừa nói vừa kéo cửa xe ra.

"Cậu cũng không bức thứ sáu kẹt xe sao? ."

"Không có , dù chậ bất cứ thứ gì, riêng trong xe vẫn thoải mái ."

"Đường hầm sắt của chệ kín ?"

"Àch. . . Tôi quên."

Lái xe ra đến con đường Yên Đại, Lương Trạch mở CD, Hàng Hàng vừa nghe liền cau mày, đây là âm nhạc gì đây tía?

Một người đàn ông hát bài hát "thiếu nhi" 2\* : Hình dáng nho nhỏ à á a gió nổi nước lên à á a, hằng ngày thét gào yêu thương vô cùng vui vẻ, linh hồn nhỏ bé ung dung à á a giả như không phải là thật, hi hi ha ha chúng ta cũng rất vui vẻ. Nhà ta là ai, là thân cường mãnh như Lí Quỳ, là tuấn mạo anh tuấn như Trương Phi, từ nam xông ra bắc khí chất vừa hơn người xuất chúng, Uống nước sông Hoàng Hà và mĩ pháo hoa giang hôn qua miệng. . . (tạm dịch thôi)

(\* Bel 2 : Cái này là bài hát của người đàn ông hát bài hát trẻ em)

"Đây là bài hát thiếu nhi hả?"

" 'Vô Cùng Hạnh Phúc' ! Nghe rất êm tai nữa!" Lương Trạch vui vẻ.

"2 giai điệu có . . ."

"Sao?"

"Đổi bài khác được không?"

"Đây. . . Có một cái đĩa tôi cũng đánh dấu này." Lương Trạch xoay mặt nhìn Hàng Hàng.

Hàng Hàng nhắm mắt, dự cảm 'Hẹn hò' tới đây chẳng có điềm gì tốt = =

"Thật là dễ nghe, hài hước, càng nghe càng thích!"

"Đúng, rất hay. . ."

"Ha ha ha ha. . ."

"Chúng ta đi đâu?" Hàng Hàng nhìn trên đường tất cả xe đang chạy như rùa bò, cảm thấy đi chỗ nào cũng không bằng bay lên mặt trăng . @@ (khó hiểu quá)

"Cậu nói đi!"

". . . Siêu mua sắm SOGO đi, cũng được đi thôi."

"Chờ chút!" Lương Trạch gật đầu.

"Vâng."

"Cậu biết đường không?" Lương Trạch hỏi.

"Gì?"

"Tôi thường xuyên đi nhầm đường."

"Vậy cậu lái xe làm gì?"

"Oh, không có chuyện gì, tất cả con đường đều dẫn đến đại lộ La Mã!"

=

"Queo trái!" Đang nói, Hàng Hàng thấy bọn họ đi 'sai đường' = =

"Dựa vào cậu Nhắc nhở thật sự đúng lúc! Soái ca đúng là lợi hại!"

". . ."

Đại lộ Bắc Kinh nằm ở bên phải, đang chặn kín xe, đèn không thay đổi, toàn bộ đường Tân hoa từ nam đến bắc đều bị chặn hết.

"Này, soái ca!" Lương Trạch kể lại gần nói, giống như chó con mà bu lại người Hàng Hàng.

"Làm gì vậy?" Hàng Hàng mơ hồ không hiểu được.

"Soái ca trên người cậu có mùi là lạ !"

"Sao?" Hàng Hàng sửng sốt, tắm kỹ rồi, chỉ sợ còn chút mùi của thú nuôi.

"Thực sự, không có!"

Hàng Hàng cũng nghĩ, không cảm thấy được mùi hôi nào lạ, "Chỗ nào lạ?"

"Cái mùi không bình thường!"

"Mùi bình thường gì ?"

"Chính là. . . Rất nhiều loại mùi!"

". . . Cậu nghĩ mùi hương đó dễ nghĩ không?" Hàng Hàng tròn mắt suốt nửa lòi ra, không có kính sát tròng trợ giúp không còn cách nào khác.

"Ừ. Đặc biệt dễ chịu, nghĩ nghĩ cũng biết là mùi của cậu !"

"Giếng sâu đóng băng."

"Ha ha ha. . ."

Hàng Hàng bất đắc dĩ nhìn Lương Trạch, mùi hương này cậu ta lại có thể thích, thật kỳ lạ!

6:00 Hai người nhanh chóng đi đến siêu mua sắm Xuanwumen SOGO, đậu xe coi như thuận lợi, vào cửa hàng hai người tự do đi bộ, Lương Trạch đối với món gì cũng không có hứng thú, không xem quần áo nhiều, miệng vẫn không ngừng nói. sau khi Hàng Hàng mua được 1 cái áo khoác, quyết định đi ăn cơm chiều.

"Buổi tối muốn ăn gì?" Hàng Hàng cùng Lương Trạch xuống cầu thang cuốn.

"Cái gì cũng được."

"Dù sao cũng phải chọn món ăn chứ, đặc biệt nhớ món nào?"

"Ách. . . A! Đúng rồi! Vừa lúc đang ở phía nam mà, tôi muốn ăn món Haggis\*!"

(\* Haggis món ăn của người Scotland trong đó có tim, gan phổi của cừu, dê ( được gọi là cổ lòng) )

Hàng Hàng kính mắt rớt xuống, ăn cái gì? Cổ lòng dê? So với việc này còn kỳ lạ hơn sao?

"Cậu không thích ăn thịt dê?" Lương Trạch thấy Hàng Hàng không nói lời nào, hỏi tới.

". . . Ăn."

"Vậy được rồi! Đường bên kia có một cửa hàng, tuy không lớn, không bằng nhà hàng YueShanghai, nhưng vẫn còn."

"Được rồi." Hàng Hàng chảy mồ hôi, tiểu tử cậu đủ độc ác rồi, tôi bị nóng trong người cậu để cho tôi ăn thịt dê!

"Ừ, đi!"

"Cậu không muốn mua gì sao?"

"Tôi? Không có. Trước đó mua rồi."

"Hử. Hôm nay là mặc cái này sao?"

"Không phải, đồ này năm ngoái mua."

"Cái mới mua ở đâu?"

"Trong tủ treo quần áo, hiếm thấy cậu hỏi vấn đề ngốc như vậy." Lương Trạch phì cười.

Người nào ngốc hả? Hàng Hàng hận không thể tát một cái vào đầu Lương Trạch, trang phục mới mua không mặc lại đem treo trên tủ quần áo, cậu nói ai ngốc?

Quả nhiên, đó là nhà hàng vô cùng không có phong cách, cùng cửa hàng lòng heo không có tiền trao chúc, giữa cửa nhỏ là cửa chính của nhà hàng, nhiều người trong số họ chung quanh toàn đầu mở.

"Hai chén món lòng, bánh nướng bốn cái, 1 cân thịt dê xào, phở rán một phần." Lương Trạch thuần thục gọi, sau đó ngừng đầu, "Ăn thịt chà bông không?"

"Gì cũng được." Hàng Hàng miễn cưỡng gật đầu.

"Vậy phải thêm một phần, nhà hân món này ngon số một."

Người phục vụ rời đi, Lương Trạch châm một điếu thuốc, "Tôi nhớ thương món này rất lâu rồi, vẫn không thường đến."

"Vì sao?"

"Một người đi qua đi lại, mà những bạn bè khác không thích tới đây."

"Mà món này thế nào?"

"Đúng vậy! Soái ca! Tôi thì yêu quý cậu! cửa hàng nhỏ này càng ăn càng ngon, cậu một hồi nếm thử, nhất định so với lòng luộc còn ngon gấp N lần."

Hàng Hàng vừa nghe, cảm cơ bản đã rớt xuống, cậu nói cái gì? Lòng heo luộc? Đại não của người này rốt cuộc bị làm sao vậy? Cùng điếm qua cửa hàng mua sắm, lại ở tiệm "Thanh chân \* " người ta bàn chuyện . . . Lòng heo luộc?

(Tên nhà hàng gì đó)

Được sao, vừa đang nói , thì mấy cái bàn khác mà mọi người đều hướng đến đây nhìn bọn họ.

"Lương Trạch. . ." Hàng Hàng dùng chân đá vào lương trạch một cước..

"Sao?"

"Đừng nói về Lòng heo luộc. . ." Hàng Hàng dùng hình dáng kiểu miệng mà phát âm nói.

"Hả?"

"Đừng nói về lòng luộc."

"Đừng nói cái gì?"

"Lòng, luộc."

"Lòng luộc sao? Ủ, không nói, đây là cửa hàng nhỏ đơn thuần !" Tiếng này còn lớn hơn.

Hàng Hàng lập tức dùng lực đá vào vị sư phụ kia= =

Cậu hận không thể tìm một cái lỗ để chui vào.

"Soái ca cậu làm sao vậy?" Lương Trạch còn không có phản ứng kịp, nhìn Hàng Hàng, đầu quay lại, làm! "Tôi. . . Tôi rất ít phạm phải sai lầm . . . Hay cậu. . . Cái gì cái gì, kích động tôi."

"Được chưa. . ." Hàng Hàng muốn khóc. Cậu xin thề, cậu ta nói thêm câu nào liên quan tới lòng heo thì đại sư phụ có thể đi ra lấy dao chém chết hai người bọn họ.

Mùi vị tiệm này không tệ, Lương Trạch cùng Hàng Hàng ăn không ít, dùng xong hai người đi ra, Hàng Hàng trừng mắt nhìn Lương Trạch, "Lần tới cũng đừng cùng người khác vào tiệm "thanh cốn chân" nói lòng heo luộc biết chưa ."

"Hiếu! Tôi hôm nay cũng không biết bị làm sao, ha ha ha. . ."

"Ôi." Hàng Hàng thở dài.

Lên xe, tình hình giao thông thông thoáng, hai người đi vòng vèo.

Hàng Hàng sờ môi, vô cùng đau, bị đèn xem ra chắc là duy trì liên tục mấy ngày.

"Ăn ngon chứ!"

"Ừ. Ăn ngon." Hàng Hàng gật đầu.

"Hai ta thật giỏi! Cái gì đều có thể ăn cùng nhau nói cùng nhau, ngoại trừ lòng luộc!"

". . ."

"Này soái ca, tôi cảm giác cậu nói ít đi thì phải ? Ăn no mệt hả?"

"không phải."

"Vậy tại sao?"

"Miệng bị đau. . ."

"Miệng đau? Không nói gì được? Vậy miệng của tôi cũng nên bị đau chứ? Tôi cùng cậu tại quán Thanh chân nói chuyện lòng heo . . . Chẳng lẽ cậu đây cũng cùng tôi lần lượt bị báo ửng."

"Cút!" Hàng Hàng chán nản, "Tôi nóng nên bị đẹn!"

"A!" Lương Trạch rốt cuộc cũng hoàn toàn phát giác, Hàng Hàng nóng trong người. . . Cậu còn. . . Lôi kéo cậu ấy ăn thịt dê = =

"Uống tra bưởi. . ." Hàng Hàng tựa vào trên bộ lái xe , nghĩ 'Cuộc hẹn họ' Hết sức thất vọng, còn không bằng cùng ở trong cửa hàng! -- muốn cùng tên lỗ mảng này lãng mạn, chuyển đi này làm bản thân liền đủ chết rồi !

"Cậu uống đi, đi về uống nữa, mắt tôi mua cho cậu nữa!" Lương Trạch biểu quyết trong lòng.

Hàng Hàng liếc mắt nhìn cậu. Lương Trạch ngâm điều thuốc, nghe 《 Vô cùng hạnh phúc》 , Bầu trời sáng hồng đánh vào trên mặt của cậu, phác thảo ngủ qua tuần tú của cậu. Mà thôi, ai bảo mình thích một người như thế.

"Tôi thật sự mua cho cậu, cậu chớ tiếc mà không uống!"

". . . Thức uống này cực kỳ nồng\* , tôi uống một năm cũng không có vấn đề gì."

(thứ tốt)

"A, ha ha ha. . ."

Đúng, cậu ta rất vui vẻ.

Con đường vẫn còn dài đằng đẵng muốn thu phục tên lỗ mảng này, là chuyện chẳng hề dễ dàng gì. Điều này cần phải tốn sức thật lớn, tinh thần từng bị suy sụp và là người từng trải, nên đã gặp phải đủ loại kích thích. . .

Tiểu tử, cậu chờ nhé tôi tóm được cậu, tôi sẽ không. . .

Chủ tiệm tốt bụng trong lòng tưởng là tiểu ác ma cầm 'tam xoa kích' (cây thương 3 đầu lưỡi) = =

"Ôi chao, soái ca. . ."

"Chuyện gì?"

"Không có chuyện gì, cậu không cần lên tiếng, hãy nghe tôi nói là được."

"Nói đi."

"Ngày hôm rất vui! Ở với cậu rất thoải mái."

Cuối cùng cũng có tiếng người, xem ra lần 'hẹn hò' này Miễn cường có thể được 2 điểm, không đến mức zê-rô

.....

Chú ý

+Lòng lược món Luzhu.

Hết chương 7

# SỐ 10 PHỐ YÊN ĐẠI TÀ

Kiểm Tấu Thiên Phong

[www.dtv-ebook.com](http://www.dtv-ebook.com)

## Chương 8: Tạm Thời Xa Cách

Tôi là soái ca: Cậu cảm thấy thứ dụng cụ này thế nào?

Tình yêu 123: Đây là gì?

Tôi là soái ca: Dùng để sưởi ấm chân

Tình yêu 123: Ac, nhìn cũng không có gì đặc biệt...

Tôi là soái ca: Gì chứ, là mua trên mạng, cũng mắc lắm đấy

Tình yêu 123: Còn không bằng vớ bông dày cùng với dép bông

Tôi là soái ca: Không phải, cậu xem xem, có thể sạc điện đấy

Tình yêu 123: Nghe có vẻ không tệ

Tôi là soái ca: Ừ

Tình yêu 123: Thế nhưng, 2 chân cùng phải đặt vào bên trong đúng không hả?

Tôi là soái ca: Cái này... Tôi thật không có nghĩ tới a

Tình yêu 123: Không ngạc nhiên, cách thức tư duy của cậu xưa nay vẫn như vậy ^\_^

Tôi là soái ca: Chết tiệt!

Tình yêu 123: Cậu chờ chút, chỗ Tiểu Diệp Tử có động tĩnh

Tình yêu 123: Sinh rồi...

Tôi là soái ca:??

Tình yêu 123: Tiểu Diệp Tử đã sinh một bé cưng\* (\*nguyên văn là 'Bảo Bảo')

Tôi là soái ca: ...Tôi đang tập thể dục. Chờ tôi, tôi qua ngay

Bé bảo bảo của Tiểu Diệp Tử đột nhiên đến thế giới này, không một dấu hiệu nào. Hàng Hàng có nhiều năm kinh nghiệm chăm sóc sóc bông như vậy cũng không thể phát giác. Không có dịch sát trắng, cũng không rụng bất kỳ cọng lông nào, nó cứ thình lình xảy đến. Hay là sinh vào tối hôm qua?

Vừa mở lồng sắt, X-Quân liền phóng tới, bộ dạng như rất muốn rời khỏi nơi này. Hàng Hàng ôm nó, đem đặt vào lồng sắt thứ hai, đóng chặt đường thông nhau lại. Sóc bông mẹ vừa sinh con sợ rằng sẽ rất hung hãn, nhìn cũng không cho nhìn, chắc hẳn X-Quân đã chịu nhiều hành hạ.

Tiểu Diệp Tử nằm ở một góc lồng sắt, vừa nhìn qua không thấy bóng dáng cục cưng đâu. Hàng Hàng cầm vài miếng khoai lang lắc lắc, Tiểu Diệp Tử nhồm thân lên, tốt rồi, bé sóc bông đang bị đè ở dưới thân. Đây là một thói quen rất xấu, tuy rằng sóc mẹ rất muốn giữ ấm cho con, nhưng đặc biệt dễ đè chết sóc con nếu không chú ý thời gian.

Đem ổ nhấc lên, đắp thêm thật nhiều vụn gỗ, Hàng Hàng vừa định sờ sờ cặp mắt chưa mở ra của cục cưng, Tiểu Diệp Tử liền ném ra miếng khoai lang tỏ vẻ không được xâm phạm ==

Không phải chủ nhân của người là không được a. Hả.

Chuông gió vang lên, Hàng Hàng quay đầu lại, nhìn thấy kẻ lỗ mãng đang chạy như bay đến.

"Tiểu Diệp Tử "

Tiểu Diệp Tử thấy Lương Trạch tới, vừa cảm khái mà cọ cọ, cà cà ngón tay của hắn, Lương Trạch không phải dạng thông suốt lắm, tiến thẳng đến Tiểu Diệp Tử gạt bỏ bớt vụn gỗ ra, ôm người cục cứng.

"Nó chỉ cho cậu sờ." Hàng Hàng ở một bên cười.

Lương Trạch mặt mày rạng rỡ a. Tiểu bảo bảo nhỏ xíu, đều là lông tơ, đặc biệt ấm áp, nhắm mắt, không hề chuyển động.

"Bao lâu thì trưởng thành" Lương Trạch xoay mặt nhìn Hàng Hàng.

"Rất nhanh." Hàng Hàng ôn hòa cười, "Bất quá bây giờ phải chú ý giữ ấm, còn phải bổ sung dinh dưỡng, tốt nhất lâu lâu có thể chụp cho cục cứng một vài tấm ảnh."

"Ừ có cậu chăm sóc chúng nó tôi đặc biệt yên tâm."

"Được rồi, để cục cứng nghỉ ngơi đi, tay cậu cũng lạnh rồi."

"Được." Lương Trạch rút tay ra.

Ca Ca ở trong lồng sắt dưới chân Hàng Hàng bắt đầu chán ghét biểu tình, Hàng Hàng mở lồng sắt, tiểu tử kia liền nhảy vào lòng bàn tay Hàng Hàng, trên đỉnh đầu bệnh rưng lông vẫn như cũ. Nhảy hai ba phát liền phốc lên vai Hàng Hàng, ngồi sồm xuống.

"Nhất Hưu với Ca Ca vẫn..." Lương Trạch thấy Tiểu Diệp Tử vừa nằm xuống, ở cách lồng sắt đang nhìn Nhất Hưu

"Không hề tiến triển." Hàng Hàng buông tay.

"Có phải nó không vui hay không?"

"Đúng vậy, tôi cũng đã thử đem chúng nó cách xa nhau, định đem Nhất Hưu đi, nhưng..."

"Sao?"

"Cả hai đều không vui."

"Lẽ nào đây là... yêu rượt đuổi tay ba?" Lương Trạch gãi đầu.

"Không phải thất tình, nhìn giống như là nó bị khi dễ, bị bắt nạt."

"Khổ thân Ca Ca." Lương Trạch đưa tay tới muốn sờ Ca Ca.

Ca Ca nhảy ra xa một chút, chạy sang vai trái Hàng Hàng.

Nhưng thấy lúc này Nhất Hưu đang ngồi chồm hổm ở trong lồng, nhe răng mặt lộ vẻ hung tướng, chân Ca Ca run lẩy bẩy trên vai Hàng Hàng.

"Đây rõ ràng là sống trong áp bức." Hàng Hàng đưa ra lời bình luận.

"..." Lương Trạch đen mặt.

Cơm tối là thịt xào cộng tỏi tây, trứng chiên nấm mộc nhĩ, gà xào ớt, bắp cải áp chảo. Hải Hồng ăn trước, ăn xong phải đi vào kho kiểm kê, hôm nay là cuối tháng. Hàng Hàng ăn cùng Lương Trạch, vừa ăn vừa nói chuyện phiếm. Từ sóc bông nói đến thuế thu nhập cá nhân, từ Bắc Kinh đang nhanh vào cuối thu đến nhân loại lần đầu tiên lên mặt trăng, từ việc tưởng niệm ca sĩ Hoàng Gia Câu nói đến đại án cướp bóc đặc biệt, vân vân... Tuy rằng chủ đề câu chuyện có chút tán loạn, nhưng không khí thật rất hòa hợp.

Dùng cơm xong, Lương Trạch thu rác thải vứt đi, trước khi ra cửa tự nhiên nói: "Soái ca tôi cuối tháng có khả năng không tới được."

Hàng Hàng đang lau bàn, sửng sốt, "Cái gì?"

"Tiểu thuyết mà tôi cùng nhà xuất bản ký kết sắp tới hạn, vẫn còn một phần ba chưa viết xong." Lương Trạch đem chồng rác ném vào thùng rác.

"À, vậy phải hoàn thành thật tốt." Hàng Hàng siết chặt khăn lau, đột nhiên có cảm giác mất mát, không phải nhất định sẽ trống vắng sao? Nhưng có thể nói gì được? Nghĩ đến, Lương Trạch cũng không thể cứ như vậy cả đời mỗi ngày đều chạy đến tiệm, đã tận mắt thấy Tiểu Diệp Tử sinh hạ, chờ mẹ con chúng bình an, nếu như Nhất Hưu cùng Ca Ca vẫn là không hòa hợp, có phải là hẳn sẽ mang sóc bông của hẳn về nhà hay không? Sau đó tất nhiên sẽ không việc gì phải liên lạc nữa...

"Cậu đẹp trai" Lương Trạch phát hiện Hàng Hàng đang ngẩn người, kêu hẳn một tiếng.

"Ừ?" Hàng Hàng cũng phát hiện suy nghĩ của mình tựa hồ đã đi quá xa.

"Rất ít khi thấy cậu chờ người như vậy a."

"À... Bỗng nhiên như vậy thôi, ha ha ha..."

"Aizz, mỗi ngày không được gặp cậu đẹp trai, tôi thật không dễ chịu a." Lương Trạch thở dài.

"Ac..." Hàng Hàng sửng sốt, "Có phải không được thấy Tiểu Diệp Tử cùng Nhất Hưu cậu cảm thấy khó chịu?"

Không hy vọng sẽ không thất vọng, Hàng Hàng tự nói với mình như vậy.

"Không phải" Lương Trạch nhíu mày, "Tôi dự định mang Nhất Hưu đi, nó cũng gây cho Ca Ca nhiều phiền toái như vậy, Tiểu Diệp Tử thì không được, tôi nhất định chăm sóc không tốt, còn phải nhờ cậu, nhưng mà... Ha ha ha, tôi cũng không biết nói như thế nào, thực sự nghĩ đến không thấy cậu cũng có chút tịch mịch. Cậu xem tôi mỗi ngày đều chạy đến chỗ này của cậu, nhìn cửa hàng cũng có chút cảm giác."

"À, hay ngày hôm nay cậu nhận lại Nhất Hữu luôn đi?" Hàng Hàng cải tà quy chính, hỏi.

"Ừ, có khả năng phải bế quan đến một tháng, chí ít."

Hàng Hàng vốn muốn nói đừng mang đi, để lại ở chỗ của tôi đi, cậu cứ chuyên tâm sáng tác. Nhưng vừa nghĩ lại thấy không được, sóc bông là của hần, hần một con đều nhìn không thấy nhất định sẽ...

"Được rồi, một hồi tôi mang Nhất Hữu chuẩn bị một chút, lương thực, đồ ăn vặt đều có chứ hả? Cát để tắm, vụn gỗ và những thứ khác."

"Có "

"Ừ."

Hàng Hàng thu dọn xong cho Nhất Hữu, lúc giao cho Lương Trạch, Lương Trạch đột nhiên hỏi hần một câu – soái ca tôi không đến, cậu có nhớ tôi không?

Hàng Hàng nhìn Lương Trạch, đầu óc đều cảm giác có vấn đề, có hơi xoay vòng không biết nói gì. Hần là có ý gì? Không phải có chút... mập mờ sao?

Lương Trạch thấy Hàng Hàng không tiếp lời, có chút xấu hổ, gãi đầu một cái, "Ha ha ha... Tôi không đến cậu hần là thoải mái, không ai quấy rối cậu."

"Không phải, có nhớ, phí chăm sóc của tôi có hao hụt ít nhiều."

"Ha ha ha... Phải, chuyện đó tôi sẽ mau chóng thanh toán."

Lúc rời đi Lương Trạch mang theo lồng sắt, hần xoay người, Hàng Hàng nhìn bóng lưng của hần, không biết là thực sự nhìn thấy hay là ảo giác, hần cảm giác Ca Ca trong lồng tre cạnh chân hần đang náo động một cái, tựa hồ

rất không muốn rời xa Nhất Hữu. Đến lúc này... rốt cuộc là Ca Ca không bỏ được Nhất Hữu kia, hay là hẳn không bỏ được kẻ lỗ mãng?

Bởi vì mang theo Nhất Hữu, Lương Trạch không giống như ngày thường tản bộ trở về, mà là đón xe. Xe trên đường bình an tự tại, tay Lương Trạch khoát lên lồng sắt, mắt bị thu hút vào những công trình thấp bé ven đường. Đường phố này quen thuộc như vậy, từ đầu hạ đến cuối thu, hơn nửa năm nay, hẳn mỗi ngày đi tới đi lui nơi này. Sinh hoạt mỗi ngày tựa hồ cũng có chút hy vọng, đó chính là - rời giường, quấy rầy Hàng Hàng một chút, sau đó xế chiều đi đến cửa hàng. Đồng hồ sinh học đã trở lại bình thường hơn nửa năm, hơn nửa năm cứ thức dậy là có thể sinh động như vậy, những năm tháng an khang khỏe mạnh.

Lương Trạch nói dối, tiến độ viết tiểu thuyết của hẳn căn bản không phải chỉ còn một phần ba, hẳn là... mới chỉ viết được một phần ba. Một tháng, không hơn không kém phải kết thúc công việc. Mỗi ngày từ tiệm thú cưng trở về, vẫn luôn rất buồn ngủ, bởi vì dậy sớm, mười giờ đã bừng tỉnh tỉnh thần. Thế nhưng buổi chiều căn bản không có tâm tư để viết bất cứ thứ gì, cứ như vậy tuần hoàn càng ngày càng tệ, đợi đến khi nhà xuất bản hối thúc hẳn mới hiểu được đại sự không ổn.

Đây là một cơ hội khó có được, là hẳn đã cố gắng bao nhiêu năm rồi mới có được, là... đặt nền móng thực hiện mơ ước trở thành nhà văn, hẳn sao lại có thể vì ham muốn một chút khoảng thời gian ấm áp mỗi ngày liền bỏ mặc? Thế nhưng, bạn phải biết rằng, nổi cô độc lâu dài thật không thể chịu được. Không ai muốn suốt ngày phải đi kiếm sống, cho dù có bán sức bên ngoài, nếu như phía trước không có một ai, vẫn là khó có thể nuốt trôi; không ai muốn luôn thức giấc trong một gian phòng vắng vẻ, những bảo vật sưu tầm có nhiều hơn nữa thì chúng nó cũng sẽ không thể nói chuyện với bạn; không ai muốn kết thúc công việc lại mở ti vi chơi một trò chơi nhàm chán hoặc xem những bộ phim tối nghĩa; không ai muốn cuối tuần cô độc,

mặc dù bên cạnh là các bằng hữu thờ ơ cùng uống rượu tán dóc; không ai muốn trong cuộc sống trừ mình ra không còn một ai khác.

Nhưng, cuộc sống như thế cuối cùng cũng quay lại.

Thức giục cũng là một cơ hội mà. Lương Trạch nghĩ. Hắn vẫn có thể thích ứng với cuộc sống sinh hoạt một mình. Một mình ăn điểm tâm, một mình viết lách, một mình xem ti vi, một mình. A, không đúng, còn có Nhất Hưu cùng Tiểu Diệp Tử.

Thực sự không phải là ca ca không thể kết giao với bạn gái, là Lương Trạch đối với các sinh vật giống cái triệt để thất vọng rồi. Hắn đối với các nàng tốt như vậy, cuối cùng lại...

Không ai có thể giúp ai cả đời.

Sự cô đơn này, tựa hồ đã ăn mòn hắn rất nhiều năm rồi.

Bất chợt một luồng hơi ấm áp thổi đến, thật là...

Nói như thế nào đây?

Không bình thường chăng?

Lương Trạch cho rằng, hắn cùng Hàng Hàng là bạn rất thân, là bằng hữu kết giao sau khi trưởng thành, loại bằng hữu này thật ấm áp và chân thật. Không phải trên bàn rượu tiệc mới xuất hiện bằng hữu, không phải loại bằng hữu không có việc thì không gặp mặt, không phải vì đến vay tiền mà thành bằng hữu, không phải loại bằng hữu tùy tiện biến mất không chào hỏi một tiếng... Mà là, lúc lâm bệnh hắn sẽ tới chăm sóc bạn, lúc đang làm việc bạn rộn nhất vẫn cố trấn an bạn, hắn hẹn bạn ra ngoài, hắn lo lắng suy xét cơm tối bạn muốn ăn cái gì, hắn...

Thế nhưng, với ai cũng vậy, không có cách nào suốt đời ở cùng một bằng hữu đến tuổi già cô đơn. Chung quy tất cả mọi người đều lấy vợ sinh con, có một gia đình, cũng dần dần rời xa cuộc sống của bạn.

Không hề có ngoại lệ.

"Dừng ở đây sao?"

"A, đúng, tiền của anh đây."

Xuống xe, Lương Trạch mang theo lồng sắt nói với Nhất Hữu, "Hắc, về đến nhà rồi, bạn đồng nghiệp "

Hàng Hàng mười giờ rưỡi đóng cửa tiệm, lên lầu, tắm rửa, ra để lái vừa nghe bia.

Ca Ca nằm trong vòng quay nhỏ\*, không cử động, không chơi đùa, chính là nằm úp sấp. Đầu ưỡn.

(\* vòng xe quay bé xíu cho thú cưng vận động)

Trong gian phòng trống trải, hai tên giống đực đang rầu rĩ không vui.

"Ca Ca, người nhớ Nhất Hữu?" Hàng Hàng ngồi xổm xuống trước lồng sắt, đưa tay sờ sờ Ca Ca.

Ca Ca ngẩng đầu, xong lại nằm xuống.

Một tháng, Ca Ca không thấy Nhất Hữu, cũng chính là bản thân mình không gặp được Lương Trạch.

Cảm xúc nội tâm Hàng Hàng thật nói không nên lời, chưa bao giờ đạt được làm sao dám nói là mất đi? Lại một đạo lý không quá minh bạch và hiện thực sắp xảy ra trước mắt hân: Lương Trạch phải rời đi. Đại khái chờ tiểu thuyết của hân hoàn thành, sẽ trở lại đón Tiểu Diệp Tử và cục cưng,

may ra còn có thể mua luôn X-Quân, rồi sau đó sẽ tiếp tục cuộc sống như trước kia, sáng tác, đàn độn, may mắn sẽ có chút thành danh, tiến gần đến thế giới mà hăn tha thiết ước mong. Hăn cùng mình, nếu không gặp lại nhau liệu còn có thể kết giao.

Có thể chứ?

Hàng Hàng tự hỏi mình.

Không có gì là có thể hay không thể cả? Vốn là đạo bất đồng bất tương vi mưu\* (\*nếu đã không chung đường thì đừng mong gặp nhau, ở cùng nhau, đừng nghĩ về đối phương). Thậm chí ngay cả một chút cơ hội nỗ lực cũng không có. Nếu bạn nói với người ta: Tôi thích cậu – thật không phải bạn bị rút não thì cũng là vừa trốn viện tâm thần. Không đơn giản chỉ là đàn gảy tai trâu.

Cùng Ca Ca vui đùa một lúc lâu, Hàng Hàng cảm giác mình tối nay chắc hẳn sẽ mất ngủ.

Vô tri vô giác mở máy vi tính, vào một phòng chat nói chuyện phiếm, mọi người vẫn còn bát nháo như vậy. Não bất động tay bất tri mà gõ một vài chữ, Hàng Hàng quý thần xui khiến mở trang web vượng vượng\* (\*tên một trang web)

Có một vài tin nhắn, đều là hỏi về đồ dùng thú cưng. Không có một tin nhắn nào của 'Ta là soái ca'

Phòng chat bên này có một người xa lạ phát ra lời mời trò chuyện với Hàng Hàng, Hàng Hàng cùng hăn bắt chuyện. Nửa giờ đầu, đối phương gửi tới một bức ảnh. Cùng thành phố, tán dóc chuyện đời tư, gửi ảnh chụp, Hàng Hàng biết rõ ý đồ của đối phương, nhưng thực sự không có hứng thú gì. Chủ nhân điều kiện cũng không tệ lắm, đối lại là ngày thường may ra đã có thể trả lời, nhưng...

Đối phương rất nhiệt tình, thấy được ảnh chụp của Hàng Hàng càng có hứng thú, làm nũng, đùa bỡn, lấy lòng... Nhưng Hàng Hàng càng ngày càng phiền chán, hẳn lại thêm thích kẻ lố mãng kia, không suy nghĩ, sống tùy tiện, một tên đàn ông ấu tả qua quýt, thế nào mà lại chiếm giữ trong đầu óc?

(cậu có tâm sự đúng không?) đối phương vẫn.

(đúng vậy.) Hàng Hàng đáp.

(thất tình?)

(yêu đơn phương)

(không nghiêm túc chứ hả, sao phải tự làm khổ như thế chứ?)

(aa)

(đi ra ngoài một chút không?)

(không có tâm trạng)

(cậu có tin tưởng tình cảm đó? Có quá cảm tính? )

(không)

(thật vậy?)

(tôi cũng không biết, ha hả)

(tùy cậu vậy)

( ừ )

(out nhé,88\*) (\*88 trong thuật ngữ chat nghĩa là: Ngủ/Tôi ngủ đây!!)

(886\*) (\*886 trong thuật ngữ chat nghĩa là: Bye bye!!)

Tên quấy rồi đăng xuất, ánh mắt Hàng Hàng nhìn chăm chăm trang web,  
trầm tư không một tiếng động.

Kẻ lữ mãng vẫn miệt mài gõ chữ sáng tác sao?

(Hết chương 8)

# SỐ 10 PHỐ YÊN ĐẠI TÀ

Kiểm Tấu Thiên Phong

[www.dtv-ebook.com](http://www.dtv-ebook.com)

## Chương 9: Tình Một Đêm

Một cô gái: Alo?

Hàng Hàng: ... Xin lỗi, gọi lộn số...

Cô gái: ...

(3 phút sau)

Cô gái: Alo?

Hàng Hàng: Hay là tôi...

Cô gái: Này, tôi nói cho cậu biết, cậu không có gọi sai, trên máy hiển thị tên họ của cậu.

Hàng Hàng: Cô là ai?

Cô gái: Nói cậu, cậu cũng không biết.

Hàng Hàng: ...

Cô gái: ...

Hàng Hàng: Tôi tìm Lương Trạch.

Cô gái: Là ai thế?

Hàng Hàng: ...

Cô gái: ...

Hàng Hàng: Tôi có chút choáng.

Cô gái: Tôi so với cậu càng choáng đây, vẫn chưa tỉnh rượu đây nè.

Hàng Hàng: Cô nghỉ ngơi cho tốt.

Cô gái: A, cậu thật tốt! Cảm tạ!

Hàng Hàng: ... Tạm biệt.

Cô gái: Tạm biệt.

Hàng Hàng tay cầm máy, rất muốn tự mình vả vào mồm mấy cái, đây là điển hình của não ngắn tiêu biểu ==

Làm chuyện gì vậy ? An ủi 1 phụ nữ xa lạ? ?

Dùng ngón chân nghĩ cũng biết thật đúng là.... tên lỗ mãng đã tình một đêm với đối phương sao?

Đây chính là bạn rợn ư? bạn rợn lên giường hả? ?

Trên tay nắm điện thoại ném tới quầy thu tiền thoáng chốc một tiếng loảng xoảng, Hàng Hàng nghĩ mình đang tức giận, mà không phải là đùa giỡn, có thể... không Tức giận sao?

Doanh Doanh đang tiến hành cân nhắc đóng gói mấy túi kín thức ăn cho chó, thấy cảnh tượng này , muốn hỏi một chút làm sao vậy, nhưng lại không dám, tiếp tục giả vờ ...cái gì cũng không thấy, cũng chả biết làm sao.

Hàng Hàng nhận một ly nước ấm, một hơi uống cạn sạch. Hơn nữa gần một tháng nay điều mang điện thoại theo, Đã biết vì sao biểu tình nóng lạnh thất thường, có mưu đồ gì? bản thân còn tính buổi chiều thong thả mang

tiểu Diệp tử cùng X đực còn có bảo bảo đi xem cậu ta một chút, thuận tiện bổ sung thêm chút đồ ăn vặt cho Nhất Hưu...

Đúng là cái giếng sâu bằng

Cũng may dùng máy gọi tới nói, nếu phải trực tiếp tới cửa thì...không đâu...

Mấy ngày này, đối với Hàng Hàng mà nói đặc biệt gian nan. Buổi trưa không có đối mặt với 365 câu hỏi của cậu ta, xế chiều cũng không có tiếng 'Hello' của cậu ta, mỗi ngày chạng vạng không có nghe thấy 'Uhm thử món ăn nhé'(mỗi lần Lương Trạch ra tay rất mau, Hàng Hàng bất quá chỉ có thể thiết thời cái miệng = =), buổi tối mỗi ngày không tới nhà cần Hàng Hàng giúp mở nút chai .

Hàng Hàng vốn tưởng rằng Lương Trạch có cuộc sống cũng không khá hơn gì mấy, mỗi ngày không nói đến hoàn thành nhiệm vụ viết tiểu thuyết, còn không có người chăm sóc bữa cơm, không ai cùng cậu ấy giải sầu, không ai hỏi han ân cần. Đến xem như thế nào, được rồi, người ta cái gì cũng không thiếu!

Ha, Hàng Hàng hận không thể cho mình một cái miệng rộng!, Không phải trước mặt là dưa chuột rắn chắc sao --kết quả khiến người ta chụp lấy! Chó chết!\*\*\*\*\*

tiếng rìng dong vang lên, Hàng Hàng đứng ở trước mặt bàn, một chút cũng không muốn nhìn. Tâm tình bây giờ, không phải là thời điểm tốt để buôn bán.

"20 túi kín." Doanh Doanh đứng dậy.

"Được. Một chút nữa chuyển phát nhanh sẽ đến lấy , chia ra thật kỹ , đừng mắc lỗi."

"Không thành vấn đề, cần làm gì nữa không?" Doanh Doanh đi tới bồn rửa tay.

"Ừmmm... Trông cửa hàng giúp tôi một lúc."

"Được!"

Đổi lại Doanh Doanh ngồi xuống, Hàng Hàng dời đi , "Làm việc chăm chỉ nhé, tôi đi ra ngoài một chút."

"Sao?"

"Trở về ngay thôi."

"Ừa, được."

Hàng Hàng đẩy cửa tiệm cảm giác gió lạnh thấu xương, cậu khít chặt cổ áo, hướng đến đường hàng rào chạy đi. Cây cỏ khô héo, một số còn lại vẫn ngoan cường châm trổ ,trong sân chính là cái bàn rèn sắt nằm bất động sừng sững.

Không có đích đến, không biết đi đâu, hay vẫn muốn chạy ? để cho mình thật sự tỉnh táo . Hàng Hàng cảm thấy mình rất buồn cười, đến tuổi này, lại còn nhúc óc cùng một tên tiểu tử ấy . Có lúc thật không biết tầm trạng ra dạng gì nữa, đa số là thời gian yên ổn xa xăm, số ít thời gian sóng bắt đầu ngầm khởi động, càng ít thời gian dĩ nhiên sóng cả dâng trào.

Không có hy vọng cũng sẽ không có thất vọng, không thể kỳ vọng nhưng lại khó có thể làm được. Bất tri bất giác, cậu đã kỳ vọng, cũng bởi vậy, bất tri bất giác, chính là đã thất vọng rồi.

Bên trong áo khoác ngoài rung lên, lấy máy ra xem -- Tề Tề.

"Alo?" Giờ này cậu ta điện để làm gì?

"Tiểu hàng, buổi chiều trong cửa hàng có rảnh không?"Mãnh nam 'Ngày hôm qua đi ra ngoài chơi đùa bây giờ thân toàn bùn đất."

"Ách,có phải không vậy, cậu hướng trong cửa tìm đến Doanh Doanh mà hỏi ."

"Cậu không có ở đó sao?"

"Ừ."

"Chỗ nào vậy?"

"Trên cầu bạc ."

"Sao? Đến đó... Để làm gì?"

"Ngắm mặt nước."

"... Cậu, không có chuyện gì chứ?"

"Tôi? Không có chuyện gì , tâm tình rất tốt, cảm thấy ánh mặt trời trong xanh tươi tốt , đi ra tản bộ một chút thôi!"

"Hàng Hàng... Ngày hôm nay...gió cấp năm." Tề Tề nâng điện thoại, chày mồ hôi nói.

"Đúng vậy, nếu gió không thổi trời nắng từ đâu mà tới ."

"Gió này... có lớn không?"

"Lớn, cuồn cuộn nổi đợt sóng, thật đẹp mắt nha."@@

"Tôi đây... không phiền đến nhã hứng của cậu chứ?"

"Có phiền, cúp máy đây."

"Cậu xác định cậu không có chuyện gì chứ?"

"Tất nhiên, đặc biệt bình thường!"

"Được, buổi chiều gặp."

"Ok."

Bắt được luồng sóng, Hàng Hàng ghé vào hàng rào đá, tiêu hồn nhìn mặt nước. Nước đóng băng có lâu lắm không? Sau năm nay băng tan vào lúc nào nhỉ?

Gió mạnh lên cuốn lá rụng và bụi bặm cũng một trận phui đi , Hàng Hàng nín thở.

Ba tiếng qua nhanh, Lương Trạch trợn mắt, cảm giác cả người đau nhứt, đầu óc cũng đau dữ dội.

Nửa người dựa giường ngồi dậy hút thuốc, mắt vừa lé nhìn -- mẹ nó! có 1 vị khách kế bên ! Còn là nữ = =

Lương Trạch vỗ mặt mình hai cái, xem lại, giống như sinh vật vẫn nằm ở đây kia, người đập chặn chẹt kín liền lộ ra gương mặt nhỏ nhắn tóc dài phô ra đến đầu gối.

Làm sao có thể?

Đập vào đầu của mình mấy cái, Lương Trạch nỗ lực nhớ lại. Chỉ tiếc đầu óc không chịu phối hợp, gió thổi cỏ thấp cũng không tìm thấy 1 chút trí nhớ ...

Ngồi 10 phút, cậu rút ra hai điếu thuốc, Lương Trạch chìa tay đẩy nhẹ cô gái kia, Cô hơi động dậy, xoay người ngủ tiếp.

"Tôi nói này" Lương Trạch nóng lòng muốn làm rõ vấn đề, không tuân theo không bỏ qua. Đây có phải là sinh hoạt không lành mạnh?

Cô gái bị tiếng ầm ĩ làm cho thức dậy, mắt lơ mơ quay lại, " Nói gì" ,  
Vùng 'tất yếu' của phụ nữ khẽ động, lộ ra một nửa bộ ngực trắng bóng.

"Ách". Lương Trạch lập tức trở mắt đứng nhìn.

Cô gái sửng sốt một chút, không biết người này phản ứng vụ gì, theo phản xạ cúi đầu nhìn xuống, cười, " Sao vậy?"

"Cô là...." Lương Trạch ngược lại không xấu hổ, cũng ngủ qua vô số cô gái, cậu chỉ là muốn biết người con gái này là ai.

"Tạ Kim Yến."

"Kim Yến" Lương Trạch gật đầu.

"Muốn nói gì?" Cô gái nhìn cậu trong lòng nói: Một tiểu tử trông thật đẹp trai nhưng lại ngốc.

"Chuyện này..... tôi nghĩ muốn hỏi .....Kim yến cô, cô....cùng tôi trên giường làm gì?"

Cô gái trở mình ánh mắt như rõ ban ngày, " Bệnh thần kinh"

". . ."

" Cũng không phải ai như thiện nam tín nữ\*, cậu hỏi vấn đề ngu ngốc này là rất không có trình độ sao?

(Trai hiền tin tưởng con gái)

"Chuyện ấy...." Lương Trạch gãi đầu, "Ý cô là....cô cùng tôi.....đã làm chuyện ấy.....đêm qua?"

" Có làm hay không cũng không nhớ rõ, tôi cũng uống nhiều mà, chỉ nhớ rõ đêm qua lão Cao đem chúng ta nhét vào xe taxi."

" Oh...." Lương Trạch cũng nhớ lại phần nào. Đúng là có chuyện như thế. 11 giờ tối đêm qua lão Cao uống rất say rồi điện cho cậu, nói, tiểu huynh đệ đến đây hát karaoke! Lúc đó Lương Trạch đang viết tiểu thuyết, nói lão ta là tiểu đệ đẹp trai tôi đây đang bận việc. Không ngờ lão Cao quát lớn: Lương Trạch! Cậu phải đến! Cậu không đến chính là không cho tôi mặt mũi! Càng nói càng không còn cái gì để khước từ, Lương Trạch chỉ còn cách bấm bụng đến đó. Lão tiền bối này không thể đắc tội , thời gian lúc cùng cậu học cao đẳng là thời gian phong ba bão táp. Nhưng may mắn tình hình những năm học sao càng ngày càng giảm, chung quy vòng vòng là mấy câu trêu trọc nói: Là nhân vật điển hình suy nghĩ từ nửa người trên đến nửa người dưới, đây là còn là nhẹ, độc ác hơn là : bắt cậu trở thành công cụ suốt ngày ăn chơi say xỉn còn thêm chơi đã rồi lại không hề giảm. ==

Lương Trạch với người này đặc biệt không phải quan hệ thân thích, nhưng suy cho cùng người ta năm đó cũng chiếu cố mình, về tình về lý thì có chỗ nào không đúng?

Uống rượu đúng là chuyện xấu mà, điểm này Lương Trạch biết rõ. Uống rượu có thể gây ra những chuyện sai lầm, vẫn chưa từng gây họa dù là một chút, đúng thế, uống xong thì thành một tên khốn kiếp thiếu đạo đức, làm sao đây một chút biện pháp xác định của không có. =\_ =

"Có ấn tượng gì không?" Cô gái cười.

"Nhớ không rõ lắm."

"Ha ha ha ha. . . "

Nhìn cô gái sang sảng cười, Lương Trạch liền muốn há hốc mồm. Chuyện này là cái quái gì? Cái người này tối uống say mất lý trí rồi sao.

Thật sự tình 419 cũng không lo sợ, chỉ sợ cái thể loại như thế này! Đúng, đang phô ra kia kìa. (cặp ngực)

" Cậu rốt cuộc nhớ là không có làm sao?" Cô gái tự lên gối đầu, vượt tới lấy điều thuốc Lương Trạch, Lần này thân trần truồng phô ra trước mặt.

" Không nhớ " Lương Trạch thành thật trả lời.

" Được rồi, khỏi phải nghĩ, cứ cho là không có làm thì hiện tại là không làm là được"

"Sao?"

Hơn nửa tiếng đồng hồ tiếp theo, chỗ giường thì đung đưa, Lương Trạch đúng là tự an ủi mình—xong, cái này không cần nghĩ cũng biết, bao cũng đã đeo, thoải mái sao được =\_ =

Cô gái đứng lên đi tắm, mặc quần áo, đi tới cửa còn hôn cậu một cái.

Phút cuối cùng nhận được tấm danh thiếp: tổng giám đốc nhà xuất bản xxx.

" A, đúng rồi" Vừa muốn mở cửa, cô gái dừng bước, " Sáng sớm điện thoại của cậu reo rất nhiều, tôi nhận máy, cậu tên là Lương Trạch đúng không?"

"Hiển nhiên, trên thẻ căn cước có viết...."

"Ừ, có một người đàn ông tìm cậu, gọi hai lần, lúc đầu cho rằng gọi lộn số."

"Được, chút nữa tôi sẽ xem lại cuộc gọi, nói chuyện gì vậy?"

" Không có chuyện gì, cậu ta nói choáng, tôi cũng nói tôi choáng, cậu ta bảo tôi nghĩ ngơi thật tốt."

"...." cậu ta ' đúng là ngốc như thế'. Lương Trạch lời đến khóe miệng mà không nói ra.

" Cảm ơn cùng cậu tốt đẹp một đêm, à, không, mà là tốt đẹp ngày đêm." Cô gái vui vẻ.

" Ách....được."

"Cậu thật đúng là không phải đầu gỗ" == (cái má)

Vị kia cất bước rời khỏi, Lương Trạch lại nằm trên giường, người này hình như không giống con gái , nhiệt tình mà phế đi cậu mà,== nhớ tới cô ta nhắc đến cú điện thoại kia, Lương Trạch lấy điện thoại lật xem cuộc gọi.

Cuộc gọi cuối cùng biểu thị-- Hàng Hàng.

Ôi chao má ơi! là soái ca!

Lương Trạch liền kích động gọi lại, mấy hôm nay không thấy cậu ấy, cậu vẫn còn nhớ cuối tuần này lấy ra một ngày đến gặp cậu ta một chút, nhưng bản thảo chưa xong cuối cùng lại tiến hành làm xong hai phần ba.

Nhớ, thật nhớ, cực kỳ nhớ-- cậu ấy ^\_ ^

Khiến Lương Trạch không nghĩ tới chính là, gọi 1 lần, không bắt, lại gọi lần nữa, vẫn không bắt. Lần thứ ba Lương Trạch không gọi, cho rằng Hàng Hàng hẳn là đang bận .

Kéo dài đến 9h tối, gọi lại. Hàng Hàng nhận máy.

Công sức thật đúng là không phụ lòng người, cậu vì Hàng Hàng gọi số điện thoại này còn cố ý lên sổ ghi chép.

"Soái ca!" Lương Trạch đầy nhiệt tình.

" Chuyện gì?" Thái độ Hàng Hàng lãnh đạm.

"Soái ca! Nghe nói cậu sáng sớm gọi điện cho tôi." Lương Trạch còn tưởng rằng giọng điệu mệt mỏi này của Hàng Hàng là do bận rộn nguyên ngày , nên xem nhẹ.

"Đúng."

"Ha ha ha, nhớ tôi sao."

". . ."

" Ôi chao, còn mắc cỡ nữa sao?"

"Cậu. . ."

"Tôi? Tôi làm sao?"

"Quên đi không có chuyện gì. Sáng sớm 1 cô gái nghe điện thoại, tôi gặp cậu bất tiện thì không gọi lại."

"A, Đúng, cô ta nói cho tôi biết, còn nói cậu dặn cô ta nghỉ ngơi thật tốt!"

". . ."

"Bạn bị gì sao?"

"Ừ"

"Không sai mà, rất bận buổi tối như vậy chắc buồn bán rất đắt !"

"Nhờ phúc của cậu."

"Hả? Khách sáo, tôi đâu có mặt cậu bảo tôi phúc khí cái gì ."

"Cậu muốn nói gì?"

"Ách. . ."

"Không có chuyện gì sao, không có chuyện tôi cúp" Hàng Hàng muốn tắt.

"Này! Soái ca! Cậu không vui có phải hay không?"

" Tại sao tôi không vui?"

"Làm sao tôi biết, biết thì đâu có hỏi! Nghe âm thanh liền cảm thấy cậu rất không vui."

" Tôi vô cùng tốt"

"À, vậy là tốt rồi, cuối tuần tôi qua, cậu có ở đó không?"

"Không ở."

"Sao?"

"Đi du lịch."

"Cậu một chút cũng không nhớ tôi sao?"

"Tôi cần gì phải nhớ cậu? Cậu không thiếu người thương nhớ sao?"

Lương Trạch đầu óc xoay lòng vòng, có phải mình phá vỡ cái độc thân trong mắt cậu ta khiến Soái ca không vui? " À, soái ca ! Sáng sớm cô đó không phải bạn gái của tôi."

"Đúng, tôi biết, tất nhiên là không phải"

" Tôi với cô ta không có gì."

"Đúng, vì cô ta gọi nói đâu biết tên cậu"

Lương Trạch không nghe ra lời ghen tuông của Hàng Hàng ngược lại hiểu thành cậu ấy khinh thường mình, kết quả là: " Cậu đừng có khinh thường tôi có được hay không, lúc cậu điện thì không có gì, nhưng lúc thì lại có!"

"Cậu!" Hàng Hàng xuýt chút nữa không kiềm được mắng to: Cái con mẹ nó cậu mới là đáng hận!

" Đại chiến 300 hiệp, không nên cùng cô ta phóng khoáng nhiều, hahahaha! Kiên trì tập thể hình thật tốt !"

Cách cách, điện thoại trực tiếp cắt đứt.

"Này? Soái ca! Soái ca!"

Lại gọi lần nữa -- tắt máy.

Người này tại sao vậy == Lương Trạch không vui, nói có phen nữa dù bận rộn thì cũng để anh em nói cho xong! Ôi, đây đúng là kiểu mẫu suy nghĩ của tên lỗ mắng.

Không có tư vị hàm xúc trừng mắt mà nhìn màn hình máy, Tay của Lương Trạch sờ tới trên bàn gõ liên tục. Cuối tuần cậu không ở, tôi đây cũng đi! tôi còn phải nhìn đôi vợ chồng tiểu Diệp tử chứ !

Con mẹ nó.

Cúp điện thoại tôi, cúp , cúp, cúp!

Kẻ hám tiền! Không có tình nghĩa ! Không trọng nghĩa khí !!

Lương Trạch gỏ chữ , có chút chán nản. thậm chí cảm giác có chút bị tổn thương, Rõ ràng chính là rất nhớ cậu ta...

(Hết Chương 9)

# SỐ 10 PHỐ YÊN ĐẠI TÀ

Kiểm Tấu Thiên Phong

[www.dtv-ebook.com](http://www.dtv-ebook.com)

## Chương 10: Tiếp Tục ! 2 Ngày Một Đêm

Lương Trạch: Hello! Soái ca!

Hàng Hàng: ...

Lương Trạch: Đang muốn ra ngoài?

Hàng Hàng: Đúng.

Lương Trạch: Xe này phong cách hơi củ.

Hàng Hàng: ...

Lương Trạch: Bất quá tôi nghĩ chạy xe Mitsubishi rất cổ điển .

(Mitsubishi hãng xe nhật)

Hàng Hàng: Cảm ơn.

Lương Trạch: Cậu muốn đi đâu?

Hàng Hàng: Không biết, chỉ tùy tiện đi dạo 1 chút .

Lương Trạch: Giải sầu một chút hả??

Hàng Hàng: Coi là vậy đi.

Lương Trạch: Vâng, bình thường cứ ở trong cửa hàng sẽ bất tiện để bản thân và tinh thần được thả lỏng .

Hàng Hàng: . . .

Lương Trạch: Một mình cậu sao?

Hàng Hàng: Ừ.

Lương Trạch: Ha. . .Tôi đi nữa. Chờ 1 chút.

(Hàng Hàng nhìn Lương Trạch chạy thật nhanh vào trong tiệm, không rõ cậu chờ cậu ta gần 10 phút để làm chi. 10 phút sau. . . )

Lương Trạch: Tôi xem tiểu Diệp tử còn có bảo bảo, x được cũng rất có tinh thần rất tốt!

Hàng Hàng: Cậu. . . Lên xe để làm chi?

Lương Trạch: Tôi đi cùng cậu! Tôi cùng cậu giải sầu! Hai anh em mình bao lâu không có tán gẫu!

Hàng Hàng: . . . Cái gì?

Lương Trạch: Đừng quá cảm kích tôi, ha ha ha, bằng hữu mà!

Hàng Hàng: . . .

Hàng Hàng rất buồn bực, trên đường buồn bực, lúc này xe chạy trên cao tốc càng buồn bực @@.

Cái tên lỗ mảng này! Lên xe liền theo, trên đường miệng còn nói liên tục.

Tôi là buồn sầu cần phải giải sầu, then chốt cái buồn bực của tôi đều là tiểu tử nhà cậu chọc tức! Được lắm, cậu còn lên xe đi theo lại rất vui vẻ , cậu muốn hành chết tôi sao?

Hết thấy đều phát sinh rất đột ngột , Hàng Hàng nhớ lúc này Lương Trạch bỗng nhiên xuất hiện, đứng cạnh xe mà nói chuyện với cậu, nói cùng

cậu giải sầu, nói Mitsubishi Jeep rất cổ điển, nói chờ một chút, sau đó đi theo. . . Cậu liền lên xe ==

Hai người đều mặc rất nghiêm chỉnh, bởi vì Lương Trạch hút thuốc Hàng Hàng phải kéo cửa xe xuống, gió lạnh thổi vào, khiến người ta run bắn lên.

"Thời tiết ngày hôm nay thật không tệ!" Lương Trạch ngồi ở lái xe phụ, lười biếng phơi nắng nhìn ngoài cửa sổ.

"Ừ, thật không tệ." Hàng Hàng mặt lạnh đáp. Trong lòng cậu việc kia lại bỗng sôi trào. Lần này không phát ra nhiều, cậu liền muốn cho chính bản thân tỉnh táo lại, không muốn tên lỗ mãng này quay lại trong cuộc sống mình. Bây giờ thật giống như bị chế giễu, bất mãn gay gắt nha!

Lương Trạch ngâm điệu thuốc, khe khẽ hát một ca khúc: "Chiều chủ nhật bình thường, ở trên đường dao ngu không mục đích, kẻ bên bạn còn là một thân ảnh già cỗi, không có ngây thơ lại thêm thăng trầm, sự tình nhiều người đều không giống nhau, thực tế nghĩ ra không phải là dĩ vãng, đạo lý này không cần nói nhiều. Tôi rất vui vẻ khi ở cùng bạn, trên đời có một loại bằng hữu, có thể làm cho bạn cư xử tự nhiên, ngay cả không cùng phương hướng, cũng không bao giờ cần lý giải, cũng biết trong lòng bạn suy nghĩ cái gì, nói tới chỗ làm của bạn, không muốn đề cập đến thì đừng miễn cưỡng cười, tôi cho cùng thiếu tính hài hước. . . trên đời có một loại bằng hữu, có thể làm cho bạn cư xử tự nhiên, ngay cả không cùng phương hướng, không bao giờ cần lý giải, cũng biết trong lòng bạn suy nghĩ cái gì, lúc gặp nhau luôn luôn ngăn, hay mất liên lạc cũng rất bình thường, biết đâu bạn vĩnh viễn sẽ không biết, bạn từng cho tôi cảm thấy được sự ấm áp đã lâu. . ."

Hàng Hàng nhìn gò má Lương Trạch, Lương Trạch lấy lại tinh thần, cười khúc khích, "Nghe hay chứ!"

"Ách. . . Ừ, rất hay. ." Giọng hát của cậu có chút thiên phú trời cho."

"Này ! đi KTV không?"

(KTV: karaoke)

"Cho một chút dương quang lập tức xán lạn ngay ." Hàng Hàng cười .

(ý nói: Khen xong liền thể hiện)

"Ừa! Cậu nghĩ rằng tôi đùa à! Ngày đó cùng trong 1 tiết mục nghe bài hát này tôi đã cảm thấy. . . Nói như thế nào đây, hay vô cùng, lời đặc biệt hay, viết đặc biệt giản dị, cậu chính là người bạn ấm áp của tôi, bất luận cậu có bên cạnh hay không, tôi đều nghĩ cậu ở bên cạnh."

"Sao?"

"Anh em ngày đó điên lên vì tìm bài hát này , sau khi tìm được tải về và hát, tôi còn mua album này, cũng thật dễ nghe ~!"

"Ha ha. . ."

"Cười ngây ngô cái gì ! đúng là có chút quái đản, thế nhưng tôi thật đặc biệt vui vẻ biết được bằng hữu như cậu!"

Nửa câu đầu trong lòng Hàng Hàng khó chịu, kết quả hai từ 'Bằng hữu ' của nửa câu sau . . lại Kích động cậu.

"Soái ca!"

"Sao?"

"Cậu có bị trúng gió không?"

"Hả?"

"Nhìn sắc mặt cậu hôm nay có chút. . . Kỳ lạ?"

". . ."

Hàng Hàng chán nản. Làm sao xem trọng loại người như thế này ? Bất quá cậu đừng nói nữa, nếu cậu không thành lỗ mãng như vậy cũng sẽ không thành 'thằng' như thế ==

Thích chính là thích.

Hàng Hàng đột nhiên cảm thấy mệt mỏi. Cậu cho rằng có thể thoát khỏi vấn đề phức tạp này, nhưng hiện tại xem ra. . . chỉ có giấu đầu lòi đuôi. Không còn cách nào, tiến lui đều không xong. khoảng cách con đường đến Lương Trạch rất xa, tiến cũng chặn, lui thì cũng chặn.

Có phải vô dụng không?

"Này, soái ca, trong lòng cậu rất không vui sao ?" Lương Trạch nhìn Hàng Hàng.

"Ừ?" Hàng Hàng mắt nhìn phía trước, cậu phải nhìn đường.

"Kỳ thực, tôi vẫn biết. . . Cậu vì sao không vui!"

"Sao? Nói nghe chút coi." Hàng Hàng rất hăng hái muốn biết Lương Trạch nhìn ra cái gì, tên lỗ mãng này có thể thông suốt không?

"Cậu xem, tôi trước khi tới tâm tình cậu tạm được, trước khi lên xe cậu còn hài hòa, kết quả tôi lên xe muốn nói đồng hành thì cậu liên không thoải mái. . . Vậy tất nhiên tôi khiến cậu mất hứng."

Ai u, có một 1 chút đúng!

"Về sau tiếp tục phân tích, tại sao tôi lại khiến cậu mất hứng ?"

Hàng Hàng xoay mặt nhìn Lương Trạch, thậm chí có chút mong đợi, kết quả nghe được kết luận sau đó, cậu đối với người này hoàn toàn thất

vọng.==

"Bởi vì tôi làm tăng lệ phí cho cậu!" Lương Trạch cười to, "Cửa hàng thú nuôi dường như là một cơ quan từ thiện, khẳng định cậu kiếm tiền cũng không nhiều, thế nhưng cậu yên tâm! Phí này tôi tự đảm đương, cậu hài lòng chứ!"

Nếu như không phải ở trên đường cao tốc, Hàng Hàng đánh cuộc cậu sẽ dừng xe dùng cảm đem Lương Trạch đá oanh xuống xe !

Kỳ vọng đối với người này không gọi tự ngược thì gọi là cái gì! !

"Được, hiện tại cậu cứ yên tâm đi ~ hì hì, muốn đi bất cứ nơi nào cũng được!"

"Không có, muốn, đi nữa!" Hàng Hàng nghiêng răng nghiêng lợi nói.

"Cậu thế nào vẫn còn mất hứng vậy?" Lương Trạch sợ cảm, "Lẽ nào. . ."  
Nhớ lại mấy hôm trước Hàng Hàng cúp cậu điện thoại, lần trước nói là thôi kia mà? Vâng, đúng vậy, khoe 1 cô gái. . . Ách, lẽ nào cậu ta không phải bận rộn mà cúp? Kích thích cậu ta có phải hay không ?. . . chỉ có thể không thế nào vì lợi nhuận. . Nam nhân đều như nhau mà, vô cùng sĩ diện.

"Lẽ nào cái gì?" Hàng Hàng đã vứt đi mong đợi =\_ =.

"Tôi sau đó tôi không kích thích cậu ." Lương Trạch thành khẩn nói.

Hàng Hàng cậu thật sự không hiểu a, cậu hiểu trong đầu tên lỗ mãng đều chứa cái gì, "Kích thích?"

"Ừ! Cậu mẫu người đàn ông cực kỳ 'xịn', vừa ôn hòa, lại đẹp trai, lại có tình yêu! Vô cùng hoàn mỹ!"

Hàng Hàng nghe xong, nhìn con đường cái phía trước mà thở dài. Mẹ nó tên tiểu tử đàn độn đang đùa giỡn với cậu ! -\*Cả thầy hoá học thí nghiệm,

ánh đèn vừa đốt lập tức có thể tắt trong nháy mắt. (-\*câu không hiểu cho lắm)

"Ôi chao, soái ca! Soái ca!"

"Gọi gì mà gọi?"

"Soái ca đến bể nước nóng đi!" Lương Trạch chỉ vào tấm quảng cáo to dùng ở ven đường-- phía trước gần một km, Wellcome to Watertown hoan nghênh chào đón bạn .

". . ."

"Hôm nay trời lạnh như thế, ngâm suối đi! Còn có thể đánh bi-da chẳng hạn !"

Hàng Hàng suy nghĩ một chút, tùy vậy, cậu cũng theo tới , F ¥ ck nó ! !

Đem xe hướng cách đó không xa, mở cửa ra đi vào, Hàng Hàng nghe được một câu: "Suối nước nóng tuyệt vời! Tôi nhất định phải xem bộ dáng cậu cởi quần áo trông như thế nào !"

==|||||||

"Cởi đi!" Lương Trạch thật nhanh cởi quần áo sau đó mặc khăn tắm, nhanh đến mức Hàng Hàng vẫn còn ngớ ra, còn chưa. . . Nói chung mọi thứ đều không nhìn thấy, cậu liền đứng 1 chỗ.

Đối mặt với hai con mắt sáng lấp lánh . . Hàng Hàng như sụp đổ hoàn toàn, "Cậu không nên xem tôi làm gì?"

"Nhất định muốn xem, vô cùng muốn ."

". . ."

Hàng Hàng liếc nhìn một vòng trong phòng thay đồ, không ít người đã bắt đầu hồ nghi nhìn chăm chú hai người bọn họ.

"Lương Trạch. . ."

"Ừ?"

"Chú ý một chút. . ."

"Sao?"

Hàng Hàng ké sát lại, nhẹ giọng cùng bên tai Lương Trạch nói , "Cậu không phát hiện người khác đều nhìn chúng ta sao?"

"Vậy thì đã sao?"

"Nhỏ giọng 1 chút."

"Ồ."

"Lời nói cậu đừng quá lớn...phải tuân theo quy luật khách quan "

"Lời này hiểu như thế nào?"

"Không phát hiện người khác đều nhìn chăm chăm chúng ta hả?"

"Phát hiện, tôi còn thấy kỳ quái bọn họ nhìn chăm chăm để làm gì, có phải chúng ta quá đẹp troai chứ?"

"Hàm hồ."

"Ách. . . vậy như thế nào?"

"Bọn họ. . . Ừ. . . Lời nói của cậu 8 phần 10 khiến người ta nghĩ chúng ta có quan hệ bất chính ."

"Há? Cái gì gọi là quan hệ bất chính ? Tôi lại chưa bao giờ để cho 1 cô gái nào cỡi quân áo!"

". . . Nói chung cậu đừng hô, cảm ơn."

"Hứ, vậy cậu mau cỡi đi, tôi muốn xem!" Lương Trạch rất tự nhiên kể qua cổ Hàng Hàng, ghé sát tai cậu, gần như vu vơ nói.

Hàng Hàng trong lòng lúc này chỉ có một cậu: bỏ đi , cái này thật không thoát được. . .

Biết bao nhiêu kích thích a ==

Ngoài mong đợi, cuối cùng là Hàng Hàng đem Lương Trạch đá ra ngoài, để cho cậu trong bể tắm chờ. Mà Lương Trạch sau khi ra ngoài mới thật sự bắt đầu lúng túng. Phía trong phòng thay đồ mấy người đàn ông nhìn cậu như nhìn quái vật, hơn nữa còn có ý giễu cợt rõ ràng . Hàng Hàng cảm giác cuộc sống mình chưa bao giờ oan uổng như vậy, đây không phải là điển hình không ăn cá mà trên người toàn tanh sao! Cậu thừa nhận trước đây cậu có mối quan hệ không chính đáng với một người đàn ông, nhưng quan trọng.... cùng Lương Trạch không có gì cả! Kết quả. . . Đời này duy nhất một lần khiến người ta bị coi thường cũng tại... tiểu tử này!

Lương Trạch, tôi đập chết cậu! -- Hàng Hàng hoàn toàn bị khí tức làm cho hồ đồ. . .

Thay quần tắm đi ra, Hàng Hàng tìm chỗ Lương Trạch, các bể tắm lớn nhỏ các loại , không biết tiểu tử nhảy ở chỗ nào.

Bảng hiệu rực rỡ đủ loại: Cái gì mà bể tắm mỹ nhân ngư , gì mà bể tắm được\*, cái gì mà bể tắm mát-xa. . . Không thiếu cái lạ.

( Ai vào hot spring sẽ thấy có mấy loại thuốc đông được dùng để tắm )

Những ngày cuối tuần, người đông đúc, cả trai lẫn gái tụ thành mành lớn.

Lương Trạch đâu?

Đang nhìn chung quanh, Hàng Hàng chợt thấy một người thổi phỉ phò nổi lên mặt nước trong bể tắm mỹ nhân ngư, trừ cậu ta ra không còn ai khác.

Lương Trạch cũng thấy Hàng Hàng, "Soái ca! Ở đây!"

Một tiếng kêu này, thật cao! Vốn là vừa rồi mọi người đều lén quan sát nhìn cậu, lần này đều có thể quang minh chính đại. Nhất là ánh mắt nóng bỏng của các cô gái.

"Đại gia coi như tôi xin cậu, vặn decibel\* nhỏ lại, ." Hàng Hàng bước vào ao, nằm xuống. Vốn cũng không cần thả lỏng, lần này không thể .

(\*cường độ âm thanh)

"Thế nào nữa?"

"Cậu bảo đẹp trai, đẹp trai . . ."

"Cậu vốn là soái mà , so với tôi còn soái!"

"Sau này tự cậu khoe cậu là được."

". . ."

"Được rồi, cậu vừa nãy lặn xuống nước để làm gì? Đây không phải hồ bơi."

"Tìm nàng tiên cá ! Con mẹ nó đây không phải là gạt người sao, căn bản không có!"

"Cậu giết tôi đi." Hàng Hàng bắt đầu đối diện với cuộc sống tuyệt vọng.

"Hả?"

". . ."

"Ồ, xong, đều là tìm nàng tiên cá gây ra, tôi quên mất cảm giác !"

"Ừ?"

"Ôi , cậu bơi lại đây chút." Lương Trạch thúc giục Hàng Hàng.

"Để làm gì?"

"Mau nhanh lên!"

Hàng Hàng bất đắc dĩ, cơ thể khởi động.

"Quả nhiên!" Lương Trạch bàn tay to 'Bùng ' một cái liền đặt tại trên bụng Hàng Hàng , "Tôi cảm thấy thân thể cậu rõ ràng vô cùng tuyệt vời!"

". . . Đây là lý do cậu bảy mồm tám mỗ chõ vào tôi muốn tôi cởi quần áo ?"

"Đúng vậy! Tôi quan sát rất lâu rồi, cách y phục tôi đã cảm thấy cơ thể cậu không tồi, không nghĩ tới đẹp như vậy! Ông trời quả thật không công bằng! Tôi thấy thời gian ngồi gõ chữ, cậu mỗi ngày cũng ngồi như vậy, tôi còn mỗi ngày đi tập thể hình, cậu cũng không thấy nhúc nhích, cậu lại còn không có sọc lồi nữa!"

"Vậy cậu đổ kị sao, đây là trời sinh."

"Tôi đã nói ông trời không có mắt!" Lương Trạch lệ nóng nhanh chóng quanh tròng.

Hai người trầm mặc một chút, Hàng Hàng thả lỏng, hơi hơi khép hờ mắt,thảnh thơi một chút thì chợt nghe Lương Trạch nói, "Ôi chao, soái ca,

mở mắt! cô kia vô cùng xinh đẹp!"

Tay Hàng Hàng trong bể nằm chặt thành quả đấm.

Lương Trạch thực sự là quan tâm Hàng Hàng -- Người vốn quyến rũ như thế ngồi chỗ đó không mở mắt không phải là lãng phí tuổi trẻ sao !

"Mở mắt!"

Hàng Hàng vì để cho cậu im miệng bất đắc dĩ mở mắt nhìn, là một cô gái rất xinh đẹp.

"Thế nào?"

Hàng Hàng lắc đầu.

"Loại này hình này xem ra cậu không có hứng thú. Ôi chao, Này? đằng kia!"

". . ."

"Lẽ nào cậu thích loại hình khả ái ? Vậy có thể khó khăn, cậu chờ tôi tìm cho cậu...."

". . ."

"Bên kia, bên kia, soái ca thức dậy nhìn nè, bên đó đáng yêu chứ!"

"Cậu có thể không bị ối như vậy không ?"

"Tôi. . ." Lương Trạch nghẹn lời.

Hàng Hàng nhìn Lương Trạch, muốn bao nhiêu bất đắc dĩ thì có bao nhiêu bất đắc dĩ, càng bất đắc dĩ khi thấy mấy cô gái hướng tới bể tắm mỹ nhân ngư, không cần nghĩ, Lương Trạch vốn rất bắt mắt, lại một trận trêu ghẹo. . . Có thể không trêu hoa ghẹo nguyệt sao?

Quả nhiên, các cô gái nối đuôi nhau mà vào, đến bắt chuyện . Hàng Hàng chưa từng nghĩ Lương Trạch là một tên mê gái, nhưng. . . Khi hắn không ngừng quần quít thuần thục 1 cô gái xinh đẹp lúc nói chuyện, Hàng Hàng hận không thể đi tới cho hắn hai cái tát vào mồm! Mất mặt!

Đang trò chuyện.....nình nót gái đẹp Lương Trạch quay đầu nhìn Hàng Hàng, không thấy Hàng Hàng .

"Bạn của anh rồi đi lúc này rồi." Một người nói lại cho Lương Trạch.

"Sao chứ!" Lương Trạch nhảy ra khỏi bể tắm.

Vòi sen không phải rất cao, Lương Trạch xông vào thì nhìn thấy đầu Hàng Hàng.

"Đại gia nhà cậu!" Cậu kéo mở cánh cửa, đứng ở trước mặt Hàng Hàng.

Hàng Hàng đang gội đầu, bị dọa giật mình. tiếp sao càng dọa người hơn -  
- Lương Trạch nhanh gọn cởi quần bơi, người trần truồng với cậu cùng nhau đứng ở dưới nước trong miệng còn nói lẩm bẩm: "Cậu tại sao vậy !  
Bạn thân như thế à! Cậu đi vòng vòng xung quanh đã biết cậu không hứng thú, nghĩ rằng cậu thích con gái trưởng thành, ai ngờ cậu lại la ó, phải không một cái rồi đi!"

Lương Trạch chìa tay lấy đầu gội, vừa gội đầu vừa mắng.

lỗ tai Hàng Hàng hoàn toàn mất đi chức năng, vẫn không nhúc nhích nhìn Lương Trạch. Cậu ta luôn chê bản thân thiếu hoàn mỹ, thật ra thì rất tuyệt hảo. Vóc người thon dài, khung xương rất rộng, bắp thịt cũng rắn chắc .  
Tầm mắt trượt xuống chút nữa, không thể tránh khỏi liền thấy. ..Tiểu lông mao (18+)==

"Con mẹ nó! Cậu nói chuyện đi!" Lương Trạch không hề phát hiện, đẩy ra vò tóc Hàng Hàng .

Nếu ở đây không phải nơi công cộng , Hàng Hàng xin thề -- tuyệt đối đem cái này tên lỗ mảng đẽ xuống!

"Cậu nói rằng cậu khiến tôi xấu hổ hơn! Ôi, cậu a cậu! Cậu rất cuộc thích loại con gái nào a!"

"Cậu rất trông ngóng tôi có bạn gái sao?" Hàng Hàng nắm đầu, nỗ lực để cho mình tỉnh táo lại.

"Ách. . . Cũng không phải, kỳ thực rất không muốn , ha ha. . ."

"Vậy cậu sốt ruột làm gì?"

"Tôi cũng không biết. . . ôi, tôi một chút cũng không muốn cậu có bạn gái, cậu nghĩ đi a, cậu có bạn gái,thì không thể cùng tôi ở 1 chỗ tới già. Thế nhưng . . . Tôi lại không thể kéo cậu cả đời tuổi già cô đơn ."

Mọi việc dù sao vẫn cần một cơ hội, Hàng Hàng chợt thấy mình có cơ hội, "Lương Trạch, tôi không thích con gái." Kế tiếp chỉ cần xuôi theo thuyền, nói không chừng. . .

"A?" Lương Trạch cả người đều là bọt xà bông, "Nga! Tôi thao!" Cậu bỗng nhiên bắt bả vai Hàng Hàng .

Nói, Nói đi. . . Hàng Hàng cầu khẩn.

"Ai nha tôi thật ngốc!" Lương Trạch nắm quyền, "Tôi thế nào cũng nghĩ không ra ! Thực ra rất rõ ràng !"

"Ừ." Hàng Hàng gật đầu, nghĩ đến bước tiếp theo có phải muốn hôn cậu không.

"Cậu nhất định bị con gái làm cho thương tổn! Còn rất sâu đậm ! cậu nghĩ đi, tôi đã nói tình sử của tôi cho cậu, cậu không muốn nghe cũng

không an ủi tôi, tôi cùng con gái tình một đêm cậu còn bảo cô ta nghỉ ngơi thật tốt, tôi chỉ người này người kia, cậu đều không có hứng thú!"

Tôi có thể tát hấn không?

Hàng Hàng không biết mình đang hỏi người nào.

"Soái ca! Tôi rất thích cậu!" Lương Trạch tiến lên ôm Hàng Hàng,  
"Chúng ta cả đời cùng nhau cô đơn tới già đi!"

Hàng Hàng bị Lương Trạch ôm, mắt nhìn vào miệng, Không may mấy tên đàn ông tất cả đứng ở cửa ngăn ngõ-- chính là mấy gã đàn ông hướng tới trước phòng thay đồ nhíu mày. Vỗ tay không, cũng là một thí dụ !

Chạng vạng cùng nhau đánh bi-a, ngón tay chìa ra, 5:4, Hàng Hàng thắng Lương Trạch. Cơm tối đến làng nghĩ mát để ăn, hương vị nông thôn. Ăn cơm xong liền đánh bowling, 10 trái, Lương Trạch đại thắng, Hàng Hàng không am hiểu cái này, tất cả đánh xuống bị lệch. đảo qua đảo lại đến 10h , hai người đều rất mệt mỏi. đặt một căn phòng, Lương Trạch nói có thể tiết kiệm! Hơn nữa ban đêm có thể nói chuyện phiếm. Khi đó Hàng Hàng liền phản đối, kết quả vô hiệu.

Vào phòng, Lương Trạch liền ngã xuống giường, "Soái ca, tôi mệt chết đi được!"

"Tiêm máu gà?" Hàng Hàng hơi cau mày.

"Ha ha ha. . ." Lương Trạch vui vẻ hút thuốc, "Ngày hôm nay thật vui vẻ! Soái ca! Biết được cậu tới khi tôi già có thể nghĩ đến hạnh phúc!"

". . ."

Trước khi ngủ, Hàng Hàng rốt cục phát hiện được 1 chỗ có vấn đề -- cậu tìm hiểu không hề có loại thuốc Ái tình Er Leng Zi \*, vậy không còn cách

nào khác, cậu căn bản cũng không hiểu trên đời này có người vui vẻ vì đồng tính. Liếc mắt nhìn Lương Trạch rồi tỉnh rồi ngủ mà ngủ bên giường, Hàng Hàng cười khở.

( \* không phải tên, đây là phát âm tiếng chung Er Leng nghĩa giống với 'yêu')

Gặp trắc trở cũng không chấm dứt, Hàng Hàng 1 đêm mất ngủ, sáng sớm đã bị Lương Trạch liên tục oanh tạc làm cho mệt nhoài, đầu tiên là soái ca cậu xem râu tôi , mọc ra thật nhanh, cậu sờ sẽ chích vào người, đồ cạo râu cho tôi mượn tí; tiếp đó sẽ là, soái ca tóc cậu thật mềm, tôi thì dày, lại một trận giở trò; Nối tiếp, soái ca tôi đi tiểu, không có chuyện gì, cậu rửa mặt của cậu đi. . . Vân vân. Hàng Hàng một mực tính ra trong 1 khoảng khắc nợ thiếu chút nữa cậu đã mất đi nhân tính==

# SỐ 10 PHỐ YÊN ĐẠI TÀ

Kiểm Tấu Thiên Phong

[www.dtv-ebook.com](http://www.dtv-ebook.com)

## Chương 11: Những Nụ Hôn

Hàng Hàng: Tôi muốn hôn cậu.

Lương Trạch: Gì chứ? Tôi cũng đâu phải con gái.

Hàng Hàng: Tôi có nói chữ nào bảo cậu là nữ sao?

Lương Trạch: Không có.

Hàng Hàng: Vậy được không?

Lương Trạch: Được!

Hàng Hàng: Cậu cắn chết tôi rồi.

Lương Trạch: Ai bảo cậu đưa lưỡi vào. . .

Hàng Hàng:.. .

Lương Trạch: Lúc đó hoảng hốt, tôi liền. . .

Hàng Hàng:.. .

Lương Trạch: Cậu lúc đó thật giống hệt nữ nhi . . . Tôi có thể không bối rối sao!

Hàng Hàng:.. .

Lương Trạch: Đôi môi xem ra vô cùng thân thiết khoái trá, chắc là...

Lương Trạch: Ôi chao, lưỡi cậu đứt vào sao lại lão luyện thế a!

Hàng Hàng:.. . Mở đèn, lo lái xe đi!

Trên thế giới này, giờ phút này, không một người nào có thể buồn khổ hơn Hàng Hàng. Đánh mặc chước không sợ đối thủ mạnh, chỉ sợ kẻ ra bài loạn xạ. Không còn nghi ngờ gì, Lương Trạch thật đúng chuẩn . . . đánh bài mù. = =

Bạn căn bản sẽ mò không được cửa tử của hắc, căn bản mò không ra. Với bạn tốt nhất là đừng làm cái gì cả, hôn cũng để cho hôn, nhưng mà... Hắc ta... Thật hoàn toàn không biết mình đang làm gì, cũng hoàn toàn không biết người khác đối với hắc có cảm giác gì.

Về nụ hôn đó, phát sinh trên chuyến hành trình trở về. Hàng Hàng bởi vì không nghỉ ngơi tốt, nên Lương Trạch lái xe, hai người nói nói cười cười, ánh dương chiếu rọi trên mặt hắc, bọn họ đang đùa cợt vui vẻ, bất thành linh hắc hôn môi cậu ta. Một thời khắc kỳ diệu. Nhưng mà, từ lúc hai người hôn nhau thắm thiết đến bây giờ, đã hơn hai tuần lễ, hắc vẫn cứ chơi trò biến mất tăm!

Đến chợ bán đồ cổ không thấy, trong cửa hàng cũng không gặp, ác hơn chính là điện thoại di động lại luôn tắt máy. Bảo Bảo (\*cục cứng) của Tiểu Diệp Tử ở trong lồng sắt chật chội đã có thể đi lại loanh quanh, Ca Ca thì bị di chứng thất tình = = đương nhiên, Hàng Hàng cũng không khác Ca Ca là mấy. Hai đứa mỗi ngày đều mắt to mắt nhỏ, đối diện nhìn nhau ba giây đồng hồ rồi cùng thở dài. Một đứa đầu rụng lông mong nhớ Nhất Hưu, một đứa thì nhìn chăm chăm đám mây đen nhớ nhung tên tác gia lỗ mãng.

"Đây là bản kê nhập kho." Hải Hồng vừa cởi áo blouse trắng vừa bới lại tóc.

"A." Hàng Hàng giật mình phục hồi tinh thần lại.

"Cậu làm sao vậy?" Hải Hồng nhìn Hàng Hàng, "Hồn lìa khỏi xác."

"Ca Ca mới như thế..."

"Cậu hơn gì nó?"

"Ac."

"Cậu nói nó bị bệnh tương tư, còn cậu cũng đang tương tư cái gì sao?"

"..."

"Nói chứ, Lương Trạch đã lâu không tới rồi." Hải Hồng vừa mặc áo khoác dài, vừa nói băng quơ.

"Đúng vậy."

"Cậu ta không tới cơm ăn cũng không còn cảm giác."

"Cô xem ra rất thích dành ăn cùng chó dữ."

"Ha ha ha ha... Cậu thật mỉa mai, tôi đi đây, bái bai. "

"Đi đường nhớ giữ ấm."

"Uhm, vâng, hình như tuyết rơi nhiều hơn rồi."

Nhìn Hải Hồng đi ra, Hàng Hàng dọn dẹp cửa hàng qua loa một chút, tiện thể mang Ca Ca bỏ vào lồng sắt, định lên lầu. Nhưng quỷ thần xui khiến, hăn khóa cửa tiệm lại liền đổi ý. Tiểu tử cậu không đến thăm tôi, tôi sao lại không thể đi nhìn cậu một chút chứ? Nóiặng liền mang theo lồng sắt bước ra ngoài chừng mười bước, trong lòng lại nổi trống muốn thoái lui, này... Nếu hăn lại đang ở nhà cùng nữ nhân chung chạ thì sao\*... Quay người, trở lên lầu, vào phòng, không được, lại trở xuống, phải đi xem xem, đúng, Ca Ca nhớ Nhất Hưu.

(\* ăn nằm phóng túng bừa bãi với nữ nhân)

Cứ như vậy suốt dọc đường tự thuyết phục bản thân, đấu tranh tư tưởng vượt mọi khó khăn gian khổ, Hàng Hàng cước bộ mang theo Ca Ca đang co rúm tiến tới. Đi qua khoản không gian chụp ảnh đầy thu hút, hẳn thấy con đường rộng lớn thênh thang đối diện có người đang tắt tả ngược xuôi. Họ ăn mặc bao bọc cơ thể vô cùng nghiêm chỉnh, điệu bộ nghiêm nhiên là đang rét run.

Hắn đang làm gì vậy nhỉ. Hàng Hàng nghĩ, không phải đang vồ vập làm cho bạn gái vui vẻ chứ hả.

Tự giễu tự cười.

Rất nhanh đã đến Quốc Tử Giám, Hàng Hàng mang theo Ca Ca đứng dưới lầu nhìn quanh. Một vài cửa sổ sáng đèn, nhưng Hàng Hàng không biết cửa sổ thuộc về Lương Trạch.

Lên lầu, muốn gõ cửa, thả tay xuống. Giơ tay, lại buông xuống.

Hàng Hàng ơi Hàng Hàng, cậu đặc ý cái gì chứ?

Hàng Hàng vừa mắng, vừa châm biếm chính mình. Được thôi, cùng tên tiểu tử mỗi tình đầu == đêm khuya diễn vở 'Julie và Romeo'\*

(\*Tác giả cố ý viết 'Juliet và Romeo' chứ không phải 'Romeo và Juliet' nhé)

Thùng thùng thùng. Là tiếng gõ cửa.

Đợi cái áo ngủ da beo ra mở cửa, hắc! Vẫn không có động tĩnh gì!

Lại tiếp tục gõ. Chẳng lẽ là viết bản thảo quá chuyên tâm? Tiếp tục gõ. Không phải là đêm đã khuya, đã đi vào giấc mộng rồi chứ hả? Tiếp tục gõ.

Con mẹ nó, cùng nữ nhân đi ra ngoài chung chạ sao.

Hàng Hàng vẽ mặt vắn vẹo, mang Ca Ca lên đi xuống lầu= =

Nhưng lúc xuống tới, Hàng Hàng bỗng nhiên nghĩ đến —— có khi nào bị sốt không? Gần đây dịch cảm mạo đang lan tràn bừa bãi, chắc là cũng bị bệnh rồi= =

Nóiặng chạy vội lên lầu, lần này thì được rồi, mới vừa gõ ba cái, cửa sắt hàng xóm sát bên liền mở ra, một bác gái lộ ra ánh mắt buồn ngủ, mặt nhập nhèm, "Đừng gõ, trẻ con đang ngủ."

"Ách..."

"Tiểu tử hàng xóm đi ra ngoài rồi, mười giờ rưỡi có tiếng động ngoài cửa, một trận làm ầm ỉ xung quanh, thật kỳ cục!"

"Bây giờ...", Bác gái khép cửa lại.

"Cậu mười một giờ rưỡi lại làm ầm cửa phòng."

Hàng Hàng nhìn thanh khổng đăng\*, lại quay xuống lầu lần thứ hai.

(\*một dạng đèn cửa cảm ứng)

.....

"Ôi chào, soái ca! Mở cửa đi, là tôi!" Lương Trạch gõ cửa Hàng Hàng, tay xoa vào nhau. Thật là lạnh a.

"Soái ca! Nhị soái ca\* tìm cậu đây!"

(\*Lương Trạch tự nhận mình chỉ là soái ca đẹp thứ hai, đứng thứ hai)

"Mau mở cửa đi, gia gia sắp chết rét rồi!"

"Ai u.. đại soái ca của tôi, tôi nhìn đèn trong nhà vẫn còn sáng a, đang tắt hả?"

"Đại gia! Mau mở cửa cho tôi được không, tôi con mẹ nó sắp chết rét rồi!"

"Nhất Hưu lạnh không? Mau, nhảy vào lòng nào. Hàng Hàng, mở cửa đi, cậu không nể sư thì cũng nể phật có được không? Nhất Hưu sắp bị đông chết rồi! Cậu lòng dạ hẹp hòi đến vậy sao? Tôi không phải là không muốn tới tìm cậu chơi đùa, gia gia tôi trạng thái tinh thần đại dũng\* đã một hơi viết xong tiểu thuyết rồi!"

(\*đại dũng: dũng cảm, gan dạ. Ý nói trạng thái hưng phấn, tinh thần cực tốt, cố gắng hoàn thành tiểu thuyết)

"Hàng Hàng soái ca! Lương Trạch soái ca tới tìm cậu vui vẻ đây! Mở cửa đi! Tôi biết cậu ở đây, đèn bên trong còn sáng, xe cũng đậu ngoài sân, cậu ra đi!"

"Con mẹ nó! Nhất Hưu nhớ Ca Ca, nhớ Tiểu Diệp Tử!"

Lương Trạch la hét đến yết hầu đều khàn, nói xong liền dựa vào cửa nhà Hàng Hàng ngồi xuống. Trong lòng Nhất Hưu rất không vui, nó không vui đã rất lâu rồi, vừa xa cách Ca Ca liền không vui, khi thì hung bạo nếu không thì ủ rũ héo hon. Mấy ngày nay tranh thủ viết tiểu thuyết, Lương Trạch vừa viết vừa mắng: Mày há có phải là một cô nương, mày thích người ta nhưng lại tỏ ra ngược lại! Đổi lại là Nhất Hưu đích thị đã than khóc rên rĩ = =

Lúc đi du lịch trở về, Lương Trạch tâm tình thật tốt, trạng thái đại dũng, quyết định nhất cổ tác khí\* kết thúc cái tiểu thuyết dài này, sau đó là có thể thoải thích đến tiệm thú cưng mà lẩn lộn. Ôm cái ý niệm này, nghĩ đến khuôn mặt tươi cười của Hàng Hàng, hân một lòng một dạ dính chặt vào

cuốn tiểu thuyết — ngắt dây điện thoại, tắt di động, dự trữ đầy đủ thức ăn, bế quan toả cảng mà đại chiến với mấy con chữ..

(\*Nhất cổ tác khí : một tiếng trống giục làm lòng thêm hăng hái. Ý nói trạng thái tinh thần hưng phấn, có động lực, hào hứng để làm việc gì đó)

Đến tối hôm nay thì trận chiến kết thúc, lúc xong xuôi đã hơn mười giờ một chút, Lương Trạch trong đầu đã nghĩ sẽ thông báo cho Hàng Hàng rằng hắn đã được giải phóng, kết quả... Điện thoại bàn đã bị ngắt luôn kết nối, di động thì chưa đóng phí == thật khiến hắn gấp gáp a, vỗ đầu một cái, liền mang Nhất Hưu không sợ chết mà tới đây. Được rồi, sẽ chờ bạn bè sum vầy phu thê đoàn tụ vậy!

Kết quả... Hàng Hàng không mở cửa.

Ừ, đúng vậy, bởi vì trong phòng đèn sáng, xe ở bên ngoài sân, cửa sân cũng không khóa, Lương Trạch kiên quyết rằng Hàng Hàng ở trong nhà. Hắn vẫn một mực ở mái hiên tình nguyện phân tích Hàng Hàng tại sao không mở cửa — thật đúng là, tự kỷ quá lỗ, cũng không có một tiếng động nhân gian bốc hơi. Thế nhưng ca ca cậu khéo lường tôi a, linh cảm tới, trạng thái đại dũng, tôi đây không phải là một lòng vừa giải quyết xong cuộc chiến liên lao tới với chiến hữu sao! Hàng Hàng thỉnh thoảng tâm tình có thay đổi, nói với Lương Trạch: Sao chồi va vào địa cầu dường như, cậu không biết lúc nào thì nó xảy đến. Chúng ta đều không có trạm giám sát ==

"Hàng Hàng, cậu nếu không mở cửa anh em cùng Nhất Hưu sẽ đông chết ngoài cửa nhà cậu..." Lương Trạch dựa vào cửa kêu rên.

Thật quá bất hạnh mà, cô bé bán diêm vẫn còn có diêm mà quẹt, hắn gấp gáp ra ngoài cũng quên mang thuốc lá cùng cái bật lửa...

Đôi môi bị cọng đến run lên, Lương Trạch không tự chủ dùng ngón tay vẫn còn chút hơi ấm mà chạm vào. Chớp mắt, hắn liền nhớ lại đôi môi Hàng Hàng, mềm như vậy, ấm như vậy, còn có đầu lưỡi kia...

Lương Trạch đến bây giờ cũng không hiểu, anh em gần gũi một chút sao lại đưa lưỡi vào làm gì a? Lại còn ở đó con trai hôn môi với con trai nữa.

Càng bất động, càng lạnh, càng lạnh, lại càng khốn đốn, vốn là mấy ngày liền đêm nào cũng uể oải, lúc này Nhất Hữu đang vùi vào trong ngực, thật khiến cho người ta có một chút ấm áp... Muốn ngủ. Nhưng mà ngủ trong lúc gió lớn và lạnh thế này, đó không phải là... Tìm đường chết sao! Không được, không thể ngủ! Lương Trạch lên tinh thần, tiếp tục quát: "Hàng Hàng, tôi nếu như chết cóng ở trước cửa nhà cậu thật là một kỳ tích! Lập tức lên trang nhất! Một thanh niên anh tuấn bị đông chết trong khu vực nội thành, ôi chao, nghe hay thật, khu vực thành thị, không phải trên núi cao, không phải ở vực tuyết! Con mẹ nó khu vực thành thị! Trung tâm thành phố a! Bên trong hai vòng đường vành đai mà! Cậu đã nghe qua chung cổ lâu\* chưa?"

(\*Chung Cổ Lâu nghĩa đen là Lầu gác, cổng thành cổ của các hoàng cung xưa. Cũng là tên một bài hát. Chắc là bài hát này có liên quan đến tình trạng đang chờ đợi lạnh cóng của Lương Trạch nên cậu ta mới nói thế !)

Hàng Hàng mang Ca Ca đón xe trở về, thấy cửa sân mở đặc biệt nghi ngờ, lại nghe thấy tiếng một đại lão trong sân đang quát tháo...

Còn có thể là ai a? Còn có thể là ai lỗ mãng như thế?

"Hàng Hàng, mở cửa, tôi biết cậu ở bên trong!"

"Đừng la nữa, hàng xóm tát cho cậu bát nước lạnh a!" Hàng Hàng giảm giảm giảm lên lầu, mang theo Ca Ca đặc biệt không vui lục lọi tìm chìa khóa. Nường theo ánh đèn trong phòng hắt ra ngoài, thấy một đồng thật lớn đang co rút trước cửa...

"Ơ hay, nói một hồi, cậu sao lại hiện ra từ ngoài cửa thế!?" Lương Trạch thấy Hàng liền thức dậy, Nhất Hữu cũng ló ra, nhìn thấy Ca Ca liền bất chấp mà kêu chít chít! Ca Ca nghe thấy động tĩnh, đập vào lồng sắt đáp lại.

"Cậu sao lại y như cây kem thế?" Hàng Hàng phát hiện môi Lương Trạch đều hoạt động không linh động nữa, tay tự nhiên xoa gò má của hắn, không có chút hơi nóng nào.

"Con mẹ nó, ông đây nhìn phòng cậu còn sáng đèn, xe cũng không lái đi, nghĩ là cậu phải ở trong phòng chứ!"

"Cầm lồng sắt, vào nhà trước đi."

"Ai biết cậu hơn nửa đêm lạnh cóng lại mang Ca Ca đi tản bộ, tôi chịu thua sao nghĩ được cậu ra ngoài, cậu không lạnh Ca Ca cũng không lạnh sao?" Lương Trạch nói, ngồi xổm xuống, mở lồng sắt Ca Ca. "Còn may, Ca Ca cũng không đóng thành băng."

Ca Ca ra khỏi lồng sắt liền lao về phía Nhất Hưu, hai con quăn lấy nhau thành một khối tròn lăn lóc trên mặt đất.

"Cậu mới là nửa đêm dốt sọc bông tản bộ ấy! Đừng cho chúng nó vui đùa trên mặt đất, đem chúng trở vào lồng đi."

"Được, cậu chờ tôi cởi giày." Lương Trạch vừa xốc hai con lên vừa cởi giày vào nhà, "Tôi muốn thanh minh a, tôi không phải nửa đêm tản bộ với sọc bông, tôi là mang Nhất Hưu đến xem Ca Ca!"

"Cởi áo khoác ra đi, trong phòng ấm, sẽ cảm mạo đó."

"Ừ. Nói chứ, thật đông chết tôi rồi, chờ cậu đã hơn một giờ! Tôi con mẹ nó còn tưởng rằng cậu cố tình không mở cửa cho tôi!"

"Cậu đừng gieo tiếng ác cho tôi."

"Tôi đây không phải là cảm thấy áy náy sao!" Lương Trạch cười, treo áo khoác xong liền nhảy lên sofa, không một chút khách khí cầm tấm thảm áp vào chân, "Lạnh chết tôi rồi, tôi không phải là không muốn tìm cậu nói

chuyện vui đùa, tôi đây từ chuyến lữ hành trở về thì tâm tình thật tốt trạng thái đại dũng, liền vùi đầu viết, kỳ tích cũng xuất hiện, tôi đã viết xong, ha ha ha!"

"Waa, chúc mừng." Hàng Hàng đổ nước nóng.

"Tôi nhớ cậu muốn chết, soái ca a!" Lương Trạch nói, bước xuống sofa, bất ngờ tiến đến Hàng Hàng ôm một cái mạnh bạo == lần này, Hàng Hàng xém chút nữa làm rơi cái cốc.

"Đang rót nước nóng!"

"Tôi biết, chỉ muốn biểu đạt một chút tư niệm nhớ nhung của tôi đối với cậu!"

"..."

"Bắt đầu từ ngày mai, tôi lại có thể sang đây làm việc công ích!"

"Ha hả..." Hàng Hàng cầm nước ấm đưa cho Lương Trạch, nhìn hình dáng hắc đang cười, chính là không tự chủ cũng cười lây theo

Tác động hóa học có đôi khi rất kỳ diệu, Nhất Hưu cùng Ca Ca vừa đuổi đánh vừa đoàn tụ, Hàng Hàng cùng Lương Trạch bốn mắt nhìn nhau. Hắc đang cười, cậu cũng đang cười. Lúc đầu là cười đến như ngu ngốc, ngu ngốc xong lại ngừng động, ngừng động xong lại... Cuối cùng cảm thấy cần phải...

"Soái ca, cậu nói xem tôi có nên hôn cậu một cái để biểu đạt sự vui sướng của tôi hay không?" Lương Trạch gãi đầu.

Tên xấu xa phá hủy bầu không khí... Là hắc.

Hàng Hàng nhú mày, ôm lấy cổ Lương Trạch chặn kín cái miệng đại gian đại ác đang giương lên.

Hôn xong, Lương Trạch chăm chú nhìn Hàng Hàng, "Soái ca... Cậu thật đúng là thích cách biểu đạt này a?"

"..."

"Cậu có phải lớn lên ở nước ngoài hay không? Tôi nhớ kỹ là cha mẹ cậu là quan chức ngoại giao."

"..." "Cậu cũng xuất ngoại đã lâu rồi đúng không?"

"Tôi đây có một bộ đề kiểm tra chỉ số thông minh, cậu làm không?" Mũi Hàng Hàng đều méo sệch.

"Được a! Khi còn bé tôi làm loại đề này thì chỉ số thông minh được 180 đó!"

Triệt để chán nản. Xem ra cậu không có tình cảm = =

(Hết chương 11)

# SỐ 10 PHỐ YÊN ĐẠI TÀ

Kiểm Tấu Thiên Phong

[www.dtv-ebook.com](http://www.dtv-ebook.com)

## Chương 12: Quyết Đánh

Hàng Hàng: Tôi hôn cậu, là bởi vì tôi thích cậu.

Lương Trạch: Tôi cũng thích cậu !

Hàng Hàng: . . .

Lương Trạch: Tôi không thích cậu thì tại sao để cậu tùy ý nhiệt liệt ôm hôn tôi !

Hàng Hàng: Nói thật đi. . . Có thật cậu hiểu ý tứ tôi thích cậu sao?

Lương Trạch: Hiểu! thì tôi thích cậu cùng tôi thích chung 1 bài ca, thì đồng thời thích ngây ngô, thích chơi với nhau , cam tâm tình nguyện cùng đối phương trò chuyện, còn có. . .

Hàng Hàng: Còn có cái gì? (chờ đợi (☆\_☆))

Lương Trạch: Cùng nhau chia sẻ kinh nghiệm nuôi sóc bông !

Hàng Hàng: . . . (trong lòng khẽ động: Cậu có một dàn p kinh nghiệm)

Lương Trạch: Nói rằng, Nhất Hưu cùng ca ca rất thông minh , cùng một chỗ thì vắt véo, không cùng một chỗ thì nhớ nhung!

Hàng Hàng: (cắn răng) tôi thích cậu, giống như ca ca thích Nhất Hưu vậy.

Lương Trạch: Cái gì?

Hàng Hàng: Hiểu chưa?

Lương Trạch: . . . Cậu như vậy là . .

Hàng Hàng: Ừ.

Lương Trạch: Sợ tôi . . .

Hàng Hàng: @## ¥%#@# ¥ ¥%

Lương Trạch: Cậu. . .

Hàng Hàng: Cái gì?

Lương Trạch: Không có bệnh rụng tóc chứ?

Hàng Hàng: Cậu có tin tôi đánh cậu không?

Lương Trạch: Cái này. . .

Tổn công vô ích. Hàng Hàng nằm trên ghế sa lon, nhìn chăm chăm trần nhà, đời này cảm giác cũng không thất bại như thế. Mà làm sao có thể tóm được hân đây? Làm sao bây giờ! Phương pháp đã dùng hết, ngay cả tỏ tình đều uống công. . Cậu ta không hiểu! thì chính là lỗ mãng == lỗ mãng gì cũng có thể yêu, chỉ duy có cái lỗ mạng này là đáng giận! !

Trong phòng tắm mơ hồ truyền đến tiếng ca vui vẻ của người nọ, Hàng Hàng cau mày nhìn sang, bên trong cái kính mờ mờ phản chiếu ra đường cong của tên lỗ mãng .

Bởi vì rất muộn, ngày mai cũng muốn đi qua, ngay cả Nhất Hưu đều mang đến, Lương Trạch đã nói không đi, ngủ trên sàn cũng được, chỉ cần đừng ... lần nữa để gió thổi lạnh là được. . .

Hàng Hàng chút xíu cũng không muốn lưu cậu qua đêm, cực kỳ nguy hiểm. Cậu ta đi xem một chút, cái này đã tới rồi sao, Một thân ảnh cao lớn lửa thể ở phía sau mặt kính mờ mờ chói quá chói, còn lại ngâm nga điệu hát dân gian! Nhưng cậu cứ như vậy vô lại nhìn xuống ==

Ngủ chỗ nào, giống như là 1 vấn đề lớn. Giường đúng là đủ lớn, nhưng mấu chốt. . . Giường hai người. . . Đây không phải là ép Hàng Hàng trở thành một tên phạm tội sao!

Thật để cho cậu ta ngủ trên sàn nhà?

Không ổn đâu? Mới vừa đông lạnh lâu như thế, cũng mới vừa cực nhọc thoát thân. . .

Quan trọng ghế xô-pha không đủ rộng,, lại đắp trên chăn. . . Ngủ sẽ không được thoải mái.

"Soái ca!"

Hàng Hàng đang buồn khổ, chợt nghe thấy trong phòng tắm tiếng Lương Trạch ồn ào.

"Làm sao vậy?"

"Quần áo không cầm theo!"

"Sao?"

"Không đi ra được! Tôi để cậu bên ngoài mang lên cho tôi, cậu mang lên giúp tôi được không?"

"Ách." Hàng Hàng sửng sốt. Hồngбет, từ bên ngoài vào sẽ chạm mặt cậu.  
."Chờ."

Cánh cửa vừa mở ra, nên nói như thế nào đây? Phát ảnh đồi trụy?

Vâng, thân Nude ướt át . . .

Nước từ ngọn tóc nhỏ xuống , một ít rơi xuống trên vai, một ít theo đường cong cơ thể chậm rãi chảy xuống. Ánh mắt Hàng Hàng đang nhìn giống như giọt nước mưa, tí tách, tí tách, tí tách. . . Xuống dưới.

Nội tâm của con người thường hay song song giữa thiên sứ và ác ma, giờ này khắc này, Đôi cánh trắng hô: Hàng Hàng, không nên dao động, nóng vội có thể ngay cả đầu khớp xương đều gặm không được. Nhưng cái nữa lại quát: 2 người, còn chờ cái gì? Thịt béo mở đến miệng tại sao không cắn? Người cùng tên lỗ mãng này còn có biện pháp khác sao?

Đúng là chính nghĩa chiến thắng tà ác, còn tà ác có áp đảo chính nghĩa không?

Đôi cánh cùng cái nữa bắt đầu đấu tranh một sống một chết một trận .

Lúc Hàng Hàng nhào lên , sự việc tại đây coi như là kết quả cuối cùng, chỉ thế nhưng. . .

"Ha ha ha ha. . . Soái ca! Ha ha ha. . . Ngựa đã chết, đừng mà ! Ha ha ha ha. . . Cậu đột nhiên tập kích tôi !"

Tên lỗ mãng như trước củ chuối cho rằng đây là trò đùa ==

"Đừng làm rộn, ngựa đã chết. . . Ha ha ha. . ."

"Ô. . ."

"Chết tiệt, cậu sao lại đột nhiên hôn tôi. . ."

"Ừ. . ."

"Mẹ kiếp! Để cho tôi nói chuyện a. . ."

"Ô ô. . ."

"Con mẹ nó!"

"Ô ô ô. . ."

"Không được mà, không thể để cho tôi thở mà. . . Ô ô ô. . ."

Lương Trạch vẫn không có ý thức được sự việc có cái gì là sai, luôn cảm thấy đây là cậu ta trẻ con đang lúc chơi đùa, cho đến . .

"Oái! Sờ đâu thế!"

Hạ thể bị đụng chạm, theo bản năng, Lương Trạch sẽ dùng lực tách Hàng Hàng ra.

Hàng Hàng không ngờ tên lỗ mảng lại đột nhiên phản kháng, nhất thời trở tay không kịp liền ngã phía sau, không may, đụng phải vòi hoa sen. Rầm một cái, nước nóng phủ đầu liền tưới xuống . . . Một trận xấu hổ

Có thể khiến cậu càng xấu hổ . . . Vẫn còn đang chờ cậu .

"Soái ca. . . Cậu. . . Không phải là. . . Đồng tính luyện ái chứ."

Cái này có thể sánh với đột nhiên bị vòi nước tưới còn xấu hổ hơn

Cảnh này đối với Hàng Hàng mà nói không gì sánh được rầu rĩ, nhưng đối với vị khách này nhìn cậu. .. hẳn nghĩ sao, một người ướt sũng bị vòi nước tưới với một người trần truồng vẻ mặt nghiêm túc hỏi ==

Lương Trạch nhìn Hàng Hàng, ngũ quan khuôn mặt cũng không thay đổi. Vô số hình ảnh chợt hiện về, những điều đó cậu không rõ phương thức biểu đạt . . . Chuyện cho tới bây giờ chỉ có một khả năng. Chính xác, nếu không hiểu rõ thì không phải là tên ngốc lỗ mảng==

Hàng Hàng hoàn toàn ngây ngốc, căn bản không biết nên nói cái gì mới tốt. Nhưng lý trí của cậu từ đầu đến cuối thúc giục cậu nói cái gì đó. Một lát, "Trước tiên cậu mặc quần áo, đừng để cảm lạnh." Cậu tắt nước nóng, cầm khăn tắm lau, nhưng vu sự vô bổ. Vô luận là trên người cậu ướt đầm, còn là ướt đầm trong đáy lòng. Lương Trạch trên mặt vô cùng kinh ngạc. . . Nói như thế nào đây, chán ghét? Đã biểu hiện đủ rõ ràng .

Lương Trạch cái gì cũng không nói, đi ra ngoài, cầm bộ áo ngủ mặc vào, tên lỗ mãng thẳng đến ghế salon.

Hàng Hàng trùm khăn tắm, từ phòng ngủ lôi chăn ném cho Lương Trạch, mang theo quần áo thay và giặt sạch trang phục củ , trở vào nhà tắm.

Nước nóng lần thứ hai tưới xuống, nói như thế nào đây, mất hết can đảm sao.

Lương Trạch ôm chần, đầu tiên là ôm, sau đó chui vào, sô pha hơi hẹp, cậu thì co lại thành một cục, sau đó che cả từ đầu đến chần .

Ngốc quá.

Lúc này, cậu chỉ có thể dùng từ này để diễn tả tình trạng của cậu.

Cứ như thế mà ngốc sao , Cứ như thế mà lỗ mãng sao. . .

Tôi thích cậu.

Hoá ra, là cái ý này.

Tôi có thể hôn cậu không?

Nguyên lai, là cái ý này.

Thông qua đùa giỡn, suy cho cùng, cũng là ý tứ này. . .

Cậu. . . Soái ca, chủ cửa hàng, chủ của Ca Ca , Hàng Hàng. . . Là một người đồng tính .

Đúng vậy, nếu không thì đẹp trai như vậy mà chưa từng có bạn gái; Vâng, nếu không như vậy đến cái tuổi này vẫn còn độc thân; đúng, nếu không . . . thì từng li từng tí chăm sóc mình; không sai, nếu không lần trước cùng cậu ta khoe khoang với con gái đại chiến 300 hiệp cậu ta liền cúp điện thoại; vâng. . .

Vô số thứ không tự nhiên đều có duy nhất 1 đáp án.

Đúng có chuyện như vậy mà.

Ông trời thiên định rất nhiều điều, đã định trước cậu sanh ra chính là người đàn ông, đã định trước cô sanh ra chính là phụ nữ. Vì vậy, cả trai lẫn gái trong lúc đó, bi kịch hoặc hài kịch không ngừng diễn ra. Nhưng, mà có một số người, mặc dù bọn họ đã định trước, nhưng bọn họ nhất định không cam chịu người khác phái làm bạn, bọn họ chính là không kềm nén được, không khống chế tình cảm, đi mê thích người cùng giới giống mình. Cái này chưa bao giờ là bí mật gì, cũng chưa bao giờ là bất hợp lý. Lương Trạch biết được loại người này, bởi vì họ xuất hiện vô số tác phẩm, họ xuất hiện bên cạnh vô số nghệ sĩ, xuất hiện trong cộng đồng này. Lương Trạch không kỳ thị bọn họ, cậu biết bọn họ chỉ là không giống người thường mà thôi, nếu như không có những người điên tạo ra tác phẩm nhiều như thế, tư tưởng lớn như thế, trù tượng vĩ đại như vậy. Những điều này không phải là mấu chốt của vấn đề, Lương Trạch chấp nhận những người này tồn tại, cậu tiếp thu những bộ phận này trong xã hội, chẳng qua là. . .

Chết tiệt! Mẹ nó cậu hoàn toàn là dị tính luyện ái (Trai thẳng) ! Đầu óc cậu 1 khắc chưa từng lệch khỏi quỹ đạo ! Cậu thích thân thể mềm dẻo không thích xương cốt cứng rắn==

Thành thật mà nói, Lương Trạch không biết nên nói thế nào cho rõ khi mình biết Hàng Hàng yêu người cùng giới. . . . Tiếp thu!?. Ủ, tạm thời gọi là tiếp thu đi. Tất nhiên là kinh ngạc, nhưng kinh ngạc ở đâu ra? Người bình thường hẳn là quay đầu bỏ đi chứ? Người không phải cùng đường thì không đi cùng đường. Nhưng. . . Đồng tính luyện ái là chủ cửa hàng, là soái ca tốt thái quá với mình . . . Lương Trạch cậu vì sao không quay đầu đi chứ?

Tôi thích cậu.

Được rồi, không suy nghĩ nữa Chuyện này với mình cũng không thoát khỏi liên quan .

Lương Trạch vẫn vùi ở trong chăn, trong đầu vô cùng hỗn loạn, rất nhiều chuyện giữa hai người, đều bị cậu suy nghĩ tới tới lui lui một trận. Không có đáp án, không có cách nào giải quyết, cậu chỉ biết cậu không làm được là quay đầu bỏ đi. Vừa nghĩ tới cậu bỏ đi thì Hàng Hàng cùng cậu xác định chấm dứt, cậu thì. . . Nói như thế nào bây giờ, giống như cậu đang ở trong một đám chiến sĩ. Đấu cũng chết, không đấu càng chết . Cậu xác định cậu vô cùng không muốn cũng không thể mất đi Hàng Hàng, nhưng cậu rõ ràng hơn, đến tận cùng Hàng Hàng dùng ánh mắt chăm chú để nhìn cậu, cậu, lại tưởng cái gì đây chứ.

Mơ hồ, nghe được động tĩnh. tiếng cửa, tiếng đi bộ, tiếng nước chảy . Vừa có vật gì đặt ở trên người, là tấm thảm sao?? Sau đó là tiếng cái chén va chạm trên mặt bàn, tiếp tục tiếng bước chân, cuối cùng, tiếng cửa vang rất nhỏ.

Lương Trạch thử thăm dò , phòng khách đèn lớn đã tắt, còn lại cái đèn hình thù con khỉ đang phát sáng . Trên bàn là ly nước trà, nước tràn đầy. Thậm chí, còn có mấy cái gạt tàn thuốc, thuốc và cái bật lửa. trên chăn đúng là có hơn 1 món đồ, hé ra là một cái thảm màu xanh nhạt. Dép cũng bày chỉnh tề.

Lương Trạch thở dài, ngồi xuống. Vốn là người thích ngủ muộn, lúc này căn bản không buồn ngủ, càng đừng nhắc tới thứ quấy nhiễu cậu chính là 4 từ "Đồng tính luyện ái"==

Đốt thuốc, quả nhiên không có mùi vị, người nào sẽ thích Nam Trung Hải 0.3(?)?

((?): không hiểu)

Nghĩ đến Hạng Hàng dường như không hút thuốc lá.

Nhưng Lương Trạch lúc này căn bản không quan tâm đến điều thuốc có mùi hay không, cậu rầu rĩ 'Làm sao bây giờ '.

Con người luôn trả giá lớn cho dục vọng, muốn đạt được thứ gì thì tất nhiên phải chuẩn bị sẵn sàng mất đi cái gì.

Đây là một câu nói của cậu trong tiểu thuyết vừa mới kết thúc.

Đúng là trào phúng, vừa vận để hình dung chuẩn xác giữa cậu và Hạng Hàng.

Không hề nghi ngờ, Lương Trạch đúng là mãi mê với Hạng Hàng cùng nhau trải qua khoảng thời gian, nói tới rất tự nhiên và đơn giản. Nhưng là càng thêm không nghi ngờ chút nào , bản thân cậu rõ ràng đối với con trai căn bản không có phương thức!

Tại sao có thể chứ?

Cùng một người đàn ông nói chuyện yêu đương ?

Điều này không nguy hiểm sao!

Đời này cậu cũng sẽ không được nổi dỗi sao ?

Thế nhưng nói đi nói lại thì, vì sao nhất định phải cần phụ nữ?

Đã định trước sao. . . như Adam với Eva, nên nam nữ phối hợp tạo ra sinh linh, xong xuôi người nam phụ người nữ . . .

Soái ca à, Tại sao cậu lại đi ngược lại với quy luật tự nhiên chứ?

Mẹ kiếp. Hết lần này tới lần khác đều là cậu.

Nhưng thật ra là cậu cũng không có chuyện gì, cậu đem tôi vào làm gì! Cậu không nên thích tôi, đúng không? Không nên là tôi?

Hút một điếu thuốc, Lương Trạch càng ngày càng hoang mang lo sợ, cậu hết thấy điều tập trung vào đấu tranh tư tưởng -- có thể hay không mất đi Hàng Hàng. Tuy rằng cậu biết rõ đáp án. cậu là bất kể như thế nào cũng không muốn.

Nhìn chung tính cách của tên lỗ mảng, có một 1 đặc điểm chung, đó chính là: Giống như 1 đứa trẻ, trong lòng không thể giấu được mọi chuyện. Cuối cùng Lương Trạch làm sao cũng không kèm được, vén chăn lên đi gõ cửa phòng Hàng Hàng . Cậu muốn hỏi một chút, cậu muốn xác định -- cậu, và cậu ấy, có hay không cùng chung 1 phương thức. Kết quả là gì, rõ ràng sau đó phải làm sao, Lương Trạch căn bản không biết.

Hàng Hàng vẫn nằm đó, mất ngủ. Có 1 loại sợ hãi tập kích cậu, đó chính là -- tên lỗ mảng sẽ chạy mất. Cái gọi là không có kỳ vọng sẽ không có thất vọng đến xem ra hiện tại bất quá chỉ là mơ tưởng, con người làm sao không thể mơ tưởng đến hy vọng? Từ khi rung động ở khoảng khắc đó, nói sao không có kỳ vọng? Càng làm cho cậu phiền muộn , gặp gỡ Lương Trạch, cậu rõ ràng như một tiểu tử như hồng, một chút không được khắc chế được. Cậu rõ ràng chứng thực được sao?; Câu nổi tiếng của ông Thomas Fuller\*\* là-- tình dục từ trước cửa đi vào, trí tuệ thì từ cửa sao đi ra .

(\*nha sử học người Anh)

Tiếng gõ cửa khiến tim cậu đập rất nhanh, khiến cậu phải trở về hiện thực. không có lý do gì mà suy nghĩ viễn vông , phân tích vô ích cuối cùng cũng tan như bọt xà phòng .

Cửa mở ra, Lương Trạch mặc áo ngủ đứng ở ngoài cửa, gương mặt lo lắng. Nhìn bộ quần áo của yêu thích của mình bị cậu ta mặc đang đứng trước phòng ngủ, Hàng Hàng lại có chút mất hồn..

Nhưng cái đó đối với Lương Trạch nào có ý thức được nhiều như vậy ? Liên áp đảo trực diện truy vấn: "Soái ca! Nếu như tôi không thể tiếp nhận cậu thích tôi, có phải tôi sẽ mất đi cậu không?"

Hàng Hàng sửng sốt, lúc này mới hướng về phía ánh mắt của Lương Trạch . Cùng lúc đó, vung cánh\* và cái nĩa\*\* lại bắt đầu hoạt động. Người trước bảo, nói mau, nói người sẽ vẫn ở bên cạnh hần, tình yêu của người không ích kỷ như vậy. Người sau lại thúc giục, do dự cái gì, ý tứ rất rõ ràng, hần hỏi cái này nói đã nói lên hần không muốn mất đi người! Tiến lên a, cho hần một kích trí mạng , làm cho hần phải tiếp nhận người a!

(Coi là \* thiên thần và \*\* ác ma)

"Cậu nói đi." Lương Trạch chờ Hàng Hàng trả lời, dường như là phạm nhân đang đợi quan toà thẩm lí và phán quyết, thắng làm vua thua làm giặc ngay tại đây.

"Tôi. . ." Hàng Hàng dĩ nhiên là ghen hòng.

giống như chơi cờ vua, 1 cục diện bế tắc.

Hàng Hàng cúi đầu, Lương Trạch cũng cúi đầu, ai cũng không biết nên nói tiếp cái gì.

Một lúc lâu, Hàng Hàng ho khan một tiếng, nói, "Có."

Không phải ác ma thuyết phục cậu, mà là. . . Lý trí của cậu nói cho cậu biết: Ngần ngại quyết định, sẽ gặp khó khăn. Cậu không muốn sau này đại gia gặp khó xử.

Nghe một câu "Có", Lương Trạch hít ngược một hơi khí lạnh. Kỳ thực, nội tâm cậu vẫn còn hơi có chút nhớ đến Hàng Hàng cười nói, cái đó đúng.

"Đi nghỉ ngơi đi." Hàng Hàng không muốn hai bên lại phải giằng co, khẽ cười cười.

"Nhưng. . ." Lương Trạch chưa hề có ý kết thúc đối thoại, "Mà. . ."

"Sao?"

Lương Trạch rốt cuộc đánh cược xuống, cậu sinh ra quyết tâm lớn, cũng là hy sinh to lớn vì nghĩa mà quyết định, "Để tôi. . . Thử một chút được không?" Nói ra câu này, Lương Trạch đã mơ hồ ý thức được, cậu đối với Hàng Hàng, cũng không phải 'Bằng hữu' Đơn giản như vậy. Người đàn ông này, so với cậu, cậu nghĩ cậu đã biết sâu hơn trong trái tim này.

Hàng Hàng sửng sốt. Cậu ta biết cái loại cảm giác này sao? Tựa như cậu cầm vé số, chờ mở thưởng, đọc được dãy số của cậu ấy, nhưng cậu căn bản không thể tin. Nhưng Hàng Hàng là ai a, đây không phải là người bình thường a, đúng là chủ cửa hàng thông minh, là siêu nhân trong mắt Lương Trạch không gì là làm không được, phạm là chuyện gì đều có thể làm được chính là soái ca, aaaaa. . .

Cậu đâm ra một câu nói, làm cho Lương Trạch cảm giác quên mình vì nghĩa cũng bị mất, "Cậu khi mua số bông? Nuôi không tốt tôi vẫn có thể lấy lại."

"Tôi, đáng tin mà!" Lương Trạch đầy bụi đất, đây chính là cậu hy sinh to lớn, liền. . . Cứ như vậy bị dây xéo ==

"Thôi, không cần, không thể thử được." Hàng Hàng nói rất nghiêm túc.

"Cậu ép tôi a, soái ca. . ." Lương Trạch trong lòng âm ỉ.

" Cậu đến cửa xin tôi, cậu thì phải biết thái độ của tôi, cậu cũng biết ý nghĩ của mình, cũng không chỉ có thể xin được cậu này."

"Cậu!"

Nhìn hình dáng của tên lỗ mảng , Hảo tiên sinh Hàng Hàng từ chết đi sống lại. Cậu ôm lấy vai Lương Trạch , gương mặt cọ cọ cổ cậu , ha hả nở nụ cười.

" Gì đây. . ." Lương Trạch do dự một chút, tay cũng bám lên lưng Hàng Hàng .

"Hửm?"

"Cậu nói. . . Tôi. . ."

"Đang nghe."

"Tôi có nên gọi cho anh trai tôi không?"

"A? Hiện tại? Nửa đêm?"

"Đúng, hẳn là gọi một cuộc ? Nói cho anh ta biết, anh ta khả dĩ không cần quan tâm tôi, tôi sẽ không tìm bạn gái, tôi đã. . . Có một bạn trai rồi sao?"

Hiện tại điều này, cậu phải học tập cũng làm sao nắm chắc cùng một người đồng tính chung sống.

". . ."

Con đường thật gian khổ , Hàng Hàng đồng chí.

# SỐ 10 PHỐ YÊN ĐẠI TÀ

Kiểm Tấu Thiên Phong

[www.dtv-ebook.com](http://www.dtv-ebook.com)

## Chương 13: Ai Là Cô Vợ Nhỏ

Hàng Hàng: Gì thế?

Lương Trạch: ZZZZZZZZ...

Hàng Hàng: Này, dậy đi.

Lương Trạch: ... Ca ca một cân 5 đồng

Hàng Hàng: Cái gì?

Lương Trạch: ... ZZZZZZZZ... Nhất Hưu 1 cân 10 đồng... 10 đồng...

Hàng Hàng: (nhú mày, xít lại gần xem, rõ ràng là nói mớ mà =) vì sao ta? (cậu nói mình cũng ngáp =)

Lương Trạch: ... Bệnh rụng tóc...

Hàng Hàng: Cậu!

Lương Trạch: ZZZZZZZZ...

Hàng Hàng: Thức dậy a, mười giờ rồi! Muộn rồi!

Lương Trạch: ... Ô... Bệnh rụng tóc...

Hàng Hàng: ...

Vô cùng bất đắc dĩ xuống giường, Hàng Hàng xoa mắt thay quần áo. Ngày hôm qua ngủ quá muộn. Bất quá cũng đáng giá, đem tên lỗ mả lừa

vào trong tay ^\_^ mặc dù chỉ là mới vừa vào tay. Tình yêu là gì? Tình yêu là cái bánh bao, ăn xong sẽ không còn; mới ra lò, một khi không chú ý sẽ thiêu.

Giống như ăn uống, Hàng Hàng theo thói quen sẽ lưu lại đồ ăn sau cùng, sờ dĩ cậu cũng không nóng lòng ra tay với tên lỗ mãng, cầu sắc là trốn không thoát, trước tiên là vặn lửa nhỏ mà từ từ đun nước sôi .

Đúng chứ... Rất nhiều chuyện mà Lương Trạch sợ rằng không dễ dàng chấp nhận. Giống như đêm qua, Hàng Hàng ôm cậu, cậu ta trong chăn giãy dụa, đáng vẻ rất không được tự nhiên. Trách hỏi cậu ta , cậu ta nói -- Kì quái. Liền hai chữ 'Kỳ quái ' này mà để Hàng Hàng ý thức được phía trước vẫn còn gập ghềnh. Bất quá xét đến cùng cũng không phải là không thể khắc phục, Mày thử nghĩ xem, không phải cậu ấy đã ôm mày suốt một đêm sao?

Đánh răng rửa mặt, ăn bữa sáng đơn giản, Hàng Hàng vội vàng ăn xong giữ lại cho 1 phần Lương Trạch, xuống lầu.

Doanh Doanh đã mở cửa, thấy cậu tiến đến cười ha hả nói, "Hiếm thấy cậu đến muộn một lần."

"Vâng, ngày hôm qua ngủ trễ."

Doanh Doanh gật đầu, nhìn không gian thanh tĩnh hỏi Hàng Hàng, "Ca ca đâu?"

Hàng Hàng mới phát giác trong tay mình thiếu cái gì -- Cái lồng sắt ca ca= =

"Trên lầu."

"Ách." Doanh Doanh sửng sốt, phải biết rằng Ca Ca chính là cùng Hàng Hàng một tắc cũng không rời.

" Cái đó thì... cùng Lương Trạch ở trên lầu."

"Oh, cậu ta khá lâu không đến đây."

"Ừ, đúng, chính là bận việc."

" Thấy tiểu Diệp tử bảo bảo không?"

Hàng Hàng vừa ngẩn ra, đúng vậy, cái này Lương Trạch... tới làm gì? Hôm qua tên lỗ mãng 1 chữ cũng không có hỏi tới phu phụ tiểu Diệp tử . Cái này xem ra... Hàng Hàng tiếp theo đó lại cười, so với sóc bông cậu cũng quan trọng.

"Chủ tiệm..." Doanh Doanh nhú mi, "Cậu không có chuyện gì chứ?" .

"..."

Buổi sáng khách không nhiều lắm, rồi thời gian đến bữa trưa cũng không thấy Lương Trạch xuống, Hàng Hàng vốn định đi đến gọi cậu xuống lầu ăn trưa, lại nghĩ đến cậu mới vừa kết thúc 1 kỳ công tác có thể quá mệt mỏi, liền thôi. Nhưng đến lúc này, đúng vậy, buổi chiều cũng qua đi. Người nọ là heo sao? Chính xác có thể ngủ đến như vậy= =

Trong cửa hàng bận rộn, Hải Hồng cũng tới phụ, Hàng Hàng từ đầu tới cuối không có đi gọi đầu heo kia .

Lương Trạch nhắm mắt, mở mắt rồi lại nhắm mắt.

Choáng váng...

Đây là chỗ nào? Hôm qua không uống rượu ...

Trí nhớ quay lại, lại trợn mắt, ôi, ở chỗ soái ca mà.

Tiếp nối nhớ lại tỉ mỉ, Lương Trạch ngồi dậy.

Ôi chao má ời, từ đông sang tây không nên ăn nói lung tung bậy bạ như vậy .

Cái này...coi như là tôi đồng ý sao...

Vâng, không uống rượu, lại làm những điều điên rồ. Điều này có thể kết luận vì đi công tác kết thúc nào bị di chứng rồi sao?

Cậu, cứ nhiên, đáp ứng, cùng, một, con trai...mọi thứ, bằng hữu sống chung = =

Hàng Hàng không ở đây, hiển nhiên là đi xem cửa hàng.

Giường chiếu dày , vừa ấm vừa mềm, Lương Trạch núp ở trong chăn, muốn hút thuốc, không có. Muốn mặc quần áo, cũng không có. Che kín áo ngủ xuống giường, ra khỏi phòng, , nhìn thấy trên bàn trà là Hộp thuốc là Trung Nam Hải, nhìn đến chủ đề 0.3 thì phiền muộn, Nhưng dù sao thà có còn tốt hơn so với không có , không phải sao ? Ngồi trên ghế sa lon, châm điếu thuốc, quần áo đã nhìn thấy, bên trong cái rổ ở bên cạnh ghế salon.

Phun ra một ngụm khói, Lương Trạch cảm giác đại não mình rõ ràng tỉnh táo hơn, thế nhưng càng thanh tỉnh càng nghĩ lại mà sợ... Còn không phải bản thân uống say bí tỉ nhưng đổi lại là cậu cần .

Ngay cả lấy ra hai điếu thuốc, cảm giác có chút lạnh, Lương Trạch thay y phục, đi bộ khắp phòng . Nhìn thấy trên bàn ăn có bánh mì cắt miếng, chân giò hun khói cắt miếng và sữa tươi, bánh kem chết kem ở dưới hé ra: Lò siêu sóng (microwave oven) bên trong có trứng, cậu xoay sang 3 phút .

Lương Trạch nâng giấy, hì hì liên vui vẻ.

Kệ đi, gái đẹp không thể vớ vậy không phải còn có soái ca ở phía sau sao. Vợ đẹp thì nhu nhược, còn soái ca thì giống như 1 tiểu thục phụ hiền lạnh ( vợ í) . Cũng không bị tổn thất. Lại không suy nghĩ thâm sâu, con gái ư, cậu

thế nào cũng phải dổ dành, luôn luôn bị ràng buộc trách nhiệm chăm sóc, thế nào cũng phải đáp ứng điều kiện đầy đủ các lại nhu cầu , thế nào cũng phải chịu đựng khi cô ta mất đi lý trí, thế nào cũng phải... Nói đơn giản, soái ca không có... Khuyết điểm!

Không phải trên lịch giới tính sao , nhưng dù sao, các khía cạnh khác cũng không mất đi . Đúng. Là cậu ấy.

Hàng Hàng ăn cơm siêu nhanh để mau về gặp Lương Trạch, khi đó trong cửa hàng khách hàng vẫn còn nhiều, Lương Trạch tỏ ý làm cho cậu vội vàng, phụ phụ tiểu Diệp tử chạy đi , ngược lại bản thân lại vui vẻ hài lòng . Người tan hết, Hàng Hàng tiến tới, Lương Trạch hình như cảm giác được cậu ta, nói, "Bảo bảo cũng lớn như vậy..."

"Sao thế?" Đúng , tâm trạng này khi nghe được có thể cảm thấy đủ sa sút.

"Cậu nói tôi không xứng là chủ nhân tốt a, cũng bị mất bảo bảo... Chỉ quang cố làm việc."

Hàng Hàng nở nụ cười, đem đầu Lương Trạch xoa bóp, "Tôi sẽ không giúp cậu tìm."

Có mấy lời hay người nói vô tâm người nghe hữu ý. Chuyện này Lương Trạch đã hoàn toàn thức tỉnh khi nghe như vậy lập tức nghi hoặc vu vơ, hôm nay nghe lời này, không thể là tùy tiện nói ra, tất nhiên có một hàm nghĩa trong đó. Nghĩ như vậy, cậu quay đầu lại nhìn Hàng Hàng, tên lỗ mãng đỏ mặt.

Hàng Hàng đang cân nhắc có nên bổ sung thêm đồ ăn cho chó hay không , đột nhiên trông thấy khuôn mặt đỏ của cậu ta thì ngẩn người, cậu vẫn chưa từng thấy vẻ mặt đỏ tía của người này == đều là đủ loại lý do, vốn tưởng rằng người này có lớp mỡ mặt dày trên mặt -- (mặt dày) , lúc này không biết vì sao đỏ mặt ? Thế nhưng cậu ta đỏ mặt, cậu đừng nói, trong lòng cậu đã chút cong tâm... ( đồng nghĩa lòng đã rung động)

Hải Hồng đi từ từ ra lúc chuẩn bị ăn cơm, đã nhìn thấy một màn như thế -  
- dùng ánh mắt quý dị nhìn nhìn đối phương, lại còn có mấy phần thận trọng.

"Cãi nhau sao?"

Hai người đều giấu giấu giếm giếm .

Hải Hồng không biết lời này có phải là chửi mắng hay không, hai người nghe xong đều cảm giác bầu không khí kỳ quái, đều không tự chủ đều cẩn trọng ngồi dậy.

Hàng Hàng vô cùng thất vọng, tại sao mình cùng tên lỗ mảng Lương Trạch lại nhất trí phản ứng như vậy? Thái độ vô cùng rất khẩn trương? Vâng, là do ngây thơ gây ra sao?

Tối bữa tối Hải Hồng nói 1 câu -- "Một người hai khối thịt bò, chớ đừng có cứng quá" -- kết thúc. Hải Hồng đi dứt đồ ăn cho mèo và chó, phòng khách cửa hàng vắng vẻ chỉ có hai người bọn họ. Vô luận là Lương Trạch hay là Hàng Hàng thời khắc này chưa từng mong muốn khách tới đây như vậy=

=

Chỉ tiếc, trời không nguyện ý người.

"Tiểu thuyết viết xong cũng không bận gì sao?" Hàng Hàng cảm giác được tìm chút vài chủ đề để thoát khỏi bầu không khí này.

"Oh, cơ bản không bận, sơ thảo đã giao xong, lúc mấy cô xem bản thảo tôi dự định chỉnh sửa lại một chút, ha ha."

"Không tệ. Cái khác còn có chuyện gì không?"

"Ừ... Cũng không có gì, thì có 1 trang đặc biệt phải viết, sau đó sẽ có 1 cuốn tiểu thuyết đầu tay..."

"Vậy sao?"

"Ừ, ha ha, trước khi làm chậm trễ tiến độ, trong tay cũng có lý do khác để viết ." Lương Trạch gãi đầu.

"Tốt vô cùng."

"Hả?"

"A, tôi nói muốn viết thật sự rất tốt." Hàng Hàng ở trong lòng đã bắt đầu giật mình, cậu khẩn trương cái gì chứ?

"Ha ha ha ha, đúng, viết rất nhiều thứ, quan trọng ý tưởng cũng nhiều."

Đối thoại đến đây dừng lại, ai cũng không biết nên nói cái gì nữa.

Tiếng đình đông đình đông đã cứu Hàng Hàng, cậu dùng tốc độ nhanh gấp 2 lần bình thường liền ghim đến trước máy vi tính.

Lương Trạch thấy Hàng Hàng bận rộn, tự mình tìm sóc bông chơi đùa.

Trong lòng 2 vị lần đầu liên tục nệm tiếp khúc-- A di đà phật.

Thẳng đến 10h tối, hai người cũng không nói gì thêm, mắt thấy Hải Hồng đi, cửa hàng đến giờ phải đóng, nếu không nói thì nghiêm nhiên không thể .

Lương Trạch nhìn Hàng Hàng chỉnh lý mọi thứ, làm hồi lâu, liền xuất ra 1 câu: "Tôi giúp cậu làm chút được chứ ?"

Hàng Hàng đang quét rác, giật mình một cái, cậu còn tưởng rằng Lương Trạch phải phun ra một câu -- tôi về nhà. Xem ra sự việc, tình thế này vẫn có thể sao, Hàng Hàng một bên mỉm cười nói, "Được rồi, xong ngay thôi."

"Oh, vậy được." Lương Trạch gật đầu.

10:30 cửa hàng đóng cửa, Lương Trạch cũng chưa nói phải đi về. Hàng Hàng cho rằng đây là điềm tốt, không biết suy nghĩ của Lương Trạch có phải đã khác, cậu ngay cả bản thân xin tạm biệt đi về cũng không thấy phản ứng, tuyệt đối cậu ta thuộc về cái loại 'nếu không hạ lệnh đuổi khách', có lẽ nói rõ ràng hơn lệnh đuổi khách thì cũng sẽ không rời khỏi cửa khách...

Vào cửa nhà, Hàng Hàng đi trước trêu chọc Ca Ca một chút. Nhất Hưu cùng Ca Ca ở cùng nhau còn rất hòa hợp, Vâng, có phải ban đầu được như vậy thì nói làm gì = =

Lương Trạch cũng ngồi xồm bên lồng sắt, vừa muốn châm điếu thuốc, Hàng Hàng nói một câu: "Xa xa Ca Ca cùng Nhất Hưu 1 chút sẽ không bị nghẹt thở." Bắt cậu đi chỗ khác.

Ngồi Ở trên ghế sa lon, Lương Trạch nhìn thấy hộp Trung Nam Hải 0.3 (Hộp thuốc lá), quý thần xui khiến cậu liền hỏi: "Hàng Hàng có phải cho tới bây giờ cậu không hút thuốc là đúng chứ?"

Hàng Hàng đùa với ca ca, tùy ý đáp lại: "Ừ, đúng."

"Vậy tại sao nhà cậu có thuốc lá?"

Vẫn là câu này -- người nói vô tâm người nghe hữu ý. Lương Trạch kỳ thực chính là đột nhiên nhớ tới, Hàng Hàng trong tai có thể nghe được sẽ cảm thấy lời nói này không có đơn giản như vậy, chính là ý tứ ngầm -- của người nào đó, chủ nhân hộp thuốc là của ai còn với cậu ta có quan hệ thế nào.

"Ồ, Tề Tề." Hàng Hàng trả lời bình tĩnh, vốn ở đây đâu có quỷ, thì là trước đây bừa bãi cũng sẽ không dẫn người về nhà.

"Tề Tề?"

"Nhắc tới các cậu có gặp qua vài lần, đeo mắt kính, nuôi chó Pom."

"Ồ! Có chút ấn tượng!"

"Đó là tôi phát tiểu mà."

"Ohm..." Lương Trạch như có điều suy nghĩ, sau đó bảo, "Vậy cậu nói với cậu ta cậu không hút thuốc."

"Sao nữa?"

"Cùng bớt thì giờ dường như không khí thoát ra sẽ rất khó khăn a!"

"..." Nghe đến đó Hàng Hàng đại khái hiểu được, không phải là ngôn ngữ loài người. Cũng là tài cao nhất của tên lỗ mắng không phải là... nào ngăn sao?

"Thật ra, vấn đề là cậu ta không có cai thuốc." Lương Trạch bận tâm

"Cậu đừng không quan tâm hăh, tắm đi."

"Hả? Tắm?"

"Tôi nói thị tiếng phổ thông đó?"

"Ngày hôm qua tắm rồi!"

Lúc này đổi lại Hàng Hàng súp đồ, "Đó là ngày hôm qua!"

"Không phải tôi thật sạch sẽ sao, tôi chưa từng ra ngoài."

"Xuống lầu."

"Xuống lầu cũng là trong cửa hàng a!"

"Trong cửa hàng vẫn còn nhiều động vật như vậy , còn có rất nhiều khách hàng lưu động."

"..." Lương Trạch chán nản.

"Đi tắm, có nước nóng."

"Không muốn di chuyển..."

"Đi, tôi lấy áo ngủ cho cậu."

Hàng Hàng cười vô hại, Lương Trạch đọc được ý cười uy hiếp của cậu ta

.

Ở chung, đầu tiên sẽ thường bại lộ khuyết điểm lẫn nhau , ở chung còn chưa bắt đầu đâu...

Lương Trạch tắm rửa, theo Hàng Hàng chờ ở cửa trong tay nhận lấy áo ngủ. Ríu rít... Là 'Tiểu tức phụ \*' này cũng không kém đi. Lương Trạch đúng là 1 người trong lòng sống thế nào trên mặt liền biểu hiện, lúc này cười cười...

(\*Cô vợ nhỏ)

"Cậu cười gì thế?" Hàng Hàng nhìn người nọ mặc bộ áo ngủ , bộ mặt tươi cười cho nên thấy khó hiểu.

"Không có, không có gì..." Lương Trạch tiếp tục cười ngây ngô.

Đêm dài dài đằng đằng, nên... Làm gì đây? Lúc Lương Trạch tắm Hàng Hàng liền cân nhắc, cũng không có suy nghĩ ra cái gì, lúc này Lương Trạch đi ra, càng không có chủ kiến

" Hey, cậu có 《 Thế giới nam cực 》 này?" Lương Trạch lau tóc, nhìn thấy đĩa DVD trên đầu máy .

"Ừ, cậu muốn xem không?" Phải, cái này không có làm!

"Cậu cũng không phải xem xét? Thật tốt quá!"

Hai người cứ như vậy đến làm tổ trên ghế sa lon, vô cùng ngây thơ xem  
《 Thế giới Nam Cực 》 = =

Hàng Hàng ngày hôm qua ngủ không ngon, hơn nữa cùng âm thanh  
thuyết trình trầm trồ của 1 nam nhân... Cứ như vậy đã ngủ.

Lương Trạch liên tục nhìn nồng nhiệt, bả vai cảm thấy có chút nặng, mặt  
xoay qua, thoáng nhìn Hàng Hàng dựa vào bờ vai của cậu từ từ nhắm hai  
mắt.

Soái ca đúng là soái ca, đang ngủ cũng rất đẹp trai. Lương Trạch nhìn  
chăm chăm Hàng Hàng, nghĩ cậu ngủ thật đẹp mắt. Cậu chưa từng nhìn  
thấy qua dáng vẽ cậu ngủ, mỗi lần cậu đều là người ngủ dậy cuối cùng, nói  
cậu ngủ chỗ nào?

Tay không tự chủ liên hương qua gò má Hàng Hàng , sờ một cái, còn rất  
tỉ mỉ.

Con người có nhiều hành vi đại thể cũng không có một lời giải thích,  
Lương Trạch sờ đôi môi vài cái liên tiếp cận nó, nửa điểm cũng không  
vướng bận. Hừ, tiểu tử cậu hôn tôi nhiều lần như vậy, ông đây cũng phải  
hôn cậu một cái.

Cái gì gọi là tự chuốt lấy họa? Vị tên lỗ mảng này chính là 1 điển hình.

Hôn lên bên mép môi một cái, Hàng Hàng tỉnh dậy. Tỉnh dậy vô cùng đột  
ngột.

"Cậu..."

Lương Trạch ghen hờn nhìn trần trối, " À cái đó... Tôi chính là muốn..... Tôi..."

Cậu ta đem cậu đề xuống thời gian đó Lương Trạch vẫn không thể tưởng tượng nổi, lẽ nào soái ca thích cách thức hôn kiểu người Mỹ?

Nụ hôn này không giống với nụ hôn trước đó, Lương Trạch bị hôn hầu như không thở nổi, hôn hấp không được thông, xoay người giả dựa, nhưng càng như vậy càng khiến Hàng Hàng không thể khống chế .

Tay bắt đầu tự do hoạt động, mò vào bên trong quần , Lương Trạch càng hôn càng nghĩ không thích hợp, " Cậu... Cậu..." Thật vất vả nói ra 1 câu, chưa nói xong đã bị chặn trở lại.

"Soái ca... Cậu muốn làm gì!"

# SỐ 10 PHỐ YÊN ĐẠI TÀ

Kiểm Tấu Thiên Phong

[www.dtv-ebook.com](http://www.dtv-ebook.com)

## Chương 14: Cậu Muốn Làm Gì ?

Lương Trạch: Cậu muốn làm cái gì?

Hàng Hàng: Làm tình.

Lương Trạch: ... hả? Cậu lập lại lần nữa đi?

Hàng Hàng: Làm tình.

Lương Trạch: Chờ, chờ đã!

Hàng Hàng: Ừ?

Lương Trạch: Không phải chỉ... có cậu... mang gậy, tôi... cũng có mà..(cái đó đó)>\_<

Hàng Hàng: Đúng, tôi đâu nói không có.

Lương Trạch: Fuck mẹ nó ! (Chửi rửa)

Hàng Hàng: ...

Lương Trạch: Đừng hôn, đừng, chờ chút!

Hàng Hàng: Nói đi.

Lương Trạch: Tôi có 1 loại linh cảm không rõ ràng.

Hàng Hàng: (cười trộm) nói.

Lương Trạch: Tôi suy nghĩ hồi lâu, nhất định phải chuẩn bị, thì còn phải xác định ... người nào nằm dưới.

Hàng Hàng: Ủ, Thấy cậu 2 một lần không phải là hiếm.

(Tạm dịch. số 2 trên đó có thuật ngữ là ái (yêu), ân ái)

Lương Trạch: Hả?

Hàng Hàng: Không có, không có gì.

Lương Trạch: Quan trọng... cậu nói, "cây gậy", hai ta đều có , cái đó... chỗ đó hai ta đều có...

Hàng Hàng: Hiển nhiên.

Lương Trạch: Vậy cậu xem... Phân phối thế nào đây?

Hàng Hàng: Là tôi theo đuổi cậu.

Lương Trạch: Ủ, đúng!

Hàng Hàng: Sở dĩ tôi chủ động cậu bị động.

Lương Trạch: Có vẻ đúng...

Hàng Hàng: Ủ, đúng thế.

Lương Trạch: Không cần nói, ăn khớp ! tiến lên !

Hàng Hàng: (nguyên lai đi đối phó cậu ta thực sự có thể đơn giản như vậy. )

" Này..." Lương Trạch không thích ứng liền lộn xộn, thấy Hàng Hàng động 1 chút thì chống lại, đưa tay ấn giữ cằm của cậu ta, tên lỗ mắng đem hai người kéo ra cách ly khoảng 1 cánh tay.

"Cậu..." Hàng Hàng tương đối hiền muộn, cả buổi như vậy dễ lắm sao, mới cười được gần hết chỉ còn cái quần lót, sao cậu lại có ý kiến ?

"Tôi vẫn không được tự nhiên." Lương Trạch thành khẩn đáp.

"Không được tự nhiên? Ý cậu là gì? Xấu hổ?"

"Tôi là người ngượng ngùng!"

Cậu đừng nói, đây là lời nói thật, "Rồi sao?"

"... Cậu nói xem bình thường là con gái cười trên người tôi, bất thành lình đổi thành soái ca là cậu..."

Mũi Hàng Hàng xuyết chút nữa xiu vẹo , "Người nào cười trên người cậu!"

"Không phải là cậu à!" Lương Trạch buông tay, dáng vẻ vô tội. Cậu sợ cái gì , cậu nói sự thực , cậu tứ ngưỡng bát xoa\* bị cậu ta đè ép, đó không phải chính cậu ấy cười cậu sao?

(\*Tứ ngưỡng bát xoa: Nằm ngửa trên đất, tứ chí giang ra )

Hàng Hàng chán nản.

"Thực sự, rất kỳ quặc..."

"Vậy cậu cứ kỳ quặc đi." Hàng Hàng cho rằng lý luận chuyện này là không thấu đáo , biện luận ra có ngày phải đại lớn , vì vậy tiếp tục đẩy cổ tay của Lương Trạch ra .Việc đã mức nàu cậu sẽ châm lửa vào người cậu ta .

Lương Trạch vốn cũng không có ý từ chối, cũng có cảm giác mình rất cụt hứng, cũng không còn tránh né. Bọn họ bắt đầu hôn môi, Hàng Hàng còn

cố ý dụ dỗ cậu, Lương Trạch bị như vậy, cũng không cảm thấy khó chịu và cũng không cảm thấy thoải mái.

"Soái ca..."

Hai người dính nhau vô cùng sát, Lương Trạch cơ hồ dán ở bên tai Hàng Hàng nói.

"Sao?" Hàng Hàng rất hưởng thụ loại cảm giác này, mẹ nó, cậu cũng không phải dễ dàng gì, Lừa tên lỗ mãng được hơn nửa năm không biết một...hai tế bào não chết được bao nhiêu?

"Sẽ rất thoải mái chứ?"

Nhìn đôi mắt to ngây thơ vô tội của Lương Trạch, Hàng Hàng cứng họng. Ai dám nói dùng chỗ ấy sẽ thoải mái, sẽ không giống như bình thường, thế nhưng cậu lại không thể nói khó chịu, vậy mà vừa rồi cậu ta nói còn là người lo liệu? Huống chi, quen dần cũng không có gì khó chịu, đầu dây thần kinh nhiều như vậy tập trung 1 chỗ ... Bạn theo thói quen sẽ thật thoải mái, thế nhưng ... Ôi, vấn đề này đúng là thật nan giải ở Hàng Hàng.

"Này tôi đang chuyện với cậu đó!" Thấy Hàng Hàng không phản ứng, Lương Trạch còn đẩy cậu một cái, ý là muốn cậu ta chú ý lời mình nói.

"Vấn đề này. Sẽ có chút đau." Hàng Hàng phúc hậu đáp.

"..." Lương Trạch sờ lưng Hàng Hàng, hai người dính sát nhau nhất định ấm lên, cậu ta đều có chút toát mồ hôi. Nhưng cậu không biết, mồ hôi đó của Hàng Hàng chính là mồ hôi lạnh ==

"Không có vấn đề chứ?" Kỳ thực Hàng Hàng nói câu này đơn thuần là thừa thải, lúc này cho dù Lương Trạch nói có chuyện cậu cũng không dừng lại a...

"Có nên hay không... cùng 1 cô gái phá zin trước @@?"

Cái vấn đề chó mà gì thế== Hàng Hàng sụp đổ, cậu làm sao biết cô gái nào sẽ chấp nhận.

"Thật là phải nói như vậy... Ôi, soái ca, cái đó không phải tôi... Tóm lại thì... Tôi liền cho cậu sao?"

"... Cậu muốn lý giải như vậy sao, cũng được."

"Chuyện này... tôi còn muốn hỏi một chút... trước đây cậu, có cùng người đàn ông khác, phát sinh chưa?"

Hàng Hàng trong lòng: cậu nói cái này không phải là lời vô ích sao =

= nhưng trong miệng cậu vẫn không thể nói như vậy. Người hỏi vấn đề này luôn luôn có động cơ, chắc động cơ này của lương Trạch cùng trước khi đối thoại có liên quan, ý cậu ta là người chưa có kinh nghiệm, không phải chính bản thân mình, mà cậu không có kinh nghiệm thì làm sao hứng đây? Nhưng mà cũng không nên ngang ngược lừa hấn, còn nữa, mà lừa hấn hấn cũng tin mà!

"Từng có đúng không?" Lương Trạch cọ bên tai Hàng Hàng nói đầu đầu, "Đã từng có thì tốt rồi, cậu cũng đừng đem tôi ra mà thực hành ..."

"A?"

"A cái gì mà a, tôi phải hỏi cho rõ ràng, đêm đầu chỉ sợ non chống lại non\*, bỏ ra cả buổi chỉ lãng phí thời giờ!"

(\*Người chưa có kinh nghiệm)

"... Tôi còn tưởng rằng... Ha ha ha..."

"Vui cái gì , tôi cũng chỉ xác định thôi , nữa chừng để cho cậu lừa tới, tôi không có kinh nghiệm, cậu không có, đẹp trai như vậy... người thích cậu không thiếu mà."

Hàng Hàng vẫn còn cười, gồi lên vai Lương Trạch cười. Làm sao có thể đánh giá mức độ ghen tuông của cậu ta đây? Cái này không phải não ngắn diễn hình sao!

"Này cậu nói đi chứ... Tôi có phải nói rất dài dòng không?"

Tốt, tôi còn tưởng rằng ngài không biết đấy chứ ==

"Nhưng dường như không có gì ảnh hưởng đến cậu, mặc cho 'đồ chơi' cậu đắm vào tôi ."

"..."

"Thế nhưng làm cách nào để tôi không có cảm giác (đau)?"

Không ngăn chặn cái miệng này, buổi tối này liền đi tong. Hàng Hàng không muốn để đêm đẹp như vậy mà đánh mất, vì thế phải kịp thời chặn miệng Lương Trạch lại .

Tên lỗ mảng Lương Trạch bị niêm phong cái miệng bằng nụ hôn môi, cũng liền bỏ qua mấy lời nói tầm phào, cậu kỳ thực chỉ là có chút khấn trương. Dù sao đây là thị giá 'đại cô nương' lên kiệu -- là lần đầu tiên

Hàng Hàng sẽ tiếp tục hôn, Lương Trạch nghĩ, rất phải, mỗi lần hôn cũng không quá quan tâm , miễn cưỡng quy nạp chỉ có một chút -- đều cố gắng làm cho cậu thoải mái. Nhưng ngoại trừ thoải mái, cậu cũng không có cảm giác gì khác, chỉ ít cùng nữ nhân làm tình rất khác nhau, cậu không có bản năng có loại hưng phấn này.

Hàng Hàng làm sao không cảm thấy được? Đương nhiên làm sao không có khả năng mà không phát hiện ra. Tiểu huynh đệ nằm ở dưới chút xíu "ngốc lên" cũng không có.

Hành động quyết liệt,,,,.

Tay hướng xuống quần lót trượt vào trong , Lương Trạch uốn éo một cái, không có biểu thị cái gì. vừa chạm đến 'tiểu tượng'\* còn mềm , Hàng Hàng không biết mình nên khóc hay cười. "tiểu Trạch tử" có 1 chút ẩm ướt, đang chôn vùi vào đám cỏ rậm rạp chờ cậu tiếp lấy . Mâm mê một chút, có biến hóa, thay đổi này không chỉ có ở khu vực này, còn bao gồm trên cổ và ngoài khu vực. Lờ mờ dưới ánh đèn, liền nhìn thấy khuôn mặt của Lương Trạch , tựa hồ có chút hồng, miệng thì thở hổn hển .

(Trong truyện không có đề "tiểu trạch tử" mà là tiểu tử, nên mình ghi "tiểu trạch tử" để chỉ thị cái vật đàn ông)

(Tiểu tượng\*: con voi)

Tiểu huynh đệ dần dần có ý chí chiến đấu. Đúng vậy, cậu 'diệu võ dương oai' tôi cũng không phải là chưa thấy qua. Ủ, đúng, nó đã liền nóng rần lên .

"Tạm được... Không tệ." Lương Trạch nhìn Hàng Hàng cũng không kiên dè , nói cũng thành khẩn.

"Không tệ?"

"Ủ. Tôi vốn cho rằng cùng đàn ông sẽ không cương lên."

"Tôi sẽ làm cho cậu khoan khoái."

"Được không... Tôi tin cậu."

Lướt qua Lương Trạch, từ trong ngăn kéo Hàng Hàng lấy ra dầu bôi trơn, Lương Trạch cũng theo nhìn.

"Vật gì vậy?"

"Dầu bôi trơn."

"A. Ha ha ha..."

"..."

"Cậu khiến tôi vui vẻ làm sao thế... Tôi có chút khấn trương."

Hàng Hàng nhìn không được hôn tên lỗ mảng một cái, tên này quả nhiên rất dễ thương ^\_^

Trong lúc Hôn , cậu liền nặn ra chất dầu bôi trơn ... hướng xuống dưới.

Lương Trạch cắn đầu lưỡi Hàng Hàng , cũng cảm giác , có vật gì đang lách vào trong ass (thật ra bồi thêm ass cho các bạn hiểu) .

"Ách, khó chịu?" Ngón tay Hàng Hàng bị kẹp chặt.

"Tạm ổn... Có chút là lạ, bất quá không có chuyện gì, tiếp tục đi, vật kia của cậu thế nào lại tinh tế như thế?"

Hàng Hàng xì mặt nói, "Đây là ngón tay được chứ?" @@

"Ách... thế à..."

|||||||

"... Vật kia của cậu... lớn cỡ nào? Tôi chỉ thấy qua nó mềm, chưa gặp qua nó cứng lên. ."

Hàng Hàng kéo tay của Lương Trạch , bàn tay bị điều khiển di chuyển xuống , bắt được, sau đó...

"Mẹ nó, điều này là không muốn sống nữa nè!"

"..."

"Cậu có thể... khiến nó nhỏ hơn không?"

"..."

"Quên đi coi như tôi chưa nói, nào tiếp tục đi."

Cậu muốn tôi tiếp tục cũng không có cách nào tiếp tục == bây giờ tiến vào rất kỳ ! đầu Hàng Hàng như bị đung sôi , dật vu ngôn biểu\*.

(\* tình cảm bộc lộ trong lời nói (không nói ra) nhưng người thấy có thể hiểu được từ sắc mặt trên, suy cho cùng là nhìn sắc mặt biết người đó giận hay vui)

"Soái ca... Cậu cũng khẩn trương sao?" Lương Trạch thấy Hàng Hàng không có động tĩnh, ngón tay vẫn còn để chỗ đó, tò mò hỏi.

"Khẩn trương..." Hàng Hàng vốn muốn nói là khẩn trương cái con quỷ, nhưng lại sợ làm tổn thương nhân tình , đành phải tiếp tố biến thành "Chứ."

"Đừng, cậu chớ đừng khẩn trương ..."

A, vẫn còn quan tâm tới tôi, Hàng Hàng vừa vặn đặc ý, liền nghe được nửa câu sau -- "Vậy tôi không lãng phí để làm cậu khẩn trương nữa."

Tiểu tử cậu được lắm, cậu đã có ý định... không muốn tìm đến khoan khoái mà !

Trong lòng hung ác, nhưng người ôn nhu tốt bụng như chủ tiệm làm sao có thể để đêm đầu của cậu cùng người "vợ" lưu lại nét bút hồng? Mà thôi, nhin ==

Ngón tay phía sau chuẩn bị rút ra, Lương Trạch không cảm thấy quá khó chịu, hơn nữa" tiểu huynh đệ" không có bị lãnh lạc ( không có mềm), chính

là cảm giác có chút thích, cậu có một nghi vấn, "Soái ca..."

"Hả?"

"Tôi nghĩ hỏi cậu cái chuyện này..."

"Hỏi đi." Hàng Hàng đã không nghĩ ra cái gì càng tệ hơn nữa đây.

"Ngón tay cậu... có cách nào có thể trở nên lớn hơn hoặc nhỏ hơn không?"

==

"Tích lũy số lượng sẽ thay đổi về chất lượng , biết chưa?"

"Ồ... A! Như vậy à!"

"..."

"Tôi thực không có chuyên nghiệp."

"... Đúng là rất không chuyên nghiệp!".

"Ách..." Lương Trạch le lưỡi, "Có đặc biệt khiến cậu mất hứng không?"

Bất quá đầu óc bị dụ dỗ, chính là quá 'hot', Hàng Hàng tách chân Lương Trạch ra, xác định không sai biệt lắm thì... Dùng hành động nói cho cậu biết, kỳ thực một chút cũng không thất vọng. Đúng vậy, một lần đâm thẳng vào...

"A a a a a a a a a a a..."

Tiếng hét, đúng là tiếng la. Cái này gọi là khiến người ta... cả người lạnh sống lưng.

"Cậu đừng la!" Hàng Hàng nhìn thấy khuôn mặt vặn vẹo có chút hoảng sợ, thật là luống cuống mà.

"Con mẹ nó cậu đừng động, ông đây..."

"... Cậu đừng làm tôi sợ..."

"A a a a a a a a a a a..."

"Đừng hét ..."

"Xin cậu soái ca, đừng nhúc nhích, một chút cũng đừng động..." Mặt Lương Trạch đỏ mồ hôi rào rào, "Đây không phải là một tí đau đâu... A a a a a a a a a a..."

"Cậu lại hét, âm thanh sẽ vọng lại vào lỗ tai tôi."

"... Không hét nữa."

"Muốn ngậm kẹo thanh họng\* không?" Hàng Hàng cảm giác được Lương Trạch vô cùng không phối hợp và vô cùng khẩn trương còn cực kỳ khó chịu không thích ứng, liền để cậu ấy yên tâm cậu buông lỏng một chút.

( \*Kẹo thanh cổ họng hay Lozenges, ai bị miệng hôi, khan cổ họng, đau họng sẽ ngậm kẹo này)

"Ha ha ha... Soái ca cậu thật tốt."

"... Muốn chăm sóc toàn diện cho cậu."

"Đúng là chăm sóc toàn diện ..." Lương Trạch vẻ mặt đau khổ, nhưng có thể khiến cậu ta phân tán lực chú ý để có thể nói lỏng.

Hai người như thế cầm cự được 35 phút đồng hồ, ở trong đó nóng như vậy chắc như vậy, 'tiểu huynh đệ' của Hàng Hàng tất nhiên muốn vội vã

khám phá thăm dò, vì thế... Cậu hỏi: "Tôi có thể cử động không?"

"A... Được, đại khái có thể."

Chậm rãi co rút, Lương Trạch liên tục toát mồ hôi lạnh, trong tai nghe tiếng Hàng Hàng ồ ồ thở dốc, cậu lại không muốn người ta cụt hứng, vì thế liền chịu đựng. Rốt cuộc phải chịu đựng nhất định phải chịu đựng, dù khó chịu quá mức cũng không há mồm. Thế nhưng giữa nhẫn nại, lại có một loại kích thích lạ thường nào đó cảm giác càng lúc càng lớn, cự vật tiến vào càng sâu càng rõ ràng. Mạnh mẽ mà rất kích thích .

Hàng Hàng không nghĩ tới Lương Trạch phối hợp như vậy, không nói bất cứ cái gì , chỉ là thỉnh thoảng nhin không được phát ra tiếng rên rỉ. Lúc phát hiện cậu đặc biệt mềm dẻo , cậu cũng chú ý tới 'tiểu huynh đệ' Lương Trạch cũng biến hóa, vật kia chút xíu cũng không mềm, thẳng cứng, còn tiết ra dịch nhờn...

Cậu cảm thấy khoan khoái chưa?

Còn chưa hỏi, đã thấy hai tay cậu ta, tay kia mò xuống, bàn tay đó đang cầm chặt hiển nhiên thuộc về người ở dưới thân .

Cậu nhất định cảm thấy khoan khoái, chí ít có thể tiếp nhận trong phạm vi không khó chịu.

Cậu ấy như vậy ở dưới thân cậu, làm ra dáng vẻ khiêu khích, cái này trên thực tế giống như là ở trước mặt cậu DIY\* (\* Tự sướng) , cái loại này rõ ràng kích thích trực quan thị giác mà, hơn nữa còn kêu la rên rỉ, cùng với biểu tình vi diệu trên mặt nữa...

Bọn họ đồng thời cơ hồ giao nộp vũ khí đầu hàng.

Lúc Hàng Hàng đè Lương Trạch trên người , 'tiểu huynh đệ' cũng tuột ra, hai người cùng nhau lên đỉnh, ngực đều phập phồng đang cùng nhau đánh

nhịp .

"Con mẹ nó, cả người tôi không dễ chịu mà." Lương Trạch xoay người, hướng đến tủ đầu giường tìm điều thuốc, không có thuốc lá.

Hàng Hàng nghiêng người ôm lấy cậu, gương mặt dán trên lưng cậu.

"Tôi muốn hút thuốc..."

"Để cho tôi ôm một chút, ngoan ." Cậu gạt đi mồ hôi ẩm ướt trên tóc.

"Được chưa." Lương Trạch mệt chết đi được, nằm nghiêng, bị Hàng ôm, coi như là thoải mái. Hết thấy mọi thứ đều không nghĩ là tệ, chỉ là... Có cái gì sai sai. Loại quan hệ tình dục này có cái gì là sai. Lương Trạch không biết nói sai chỗ nào, cậu cao trào phóng tình, nhưng... Cậu lại không ham muốn loại tình dục này, hết thấy đều là vì kích thích, cố ý, đúng là thân thể cậu kích thích. Nhưng tâm lý của cậu không có cảm giác thỏa mãn.

"Này." Một lúc lâu, Hàng Hàng mở miệng, không xác định Lương Trạch có phải đang ngủ hay không, cậu còn phải xách nó vào phòng tắm để rửa mà==

"Sao?" Vô cùng may mắn, không có ngủ.

"Cơ thể cậu mềm dẻo vô cùng." Mới nói tới tư thế kia, chân cậu ấy có thể tách ra rộng như thế có chút không bình thường.

"Lời nói vô ích, ông đây không phải tập yoga sao... Nói tới mới..."

"Sao?"

"Tôi chợt nhớ tới người kia, thì hại tôi phải tập yô-ga , huấn luyện tập thể hình, cuối cùng quấy rối tôi ."

"Hửm?" Hàng Hàng ngũ quan đều cau lại, ý là tôi ... Quấy rối tình dục cậu?

"Cậu nhớ kỹ đi, dù sao vẫn dán cái đó trên người tôi, buồn nôn chết đi được , tôi còn hỏi qua cậu làm sao bây giờ. cậu liền nói... ngôn ngữ I-ta-li-a?"

Phải, đừng nhớ lại, đều là lời ==

"Dậy , tắm một cái đi." Hàng Hàng thôi thúc Lương Trạch.

"Vẫn cmn tắm? Không phải mới vừa tắm rồi sao!"

(cmn: con mẹ nó)

"Mới rồi còn làm đấy!"

"Cậu..."

"Đứng lên, đừng giả bộ chết."

"Tôi chính là đã chết."

"Dậy đi !"

"Cậu tha cho tôi được không? Không đứng lên nổi nữa!"

"Là muốn làm nũng để cho tôi ôm cậu sao?" Hàng Hàng nhe răng cười.

"Tôi toàn thân mạnh mẽ ,mạnh mẽ vô cùng!" Lương Trạch một chút liền nhảy cẫng lên. Con mẹ nó, cậu còn muốn khiến ông đây buồn nôn sao, bị cậu xxoo không nói, cậu còn muốn ngang ngược ôm ông đây phải không?

Hàng Hàng cứ vui vẻ nhìn Lương Trạch , cùng nhau cùng cậu cứ như vậy vui vẻ sao?

Lương Trạch khoát áo ngủ đứng lên, Hàng Hàng hôn lên đôi môi cậu 1 cái, Lương Trạch cười lên, cười đến có chút chả biết gì. Cậu cảm giác mình đúng là thích cậu ta, bằng không cũng sẽ không như vậy... Nhưng... cùng cậu ấy làm tình trong lòng vì sao không có chút hưng phấn chứ?

# SỐ 10 PHỐ YÊN ĐẠI TÀ

Kiểm Tấu Thiên Phong

[www.dtv-ebook.com](http://www.dtv-ebook.com)

## Chương 15: Happy New Year

[Đang Chat]

Ta là soái ca: (địa chỉ Taobao gửi đến, 1 vật phẩm là cái giường ) tôi mua!  
Làm sao đây, bầu không khí năm mới cũng không có!

(2 phút sau, Hàng Hàng vẫn không có đánh chữ)

Ta là soái ca: Vui đi, tôi biết cậu vừa thưởng thức vừa chế giễu tôi mag.

Tình yêu 123: Ách...

Ta là soái ca: Đừng bắt bớ.

Tình yêu 123: Tôi sẽ không bình luận

Ta là soái ca: Tôi cũng không biết tại sao lại mua, thử rồi tệ quá.

Tình yêu 123: Hoàn thành

Ta là soái ca: . . . . (t. t) (khóc)

Tình yêu 123: Nghĩ tới nông gia nhạc\*.

(\*Nông gia nhạc: Nó có nhiều nghĩa nhưng ý câu trên có lẽ là dân dã, bình thường, muốn nói cái giường không sang trọng, bình thường)

Ta là soái ca: Fuck! Cậu...

Tình yêu 123: ...

Ta là soái ca: Tôi giận rồi

Tình yêu 123: Tôi tôi tôi...

Ta là soái ca: (t. t)

Tình yêu 123: Lau lau nước mắt...

Ta là soái ca: Nông gia nhạc T\_T

Tình yêu 123: ==

Ta là soái ca: Có thật vậy không?

Tình yêu 123: Quên đi

Ta là soái ca: Nhưng mà, nhưng mà... tôi...

Tình yêu 123: Cậu quên đi, cậu quên đi, cậu quên đi

Ta là soái ca: dấu ấn sâu đậm

Tình yêu 123: ==

Ta là soái ca: Nước mắt tuôn trào

Tình yêu 123: Choáng váng...

Ta là soái ca: Tuôn trào không thôi

Tình yêu 123: Khăn tay đều ướt... Không còn cách nào khác để lau...

Ta là soái ca: 5555555555 (tiếng khóc)

Tình yêu 123: đừng khóc đừng khóc

Ta là soái ca: Nông gia nhạc! Lắm bầm suy nghĩ

Tình yêu 123: Đừng khóc mà ==

Ta là soái ca: Lệ lại tuôn!

Tình yêu 123: Ừ, ừ., Chấn thật tốt, . Ổ chấn nhìn thật thoải mái

Ta là soái ca: Một bộ == bên trong cũng là vòng tròn lớn

Tình yêu 123: Cái Gì?

Ta là soái ca: . . .

Tình yêu 123: == run run

Ta là soái ca: Ừ. Gối đầu cũng là hai mặt. .

Tình yêu 123: Ách. Thật ra thì là vậy. nông gia nhạc, nhưng cũng là thời trang

Ta là soái ca: Cậu!

Tình yêu 123: Người có tiền chi mà

Ta là soái ca: Cậu!

Tình yêu 123: Sớm biết như vậy, tôi đã chỉ cho cậu lựa chọn những vật dụng trên giường ...

Ta là soái ca: Cậu cậu cậu

Tình yêu 123: Tôi... lại làm sao(t. t)

Ta là soái ca: Quá độc ác

Tình yêu 123: ==

Ta là soái ca: Còn có để cho người ta sống nữa hay không

Tình yêu 123: Tôi có gỗ.

Ta là soái ca: Tôi thử rồi, nó kém như vậy?

Tình yêu 123: Cậu có thể cho tôi làm thế nào để trả lời đây, thời dài

Hàng Hàng giữ lấy chán, càng xem cái giường trên màn hình... Không thể nhìn được nữa , rốt cục cho đóng máy lại.

Thả tên lỗ mảng về nhà thực sự là sai lầm lớn, đối với cậu, muốn quý trọng sinh mệnh nhất định phải rời xa Taobao. Phía trên kia đủ để giết người vì có sự lựa chọn quá nhiều. Giữ cậu ta bất thành, Lương Trạch nói không dùng máy vì tính cậu vì không viết ra được cái gì . Không biết là mượn cớ hay là thật có tật xấu này. Cho dù cậu trở lại gần 1 tuần, mỗi ngày vừa hỏi cái này có được hay không cái kia có được hay không, không giống như trẻ em chửi thề gì đó.

Lương Trạch hăng hái vui vẻ gửi lại tin nhắn thoại, Hàng Hàng nhìn, rốt cục cũng thấy nhất hửu dụng. Lương Trạch hỏi cậu tối nay qua lúc mấy giờ .

Hôm nay là ngày 30 tháng 12, giao thừa

Nghĩ đến trước lễ Giáng Sinh Hàng Hàng liền buồn rầu, một ngày rất lãng mạn ,thứ 6 Hàng Hàng gọi nhà hàng đặt vị trí rồi , cũng mua cho Lương Trạch cái khăn quàng cổ , gói rất đẹp. Phải biết những ngày này đặt vị trí sẽ rất khó khăn, thời gian biết bao nhiêu quý giá , bầu không khí có bao nhiêu lãng mạn . Kết quả đâu?

Lương Trạch đến muộn, đến muộn hơn nữa tiếng, vội vội vàng vàng xông vào cửa, lại một trận tìm xung quanh nhà hàng mới thấy cậu ta -- Tay phải phong thư, trên giầy tất cả đều là bùn.

Vâng, nếu như nói đến bước này Hàng Hàng còn có thể không để ý -- sao, phong thư bên trong chính xác là bản thảo, bên ngoài tuyết rơi, phong thư ướt, giày ô uế. Lương Trạch cũng không dùng khí mà lái xe trên tuyết -- OK, có thể nhẫn nhịn. Còn cậu ta không thể nhẫn nhịn đặt mông ngồi xuống liền hỏi, "Tuyết lớn như vậy cậu tại sao không ở cửa hàng chờ tôi, còn hẹn tôi đến đây, cách nhà xuất bản, một người ở phía đông còn một người ở phía tây. Cậu thấy tôi có chật vật không."

Hàng Hàng nói thật vốn là có chút không thích, một mình cậu ngồi hơn nửa giờ trước như một kẻ ngốc ! Có lòng tốt tạo ra bầu không khí lãng mạn, còn bị người ta công kích. Chọn nhầm đối tượng rồi!

Kế tiếp, Lương Trạch càng khiến Hàng Hàng không thoải mái -- cậu thô lỗ cầm thực đơn, nhìn một lần, nói: "Ôi, tôi rất ngán cơm Tây, cậu thích hả?"

Hàng Hàng tay dưới bàn nắm thành quyền, con gái sát vách bàn không ngừng hướng nhìn bọn họ bên này. Tới bước này, Hàng Hàng cũng cắn răng nhẫn nhịn.

Hoàn toàn bạo phát chỉ dùng để ăn cơm xong, Hàng Hàng vẽ mặt hiền hòa hỏi: Biết tôi hôm nay vì sao cố ý để cậu ra đây không?

Lương Trạch ăn đồ ngọt dừng dừng trả lời: Biết, không phải ngày lễ Giáng Sinh sao!

Ặc! Hàng Hàng lửa giận phần phật liền xông tới. Người không biết thì không trách, người biết rõ còn hỏi là kẻ đáng hận nhất!

Ai biết Lương Trạch càng không có nhãn lực phân biệt lại bổ sung một câu: Cậu nói cậu thế nào lại giống như mấy cô gái , người nước ngoài người ta tới ngày lễ này là phải tham gia náo nhiệt.

Hàng Hàng như thế nào đem đi gói cái khăn cổ tinh tế mang tới đây, như thế nào mang nó trở về . Lúc tính tiền biểu hiện gương mặt khiến cả bồi bàn sợ đến run cầm cập ==

Như nếu không phải ban đêm Lương Trạch đòi vẹo đến góc phố hút thuốc, Hàng Hàng xin thề cậu chẳng muốn lại để ý tới cậu ta .

Đêm đó một trận chịu tội, một trận lấy thân báo đáp, Hàng Hàng lòng nói coi như Lương Trạch cậu biết điều!

....

Điện thoại reo, Hàng Hàng lấy lại tinh thần, cầm di động lên, người gọi : Lương Trạch.

Được, muốn dương dương trò truyện qua điện thoại à ?

"Alo?"

"Soái ca! Nửa ngày này cậu không nói lời nào a!"

"Ách. Ừ, mất tinh thần một chút."

"Tôi ra ngoài đây không cần chờ."

"Sao? Cậu ra ngoài làm gì?"

"Đi 1 chuyến đến tạp chí Y lãnh tiền thù lao , thuận tiện đi xem xét xung quanh."

"Cậu lại muốn mua cái gì?"

"À, không mua, đúng là muốn trang trí lại gian phòng."

"Hắc?"

"Giáng sinh Lần trước không phải chọc giận cậu sao, tôi bù đắp."

Hàng Hàng trong lòng ấm áp. Cây khô cũng có thể gặp mùa xuân, đầu gỗ cũng có thể thông suốt. Chỉ tiếc, cậu lại ... Vui vẻ quá sớm. Có lẽ bị lời nói khoái trí đó bị che mờ đôi mắt.

Lương Trạch khi về đến nhà, đem người lao công theo giờ là thím Lý đến nhà cậu ta, lau đến khi trong suốt sáng bóng. Ngay cả thủy tinh đều trong suốt rõ ràng tựa như là không có kín. Thím Lý thấy Lương Trạch kéo mấy túi đồ lớn tiến đến, vốn muốn hỏi là cái gì, có cần hỗ trợ sắp xếp hay không, kết quả còn không có hỏi, Lương Trạch đã lên tiếng, "Thím Lý, dì phụ một tay, cháu phải đem những đèn màu này bố trí."

"Đèn màu\*?" Thím Lý ngạc nhiên.

(\*Đèn lồng, đèn hoa đăng)

"Đúng, một số thì treo lên, một số phải gắn lại."

"Oh?"

"Như vậy đi, cậu treo, tôi gắn."

"Được."

"Còn có mấy cái bông hoa, đồ trang trí a, trước tiên chuẩn bị lồng đèn."

Lương Trạch cùng Lý thẩm làm đi làm lại đến hơn tám giờ tối, tất cả gian phòng... Người nghĩ nghĩ xem, vốn là quý dị vốn là hỗn loạn, lại ba hoa chích choè như thế. ==

Lý thẩm rời khỏi Lương Trạch ngồi trên ghê gỗ lim tại phòng khách, đánh giá nhà cậu. Ai u, há há không chỉ đơn giản 2 chữ "hài lòng" chứ? Đó là rất hài lòng!

Cậu ngồi như vậy thưởng thức kiệt tác của mình nửa ngày, nghĩ thầm: Soái ca cậu sẽ rất hạnh phúc . Trước đây "nàng" cùng ta chưa từng bên nhau lãng mạn ! Thẳng đến mười giờ, dưới quán ăn Hoài Dương đưa cơm lên lầu, Lương Trạch đối với bản thân khâm phục tài năng bình tĩnh của mình ==

Tính tiền nhận lấy đồ ăn, Lương Trạch liền vào phòng bếp. ngày hôm nay vì bữa cơm này, cậu còn đặc biệt chọn các món ăn. Eo ời, Đó không phải là món ăn thông thường , cùng với đồ xứ cổ mô phỏng theo kiểu đồ men \*. Thức ăn được bày trí gọn gàng, Lương Trạch có chút nóng vội, cậu cùng Hàng Hàng hẹn mười giờ rưỡi, trước mắt đã đến, trên bầu rượu của cậu cũng không còn ấm.

( \*mấy cái đồ gốm có hoa văn như màu xanh lam, hoặc toàn bộ màu xanh lá cây)

Một bên vội nói, một bên Lương Trạch âm thầm bồi phục mình -- tận tâm tận lực biết bao! Lần đầu tiên trong cuộc đời cậu dành riêng cho người khác niềm vui.

Cùng Hàng Hàng gặp gỡ, thành thật mà nói, Lương Trạch thường xuyên cảm thấy rất bao la mờ mịt. Cậu nghĩ cậu thích cậu ta, cậu cũng rất thích ở cùng với cậu ta, chỉ là, có đôi khi... có cảm giác rất quái lạ. So với thích viết văn, cậu miêu tả những thứ về cô gái cậu đã từng quen trước đây vài lần, cái gì ăn dâu tây nhé, cái gì mà anh xem váy em có đẹp không có khó coi không, cái gì mà anh cho em tiền mua vé xem buổi diễn xxx, nói chung các cô luôn luôn có nhiều lý do nhỏ quấy rầy cậu . Lương Trạch cũng không thèm để ý, toàn là nhắm mắt bịt tai nên làm những gì mình đang làm, nghĩ cũng không mang theo . Cậu hay coi các cô là vợ, sẽ không cảm thấy chính mình vô lễ hay là quá phận chút nào. Nhưng ở cùng Hàng Hàng lại 1 sự khác biệt , Hàng Hàng sẽ không quấy rầy cậu, Hàng Hàng rất yên tĩnh, mặc dù ở một bên xem phim cũng lặng lẽ. Thế nhưng Lương Trạch lại cảm thấy khó chịu, ừ, khó chịu, cũng không được tự nhiên. Cậu luôn cảm thấy dưới

mắt cậu ta coi mình là người ngoài, muốn bao nhiêu không thoải mái thì có bao nhiêu không thoải mái, Nhưng may là đi ăn còn tốt hơn, trước đây khá tốt, lúc đi ăn cậu ăn của cậu tôi ăn của tôi, vừa vặn sau khi ăn xong cùng nhau về, Hàng Hàng rất thích đem đồ ăn yêu thích của mình đưa qua bát cậu, Lương Trạch nghĩ cái này tốt, Nhưng chỉ là không bằng các gái bỏ cậu, cho cậu cảm giác thoải mái. Giải tử như, làm tình. Trước đây rõ ràng chính mình là sói lang, được gọi là một người nhiệt huyết dâng trào được nói lại một người hoa dạng bách xuất\*, thế nhưng ở cùng Hàng Hàng, cậu giống như 1 con sâu, không phóng túng không nói, hơn nữa... Ngoại trừ bản thân có kích thích, cậu thậm chí không có khác cảm giác nào. Nhiều vô số kể..

( \* đại khái là nhiều chiêu trò thủ đoạn các kiểu)

Những thứ này khiến Lương Trạch khó chịu, nhưng không biết giải quyết như thế nào. Càng nghĩ, quyết định cho mình thời gian.

Cậu tự nhủ, miễn là phải tin tưởng cậu thích cậu ấy, như vậy là đủ rồi.

Bản thân đã đi đến bước đường này, vậy thì theo tới cùng. Cố sức làm được những gì tốt nhất.

Hàng Hàng đem xe dừng trong sân, lên lầu, gõ cửa dùng dùng.

Cánh cửa rất mau được kéo ra, trong phòng tối đen như mực, nếu không có đèn chiếu trong hành lang , cậu đều nhìn không thấy Lương Trạch đứng trước cửa . Bất quá còn chưa kịp bị mảnh đèn nhánh làm cho giật mình, Hàng Hàng trước hết chấn kinh cứng đờ tại chỗ -- pháo hoa vang lên rung trời, theo sát, chính là dải lụa màu ùn ùn kéo xuống , sáng lên một vùng...

Nếu không Hàng Hàng vững tin tự mình không đi sai cửa, nếu không phải là buổi tối này, nếu không phải là cửa không có chữ 'Hi ', cậu tuyệt đối cho là mình đi lạc vào nhà cô gái đang sắp gã đi==

Chấn kinh nổi tiếp chấn kinh. Một lần nữa bằng lụa dán đầy nhẹ xuống , phúi xuống chạm đến đồ dùng phát sáng , Hàng Hàng còn chưa thể ổn định --thì đèn màu chợt hiện to. Ai u mẹ của tôi, đèn màu lúc sáng lúc tắt, quần quanh trên các đồ vật xung quanh, vật dụng trong nhà còn chưa tính, còn bao gồm các đồ sưu tập của Lương Trạch. Cái này vào của địa ngục chẳng có gì khác biệt. Thậm chí tệ hơn, đèn màu trên còn treo rất nhiều đồ trang trí cổ quái hiểm lạ= =

Hàng Hàng đời này chưa từng sợ hãi, hôm nay là lần đầu tiên.

"Soái ca! Đêm giao thừa vui về!" Lương Trạch xông tới Hàng Hàng cười ha ha, trong tay còn pháo ống màu đang nổ lúc ẩn lúc hiện.

"Trước tiên tôi đóng cửa lại..." Hàng Hàng trong lòng nói, tôi không sợ, tôi là một chàng trai có trái tim sắt đá, một hồi có bà bác đi ngang qua thấy, không giữ tinh thần tốt nó có thể khiến người ta đi đời nhà ma ==

"Cậu không cần quá cảm động , cái này không đáng là gì đâu ." Lương Trạch cái này gọi là thỏa mãn. Cậu đâu biết là Hàng Hàng giật mình sợ hãi .

"Phải..." Hàng Hàng còn có thể nói gì đây?

"Bữa tối là món ăn Hoài Dương, thích không?"

Thấy Hàng Hàng ở bên cạnh bà ngồi xuống, Lương Trạch vui vẻ hỏi.

"Thích. Rất ngon. Dễ tiêu." Hàng Hàng vẫn không thể tỉnh dậy trong tình cảnh địa ngục ở đây .

"Uống rượu uống rượu, mới vừa hâm nóng."

Nhìn chất lỏng trong suốt rót vào chén rượu nhỏ, Hàng Hàng nỗ lực thích ứng Ánh sáng thiên hoa loạn trụ\*. Rất rõ ràng, trước khi bữa cơm kết thúc tên lỗ mảng không có ý định bật đèn .

(\*Thiên hoa loạn trụ: Giống như ba hoa chích chòe, không đâu vào đâu)

"Ánh sáng rất tốt chứ?" Lương Trạch ngậm chiếc đĩa còn đang đang thưởng thức.

Hàng Hàng ép buộc bản thân gật đầu. Thăm mý khác biệt chỉ sợ cậu ta cùng cậu cả đời không có cách nào đền bù, cố tìm cái chung, gác lại cái bất đồng.

Bữa cơm ăn xong, Hàng Hàng cảm thấy ngĩ hai mắt của mình như cái đèn flash. Tâm trí cũng đang khiêu múa, khiêu múa. Nếu như ý thức không bị đánh dậy, cậu khó tránh khỏi tự mình ngắt đi lúc nào. Cái này so với tiệc liên hoan còn muốn náo nhiệt nhiều lắm.

"Soái ca, tôi bật đèn, không bật đèn không có cách thu dọn bàn." Lương Trạch một bên vừa nói một bên đến chỗ công tắc.

"Bật lên. bật lên!" Hàng Hàng kích động a, phỏng đoán nếu so với chịu khổ cúp điện vì tuyết ở huyện Sâm tỉnh Hồ Nam, thời điểm có điện lại là thời khắc đồng bào vui sướng nhất.

Đèn huỳnh quang sáng lên, Hàng Hàng cảm giác mình trở lại nhân gian.

"Này cậu đừng động, tôi sẽ rửa sạch chén bát." Lương Trạch từ phòng bếp thò đầu ra.

Hàng Hàng nhìn cậu, chợt phát hiện mình bị mắc kẹt. Cậu thích tên ngốc lỗ mãng này, vượt quá tưởng tượng của tình yêu có thể miêu tả. Vì thế, cậu có thể nhẫn nhịn chịu đựng chịu rất nhiều sự tàn phá.

Thu dọn xong, hai người cùng nhau ăn hoa quả, xem phim. Lương Trạch chọn bộ phim hài -- 《 9 đẳng cấp quan tép riu 》 . Cậu cười đến ngửa tới ngửa lui, vỗ bàn co rúm. Lúc lời kịch nói ra: Tôi nhảy ra ngoài thế nào , cậu đánh ta , cậu đánh ta , thế nào thế nào thế nào... Lương Trạch đã cười như

điên rồi. Cậu đứng lên, học dáng vẽ gây cười, lặp lại lời kịch, làm không biết mệt: "Cậu đánh ta , cậu đánh ta , cậu đánh ta ." Cao hứng chơi đùa, lão tiên sinh nhấn tạm dừng, "Soái ca, cậu theo tôi phối hợp một chút, giao thừa phải chơi thoả thích không đúng sao?"

Hàng Hàng ngồi ở trên ghế sa lon, bất đắc dĩ: "Cả đời chưa thấy qua loại yêu cầu này."

"Ha ha ha ha..." Lương Trạch vui sướng nhảy lên sofa, hai tay quynh ở cổ Hàng Hàng , "Soái ca tôi thái thích cậu!" Chụt một cái .

Hàng Hàng lui về phía sau vừa lui, tay nhấn lên điều khiển từ xa, trong TV tiếp tục viễn cảnh hài hước . Diễn đến đóng cửa thả chó, Hàng Hàng đã mau đem quần Lương Trạch túm xuống.

"Phòng ngủ đi, có ngạc nhiên." Lương Trạch lóe mắt nhìn Hàng Hàng.

Hàng Hàng run lên, còn cho tôi nhạc nhiên? Cậu nếu lại là đèn màu chột hiện, chột tắt , tôi không lẽ nhất định không thể không cử động == .

Tất cả hoàn hảo, Phúc không có rớt xuống hai tai họa , hôm nay coi là bỏ qua cho Hàng Hàng

Lương Trạch kéo dép lê lê xệch cắm lên chốt cài cửa. Thủy tinh trong suốt sáng óng ánh, bóng đèn làm phản chiếu lên bốn chữ lóe sáng -- Tôi yêu chủ tiệm.

Hàng Hàng nở nụ cười, kéo Lương Trạch qua hôn một cái, "Món quà thật không tệ."

"Chính xác, hiệu nb nữa . Xung quanh năm dậm đánh giá đều có thể thấy."

(NB hàng dép)

"..."

Cậu đưa cậu ta áp đảo trên giường, cuối cùng lột sạch quần áo rườm rà. Hai người như keo như sơn hôn nhau, đợi tiến hành bước kế tiếp, Hàng Hàng bỗng nhiên nhớ tới, "Cậu ở đây có dầu bôi trơn không?"

Lương Trạch lắc đầu, "Không có."

Hàng Hàng vô cùng bất đắc dĩ đặt Lương Trạch ở trên người.

Cậu coi là phục cậu ta.

Các bước rườm rà tiếp theo không biết làm sao để đơn giản hóa , "Dụng cụ cùng vật liệu" không xứng đôi. Chỉ có thể thực hiện cách thức nguyên thủy nhất .

Tiếc rằng...

Hàng Hàng phát hiện tên lỗ mảng này, có chuyện. Hồ mềm hồ cứng .

"Cậu gần đây mệt lắm sao?"

Lương Trạch xấu hổ, "Không mệt."

"..."

"Tôi cũng không biết."

Hàng Hàng do dự một chút, tuột xuống. Cậu không quá thích quan hệ bằng miệng , nhưng lại không muốn tên lỗ mảng như thế...

"Ừm..."

Cảm nhận được sự dịu dàng khoang miệng, Lương Trạch có tinh thần. Cậu cũng không biết bọn họ vô cùng thân thiết mà liên tiếp hôn , thân mật vuốt ve, cậu làm sao không kích thích.

Sáng khoái qua đi, Lương Trạch ngậm điều thuốc, vợ gọn tóc Hàng Hàng . Cậu nhìn mặt của cậu ta, thật muốn nói lời yêu thương, chuyện này cậu vốn rất am hiểu, nhưng khi nhìn Hàng Hàng nửa ngày lại chỉ xuất ra một câu: "Soái ca, cậu biết câu đố này không? một câu là, xa nhau thì thoải mái nhưng gần nhau thì đau."

Hàng Hàng nhặt lên gói đầu trực đè trên mặt Lương Trạch .

# SỐ 10 PHỐ YÊN ĐẠI TÀ

Kiểm Tấu Thiên Phong

[www.dtv-ebook.com](http://www.dtv-ebook.com)

## Chương 16: Broken !

Hàng Hàng: Cậu đây là đang...

Lương Trạch: Nghiên cứu.

Hàng Hàng: Thứ này...

Lương Trạch: Từ mạng Taobao .

Hàng Hàng: Thú vị không?

Lương Trạch: Cậu muốn dùng?

Hàng Hàng: ... Cảm tạ, búp bê con nít này thật xấu hoặc

(Búp bê tình dục #\_#)

Lương Trạch: Tôi cũng cảm thấy xấu hoặc.

Hàng Hàng: ...

Hàng Hàng ghen lời. Cậu nhìn Lương Trạch và cái đó nằm lê lết ở trên giường, há hốc mồm, nhìn người trần truồng cùng búp bê thối phòng . Cậu hoàn toàn Ghen gióng , có thể so với hoàn toàn đánh mất chức năng ngôn ngữ .

Cái này không khá Hàng Hàng. Nếu như bạn là Hàng Hàng, không đến mười giờ liền đóng cửa, vội vã tới thăm người yêu, sau đó vào cửa phát hiện trong phòng ngủ cậu, người yêu cùng một búp bê thối phòng đang

"làm việc" chính diện trước mặt Hàng Hàng , bạn cũng sẽ ghen lời, dường như hoàn toàn giống cậu ta triệt để ghen lời.

Hàng Hàng là thế nào không nhớ rõ vì sao mình đánh bộ đến phòng khách, cậu chỉ biết mình bị đánh bại, toàn diện. Quan hệ này đến cậu bản thân là một con giống đực tôn nghiêm -- cậu,cậu không thể thỏa mãn bạn đời. Cậu, bại bởi một con búp bê nhựa.

Lương Trạch cất búp bê thối phòng, mặc bộ áo ngủ đi ra ngoài. Cậu vẫn trầm ổn,thân ngồi xuống trên ghế gỗ, cách Hàng Hàng một cái bàn vuông. Cậu lại 2 cũng hiểu, Hàng Hàng...

Hàng Hàng không nói lời nào, duy trì liên tục tắt tiếng Trung. Lương Trạch châm điều thuốc, rót chén trà đầy qua cho Hàng Hàng .

"Lạnh không?" Cậu hỏi.

"Ngày hôm nay trong tiệm buôn bán được không?" Cậu hỏi.

"Bữa tối ăn gì?" Cậu hỏi.

"Nhất Hưu cùng Ca Ca có động tĩnh gì không?" Cậu hỏi.

Hàng Hàng ngồi một chỗ trước sau không trả lời. Cậu điều không phải không nghe thấy tiếng Lương Trạch , cậu nghe thấy được, nghe rất rõ ràng, chỉ là cậu nói không ra lời. Cậu điều không phải không cảm giác, cậu đã phát hiện Lương Trạch có vấn đề. Mỗi lần làm tình... Lương Trạch đều không có hưng phấn, thậm chí rất lâu mới cương cứng, còn trạng thái cương thì lại rối loạn đều có chương ngại vật. Cậu ấy không phải là không bản tính, chỉ là quá trình cố làm hết sức , tựa hồ tất cả đều là cậu phối hợp, lại tựa hồ là bị dẫn vật vì sau đó không biết cách giơ cờ trắng ( cờ trắng đầu hàng khi lên đỉnh@@). Hàng Hàng cố gắng trốn tránh vấn đề này -- Lương Trạch trên thực tế cũng không thể chấp nhận ở dưới thân. Chí ít là ở quan tình dục thì không thể. .

Lương Trạch hút mấy điều thuốc, Hàng Hàng như cũ không nói lời nào. trong phòng trở nên ngọt ngào , cậu vẫn chỗ đó sừng sững bất động.

"Soái ca... Tôi nói chuyện được không?" Lương Trạch chằm chằm không biết bao nhiêu điều thuốc, thực sự không nhìn được. Cậu sợ nhất trầm lặng không tiếng động .

Hàng Hàng liếc mắt nhìn Lương Trạch , muốn nói chuyện, kết quả vẫn là bỏ đi. Cậu không muốn tranh cãi vô nghĩa nổ ra giữa cậu và cậu ta . Hàng Hàng ghét nhất khắc khẩu, vô cùng ghét. Loại này không có cách nào giải quyết , nhiều năm trước cậu đã bỏ thói quen này. Điều không phải cậu là thân sĩ ( cứng rắn) , không muốn ầm ĩ, đó rõ ràng tất cả đều phí công. Cậu từng cố chấp như vậy cũng từng thất thường theo đuổi một người , cậu từng như thế không giữ lại chút thể diện nào cùng hằn tra đổi tâm tình, nhưng kỳ kết quả cũng không lạc quan. chỉ khiến cho đối phương nghĩ cảm thấy phiền.

"Được. Cậu không nói tôi nói." Lương Trạch cũng không tranh cãi thói quen cũng người khác. Cậu mặc dù tức giận muốn chết cũng sẽ không cùng người nào cãi lộn. Nguyên do việc này từ gia đình bồi dưỡng. Tại nhà cậu, cha mẹ rất co thời gian, thì có một cái quy định bất thành văn ( quy định ngầm, không nói cũng hiểu) -- Một khi có chuyện để nói, thì sẽ để ý đến giọng nói cao hay thấp không có người xung quanh . Cha mẹ chính là một tấm gương, bọn họ cũng luôn luôn thường xuyên có có phần, nhưng đều là ngồi xuống một chút đã nói , đó là áp dụng hữu hiệu nhất, cách nhanh chóng nhất có thể làm cho đối phương hiểu . Nhưng, cách thức này cũng không phải là không có tai hại. Tai hại lớn nhất là, luôn luôn kiêng dè đến phương, có mấy lời nói bản thân cũng không biết có phải hay không là lời nói thật .

Hàng Hàng đứng dậy, cậu quyết định đi. Cậu nghĩ được mùi vị không vui, quyết định tất cả tạm hoãn.

Chỉ tiếc...

"Mẹ kiếp, Soái ca!" Lương Trạch kéo cánh tay Hàng Hàng lại, "Sẽ nói mấy câu thôi, cậu hãy nghe tôi nói hết, được không!"

"Lương Trạch." Hàng Hàng ấn tay Lương Trạch xuống, "Tôi bây giờ cái gì cũng không muốn nói và cũng không muốn nghe cái gì."

"Tôi cảm giác mình không giống một người đàn ông." Lương Trạch không cho Hàng Hàng rời đi và tạo cơ hội chuyển thành chiến tranh, "Tôi với cậu làm tình... Tôi cảm giác mình không giống người đàn ông."

Một câu nói, chỉ là một câu nói như vậy, khiến Hàng Hàng vô cùng hối hận không kiên quyết rời đi. Cậu không quản được cái miệng của hắn, "Tôi không có biện pháp." Cậu chỉ có thể thẳng thắn, đối với mình cùng Lương Trạch, cậu rất thẳng thắn trên thực tế cái gì cậu cũng đều hiểu rõ, cậu không phải là không thể nhượng bộ, là cậu ta... Không muốn nhượng bộ, cái này cùng tình yêu có quan hệ hay không, chỉ cùng hành động và khuôn mẫu mới có quan hệ, cậu không phải là không có năng lực chịu đựng cho cậu ta, là vì cậu ta không thể chịu đựng cho bất cứ ai, "Tôi chỉ làm top." ##

Lương Trạch hơi sửng sốt, cái từ này với cậu rất quen thuộc. Mà tại sao phải quen thuộc? A, đúng, ứng phó HLV tập thể hình đã quấy rối tình dục, Hàng Hàng dạy cậu nói. TOP. Tất nhiên không thể hiểu thành Hàng Hàng nói cho cậu biết ý này. Điều này hiển nhiên chính là ý tứ trực quan rõ nhất. TOP, từ trên phương diện -- Tiếng Anh. Lúc đó mình tại sao lại nghĩ không ra chứ? Dường như hoàn toàn mù tịt về thời giới này? Cho tới bây giờ cậu nghĩ không ra cậu lại cùng một người con trai nói chuyện yêu đương. Trước đây Cũng thường xuyên cảm nhận được chung quy cuối cùng cũng lại nhận thức không được ấm áp. Mình bây giờ rốt cuộc đúng là có cái gì bất mãn chứ? Chỉ là chính cậu làm tình mà buộc phải ở dưới thân (thụ)? Phải làm thỏa mãn cho một nam nhân? Bản thân không thỏa mãn sao? Không thoải mái sao? Đáp án này không thể nghi ngờ, nhưng... làm sao phải đạt được

cao trào? Nếu quả là thật sự bất mãn vậy trong bất kỳ trường hợp nào có thể gạt bỏ được không ? Có điều gì đó đối lập bất thường , nhất định có cái gì bất thường.

Hàng Hàng dứt khoát rời đi, Lương Trạch không có ý đuổi theo nữa. Cậu trở về phòng ngủ, cả người mệt mỏi ghé nằm trên giường. Cậu bây giờ là hoàn toàn rối loạn, hoàn toàn nghĩ không thông. Cậu vững tin cậu thích Hàng Hàng, thích đến nỗi không thể mất đi, nhưng đồng thời, so với hai người, cậu rõ ràng bị bài xích đối với thân thể cậu ta. Tách rời, tâm lý cùng sinh lý. Cậu tiếp nhận tình cảm của cậu ta, lại không thể tiếp nhận thân thể cậu ấy.

Bên cạnh, một góc nhỏ ở gian phòng thấy ném búp bê thối phồng đóng hộp . Lương Trạch không nghĩ tới Hàng Hàng lại không chào hỏi cứ như vậy đột ngột tới đây, thông thường trước đó bọn chung quy phải hẹn sẵn 1 chút. Không nói trước hẹn sẵn là tốt, điều này nói rõ bọn họ càng ngày càng không xem nhau là người ngoài, nhưng... ngoài kết quả ra cũng không nhất định là tốt. ( @@ bắt quả tang nên không tốt chứ sao)

Lương Trạch mua búp bê thối phồng kỳ thực nghĩ rất đơn giản, cậu chỉ muốn biết cậu bị làm sao thôi. Vì sao cùng Hàng Hàng làm tình cứ không nhập tâm, nhất định... Không thuận sướng\*. Từ răn chắc thay đổi thành một con sâu. Đối với cậu mình là giống đực tự tôn lại bị đả kích lớn biết bao . Cảm giác rằng Hàng Hàng tuyệt vọng, nhưng so với Hàng Hàng còn tuyệt vọng hơn-- chính là cậu không có tật xấu. Nói như vậy không phải nói Lương Trạch trông ngóng chính mình có tật xấu hay sao, trên thế giới bất luận một con giống đực nào cũng không thể tiếp thu chính mình có khuyết điểm này, đúng không? Lương Trạch cảm giác mình ở đây thật buồn khổ, cỡi 1 búp bê , cậu một chút tật xấu cũng không có. Trực quan nói rất rõ, duy nhất chỉ có, cậu cùng Hàng Hàng chính là không thể.

(\*Không đạt cực khoái như ý muốn)

Mà việc không thể này, khiến Lương Trạch vô cùng sợ hãi. Cậu có khả năng nghĩ tới duy nhất đáp án chính là -- cậu không tiếp nhận Hàng Hàng. Việc dựa dẫm và thân mật với Hàng Hàng của mình hầu hết là đối lập với đáp án, Điều đó cũng cho thấy rằng cậu không yêu Hàng Hàng.

( Câu trên cho các bạn hiểu: câu trên muốn nói đáo án LT thích HH nhưng chực chặc quan hệ thân mật lại bất đồng với đáp cậu thích HH vì thế đồng nghĩa việc LT ko thích HH.)

Ở Hàng Hàng thấy được chuyện tốt cũng thấy được chuyện xấu . Chuyện xấu là kích động đến cậu ta, chuyện tốt là Lương Trạch cảm thấy an tâm -- nguyên lai cậu ấy không phải là không thích Hàng Hàng, cậu đơn thuần không tiếp nhận bản thân mình bị người ta dè, bị người ta làm cho 'các kiểu' mà thôi.

Nhưng vấn đề cũ đi xa, những vấn đề mới lại đến gần. Vấn đề khó khăn không nhỏ này mấy phút trước đã ra đời -- Hàng Hàng nói, tôi không có biện pháp. Tôi chỉ làm top.

Lương Trạch tựa như một quả bóng xì hơi, mắt nhìn chăm chăm búp bê thối phòng đóng hộp từng tiếng thở dài.

Hàng Hàng chính xác là đi bộ về phố yên đại tà. Gió ở đầu tháng giêng không phải là lạnh thông thường , cậu mặc không nhiều lắm, lại khăng khăng không chịu phất tay một cái (chà xát tay) , tiến vào trong xe ấm. Cậu không sợ lạnh, bởi vì lúc này nhiệt độ trong tim cậu so với gió bắc gào thét chẳng khác là bao .

Tục ngữ nói, không nên nói không nói, không nên nhìn không nhìn. Không biết liệu ngày mai có phải đau mắt hột không (sưng phù mắt) . Cậu không phải không có ý định chào hỏi cứ tới đây tìm Lương Trạch, chính là trong cửa hàng khách hàng không nhiều lắm, đóng cửa đi đến sớm. Cậu có

lẽ không nên cầm chìa khóa Lương Trạch . Nhưng, kỳ thực những điều này không phải là trọng điểm.

Có một số việc nhất định trốn tránh cũng thể nào tránh khỏi .

Hàng Hàng chưa bao giờ đi đụng chạm đến người "thằng". Đạo lý rất đơn giản, một là không thể bẻ cong , hai là cho dù bẻ cong người "thằng" cũng sẽ không chịu nằm dưới. Cho nên từ trước đến nay Hàng Hàng không chuyển suy nghĩ đến người "thằng" .

Nhưng, tắc từng tắc, Lương Trạch cứ như vậy từ từ ăn mòn cuộc sống của cậu. Không sớm không muộn, có lẽ đã trúng mục tiêu ở thời khác đã định trước nào đó . Thuận theo vậy, cũng coi như suông sẻ, tuy rằng cái tên lỗ mảng này lỗ mảng không bình thường, " thằng " cũng không bình thường, Hàng Hàng cậu đúng là vẫn còn cho hấn bỏ vào trong tim. Cậu ta nói cậu ta thích mình, nhưng cậu ta nằm dưới lại mặc cho cậu hưởng thụ.

Nhưng, Hàng Hàng không phải người ngốc, Hàng Hàng điều không phải đầu gỗ, Hàng Hàng rất thông minh một chủ tiệm thông minh, Hàng Hàng là soái ca cần thận nhạy cảm , nói ngắn gọn, Hàng Hàng cái gì đều hiểu rõ.

Cậu chỉ là cố ý tự mình không đề cập tới, cậu là cố ý giả ngu không chú ý, thêm là cậu nghĩ cứ như vậy là tốt lừa mình dối người . Thì là nhất thời trốn tránh, coi là cho mình thời gian cùng đối phương thích ứng nhất , nhưng...

Hàng Hàng thấy Lương Trạch nằm sấp trên búp bê thối phồng là tương đối tức giận, nhưng tức giận không có lý do, không có giúp đỡ, là cậu đuối lý. Cậu chưa từng cho Lương Trạch lựa chọn. Bởi vì tất cả mọi thứ ở đây là do cậu tạo ra. Hàng Hàng cậu đời này chính là cùng nam nhân hòa thành một, Hàng Hàng cậu đời này chính là hãy cùng bất kỳ nam nhân nào đều phải ở trên. Cái này không thể thay đổi cũng không cách nào thay đổi, đầu tiên cậu không muốn được là thứ yếu (không là bot). Thành thật mà nói,

nếu là ngày hôm nay cậu đẩy cửa thấy Lương Trạch nằm sấp trên người phụ nữ thật thì cậu đều không lo lắng trách cứ cậu cái gì hết. Cậu so với ai khác đều quá rõ ràng rằng Lương Trạch không thích cùng cậu làm tình, cậu ta chỉ đơn thuần là cùng cậu, bởi vì cậu muốn, nguyên do cậu ta cho.

Không có biện pháp. thì cậu nói không có biện pháp. Cậu biết bọn họ có thể hòa giải mâu thuẫn, nhưng lại không một chút biện pháp nào giải quyết. Cứ thế mãi tiếp nữa, kết cục chỉ có một, đó chính là xa nhau.

Hàng Hàng cũng không đợi Lương Trạch nhượng bộ, Hàng Hàng cũng không có cách nào để cho mình nhượng bộ.

Bị vây hãm.

Bọn họ là người yêu rồi, nhưng như cũ bị mắc kẹt.

Cứ như vậy một đường đi qua đường cái, tản bộ đến quán trường thiên an môn ở phía đông, đi đến tháp cổ, đi đến phố yên đại tà. Hàng Hàng tay bỏ vào túi áo của mình, cả người duy nhất có bàn tay ấm áp lại còn bị vỏ ngoài điện thoại lạnh như băng cướp đoạt nhiệt độ. Lương Trạch không có đuổi theo tới, cũng không gọi điện thoại, thậm chí tin nhắn cũng chưa từng reo một cái. Cái này rất không giống tính cách mặt dày mày dạn của cậu ta. Có đúng hay không, bọn họ thật sự đã kết thúc?

Cái gọi là không có kỳ vọng sẽ không có thất vọng, sớm bị chứng minh là lời nói vô căn cứ. Nếu quả thật có thể sống bằng lý trí đối mặt với tình cảm, Hàng Hàng cậu sẽ không là con người. Đương nhiên, sẽ không phải thành phật. Đó là cái gì? Yêu tình?

Lương Trạch thích xem phim Châu Tinh Trì, đặc biệt là phim cũ. Hàng Hàng lúc này chợt nhớ tới Đường Tăng có một câu : Người là người mẹ nó sanh, yêu là yêu mẹ nó sanh. Lương Trạch bộ dáng như vẹt học nói, đứng nói ngay trước mắt, nhưng Hàng Hàng nửa điểm cười cũng không nổi.

Cửa mở ra, vào nhà, Nhất Hưu cùng Ca Ca đang theo trong lồng tre, tiểu Diệp tử bảo bảo chính nằm sấp trên người nó gãi nó, X-đực (X-quân) ưu nhã ăn thức ăn.

Hàng Hàng giày cũng chưa cõ, cứ như vậy đứng trước lồng sắt .

Làm sao gia đình nhà các người lại hạnh phúc?

Ca Ca chốc lát sau bu lại đây, cái mũi nhỏ chìa vào lồng sắt. Hàng Hàng đưa tay tới, Đầu lưỡi ướt át của Ca Ca ân cần thăm hỏi một trận. Mở cửa lồng sắt , Ca Ca nhảy trên vai Hàng Hàng .

"Ca Ca..." Hàng Hàng sờ sờ lông Ca Ca , "Mày nói cho tao biết nên làm gì bây giờ a."

Một con khác trong lồng là tiểu Diệp tử lưng bảo bảo cũng đi từ từ qua, Hàng Hàng lấy nhiều miếng khoai lang , Ca Ca đoạt hai miếng, Nhất Hưu trong lồng tre cũng nhìn thấy, cũng đoạt hai miếng, Hàng Hàng vừa kín đáo đưa cho tiểu Diệp tử cùng x quân mấy miếng. Cậu nhìn chăm chăm đám sóc bông này, nhất thời cảm thấy có các người cũng không có biện pháp.

Cậu cùng Lương Trạch, tựa hồ đã khoảng cách quá mức rộng, vượt qua khoảng cách hay là để nó chết đi tất cả đều là không biết .

Nhìn căn phòng này, thú cưng của Lương Trạch , sách của Lương Trạch , áo ngủ Lương Trạch . Duy chỉ có...người có quyền sử dụng, không ở đây. Cũng không biết vẫn có thể ở đây nữa không.

Mắt thấy sẽ là mùa xuân. thời điểm quan trọng như vậy, tình hình như thế. Hàng Hàng muốn khóc cũng không được, muốn cười cũng không ra.

# SỐ 10 PHỐ YÊN ĐẠI TÀ

Kiểm Tấu Thiên Phong

[www.dtv-ebook.com](http://www.dtv-ebook.com)

## Chương 17: Mang Ôn

Ta là soái ca: Tôi đã nghĩ cả đêm, tôi bị thiệt thòi

Tình yêu 123 : Nghĩa là sao ?

Ta là soái ca : Tôi đây là nam nhân ngọc thụ phong lâm giống như Phan An (Phan An là nhà thơ ở TQ rất đẹp trai)

Tình yêu 123 : Ngừng, ngừng lại, tôi thật đỏ mặt vì cậu

Ta là soái ca : Không sao chứ, đỏ mặt à, không phải lại sốt lên đấy chứ

Tình yêu 123 : ...

Ta là soái ca : Soái ca cậu hãy nghe tôi nói hết

Tình yêu 123: Nói, tôi đỏ mặt

Ta là soái ca : Tôi không những ngọc thụ phong lâm mà còn rất anh tuấn tiêu sái, còn là "ông hoàng kim cương" (Ad không hiểu lắm ông hoàng kim cương)

Tình yêu 123 : Đưa tay phát biểu

Ta là soái ca : Cho phép

Tình yêu 123 : Cái gì mà "Ông hoàng kim cương", lừa tình à

Ta là soái ca : Vậy thôi, bỏ qua vụ ông hoàng kim cương

Tình yêu 123 : may quá

Ta là soái ca : Tóm lại, ý tôi là tôi đây là 1 người đàn ông tiêu chuẩn

Tình yêu 123 : Rồi rồi, tóm lại là sao ?

Ta là soái ca : Tôi không nên bị cậu thao

Tình yêu 123 : thực tế đã định rồi, cậu còn muốn thế nào ?

Ta là soái ca : Tôi nghĩ là tôi không hề thua kém gì so với cậu, bởi vậy tôi không nên làm "vợ" cậu.

Tình yêu 123: Không thể phủ nhận. Cậu có thể phân tích lô-gích như vậy. Nhưng!

Ta là soái ca: Nhưng cái gì?

Tình yêu 123: Tôi hy sinh dâng hiến cho cậu, thì tất nhiên phải là người đàn ông của cậu.

Ta là soái ca: Khoan khoan, cậu hy sinh dâng hiến kiểu gì ?

Tình yêu 123: Trước mắt chỉ có vậy, ngoại trừ tôi, có người nào nguyện cùng cậu sống tới già không ?

Ta là soái ca: . . . Không có

Tình yêu 123: Tại sao như vậy?

Ta là soái ca : đến cuối cùng các nàng đều bỏ tôi.

Tình yêu 123 : Vậy còn những người đàn ông khác kết giao với cậu thì sao ?

Ta là soái ca : Tất nhiên là không có

Tình yêu 123 : Phải không đó, tôi suy nghĩ không biết có nên hy sinh dâng hiến cho cậu không

Ta là soái ca : Khóc..tôi cả đời đều bị phụ nữ lừa gạt, anh trai tôi tức giận đến nỗi không cho tôi quen với con gái... rồi lại đến cả đàn ông cũng lừa gạt tôi.

Tình yêu 123: Ăn ở có đức ghê

Ta là soái ca : haha, đúng vậy, đời tôi cũng thật tốt.

Tình yêu 123 : Cái chỗ đó của tôi cũng tốt không thua gì phụ nữ đúng không ?

Ta là soái ca : Đúng vậy ! Soái ca, cậu là người tốt, vô tư dâng hiến cho tôi. Ôi soái ca, tôi thấy những gì tôi làm cho cậu chẳng là gì cả

Tình yêu 123 : Nói gì vậy, cậu rất dễ thương, có thể mang đến nhiều niềm vui trong cuộc sống.

Ta là soái ca : thật vậy sao ?

Tình yêu 123 : Thật mà !

Ta là soái ca : Soái ca à, tôi yêu cậu !

Tình yêu 123 : tôi cũng thích cậu

Ta là soái ca : Tôi phải ra ngoài, tối sẽ đến chỗ cậu

Tình yêu 123 : Đi đâu thế ?

Ta là soái ca : Đến nhà xuất bản

Tình yêu 123 : Đi đi, nhớ mang theo áo khoác, đừng có lười, hôm nay trời lạnh lắm đó.

Ta là soái ca : Không cần đâu, gần mà

Tình yêu 123 : Này, sắp hết năm rồi, đừng để bệnh

Lương Trạch đóng vở lại, ngồi xõm trên ghế sofa, đốt điếu thuốc, càng nghĩ càng đúng, tự thấy bản thân mình thật quá đáng, không chỉ là quá đáng bình thường mà rất là quá đáng. Rõ ràng mình là "chó cắn Lã Động Tân (thành ngữ TQ ý nói Không phân biệt tốt xấu). Soái ca tốt với mình như thế, người ta cơ bản quên mình vì nghĩa. Nghĩ tới nghĩ lui cả đời này ngoài anh trai đối tốt với mình thì chỉ có cậu ấy, bản thân mình lại không biết điều, thật là quá đáng.

Lương Trạch lại nhớ đến khi còn nhỏ, anh trai có kể chuyện ngụ ngôn cho cậu nghe, câu chuyện nói về một cậu bé làm rơi một cây rìu đồn củi xuống sông, thần sông hiện lên đưa cho cậu 1 cây rìu kim cương, vàng, bạc nhưng cuối cùng cậu chỉ lấy đúng chiếc rìu sắt của mình. Bài học ở đây làm người không được quá tham lam.

Ái chà, cái này là phạm vào 1 trong 7 tội trọng - tham lam !

Lương Trạch càng nghĩ càng cảm thấy mình không phải, trong lòng hận không thể lập tức gọi đến cửa hàng để xin lỗi, nhưng mà nhà xuất bản lại đang dí cậu, nếu cậu không đến phỏng chừng sẽ đem đầu cậu chặt bỏ xuống.

Mặc quần áo tử tế, đặc biệt đem thêm áo khoác, Lương Trạch ra ngoài.

Đến nhà xuất bản chưa đến 4h, hôm nay trời u ám đầy mây, không biết chừng có thể có tuyết rơi, trời đang tối dần.

Giám đốc tôn tiếp đãi Lương Trạch rất nhiệt tình, bưng một ly cafe nóng hổi đưa cho cậu. Đó là một người phụ nữ trên dưới 50 tuổi, tóc nhuộm kỹ lưỡng, đôi kính nhỏ trên sống mũi càng làm tăng thể vẻ trí thức.

"Tiểu Lương à ! bản thảo bộ phận biên tập đã xem qua rồi, có vẻ rất ổn"

"Tất nhiên, tôi đã cố gắng trong một thời gian dài mà " Lương Trạch cười haha

Giám đốc Tôn nhìn Lương Trạch, trong lòng thầm nghĩ tên tiểu tử này thật không biết thế nào là khiêm tốn, nghĩ thầm nhưng ngoài miệng cô cũng không dám nói thế, năm nay bọn họ còn phải trông cậy vào cuốn tiểu thuyết này. Một năm xuất bản nhiều tiểu thuyết như vậy. Có thể lấy tiền đặt cọc, cơ bản cũng không bao nhiêu, nếu như không xuất bản tốt cuốn tiểu thuyết này, sang năm phải giao quyền cho cấp dưới. Bọn họ cũng không phải chưa thất bại lần nào, nhưng nếu không cố thì phải bí quá hóa liều, xuất bản gấp gáp như vậy tiền bản quyền sẽ rất cao. Mặc dù sự nghiệp viết lách của Lương Trạch còn rất dài, những truyện ngắn cũng rất hay, ở cái tuổi này mà lấy được Giải thưởng Bách Hoa cũng không phải là tầm thường. May mà hành động sớm. Nhưng dù được khen ngợi lại bán không chạy, sách lấy được giải thưởng không thành vấn đề nhưng để đọc giả bình thường mua về thì có chút khó khăn, nếu không thì hôm nay đã không gọi cậu ấy đến.

"Bây giờ, có một vấn đề thế này" giám đốc Tôn bưng chén trà, mỉm cười nhìn Lương Trạch.

"Sao, có vấn đề gì ư, cô cứ nói đi"

"Là thế này, chúng tôi đã thảo luận qua, cuốn sách này của cậu có giá trị nhân văn rất cao, đồng thời cũng thống nhất đưa qua giải thưởng Bách Hoa"

"À, vậy sao, thật tốt"

"Thế nhưng ..."

"Sao ?"

"Ở phương diện xuất bản chúng tôi đang có chút suy nghĩ"

"Nghĩa là sao ?"

Lúc này Lương Trạch nghe tiếng giày cao gót, quay đầu nhìn lại

"A, sao lại là cô !"

Cô gái đi vào cũng ngạc nhiên

"Là cậu sao ?"

"Hai người quen nhau sao ?" giám đốc Tôn đứng dậy

"Cậu tên gì nhỉ ?" cô gái cau mày suy nghĩ

"Tôi cũng không nhớ tên cô là gì " Lương Trạch vỗ đầu.

Giám đốc Tôn nhìn hình huống này, bất đắc dĩ giới thiệu

"Lương Trạch, đây là Tạ Kim Yến, chủ quản bộ phận xuất bản của chúng ta. Kim Yến, đây là Lương Trạch, tác giả của "Hoa nở bất bại"

"Đúng đúng, vừa mới nghĩ ra" Tạ Kim Yến cười, vương tay muốn bắt tay Lương Trạch, Lương Trạch lại không nhúc nhích, chỉ trả lời một câu "Chào cô !"

Chuyện tình một đêm hôm trước Lương Trạch vẫn còn nhớ, không những thế còn nhớ rõ tư vị của cô gái này. Cái này không thể được, giờ là lúc nào chứ, bản thân đã là "vợ" của người ta rồi, a..., không thể nào,.. loại cảm dỗ này nhất định phải kìm lại.

Tạ Kim Yến nhìn Lương Trạch, cảm nhận tinh tế của phụ nữ làm cho cô biết được Lương Trạch đang chống lại cô "Giám đốc Tôn, tôi cùng Lương Trạch cũng coi như có quen biết, cũng từng "giao lưu " qua, hai chữ giao lưu này Tạ Kim Yến cố tình nhấn mạnh "Chúng ta nói chuyện đi"

Giám đốc Tôn mắt xoay chuyển, lập tức hiểu ý Tạ Kim Yến, toàn bộ giao cho cô giải quyết việc này. Tạ Kim Yến là một phụ nữ, Tôn giám đốc biết cô ta rất rõ, nếu cô ta không có bản lĩnh giao tiếp thì đã không thể leo lên vị trí này. Tạ Kim Yến bao nhiêu tuổi chứ, còn chưa đến 30. Nghĩ thế, giám đốc Tôn lại nhìn Lương Trạch một chút, nhìn có vẻ là một nam nhân rất thuần khiết. Ôi, đều thần bí giống nhau.

"Tốt tốt tốt" giám đốc Tôn nghĩ vậy, trên mặt nở nụ cười ôn hòa nói "Hai người trò chuyện đi nhé"

Phòng chờ chờ còn lại Tạ Kim Yến và Lương Trạch, Lương Trạch bắt đầu đứng ngồi không yên. Lần trước hồ đồ, cậu không nghĩ quá nhiều, có chút mạo phạm, giờ người ta ăn mặc thời thượng ngồi đối diện mình... Cậu không ngờ, mặc quần áo đẹp vào nhìn thật rạng rỡ, lại còn mùi nước hoa, Lương Trạch cảm thấy hạ thân như muốn chui ra khỏi quần. Đây là bản năng của đàn ông, thấy gái đẹp ai lại không muốn trừ phi là... đồng tính luyện ái.

4 chữ đồng tính luyện ái vừa xuất hiện, Lương Trạch lập tức như bị dội một gáo nước lạnh --- Lương Trạch, thật là một tên hỗn đản, cậu bây giờ cùng với soái ca ở một chỗ, cậu phải học tập để trở thành một người đồng tính.

Tạ Kim Yến vẫn đang quan sát Lương Trạch, nhìn biểu tình trên khuôn mặt cậu. Suy đoán cậu đang nghĩ gì thật khó, ban đầu là vẻ thèm khát ham muốn, lúc sau lại biến đổi như hòa thượng.

"Vừa rồi giám đốc Tôn nói bên xuất bản còn đang suy nghĩ" Lương Trạch đốt một điếu thuốc là, đem tinh thần quay về việc chính.

"Ừ đúng vậy " Tạ Kim Yến nhẹ nhàng nói, cuốn Hoa nở bất bại tôi đã xem qua, cảm giác rất tốt, chỉ là ở phương diện xuất bản, chúng tôi cho rằng

có chút nghiêm túc quá, sẽ có nhiều đối tượng đọc giả không thể cảm được."

"Phải chỉnh sửa sao ?" Lương Trạch tìm cách nhanh chóng kết thúc cuộc nói chuyện này.

"Không, không phải" Tạ Kim Yến không vội bình thản đáp "Chủ yếu là khía cạnh hình thức, ví dụ trang bìa, giới thiệu văn tắt, còn cần phải điều chỉnh, ở mặt này, tôi có thể thu xếp.."

Tạ Kim Yến nói gì tiếp theo Lương Trạch căn bản không nghe chút nào, cậu cuối mặt xuống đất, cặp ngực đầy đặn kia cứ phập phồng, làn da láng mịn.

Lương Trạch một mực trả lời : chính xác, đúng, được. Vội vã kết thúc cuộc nói chuyện, đứng dậy muốn rời đi, Tạ Kim Yến đứng dậy, kéo cánh tay Lương Trạch, Lương Trạch theo phản xạ la to "Cô làm gì vậy"

Lần này Tạ Kim Yến hoảng hốt đến suýt nữa thì té ngã.

"Xin lỗi" Lương Trạch đỡ Tạ Kim Yến "Chúng ta cứ theo lời cô nói mà làm"

Tạ Kim Yến cứ như vậy nhìn Lương Trạch chật vật chạy ra ngoài.

Hàng Hàng nguyên một buổi chiều ngồi cười châm biếm, cười Lương Trạch cùng mình hai người thật không có phúc phận với nhau.

Nói thật, cậu không nghĩ rằng sau chuyện xấu hổ hôm qua, Lương Trạch có thể ngày thứ 2 chào hỏi bình thường như chưa có chuyện gì xảy ra, càng không thể nghĩ đến phải cùng cậu ta thảo luận vấn đề ai trên ai dưới, cuối cùng thế nào cũng không có khả năng nghĩ đến là cậu cho cậu ta ôm trọn tiến vào !

Cũng giỏi thật, còn là...

Vô luận như thế nào, là cậu ấy thông minh hay dần dộn cũng được trước mắt thông suốt --- thuyết phục độc chiếm cậu ta. Trước mắt để cho Lương Trạch suy nghĩ triệt để vấn đề này.

Thế nhưng

Hàng hàng lại luôn cảm giác mình cười đầy nhưng trong lòng trống rỗng, có lẽ cậu cũng không thể độc chiếm cậu ra cả đời. Tên lỗ măng ấy mỗi lần "thức tỉnh" thì cậu lại quần lấy cậu ta, một hai lần còn được, có thể dùng mãi sao ?

Nghĩ đến đây, lại nảy sinh một vấn đề khác --- cả đời

Trời ơi, Hàng Hàng cảm giác như muốn sụp đổ, nhưng cậu lại muốn ở cùng cậu ta cả đời

Hàng Hàng từng co rằng cậu ta không thể ngây thơ đến thế, nhưng sự thật chứng minh tên lỗ măng ấy đúng thật là vậy, hiện tại lại càng thêm rõ ràng, cậu ta đã nhượng cậu vui lấp đặc biệt sâu (câu này Ad không hiểu :( )

Vì sao không thể dùng cách này ?

Hàng Hàng tiếp tục suy nghĩ

Vì sao

Sẽ quen với cách này sao ? Hay do mình làm TOP ? Bởi vì..có lẽ nó sẽ càng có thể kiểm soát cả chuyện phát triển ?

Không rõ, nghĩ không ra.

Hình như là như vậy, nhưng vì sao, không thể chấp nhận

Khá vô lý

Sau bữa tối, Lương Trạch không đến, cậu ấy nói tối sẽ đến, cũng không biết vào lúc nào

Hàng Hàng mới chỉnh lý danh sách nhập kho của cửa tiệm, nhưng cũng không có vôi vàng

Một năm đã trôi qua, lợi nhuận không ngừng tăng lên

Ngẩn đầu nhìn qua màn hình máy tính, Hàng Hàng hoảng hốt thấy một thân ảnh, nhưng thấy người nọ vừa bước vào sân. Không đợi Hàng Hàng chăm chú nhìn rõ lại thì thân ảnh ấy nhoáng lên biến mất.

Có phải là Lương Trạch không ?

Hàng Hàng đi đến cửa, nhìn ra tìm kiếm. Không có ai cả

Haizz, không lẽ nóng ruột quá đâm qua tự tưởng tượng

Đầu óc suy nghĩ lại, một giọng cười Ha ha ha phát ra từ trong túi quần

Chuông báo tin nhắn của cậu đã bị Lương Trạch chơi xấu đổi thành "ha ha ha"

[Lên lầu, tôi đang trên lầu]

Cái gì ? Gì đây

Ngẩn đầu lên nhìn, đèn chưa được bật

Suy nghĩ một chút, Hàng Hàng gọi Hải Hồng "Hải Hồng, coi tiệm nha, tôi lên lầu một chút"

"A, được, kiểm kê xong rồi à "

"Đừng bận tâm, chỉ mấy mục nhỏ, không có gì "

"Ồ được rồi" Hải Hồng đáp lại

Hàng hàng đi lên lầu, vừa mở cửa, cậu chưa thích ứng được bóng tối, càng làm cho cậu hoảng hốt chính là có người trực tiếp lôi cậu đi, thô lỗ ép cậu vào tường, sau đó nhiệt tình hôn cậu, đến khi nghẹt thở.

Hàng Hàng sắp không chịu nổi, kẻ lỗ mãng thay đổi sao

Thật là vi diệu (câu này Ad chôm của Trấn Thành !! )

"Ân.. Hàng Hàng thở dốc, cậu ấy rốt cuộc là có chuyện gì, như thế nào mới đó đã trở nên mãnh liệt như vậy, này giờ dưới lầu suy nghĩ cả buổi trở nên vô dụng sao .

Lương Trạch không nói gì, cậu hôn Hàng Hàng thật lâu, vừa mới buông ra đã vội vàng cởi quần áo Hàng Hàng xuống

"Lương Trạch " Hàng Hàng đẩy hẳn ra

Lương Trạch bất chấp, tiếp tục cởi quần áo Hàng Hàng

Chỉ một lúc sau, quần áo Hàng Hàng đã bị Lương Trạch cởi xuống hết, lưng bị ép vào tường cảm nhận được hơi lạnh lại càng làm cho cậu bị kích thích, Lương Trạch hôn lên cổ cậu, sau đó tay luồn vào trong ngực, từ từ đưa xuống phía dưới, vừa cởi quần cậu vừa hôn lên hông cậu.

Cậu ấy muốn làm gì

Cuối cùng Hàng Hàng kịp có phản ứng --- Cậu ấy muốn làm gì

Cường bức cậu

Ý nghĩ này làm Hàng Hàng nổi cả da gà

Nếu so sánh về sức lực với Lương Trạch, cậu chẳng chẵn bại

Không nên à, chẳng lẽ mình bị cậu ta mê hoặc

Trong đầu Hàng Hàng hiện giờ hiện tại có vô số khả năng, nhưng nghĩ hoài vẫn không tìm ra được nguyên do

"Lạnh không ?" Lương Trạch cởi quần Hàng Hàng, đứng lên

"Cậu...cậu muốn làm gì ?" Cậu hỏi một cách kiên cường, Hàng hàng cũng cảm giác được hai người đang dán chặt vào nhau không chừa một chỗ nào

Lương Trạch lại hôn môi Hàng Hàng, duy trì liên tục không ngừng, vừa hôn vừa tự cởi quần. Tiểu huynh đệ phía dưới của hai người không ngừng chà xát vào nhau.

Lương Trạch tuyệt đối đem "ngọn lửa" trong lòng Hàng Hàng bùng cháy đến cực điểm, nhưng Hàng Hàng lại không thể chế trụ được Lương Trạch, cậu không cách nào thoát khỏi ràng buộc này.

Sau đó, tiểu huynh đệ của Lương Trạch đẩy vào giữa hai chân Hàng Hàng, đầu khắc ươn ướt cọ sát vào bắp đùi cậu.

"Lương Trạch ...buông ra .."

"Giúp tôi..." Lương Trạch nhỏ giọng nói, như đang làm nũng hay rên rỉ, hơi thở đứt quãng, nỉ non vào tai Hàng Hàng, nhưng anh không nghe được rõ.

"Cái gì ?"

"Cậu không có nhiệt tình..." Lương Trạch gặm cắn Hàng Hàng, hơi thở dồn dập.

Lúc này Hàng Hàng đã nghe rõ, cậu ta hứng tình sao, mùa đông mà nổi hứng, không biết tại sao

"Trước tiên cứ buông tôi ra đã, cậu nặng như vậy đè lên tôi, làm sao tôi giúp cậu được"

Lương Trạch bị Hàng Hàng đè xuống giường, Lương Trạch nắm tóc Hàng Hàng, kéo cậu xuống dưới thân mình, tiểu huynh đệ đang cương cứng vội vàng đưa vào trong miệng Hàng Hàng.

Tiểu huynh đệ của Lương Trạch đâm thẳng vào miệng Hàng Hàng làm cậu gần như không thể thở được.

Lương Trạch không ngừng thở dốc, đầu Hàng Hàng vẫn bị Lương Trạch giữ chặt, sống chết không buông. Hàng Hàng đành mặc kệ tiểu huynh đệ của Lương Trạch đang ở trong miệng mình với tay mở ngăn tủ đầu giường lại trúng ngay đèn thủy tinh làm rơi xuống.

Với tay lấy chai dầu bôi trơn, Hàng Hàng đổ vào tay mình, hướng về phía hạ thân, giang hai chân ra, sờ tới động khẩu se khít ngón tay dò xét đưa vào. Được vài lần, Lương Trạch gắt gao đè đầu Hàng Hàng xuống, phóng tinh vào trong khoang miệng cậu.

Hàng Hàng đâm vào người Lương Trạch chỉ có mấy giây, giờ như không khống chế được rất nhanh đâm sau vào. Dường như đã đâm thẳng vào trong người cậu ta. Lương Trạch chân bị Hàng Hàng đè đến tê rần, cầm lấy cánh tay cậu ta muốn để cậu ta bình tĩnh một chút nhưng người nọ nhất định không chịu.

Lương Trạch không thể chịu nổi, biểu đạt chân đã rất tệ

Hàng Hàng giữ chặt Lương Trạch, tiểu huynh đệ của cậu rút ra, sau đó ôm lấy hông cậu ta, để cậu ta nằm nghiêng, rồi lần thứ hai đâm sau vào. Lương Trạch cơ hồ không có một phút nào buông lỏng đã thấy động khẩu

bị tiểu huynh đệ của Hàng Hàng lấp đầy. Cái cảm giác bị đâm vào rồi rút ra kịch liệt làm cho cậu kích thích, tiểu huynh đệ lại một lần nữa dựng đứng lên.

Hàng Hàng chờ cậu thích ứng, mở rộng chân Lương Trạch bắt đầu di chuyển

Đâm sâu vào một cái khiến Lương Trạch rên lên, tiểu huynh đệ đang nằm trong tay cũng cương cứng.

Bọn họ như hai con rắn cứ quấn lấy nhau thẳng cho đến khi cả hai cùng lên đỉnh.

Hàng Hàng bắn vào trong cơ thể Lương Trạch, cậu vô cùng mãn nguyện và sung sướng. Lương Trạch cũng thoải mái, nằm co lại, tay ôm đầu gối. Rất thỏa mãn.

Hai người trầm mặc nằm một hồi lâu không một tiếng động, đến khi chuông điện thoại của Hàng Hàng kêu lên. Hàng Hàng lười biếng rời khỏi giường, tìm kiếm quần áo trên mặt sàn. Điện thoại báo người gọi đến là Hải Hồng, Hàng Hàng tắt, rồi trở lại giường.

Lương Trạch vẫn nằm đó, tâm trí dường như trống trải. Cậu không biết mình có phải giống như một tên súc sinh hay không. Não bộ đơn giản chỉ hoạt động theo bản năng. Mà kích thích này là do Tạ Kim Yến. Cậu xin thề ở tại văn phòng nếu ngồi thêm chừng 10 phút cậu có thể đã "phang" cô ta. Điều này làm anh xấu hổ, anh không bật đèn, cậu gần như là cưỡng bách Hàng Hàng, cậu hoàn toàn tưởng tượng Hàng Hàng như một người phụ nữ. Vì vậy cậu mới hưng phấn, mới nhiệt tình. Điều này không nghi ngờ gì, chắc chắn là sự sỉ nhục lớn nhất đối với Hàng Hàng.

Đưa tay vuốt tóc Lương Trạch "Nằm đi đừng cử động, ngủ thêm đi, tôi phải đi ra ngoài" Hàng Hàng nói, nhẹ hôn lên lưng Lương Trạch "Không làm cậu khó chịu chứ"

Lương Trạch trả lời "Không có"

"Quả nhiên rất mệt ha, ngủ đi" Hàng Hàng xuống giường, mắt đã quen với bóng tối, mặc lại quần áo rồi mở cửa đi ra.

Xuống 2 bậc thang chợt nhớ Lương Trạch có thể không có thuốc hút, lại quay người mở cửa phòng ngủ, lục túi quần Lương Trạch ném hộp thuốc cho cậu ấy "Nè, đừng xuống giường"

Hàng Hàng rất thỏa mãn, loại thỏa mãn này không đơn thuần về mặt thể xác, mà mãnh liệt hơn nó là thỏa mãn ở nội tâm. Kẻ thô lỗ kia đã thông suốt, coi như là bị cậu ta thương đi cũng được. cậu ấy chí ít cũng thỏa mãn, đó là sự tiến bộ rất lớn. Hàng Hàng cũng hiểu rằng Lương Trạch đang từng bước thỏa hiệp, nên trong lòng cậu cũng cảm thấy hạnh phúc.

Lương Trạch chờ Hàng Hàng đi rồi mới đốt một điếu thuốc, sau đó gần như tê liệt, mà dựa vào nệm

ShakePeare đã từng nói rằng : Lừa dối thành công, không cần suốt đời lừa dối để mà sống, vì người bị lừa sẽ trở thành người ủng hộ mình, bản thân cũng không cần làm thêm gì

Ông còn nói : Con người ta không thể tự chi phối vận mệnh bản thân, nhưng nếu chúng ta chấp nhận, sai không phải do vận mệnh mà là do bản thân

Lương Trạch lần đầu tiên cảm nhận được sự thống khổ này

# SỐ 10 PHỐ YÊN ĐẠI TÀ

Kiểm Tấu Thiên Phong

[www.dtv-ebook.com](http://www.dtv-ebook.com)

## Chương 18: Chính Là Yêu Thương Cậu

Tình yêu 123: Ngày hôm nay có thể làm xong không?

Ta là soái ca: Gần xong, trong tay còn một chút nữa là viết xong!

Tình yêu 123: Được ~ một hồi đến đây sớm 1 chút.

Ta là soái ca: ?

Tình yêu 123: Buổi tối theo tôi gặp một người bạn, được không?

Ta là soái ca: Vậy có khao cơm không?

Tình yêu 123: ...

Ta là soái ca: Soái ca, cậu không nói gì hết?

Tình yêu 123: Có nói.

Ta là soái ca: Có khao không?

Tình yêu 123: Khao!

Ta là soái ca: Ai nha, quả nhiên bạn cậu với cậu cũng tốt như thế! ^\_^

Tình yêu 123: Cậu kiếp trước là quỷ chết đói sao?

Ta là soái ca: A! Có nói đó ! Ban đêm hôm qua tôi chơi một trò chơi! Coi bói!

Tình yêu 123: ?

Ta là soái ca: Thì là kiếp trước tôi chết như thế nào!

Tình yêu 123: ... Có phải là chết đói không?

Ta là soái ca: Đúng! Điều quan trọng cậu đoán xem cậu chết như thế nào!

Tình yêu 123: Tức chết!

Ta là soái ca: Fuck! Làm sao cậu biết vậy? Chết bởi ho lao!

Tình yêu 123: ...

....

Cửa Phong Linh (Chuông gió) vang, Hàng Hàng rời khỏi máy tính tiền, cùng tên lỗ mãng nói chuyện phiếm khiến cậu vội vội vàng vàng, làm xong rồi trực tiếp vỗ trán. Trương đại gia đi vào, mang theo 1 cái lòng sắt nhỏ, bên trong là một con cún con.

"Tiểu hàng!" Trương đại gia đem lòng sắt để trên nền đất, " Hôm nay đến mừng sáu bác lại đây gởi nuôi."

" Bác à, bác không phát hiện cửa hàng có treo bảng biểu sao? " Hàng Hàng vẻ mặt hắc tuyến, cái bảng close to đừng người mù cũng có thể nhìn thấy: Tết âm lịch năm nay có dịp nghỉ ngơi, không thể vì các bạn mà phục vụ gởi nuôi thú cưng, chúng tôi có cảm giác áy náy sâu sắc.

" À, có nhìn thấy!" Trương đại gia như cũ cười tủm tỉm.

"Ách." Câu này phát ra khiến cho Hàng Hàng thật sự khó xử, hoàn toàn không biết làm sao mà nhận. Cửa hàng thú nuôi cậu mở được 3 năm, tết âm lịch hai năm đầu đều không nghỉ ngơi, nhưng bây giờ cậu có "Nhị lăng tử" , tên gốc lỗ mãng còn nói tết âm lịch sẽ ở cùng nhau , cậu liền quyết định

tạm nghỉ, còn cố ý cho Hải Hồng và Doanh Doanh nghỉ mấy ngày, cho dù qua 30 tết huốt 3 ngày. Nhưng ... Xem ra Trương đại gia rất không cam lòng, trường hợp này cũng đại biểu khách quen cũ rất nhiều người không cam lòng. Chỉ là bọn họ hoàn toàn không như Trương đại gia cố chấp như vậy = =.

"Là như thế này, cậu xem chúng ta quen lâu như vậy, tôi có 1 tiểu Diudiu ( tên con cún) này, cậu trông nhìn vài ngày đi!"

"Bác à, là như thế này, nếu cháu ở chỗ này, cũng tôi sẽ không treo tấm bảng." Hàng Hàng kiên trì từ chối.

"Cậu phải đi xa nhà sao?"

"Vâng, đúng, muốn đến nhà bạn ăn tết."

"Là Tề Tề hả? Tề Tề cũng không phải nuôi chó sao ! Cậu sẵn dẫn theo Diudiu của tôi luôn đi."

Hàng Hàng chán nản, "Bác Trương, không phải tới chỗ Tề Tề !"

"Cậu đi đâu thì mang theo nó, cậu lại không xuất ngoại đi đến chỗ mẹ cậu"

Sụp đổ a! Hàng Hàng cứ như thế ghen hòng không nói.

"Như vậy đi, tôi không nói cho người khác biết, cậu yên tâm."

Hàng Hàng cự tuyệt không kịp Trương đại gia đã rồi ra khỏi cửa.

Ngồi xồm xuống, nhìn Diudiu trong lòng, Hàng Hàng bỗng nhiên không còn tính khí. Tiểu gia hỏa này với cậu rất quen thuộc, mỗi lần Trương đại gia mua nhiều thức ăn của chó cho nó, nó đến cửa hàng so với Trương đại gia còn sớm hơn. ==

Mang theo lồng sắt đến phòng gửi nuôi, đồ thức ăn cho chó cùng nước cho nó, Hàng Hàng còn phá lệ cho miếng bánh quy cho chó. Cùng lúc đó Hàng Hàng tâm tư suy nghĩ thông dong sẽ mang 1 vật còn sống đi qua, Lương Trạch có thành kiến hay không.

Gần nhất Hàng Hàng cảm giác mình có chút không hiểu nổi Lương Trạch, đúng là thật không hiểu nổi. Ngày trước đầu óc tựa như đổ xuống nước, mới đây càng có xu thế càng ngày nghiêm trọng.

Ngày đó nhiệt tình như lửa ân ái xong , Lương Trạch tỉnh dậy cái gì cũng chưa nói liền đi, gọi điện thoại cho cậu ta, cậu ta nói mình nhớ tới 2 trang đặc biệt có chút sai biệt, sốt ruột về trước. Không coi Hàng Hàng ra gì mà. Nhưng liên tiếp 3 ngày người nọ 1 lần cũng không chủ động gọi qua, chớ nói chi là qua tới. Hỏi cậu tại sao vậy, lão tiên sinh người nói bỗng nhiên muốn viết một thứ. Tiếp tục chờ, vẫn như cũ là bận rộn bận rộn bận rộn. Cho tới hôm nay, Tề Tề nói sắp hết năm, cùng nhau ăn một bữa cơm, Hàng Hàng lại đi hỏi Lương Trạch, Lương Trạch nói làm xong.

Hàng Hàng cảm giác được tên lỗi mảng có chỗ bất thường, lại nói không nên lời rốt cuộc là chỗ nào. Ngay cả tựa như có thành kiến nhỏ nào, mắt thường cũng không nhìn ra được, đã có 1 chút sai lệch chiếc tên lửa một chút cũng có thể phóng ra thất bại.

Hàng Hàng lắc lắc đầu, tựa hồ chính mình bị lập dị, tự mình nhạy cảm, thì làm được gì đây. Đây chính là Lương Trạch, cậu cái gì cũng không còn là lạ lẫm. Cậu ta thích mày, yên tâm! Điểm ấy chính xác 100% phải không? Chắc chắn, ngày đó hiến thân có bao nhiêu tình cảm mãnh liệt! Hơn nữa, cuối năm không ai bận bịu sao? Thì tính chẳng đáng là gì, nhà văn đột nhiên có linh cảm cậu cũng không nên ngăn điều đó đúng chứ?

Nghĩ tới đây Hàng Hàng cảm giác lại khá tốt, lấy điện thoại ra gọi cho Tề Tề.

"Alo?" Tề Tề nhận rất nhanh.

"Nhận khá nhanh." Hàng Hàng dựa vào cái giá, một bên thuận tay cầm lên hoá đơn.

"Ừ, vừa tắm xong, định đi ra hút thuốc thì di động reo lên."

"Cậu ta ngày hôm nay hết bận, không thành vấn đề."

"Được, ăn cái gì?" Tề Tề bên kia truyền đến tiếng bật lửa .

"Nhìn cậu kìa, 2 ta không không đáng kể."

"Chắc chắc... Hai ta ~~ "

"Cậu..."

"Biết bao thân mật!"

"Còn chút gì mới mẻ sao?"

"Hàng Hàng... Làm sao tôi cảm giác cậu có chút ngượng ngùng?"

"Tôi đến mức đó sao!"

"Đến mức đó, là mối tình đầu sao, ha ha."

Hàng Hàng nhú nhú mày, nói, đây là cậu lần đầu nói với Tề Tề nói chuyện yêu đương của cậu. Hàng Hàng chẳng bao giờ hướng về phía Tề Tề đề cập qua tình cảm bản thân. Cảnh này khiến Tề Tề nhìn nhận, Hàng Hàng luôn luôn đối với ai cũng bình thường thôi, cũng không nghĩ không bình thường quá, "Nếu không thì món ăn thuyền Tây Hồ?"

"Không tệ, cậu ta thích ăn sao?"

"Trên thế giới này có món gì cậu ta không thể không thích ăn."

"Ách" . Tề Tề sửng sốt, "Cậu có thể dùng như thế mà phá hại hình tượng người khác chứ?" . Cậu tốt xấu còn rất sùng bái cậu.

"Phải ha. Thật không có ý phá hại , khu vực đại não cậu ta mất cân đối, cũng giống như đã sử dụng máy vi tính, ổ đĩa C tối thiểu ." Hàng Hàng một bên nói một bên cười. Lần này cậu chính thức giới thiệu bọn họ , từ đầu đến cuối cũng từng do dự thật lâu, cậu tin tưởng Tề Tề cùng Lương Trạch rất dễ hoà mình, cũng không tin chắc mình cùng tên lỗ mảng có thể đi hay không. Tề Tề nhiều chuyện mấy lần hỏi vấn đề tiến triển của hai người, Hàng Hàng thật không biết Tề tề chậm chạp tới mức không thể nhận định được cậu cùng Lương Trạch có cái gì,thời điểm cũng ở 1 người còn không có cái gì sao. Hàng Hàng cuối cùng cho rằng, ước chừng trên thế giới 'khu vực đại não' người đều có thể truyền tín hiệu lây nhiễm. Phi chúng tộc này không có cách nào đọc được.

"Cái miệng của cậu này..." Tề Tề lắc đầu

" Cậu định vị trí đi, tôi còn có chút việc, dự kiến 7 giờ được chứ ?

"Được, không thành vấn đề. Tôi chừng 6:30 tới cửa hàng cậu."

"Buổi tối gặp. Thay tôi sờ Mạnh Nam hai cái."

Cúp điện thoại, Hàng Hàng nở nụ cười, không cần nhìn cậu đều biết mình cười đến có thể so với người tâm thần. Yêu đương hình như luôn luôn như vậy, dễ dàng có thể khiến thiên tài trở thành ngu ngốc.

Đang nghĩ như vậy, Hàng Hàng nhận được 1 tin nhắn ngắn: ( soái ca! sứ giả tình yêu ra ngoài!)

Tình yêu có thể làm cho ngu ngốc thay đổi được không?

Tựa hồ chỉ có thể là ngu ngốc + ngu dại ==

Lương Trạch gõ xuống đầu chấm câu, từ trước máy tính rời khỏi. Đơn giản tắm rửa một cái, thay đổi y phục, thời gian cạo râu cậu nghiêm túc nhìn chăm chăm trong gương mặt kia, dĩ nhiên nghĩ cảm thấy không quen . Dao cạo râu để trần vang 1 tiếng, đầu óc của cậu cũng theo đó mà vang.

Đối với Lương Trạch mà nói, quyết định những gì chưa bao giờ có yes hay no, duy nhất chỉ có chủ tiệm, hình như hết thấy chỉ là có hoặc là không mà cũng không khô không giòn. Nói muốn viết thư gì đó thật ra chính là muốn trốn tránh, có thể trốn được mấy ngày, thì tất cả sẽ có được điều gì. Lương Trạch nghiêm nhiên ý thức được 1 vấn đề sâu sắc không gì so sánh được - cậu và Hàng Hàng, rốt cuộc được coi là cái gì?.

Hàng Hàng đúng là vấn đề gì cũng không có, cậu ta biết mình nói yêu thương. Nhưng bản thân mình có thể sao? Đến cùng trạng thái tiến vào tới đâu? Thậm chí có khả năng tình trạng tiến vào hay không?(Do là câu trên muốn nói tiến triển tình cảm: mình để lại nguyên câu của tác giả)

Càng nghĩ, Lương Trạch cũng chỉ mơ hồ kết luận -- cậu thích Hàng Hàng, Nhưng loại thích này đến tột cùng là cái gì cậu lại nói không rõ. Nếu so với bằng hữu khẳng định không giống, nhưng ... người yêu, tựa hồ cũng không đạt được. Cậu chỉ hiểu rõ, cậu không thể mất đi cậu ta. Cũng do đó, bởi vì là cái kết luận này, đến sau cùng, Lương Trạch chỉ có thể yêu cầu mình làm từng bước, cậu thích Hàng Hàng, Hàng Hàng thích cậu, điểm này hai người đúng điểm chung, Lương Trạch cậu chỉ cần theo như nhu cầu của Hàng Hàng mà hành động thôi.

Đồng thời, vì để tránh tình hình giống như ngày đó phát sinh, Lương Trạch quyết định rời xa phụ nữ, lý do không nhằm thì chính là sợ, sợ là biết sai không đối. Lương Trạch Cậu điều không phải thẳng khốn cũng không muốn làm thẳng khốn, bởi vậy, quý trọng tình yêu rời xa nữ nhân! Tiêu diệt các loại cảm dỗ, cậu cùng Hàng Hàng một ngày nào đó có thể tốt lên, không đúng, không phải là tốt mà là càng thêm tốt!

Lại đi nhìn mình trong kính, Lương Trạch cảm thấy người nọ tinh thần rất nhiều. Như ý, hướng về phía tấm gương nhếch miệng cười, "Tôi là soái ca! Tôi yêu soái ca! Chúng ta là bộ đôi bất khả chiến bại!!"

Niệm chú xong, Lương Trạch gửi cho Hàng Hàng 1 tin nhắn ngắn: ( soái ca! sứ giả tình yêu ra ngoài! )

Đến hiệu số 10 phố yên đại tà, , không đến 6h, Lương Trạch đi vào nói "hello", Hàng Hàng đang tính hóa đơn cho khách hàng, gặp ngốc lỗ mãng Tinh thần sáng láng chào hỏi, ngẩng đầu nhìn cậu ta cười cười. Lương Trạch nhìn Hàng Hàng đang bẽ bộn, phải đi tìm sóc bông chơi đùa.

Tiểu Diệp tử bảo bảo đáng dập thật lớn, thấy Lương Trạch còn né tránh, bây giờ Lương Trạch tin chắc Hàng Hàng có câu nói đúng -- sóc bông suốt đời liền nhận biết được 1 chủ nhân. Rõ ràng, bảo bảo này nhận Hàng Hàng = =

Tiểu Diệp tử mẹ liên tục đối với Lương Trạch chán ngán, trong lồng tre sát vách mặc kệ Nhất Hưu, nhảy lên lưng Ca Ca, đập Ca Ca, tựa hồ có thể làm cho mình càng thêm chói mắt.

Lương Trạch thấy một màn như vậy, miệng lẩm bẩm: " Nhất Hưu à Nhất Hưu, người thực sự là ngốc, ngốc một cách đáng yêu." Cậu không biết chỉ số IQ còn không bằng bằng hữu sóc bông này.

Chuẩn bị 1 chút khoai lang khô, Lương Trạch rất thỏa mãn, Hàng Hàng đưa khách hàng đi dạo xung quanh liền thấy Lương Trạch đang cười, " Đặc ý cài gì đây?"

Lương Trạch quay đầu lại, không nghĩ tới Hàng Hàng hôn cậu cái trán , nhìn chung quanh không có người, chut 1 cái , cậu hôn lại một cái.

"Buổi tối đặt trước món ăn ở thuyền Tây Hồ, không có vấn đề ."

"Ngon quá!" Lương Trạch càng vua vẽ.

"Quả nhiên kiếp trước chết đói, có nên lấy cho cậu cái khăn giấy lau một chút không?" Hàng Hàng bắt đầu dĩ.

"Ôi chao, còn chưa đặt tên cho tiểu Diệp tử bảo bảo nữa!" Lương Trạch vỗ đầu một cái.

"Ừ, đúng, quyết định này giữ lại cho tôi hả?"

"Đương nhiên!"

Hàng Hàng nhú má, "Tôi có... Bốn con sóc bông."

"Vâng, nhiều con , càng náo nhiệt!"

"Được..."

"Còn nữa... Nhất Hưu cùng Ca Ca không có sinh?" Lương Trạch dòm đầu Ca Ca bệnh rụng tóc, trách cũng không thấy khá đâu?

"Cái lô-gích gì đây? cần phải sinh sao?"

"Tôi thích bảo bảo, tựa như muốn làm ba ba!"

Người nói vô tâm người nghe hữu ý, Hàng Hàng không lên tiếng.

Lương Trạch cũng không có ý thức được trọng tâm câu chuyện lệch sang trái, Hàng Hàng nghe, không có hé răng thì cho rằng là cậu ta keo kiệt sợ cho là gánh nặng đảm nhiệm 1 phần thức ăn, cũng liền không tiếp tục: trong lòng nói: Soái ca cậu rõ ràng có khẩu phần lương thực nhiều như vậy mà lại keo kiệt! Chủ đề lại đảo ngược phía trước, " Cậu nói tên gì được đây? Tân hữu vệ ? Túc Lập Nghĩa Mãn (để y Hán việt) ? ( Nhân vật phim nhất hưu hòa thượng)

"Còn Di Sinh!"

"Sao? Là mẫu mẫu của bảo bảo mà?"

"..."

"Soái ca, cậu nói cho cùng tên gì là tốt !" Lương Trạch quay đầu lại chăm chú nhìn Hàng Hàng.

"Có lựa chọn nào khác không? Cần phải là Tân hữu vệ, Túc Lập Nghĩa Mạn?"

"Tùy cậu lựa chọn, kỳ thực tôi so với Ca Ca mong muốn đổi tên là Tân Hữu Vệ Môn."

"Cậu..." Hàng Hàng không hỏi ông trời.

"Tôi tới đây!"

Lương Trạch cùng Hàng Hàng mắt to mắt nhỏ nhìn Tề Tề đẩy cửa tiến đến. Nhưng thấy trên người vị này bao quanh 1 chiếc áo khoác, 1 cái mũ len, áo choàng trắng, trên tay còn một đôi bao tay bằng sợ lông dày .

"Tới rồi sao?" Hàng Hàng nhìn sang, không sai, cậu sớm thành thói quen thấy Tề Tề đến mùa đông sẽ ăn mặc như người tuyết, không đúng, so với người tuyết còn béo hơn...

"Có tuyết rơi à?" Lương Trạch không biết a, không biết lúc này là chuyện gì xảy ra mà .

"Hả?" Tề Tề sửng sốt một chút

"Không có tuyết a..." Lương Trạch đi tới, tóm cái mũ Tề Tề.

"Sắp rơi xuống." Tề Tề trả lời thành khẩn.

Hàng Hàng nhìn hai vị này, ghen lời, bỗng nhiên không muốn theo chân bọn họ ra ngoài ăn cơm.

"Chung quy nghe Hàng Hàng nói về cậu, trước đây cũng đã gặp." Tề Tề cởi cái bao tay, cùng Lương Trạch bắt tay.

"Ừ, soái ca cũng thường nói về cậu." Lương Trạch nhiệt tình nắm, "Tề Tề tên cậu đúng không?"

"Đúng , đúng, đúng Lương Trạch cậu ngưỡng mộ đại danh đã lâu!" Tề Tề ha hả cười.

"Soái ca nói về tôi những gì ? Có phải nói tôi rất tuần tú không !"

"Ách." Vấn đề này khiến Tề Tề trở tay không kịp, có ý tứ gì?

"Điều không phải ngưỡng mộ đại danh sao! Cậu ấy nói tôi cái gì mà cậu ngưỡng mộ đã lâu?"

"... Là tôi rất hay đọc tiểu thuyết của cậu."

"À! Ha ha! Ha ha ha ha..." Lương Trạch nhìn Hàng Hàng lại nhìn Tề Tề, phát hiện thấy chỉ có cười mới che giấu được ==

"Soái ca! Cậu cần phải cận kề giới thiệu chúng với nhau 1 chút chứ?"  
Thấy Hàng Hàng không nói, Lương Trạch hỏi tiếp.

"Cần tôi giới thiệu sao?" Hàng Hàng cau mày.

"Lời này hiểu thế nào?" Tề Tề cùng Lương Trạch cơ bản trăm miệng một lời.

Hàng Hàng lắc đầu, "Tôi tin chắc hai cậu có năng lực biết nhau@@."

Một câu biết nhau, trong quá trình đang dùng cơm có thể linh nghiệm. Lương Trạch nói với Tề Tề da không gì sánh được, Hàng Hàng thường thường hướng về phía bàn khác cười làm lạnh. Hai người tự mình sống ở trong thế giới của người gặp mặt, quả nhiên có cảm tình có thể thiết lập quan hệ ngoại giao. Lại thêm một nhà văn còn có một sử học phiên dịch, được rồi, đều không phải là người bình thường. Hàng Hàng rất lâu không nhìn thấy Lương Trạch vui vẻ như vậy, hân dưng tốc độ nhanh nhất nhớ kỷ di động của Tề Tề, còn nói có cơ hội muốn tới nhà làm khách a, sau đó cần tư liệu gì hỏi cậu ta a, lại như là lúc rảnh rồi cùng nhau nghiên cứu sách xxx.

Hàng Hàng đặc biệt khó chịu cảm thấy -- chính mình đang ghen

Tề Tề này, bình thường căn bản nói là rất ít, nói chuyện với cậu ta nhiều nhất chính là mình, lúc này cư nhiên cùng Lương Trạch nói nhiều như vậy! Đường như có mấy đời nói không hết! Cậu thậm chí phỏng đoán đến, nếu như hồi trước là Tề Tề cùng Lương Trạch gặp nhau trước, thì có phải là sẽ...

Có thể Hàng Hàng biết đâu rằng, vô luận là Lương Trạch hay là Tề Tề, có chuyện là thật, nói không hết là giả, đối với 2 vị này, Hàng Hàng là 1 sự hiện diện đặc biệt, nếu quan sát bên này với bên kia đều là thấy rõ tình cảm chân thành của Hàng Hàng, ai mà không muốn ba người quan hệ hài hòa? Chỉ là đơn thuần cân nhắc mà thôi.

Tề Tề vốn có kế hoạch là ăn cơm xong bọn họ đến nhà cậu ta ngồi một chút, không nghĩ tới Hàng Hàng nói không đi. Tề Tề nghĩ không ra cái gì khác, đã cảm thấy năm nay Hàng Hàng phải nhốt Lương Trạch đến nơi nào đây, có thể rất nhiều chuyện vật vãn, cũng liền không có ý khẳng khẳng giữ lại, cậu chút nào cũng không nghĩ tới vị này đang ghen tuông với chủ nhà là cậu.

Tề Tề nghĩ không ra, Lương Trạch đương nhiên càng không nghĩ tới. hai vị này khác biệt duy nhất ở chỗ: Một người ngốc lỗ mãng một người chậm

tiêu. Nói cách khác là thuộc về tương thông.

Lương Trạch lái xe đem Tề Tề đưa đến cửa di cộng , lúc đi vòng vào Hàng Hàng nói cậu khi còn bé lớn lên tại đây, cùng nhau với Tề Tề . Lương Trạch liền bắt lấy cái đề tài này nói tốt Tề Tề rất nhiều , kết quả mặt chủ tiệm đại nhân lại càng ngày càng u ám.

Xe đứng ở số 10 phố yên đại, Hàng Hàng trực tiếp xuống xe, sao cũng không có nói lời nào với Lương Trạch. Lương Trạch ngồi ở trong xe, cực kỳ khó hiểu, tại sao người này lại dở chứng chứ ? Đúng vậy, cậu ý thức được Hàng Hàng tựa hồ mất hứng.

Ở trong xe ngồi một tiếng đồng hồ, không ai gọi cậu, không ai điện cho cậu, không ai nhắn tin cậu. Lương Trạch ngồi không yên, xuống xe, đang đuổi đến thì nhìn thấy Hàng Hàng ở phía trước trước cửa tiệm đem bảng biểu rồi vào trong, trên bảng hiệu viết to: ( đến lúc nghỉ ngơi, ngày mai như thường lệ kinh doanh. )

"Này, cậu không đóng cửa?" Lương Trạch theo Hàng Hàng vào trong tiệm.

"Không liên quan." Hàng Hàng trả lời ôn hoà.

"Cái này... Mười giờ rồi qua rồi."

"Không liên quan." Vẫn là 3 chữ.

"Soái ca!" Lương Trạch đẽ bả vai Hàng Hàng , "Có phải bữa tối cậu ăn uống không hợp khẩu vị ?" Đây là lý do duy nhất tên lỗ mả nghĩ tới

"Đời này xem ra cậu vì cái nã mà chết." Hàng Hàng kéo tay Lương Trạch ra.

Lương Trạch ghen hòng nhìn trần trối lúng ta lúng túng.

Hàng Hàng dọn dẹp trong cửa, hồi lâu không nói gì.

"Cậu, chết tiệt nói chuyện là chết hay sao, ?" Lương Trạch phát điên.

Hàng Hàng không phản ứng cậu.

Lương Trạch đứng nửa giờ đầu, nóng trong người, "Cậu bây giờ âm u, sáng lên tôi sẽ trở lại, không thể sáng lại tôi đi về làm "búp bê" vậy !" Nói xong giận dữ đẩy cửa đi.

.

Hàng Hàng ngừng tay trong chuyện này, hướng ra nhìn, chợt phát hiện Lương Trạch rất vô tội.

"Này!" Cậu kéo cửa ra, ho khan một tiếng, "Phương hướng sai rồi, lên lầu."

Lương Trạch quay đầu lại, nhìn Hàng Hàng 1 chút, sờ hề hề hựu vui vẻ, "Soái ca cậu thật không phúc hậu, bắt ép tôi giả bộ làm tiểu tức phụ về nhà mẹ đẻ."

Hàng Hàng bất đắc dĩ lắc đầu, ăn dấm chua này thật không có trình độ. Cậu nhất định là bị yêu đương biến chứng, cư nhiên cứ như thế "ăn" tên đầu gối cùng một bả dấm chua ==

"Cậu rốt cuộc làm sao giận dỗi ?" Lương Trạch quay lại cười ngỏn ngoèn, hai tay bỏ vào túi.

Hàng Hàng nhìn Lương Trạch, đột nhiên cảm giác được cậu quá dễ thương , tiến lên trước, khẽ hôn đôi môi hơi lạnh, "Cậu như thế cũng đừng làm cho người khác như ý."

Lương Trạch vòng vo đảo mắt, bắt lấy khuôn mặt buồn khổ, "Ôi chao soái ca cậu rất phúc hậu! Cậu không thấy tôi ngày hôm nay ăn cơm đều lần

tránh nữ nhân viên mà!"

Hàng Hàng sững sốt, cậu không nói cậu đều đã quên, lúc đợi ăn cơm, chính là Lương Trạch thường trốn nữ nhân như trốn ôn dịch kia, như nếu không phải Tề Tề cho ăn dấm, cậu sớm hỏi, "Cậu làm vậy?"

"Nữ nhân như con mãnh thú và dòng nước lũ." Lương Trạch nói thâm trầm, "Tôi có cậu, tôi né tránh các cô!"

Hàng Hàng cười khúc khích cứ vui vẻ, người này tư duy quả nhiên kỳ lạ, tiếp tục cười xấu xa trứ trêu chọc, "Đàn ông kia đâu?"

"Fuck, cậu cho rằng ông là ai ! Cũng chính là cậu, người khác nếu dám sờ tới sờ lui..."

"Tính sao?"

"Tôi đánh cậu!"

"Hả?... HLV tập thể hình Cái đó..."

"Đánh không lại tôi không đánh, tôi chạy."

"Ha ha ha ha..."

"Vui sướng \*\*\*, tôi đều chịu đủ loại yoga rồi, không được tôi nghĩ nên thay đổi phòng tập."

Hàng Hàng nắm Lương Trạch kéo qua, dán bên tai cậu nói, "Đừng đổi, tập yoga, sẽ rèn luyện dẻo dai là tốt mà."

Lương Trạch tức giận nói to, "Đừng, quá nữ tính!"

Hàng Hàng cười đến gập cả người. Diu Diu lúc này kêu lên, Hàng Hàng vỗ vỗ vai Lương Trạch, "Đi, cùng cún con cùng tôi tản bộ!"

"Người gọi nuôi sao không có lấy đi?"

"Trương đại gia lỡ mảng để lại."

"Cái này..."

"Lễ mừng năm mới nhà cậu có hơn con chó cậu để ý không?"

"Không sao cả, náo nhiệt!"

Hàng Hàng buộc DiuDiu lên, ngẩng đầu nhìn Lương Trạch. Thực sự là như ý lang quân.<3

# SỐ 10 PHỐ YÊN ĐẠI TÀ

Kiểm Tấu Thiên Phong

[www.dtv-ebook.com](http://www.dtv-ebook.com)

## Chương 19: Về Nhà Ăn Tết

Lương Trạch: Đồ tết trong nhà còn thiếu cái gì không ca?

Lương Bân: Không thiếu.

Lương Trạch: Vậy thì vẫn là kêu chị dâu chuẩn bị một hộp bánh hương làm món tráng miệng?

Lương Bân: A, nói đến cái này, mang, nên mang nhiều hơn hai hộp, sôcô la cũng nên mua một chút, còn có kẹo đường và các thứ khác vân vân, miễn ngọt là được, chị dâu lại đang mang thai. Miệng ăn không dừng được, ta sợ trong nhà dự trữ không đủ.

Lương Trạch: Lại có thai?

Lương Bân: Ân, được bốn tháng rồi.

Lương Trạch: Thật tốt! Song hỷ lâm môn!

Lương Bân: Song hỷ?

Lương Trạch, đúng!

Lương Bân: Tiểu thúy đều đã bảy tuổi rồi ...

Lương Trạch: Khụ, không phải ý đó. Song hỷ nói là, ta hôm nay sẽ mang bạn trai trở về nhà!

Lương Bân: Cái gì?

Lương Trạch: Bạn trai!

Lương Bân: Nam, bằng hữu?

Lương Trạch: Đúng vậy! Nữ có thể gọi bạn trai mà! Ca người trách?

Lương Bân: ... Người mới làm sao vậy, có chuyện nam bằng hữu lại gọi bạn trai ! Người có phải là gần đây gặp phải nhiều thứ xảy ra nên đầu óc không lưu thông?

Lương Trạch: Ai, không phải, người làm sao không hiểu a, bạn trai, theo ta sinh sống đó là bạn trai!

Lương Bân: Ta là nên hiểu không đây ...

Lương Trạch: Người không phải không thích ta có nữ nhân sao, vậy ta cùng nam nhân hảo hảo a!

Lương Bân: Người... Người nói cái gì?

Lương Trạch: Cứ như vậy đi, ta gọi hân rời giường, sau đó chúng ta đi mua đồ ngọt, buổi chiều gặp sau! cùng tới thăm vấn an chị dâu!

"Lương Bân, em của anh lúc nào thì về tới? Hỏi coi hân muốn ăn gì không? Còn muốn ăn bún thịt không?" Chung Nguyệt Văn ở trong nhà bếp nhìn trên tấm thớt thịt ba chỉ (ba rọi) hỏi? Quá khứ nàng hay nôn ọe rất nhiều, vào lúc này nàng trừ ăn ra không nghĩ cái khác.

"Mẹ dưới lầu có nã pháo góp vui kìa, con có thể đi xem không?"

"Đi, mặc quần áo vào, đừng có lại quá gần. Ôi chao, Lương Bân, em nói chuyện với anh đó! Còn có, khung ảnh trên kia anh lấy xuống đi, thuận tiện lau chùi qua một chút." Chung Nguyệt Văn rất bất đắc dĩ mà kéo theo tên kia ra phòng khách.... Lương Bân chính là chết sống cũng không gỡ xuống, nếu gỡ xuống Lương Trạch nhất định sẽ không vui. Nhưng là Chung Nguyệt

Văn kêu làm, nói trong bụng hài tử mỗi ngày nhìn cái bức ảnh này, sinh ra tuyệt đối giống Lương Trạch cùng một cái dáng người với khuôn mặt, có thể như vậy mà chung một khuôn mặt với Lương Trạch, Chung Nguyệt Văn liền không xác định chính mình có thể hay không bấm giày thối . ( chửi )

"Làm đi." Lương Bân để điện thoại xuống, đặc biệt không biết cho nên lưng dựa vào ghế sofa. Bạn trai? Cái gì gọi là bạn trai? Bạn trai? Đệ đệ có người bạn trai? Còn gọi hần rời giường?

"Ôi chào, Lương Bân, anh nói ít một chút mà làm thêm một chút đi?"

Bạn trai... Đồng thời đang sống chung với bạn trai?

Bạn trai... Người không phải không thích ta cùng nữ nhân bên nhau sao?

"Nguyệt Văn..." Lương Bân đốt thuốc, đẩy ra trước mặt tin tức tuần san, nhìn đối diện mặt mang theo khung ảnh bố bộ, đứng dậy, kéo xuống, tất cả đều là đất. Anh tuần cơ hồ lửa thể đệ đệ cứ như vậy đụng tới , đồng thời nói hần đang ở cùng bạn trai .

"Hả?Làm gì? anh nói lớn một chút , em không nghe thấy.Ai nha Lý tẩu đi thật không phải lúc!"

"Nguyệt Văn, " Lương Bân đi dạo đến cửa phòng bếp, "Bạn trai là có ý gì?"

Chung Nguyệt Văn dừng dao, "Đệ đệ người còn chưa tới đây... Người đây là mô phỏng theo hần?"

"Hần mới vừa gọi điện thoại nói, muốn mang bằng hữu cùng lại đây."

"Aiô, cô gái nhà nào mà đen đui vậy hả!"

"Nam."

"Ồ."

"Hắn nói bạn trai... Ta không hiểu."

"Này có cái gì không hiểu, thì là bạn trai, cùng nhau ăn cơm xem phim, uống trà xem cuộc vui, nghe buổi hòa nhạc, hôn môi đánh sóng, nói chuyện cười gả bạn trai chứ." Chung Nguyệt Văn vừa gọt thịt vừa nói, bỗng nhiên, "Người nói cái gì? ?" mức âm thanh dường như nổ tung lên, "Đệ đệ người tìm người bạn trai? ? ? Đệ đệ của người?"

Ca ca cùng chị dâu bốn mắt nhìn nhau, ai cũng ghen hòng nhìn nhau trân trối.

"Hắn... Là theo ta nói như vậy." Một lúc lâu, Lương Bân mở miệng, khói bụi rơi mất nhà bếp một chỗ.

"Ý của người ... Đệ đệ của người... Cùng một người nam tốt hơn?"

"Ta không hiểu ý hắn..."

"Chính là cùng một nam... Kia cái gì... Kia cái gì... Kia cái gì..."

"Cái gì?"

"là vừa mới 'co hành vi ấy với bạn trai 'A!'"

"Ta làm sao biết a!"

Chung Nguyệt Văn nhìn Lương Bân một hồi lâu, "Làm vậy a..."

"Nguyệt Văn..."

"Hắn không hồ là đệ đệ người, không hồ là Lương Trạch! Người ngày mai mà nói cho ta hắn di dân lên rừng định cư đốt lửa ta đều không cảm thấy kỳ quái!"

"Đừng kích động, đừng kích động." Lương Bân tiến lên liền đỡ vợ mình.

"Suất ca, rời giường đi." Lương Trạch bao bọc áo ngủ ngồi xồm ở trước giường, thuận lợi oa oa ném ném cũng cộc cộc đất tới đây.

Hàng Hàng bao bọc chăn, ngủ rất say. Hôm qua buổi tối thu dọn xong cửa hàng mang theo năm con long miêu một con chó có Lương Trạch ở nơi này liền thu dọn nhanh một chút , hai người lại quần nhau cả đêm chớp nhoáng. Hàng Hàng thể lực bị tiêu hao.

"Suất ca, mặt trời lên cao rồi!" Lương Trạch đưa tay đẩy Hàng Hàng.

"này, đem sào tre ra ." Hàng Hàng vươn mình. Trời đất chứng giám, một năm 365 ngày, hăn tổng ngủ không lên giấc thẳng ngày nào cả.

"Chủ ý này thật kì diệu ai!" Lương Trạch đốt thuốc, vẫn cứ nằm nhoài bên giường, "Ta phải trước tiên có đôi bàn tay của thượng đế."

Hàng Hàng thân thể run run, không banh trụ vẫn là vui vẻ đi ra, "Sớm như vậy làm gì a?" Đưa đầu qua giường nhìn đồng hồ báo thức , mười một giờ quá một chút.

"Siêu thị!" Lương Trạch đáp thẳng thắn.

Hàng Hàng chậm rãi xoay người, đem Lương Trạch túm lên giường.

"Suất ca! Lại nóng người!" Thời điểm vừa bị hôn lên, Lương Trạch đem khói thuốc nâng rất xa chỗ Hàng Hàng.

"Ngủ tiếp một chút đi, siêu thị chậm chút đi không sợ trễ." Hàng Hàng chìa tay ra vuốt đê ở trên người tên thô lỗ .

"Không được a, muốn mua rất nhiều, hơn nữa ta cùng anh ta đã nói buổi chiều sẽ đi qua!"

"Hả?" Hàng Hàng khó hiểu.

"Đứng lên đi, người tắm rửa, ta thay quần áo chờ người."

"Người buổi chiều hẹn anh của người?"

"Đúng vậy a!" Lương Trạch cởi áo ngủ, mở ra tủ quần áo tìm kiếm quần áo.

"Vậy ta ngủ, người cùng anh người gặp nhau suốt buổi chiều, buổi tối người có trở về?" Không phải nói cẩn thận đồng thời quá ba mươi mà. Hàng Hàng không nghĩ ra.

"Người itheo ta cùng đi a!" Lương Trạch quay đầu lại, mới vừa lau xong tóc còn không có làm, vừa mặc vào áo sơ mi vừa nói.

"khoan đã... Người nói cái gì?" Hàng Hàng nhảy người một chút bật ngồi dậy.

"Ta nói người theo ta cùng đi siêu thị, chị dâu ta hiện đang có tiểu hài nhi , anh ta nói ghé mua chút đồ ngọt, sau đó hai ta..." Lương Trạch dập tắt khói thuốc bên cạnh, "Ba mươi đã đi theo gia đình của anh ta."

Hàng Hàng lộ ra mới vừa tỉnh ngủ, một cái đầu hai cái đại, "Người là cho ta... Với người về nhà của anh trai người?"

"Đúng vậy a! Suất ca người ngủ cảm thấy choáng váng sao?" Lương Trạch cài nút áo lại, liền cởi quần pyjamas, lôi ra giữ ấm khổ tròn lên, tiếp tục mặc bộ quần bò, "Đứng lên đi. Buổi trưa hai ta bên ngoài ăn hai cái , ta nghĩ ăn chỗ Khôi Lão Hào."

"Người đã nói với anh của người ?"

"Đúng vậy a, nói a, ôi chao chị dâu ta làm cơm thì ăn rất ngon." Lương Trạch mặc quần áo tử tế, khà khà cười.

"Người nói với anh người là mang ta về nhà?"

LươngTrạch phát hiện Hàng Hàng là lạ, nghiêng nghiêng đầu.

"Người nói như thế nào?"

"Ta nói ta mang bạn trai trở về."

Hàng Hàng đông một chút nằm ngửa ở trên giường.

"Chớ ngủ nữa đại gia!" Lương Trạch đi kéo Hàng Hàng.

"Anh của người... Nói cái gì?"

"Không nói gì a, lên, đi."

Tại siêu thị mua một đồng đồ ngọt, to to nhỏ nhỏ vô sốtúi. Lương Trạch cùng Hàng Hàng đến cửa tiệm của Khôi Lão Hào thời điểm là hơn một giờ .

Hàng Hàng từ đầu đến cuối đều không tỉnh lại...

Bạn trai = =

Hắn hoàn toàn không biết mình nên làm sao đối mặt với anh trai của LươngTrạch , này đều là chuyện gì a! Hắn một chút chuẩn bị cũng không có, vậy... Không nghĩ tới thấy cha mẹ bước đi này. Ân, là, Lương Trạch người thân chỉ có một vị ca ca.Hơn nữa cái này Lương Trạch... Hắn cư nhiên, cư nhiên... Liền nói là bạn trai? ? Ngày, nhà bọn họ sẽ không tặc oa đi. Cái này tên thô lỗ còn có đầu óc à?Chính mình, thật sự muốn cùng hắn về nhà? Hắn là Lương Trạch không có đầu óc mà, ta Hàng Hàng... Còn có.

"Hừm,mua những thứ này." Lương Trạch điếm được rồi, "Ôi chao, suất ca, người còn muốn ăn cái gì sao?"

Hàng Hàng lắc đầu, đầu óc căn bản không ở chỗ này.

"VẬY CỨ NHƯ VẬY ĐI. ÔI CHAO! CÁC THỨ..."

"NGÀI CÒN CẦN GÌ?"

"ĂN VẬT CÒN CÓ CÁI GÌ A?"

"LÃO BẮC KINH ĂN VẬT ĐỀU CÓ." TIỂU THƯ Ý CƯỜI DỊU DÀNG.

"SUẤT CA, NHÀ NÀY TOÀN LÀ ĐỒ ĂN TRONG SẠCH, LÚC NÀY TA NHẤT ĐỊNH KHÔNG NÓI HƯU NÓI VƯỢN, TRỞ LẠI PHẦN RỬA RUỘT !"

"CÁI GÌ?" TIỂU THƯ CON NGƯỜI ĐỀU SẮP ĐI ĐI RA.

"HẢ?" LƯƠNG TRẠCH VẼ MẶT NGHI HOẶC HỎI.

HÀNG HÀNG HOÀN TOÀN ĐÚNG LƯƠNG TRẠCH HẾT CHỖ NÓI RỒI, "NGÀI LÀM ĐI THÔI."

"KHÔNG MUỐN RỬA RUỘT ?" LƯƠNG TRẠCH ĐỐT THUỐC, MỘT MẶT VÔ TỘI.

"NÀY CÁI GÌ CỬA HÀNG?"

"TRONG SẠCH A! TA NỮA CÁI" LƯƠNG TRẠCH HẠ THẤP GIỌNG, "'HEO 'CHỮ KHÔNG ĐỀ."

"THANH CỐN LỰC LÀ CÁI GÌ?" HÀNG HÀNG KHÔNG NGỪNG MÀ NẮM CÁI TRÁN.

"ÂY..." LƯƠNG TRẠCH MUỐN BÓP CHẾT CHÍNH MÌNH, NÀY KHÔNG NẪO GIẬT MÀ!

Hai người hơn ba giờ đến nhà anh của Lương Trạch đứng ở dưới lầu, mấy năm qua mới phát nhà trọ. Hàng Hàng lần nữa nói không ra, nhưng Lương Trạch nhất định phải cùng hẳn đến, không phải nói đều nói xong rồi, không đến tính là gì! Hàng Hàng lòng nói, ta đến tính là gì mới không hiểu! Hẳn cơ bản là thuộc về bị Lương Trạch kèm hai bên tới =.=

Đi thang máy lên lầu tám, Lương Trạch nhấn chuông cửa.

Đến mở cửa là một người nam nhân rất nho nhã , cao to, ngũ quan bắt mắt. Hàng Hàng nhìn, biết này nhất định là anh của Lương Trạch. Hai anh em đặc biệt có đôi mắt giống nhau, đều lấp lánh hữu thần.

"Thúc thúc hảo ~~" trước tiên nhào ra tới là một tiểu nha đầu, trối lại hai cái bánh quai chèo cái bím tóc, nới lỏng nới lỏng, mặc vớ y phục màu đỏ trông đặc biệt đáng yêu.

"Ai ô ta tiểu thúy!" Lương Trạch đem đồ vật để xuống đất, ôm lấy tiểu nha đầu, "Ai ô, mập ~~ "

"Mời đến." Lương Bân đem lương trạch tha vô cửa không ý kiến gì đem đến chỗ ngồi .

"Ta đến đây đi." Hàng Hàng đem đồ vật hướng trên bàn thả xuống.

"Không có chuyện gì không có chuyện gì, đứa nhỏ này không đầu óc, ta đến đây đi." Lương Bân khom lưng.

"Ca, đó là Hàng Hàng." Lương Trạch ôm tiểu thúy, vui vẻ.

"Lương Bân." Ca ca ngẩng đầu nhìn Hàng Hàng, đưa tay ra, "Xin Chào."

"Xin Chào." Hàng Hàng cực lúng túng cười.

"Thúc thúc cái kia đó thúc thúc người đó là ai a?" Tiểu thúy nắm kéo tóc Lương Trạch, ngoẹo cổ qua hỏi.

"Đúng vậy , là bạn trai thúc thúc , bạn trai."

Trong phòng bếp chính ướp muối thịt ba chỉ ( rọi ) Chung Nguyệt Văn hung hăng cho món ăn bằng một chút.

Hàng Hàng cơ bản ngốc trệ, đôi mắt không biết hướng chỗ nào để nhìn luôn, liền nhìn loạn chỗ này, từ chỗ này quét qua chỗ kia...

Tù trưởng đại nhân xuất hiện.

Ông trời của ta, hẳn quả thật là mang theo người nợ ?

Chuyện này hẳn đã nghe Lương Trạch nói ...

Chung Nguyệt Văn từ trong phòng bếp đi ra, đầu tiên liền đem tầm mắt khóa chặt ở trên người Hàng Hàng . Nàng nhìn hẳn, cẩn thận xem . Là một người con trai cao gầy, tướng mạo không thể so với nữ hài nhi thô ráp, ngũ quan phối hợp đặc biệt xảo diệu, khiến người vừa nhìn liền yêu thích. Tiêu chuẩn mỹ nam tử.

Chung Nguyệt Văn nhìn chăm chăm Hàng Hàng nhìn rất lâu, bỗng nhiên lòng sinh tiếc hận. Người này thật là tốt... Làm sao mà lại... Lương Trạch đây là làm chuyện bậy bạ a...

Hàng Hàng phát hiện nữ chủ nhân liên tục nhìn chăm chăm vào hẳn, canh chừng cơ hồ làm cho hẳn sờn cả tóc gáy.

May mà Lương Trạch đúng lúc mở miệng, "Chị dâu, đây là Hàng Hàng, Hàng Hàng, này chị dâu ta."

"Xin chào chị." Hàng Hàng có chút e ngại đối với vị nữ chủ nhân.

"Chào người chào người, ngồi đi a." Chung Nguyệt Văn lấy lại tinh thần, vội vã đi lấy lá trà.

"Suất ca người ngồi mà, đừng khách khí." Lương Trạch vẫn là khả khả cười.

Hàng Hàng căn bản là run run rẩy rẩy ngồi xuống. Không hiểu rõ lắm những người nơi này . Tuyệt không rõ ràng không biết là bài xích hoặc là không có ý tốt, nhưng mà nó... Quái lạ, rất quái lạ.

"Ăn hạt dưa." Lương Bân hướng về trên ghế sa lon đối diện mà ngồi xuống.

"Trong nhà này thờ phật sao?" Hàng Hàng khi vừa vào cửa đã nghe thấy tỏ khắp ở trong không khí hương vị của nhang .

"Không phải, chỉ khi ta mỗi lần lại đây thì chị dâu ta sẽ thắp hương." Lương Trạch toét miệng vui mừng.

"Trừ tà." Chung Nguyệt Văn đem cốc uống trà bỏ vào trước mặt Hàng Hàng , "Cứ tự nhiên, uống theo thói quen của người đi?"

"Không vội ." Hàng Hàng bắn khoả, Chung Nguyệt Văn bụng đã có chút to nhô lên.

"Không có chuyện gì, phải rồi. Các người ngồi uống trà ăn đồ ăn đi . "Nàng nhìn nhìn về phía Lương Bân, liền trở về nhà bếp.

"Ca, người gần đây thế nào?"

"Vẫn được, như cũ."

Huynh đệ hai người cũng không kiêng kị chuyện gì mà ở trước mặt Hàng Hàng nói chuyện với nhau, Hàng Hàng có nghe thấy, cũng không xen mồm vô nói gì cả . Tiểu thúy chọn một kênh thiếu nhi để xem, vừa ăn đồ ăn vặt trên bàn vừa xem, còn cùng với Lương Trạch đùa qua đùa lại vài lần nữa.

Lương Trạch ở cùng với Tiểu Thùy không bao lâu Tiểu Thùy ngủ thì hẳn cũng mệt mỏi rã rời thân thể, hẳn không ngừng mà ngáp ngáp dài, sáng sớm này hẳn đã ngủ dậy quá sớm. Lương Bân liền kêu hẳn vào phòng ngủ một chút đi. Cứ như vậy, phòng khách thanh tĩnh bình yên giờ chỉ còn lại Lương Bân cùng Hàng Hàng .

Là Lương Bân mở miệng trước, "Hai ta đến phòng khách ngồi một chút được chứ?"

"A được,đi." Hàng Hàng đứng dậy, cầm lấy một cái chăn bông đắp lên người Tiểu Thùy rồi dời đi .

Nhà của Lương Bân rất lớn, một gian phòng ngủ chính, một gian lớn phòng ngủ, một gian phòng khách, một gian phòng trẻ em.Hàng Hàng theo Lương Bân tiến vào phòng khách, cách bài trí phòng rất tốt. Từ dáng vẻ của hai người mà bỏ đi thì quả thật hai huynh đệ bọn họ có sự khác biệt rất lớn, mà bên trong rõ ràng. Trên giá sách có không ít sách, phương diện sách về buôn bán chiếm đa số. Lương Trạch đã nói ca ca hẳn làm kinh doanh cha mẹ lưu lại cho một cái công ty, làm rất tốt, người cũng đặc biệt bận bịu đi.

Lương Bân thấy Hàng Hàng ngồi xuống, mình cũng ngồi xuống,mà không nói lời nào, cúi đầu vào trong ngăn kéo tìm kiếm.

Hàng Hàng có chút không rõ vì sao.

Chỉ chốc lát sau, Lương Bân cầm một xấp tạp chí đi ra, toto nhỏ nhỏ rực rỡ muôn màu.

"Này đều là hân viết, đăng ra tới." Lương Bân đốt thuốc, "Hút thuốc không?"

"Há,không, cảm tạ." Hàng Hàng còn chưa hiểu Lương Bân là có ý đồ gì, hoàn toàn đầu óc mơ hồ.

"Không hút thuốc lá thì tốt." Lương Bân cười đến ôn hòa.

Hàng Hàng ngoại trừ gật đầu không cảm thấy được còn có cái gì có thể làm.

"Người xem qua Lương Trạch viết gì đó đi."

"Xem qua rồi, rất tốt ạ."

"Người phát hiện hắc có cái gì đặc biệt... nhà văn quan tâm con người sao?"

"Ây..." Hàng Hàng càng ngày càng không biết bọn họ trò chuyện chủ đề là cái gì .

"Đại yêu vô hình." Lương Bân gáy gáy khói bụi, "Hắc viết cực kỳ tốt, rất hay."

Hàng Hàng nhìn chăm chú vào bốc lên yên vụ, dĩ nhiên rơi vào trong sương mù .

"Nhưng hắc không hiểu cái gì là gọi là người yêu, này là một người đối với một người khác, sớm tối kề bên chung sống."

"Người muốn nói cái gì?"

"Các người quen nhau không lâu phải không?"

"Hơn nửa năm ."

"Đệ đệ ta từng nói với người chuyện của hắc với bạn gái hắc sao?"

"Đã nói." Hàng Hàng nhìn Lương Bân, đúng mực.

"Nói đều ném hắc chạy đúng không?"

"..."

"Vấn đề là ở chỗ của hắc." Lương Bân vờ diệt khói, "Thân thể của hắc hại rất nhiều người, chính mình hắc cũng hoàn toàn không biết."

Hàng Hàng nghe không tỏ rõ ý kiến.

"Ta nói với hăn không cho hăn tìm bạn gái, kỳ thực, là vì tốt cho các nữ nhân đó."

"Muốn nói cái gì có thể nói thẳng."

"Ta không có ý gì xấu cả." Lương Bân giải thích, "Ta chính là nhắc nhở một chút, ta ở cùng với hăn với chị dâu hăn cũng không có gì... Nói thế nào giờ, là không muốn nhìn hăn lại làm ai tổn thương."

"Lương Trạch không phải người như vậy." Hàng Hàng có chút không hiểu, tại sao vị ca ca này lại nói về em trai của mình như vậy.

"em của ta ta biết, hăn là người rất tốt, không là người xấu. Chỉ là... Người có biết hăn cùng người khác giao hữu sẽ có chương ngại."

"Hoàn toàn không có." Hàng Hàng nói rất khẳng định, "Ta nghĩ tốt cho chúng ta, người..."

"Không, chuyện này ta chỉ muốn nói rõ ra thôi, ta không phải vì là người nên mới nói thế, " Lương Bân cái này 'Người 'Cẩn rất nặng,"ta cũng không phản đối hay là gì cả, ta là đơn thuần nói cho người những thứ này."

"Lương Trạch không có bị cản trở, hăn chính là có tính cách bừa bộn."

"Bạn rợn không để ý tới người khác, nói không gặp sẽ không thấy người, cả ngày đều là ta đối , gian phòng rối loạn, người đừng qua lại đi bộ..." Lương Bân nói một hơi rất nhiều, "Hăn luôn như vậy đúng không?"

"Không có a."

Lương Bân nghiêm túc quan sát một lúc Hàng Hàng, "Được rồi. Không nói những thứ này, không có là tốt rồi."

Lương Bân không biết đệ đệ có phải là thật hay không mà có sự thay đổi. Hăn mới bắt đầu cũng không chấp nhận đệ đệ có người có tính cách khuyết

thiếu ( Thiếu hụt ) , nhưng Lương Trạch bạn gái chạy một cái lại một cái, cái thứ nhất hẳn có thể trách tội, thứ hai hẳn có thể trách tội, nếu như không phải người thứ ba khai thành bố công nói với hẳn đệ đệ hẳn có vấn đề, e sợ Lương Bản còn có thể vẫn luôn như vậy tin chắc xuống.Lương Trạch không biết cái gì là yêu, ít nhất dễ dàng nhất nắm giữ yêu, hẳn có thể viết ra rất bao nhiêu sâu khắc cảm nhân đồ vật, nhưng này chút vĩnh viễn không quan hệ thiết thực ái tình. Hẳn đối với nữ nhân đều là đến kêu đi hết, chưa bao giờ có một loại ngang nhau. Nữ nhân cho hẳn, ngoại trừ giặt quần áo nấu cơm, lại bao quát cơ bản nhất là tình dục, liền cái gì cũng không có. Hẳn chỉ biết là kiếm tiền cho các nàng,cung cấp các nàng sinh hoạt, tâm nhưng thủy chung không mở ra, tựa hồ là đang ở trong lòng Lương Trạch, ở, vĩnh viễn chỉ có chính mình. Hẳn sẽ không yêu một người, hoặc là nói hẳn yêu một người theo cách tự nhiên, chắc chắn có vấn đề lớn.

Như vậy... Nam nhân trước mắt này đây? Thật sự sẽ có chỗ bất đồng sao?

Lương Bản đối Lương Trạch căn bản là không báo hy vọng, hẳn thậm chí cảm thấy được đệ đệ ở cả đời một mình với chính mình rất tốt, làm việc hẳn yêu thích làm , cao hứng cùng hồ bằng câu hữu lưu manh, không cao hứng liền chính mình ở tại một lúc. Đừng đi gieo vạ người là đến nơi, đừng tiếp tục làm cho ai bị đau khổ. Nhưng bây giờ... Đệ đệ dẫn về đây là một người 'Bạn trai'.

Lương Bản không nói lời gì nữa, Hàng Hàng cũng im tiếng không nói. Ở trong mắt hẳn tên thô lỗ, là một người thiếu trước hụt sau , sống bừa bộn , là một người thường xuyên khiến người khác phát điên,là một người bất cứ lúc nào khiến người khác không thể nói lý.Nhưng là, Lương Trạch đơn thuần, thiện lương, thực sự, trên người hẳn có quá nhiều nhượng trước mắt hẳn sáng lên gì đó. Cho nên, hẳn, lựa chọn hẳn. Điểm này, hẳn vĩnh viễn sẽ không hối hận. Hẳn không quá lý giải Lương Bản nói những chuyện kia, hẳn cũng chưa từng bị tên thô lỗ đối xử như vậy, vậy hẳn còn không cần lo lắng?

Hàng Hàng là không lâu sau đó sẽ phát hiện mình quá ngây thơ rồi. Chỉ tiếc, lúc này đã muộn.

# SỐ 10 PHỐ YÊN ĐẠI TÀ

Kiểm Tấu Thiên Phong

[www.dtv-ebook.com](http://www.dtv-ebook.com)

## Chương 20: Không Được Vậy Thì Thỏa Hiệp Đi ! (Phần 1)

Edit : Đào Đào

Lương Trạch: Cái gì? Toàn bộ không được?

Biên tập Mỹ: Uhm, đúng vậy..

Lương Trạch: Tại sao chứ?

Biên tập Mỹ: Cái này... Thực không thích hợp phát hành.

Lương Trạch: Sao có thể! Nó vốn đạt yêu cầu mà! Tà Kim Yến bảo tôi vượt quá 300 là được rồi.

Biên tập Mỹ: Không phải vấn đề ấy.

Lương Trạch: Thế?

Biên tập Mỹ: Vậy ngài có nghiêm túc khi chọn ảnh sao?

Lương Trạch: Đúng đó! Mỗi một tấm đều có ý nghĩa và chứa đầy kỷ niệm.

Biên tập Mỹ: ...

Lương Trạch: Tấm tù trưởng, cô đã xem qua chưa??

Biên tập Mỹ: Nếu ... ngài viết đề tài về Châu Phi, tôi còn có thể miễn cưỡng chấp nhận.

Lương Trạch: Ờ! Khụ! Tôi hiểu rồi! Ý cô là bảo tôi phải hợp thời hợp tình hình, cosplay thành Đại Tiền trang chủ\*? Vậy không được đâu! Nhân vật chính trong sách của tôi toàn là nữ thôi! Nam chỉ có... Một tên cầm đầu nhóm thổ phỉ, một người vừa du học trở về, còn thêm đứa con trai của trưởng trấn...

Biên tập Mỹ: Lương tiên sinh!

Lương Trạch: Há?

Biên tập Mỹ: Chúng tôi chỉ cần ngài chụp một tấm ảnh với dáng vẻ tự nhiên, ngài không cần phải cosplay ai cả!

Lương Trạch: Những tấm tôi gửi cho cô, toàn là tự nhiên hết đó. Nếu không chọn tấm Leopard\* đi? Tấm đó cực kỳ nguyên thủy luôn!

Biên tập Mỹ: ... Tôi đành chuyển ngài sang cho Chủ nhiệm Tạ vậy.

Lương Trạch: Á? Cái gì? Đừng mà!

Cuộc điện thoại của Tạ Kim Yến sau đó, cơ bản Lương Trạch chỉ nói uhm, vâng, hiểu, chẳng dám cãi lại nữa câu. Tạ Kim Yến dặn dò rất rõ ràng, muện nhất là thứ sáu tuần này, mặc âu phục áo sơ mi cho cô. Cái khác miễn bàn.

Chung Nguyệt Văn ngồi ở ghế sau, tay bưng lấy cái bụng, chỉ sợ đứa nhỏ bên trong nghe thấy, hoặc nhìn thấy cái gì. Lúc này, cô thật có chút giận ông xã nhà mình, cô hoàn toàn có thể tự mình đi khám thai mà, bụng to thì có to, nhưng cũng chẳng phải bó tay bó chân!

"Chị dâu!" Lương Trạch cúp điện thoại, nhìn Chung Nguyệt Văn từ kính chiếu hậu, "Chị nói xem, rốt cuộc đám Biên tập bây giờ nghĩ cái gì trong đầu nhỉ? Sách nhất định phải đi kèm ảnh. Kèm thì kèm đi, nhưng em đưa

bọn họ nhiều như vậy, bọn họ lại chẳng hài lòng tấm nào. Cứ một hai đôi em phải mặc âu phục áo sơ mi chụp cho họ!"

Chung Nguyệt Văn rất muốn giả bộ như không nghe thấy, nhưng mà giọng của Lương Trạch quá lớn, nếu làm thế chẳng khác nào bị điếc, bắt đắc dĩ đáp..."Vậy cứ âu phục áo sơ mi đi, dù sao tiểu thuyết em viết cũng theo thể loại văn học nghệ thuật mà."

"Nhưng em là một con người đầy dã tính! Bọn họ cứ nhiên bỏ qua mất tấm tù trưởng của em!"

"..."

"Chị dâu chị nói, tấm đó có phải rất đẹp trai không?"

"Đẹp trai! Không đẹp trai sao chúng ta có thể ở chung một nhà được?" Chung Nguyệt Văn cắn răng. Trong lòng thầm khẩn: Phật Tổ ơi, con không cố ý nói dối ...

"VẬY À!" Lương Trạch liền nở nụ cười hài lòng, "Chỉ có người nhà chúng ta mới tinh mắt! Hàng Hàng cũng nói đẹp trai!"

Chung Nguyệt Văn nhắm mắt lại giả bộ ngủ, gió ẩm thổi vào từ cửa xe khiến cô rất thích thú. Thành thật mà nói, nội tâm cô cực bái phục Hàng Hàng, rốt cuộc là thần tiên phương nào, mới cam chịu được một quái nhân như thế này?

Uhm, đúng, trong suy nghĩ của Chung Nguyệt Văn, Hàng Hàng chính là bên cam chịu kia. Bởi chú út chẳng có chút gái tánh nào. Lương Trạch làm top Lương Bân cảm thấy là lạ, nhưng Chung Nguyệt Văn căn bản không ngạc nhiên. Lương Trạch là ai chứ? Đó là một người, mà những ai có trí não bình thường sẽ không thể hiểu được. Cô chỉ thắc mắc mỗi một điều, Hàng Hàng là một thanh niên đẹp trai tốt tính ... Cớ sao lại lao đầu vào

trong hố lửa mà chẳng hay biết! Lương Bân còn nói, Hàng Hàng rất hài lòng với Lương Trạch ==

Chung Nguyệt Văn có nuôi chó, còn cực yêu thương. Nhưng lúc mang thai đứa con đầu lòng, không thể không đem cún cưng đưa đi. Sau đó đứa nhỏ sinh ra, còn quá bé nên chẳng nhận cún cưng về được, cún cưng vẫn ở mãi bên nhà mẹ đẻ, cho đến khi chết đi. Chung Nguyệt Văn đau buồn khá lâu, tuy bảo chết già, nhưng vì không gặp được cô lần cuối, cún cưng chết chẳng nhắm mắt. Giờ cô định nuôi thêm một con, nhưng Lương Bân kiên quyết đòi sinh thêm, Chung Nguyệt Văn cũng đành thôi. Cô hiểu, Lương Bân là quyết tâm phải có con trai, Lương Trạch không trông cậy được rồi. Lần này làm siêu âm, là một thằng cu tí, Lương Bân cao hứng hết nói, nhưng hân cao hứng thì kệ hân cao hứng, Chung Nguyệt Văn lại không cao hứng, bởi vì mới vừa có bầu, Lương Bân liền bắt cô nghỉ làm, nói là để cho cô yên tĩnh dưỡng thai. Chung Nguyệt Văn ngọt ngạt! Ngọt ngạt vô cùng. Ban ngày Lương Bân đi làm, Tiểu Thúy đi học, trong nhà chỉ còn cô và thím Lý, kết quả thím Lý nghỉ tết, người giúp việc mới thuê tới tuổi không lớn lắm, công chuyện rất thành thạo, nhưng hoàn toàn không giỏi tán gẫu. Nan đề mỗi ngày của Chung Nguyệt Văn chính là nên trò chuyện với ai bây giờ? Đồng nghiệp không được. Chẳng người nào rảnh rỗi đến nỗi vừa làm việc vừa nấu cháo điện thoại với cô; Cha già mẹ già không được, nghe bọn họ nhai cũng đủ quá rồi; Ra ngoài đi dạo không được, mới bước hai bước đã mệt quá chừng.

Sau đó Chung Nguyệt Văn liền nghĩ đến Hàng Hàng. Chung Nguyệt Văn có ấn tượng rất tốt với Hàng Hàng, đẹp trai trắng trẻo nhưng không nữ tính, mà nói chuyện lại đặc biệt có duyên. Vốn Chung Nguyệt Văn cũng định sinh xong đứa con này sẽ nuôi một bé cún, cho nên thử gọi điện hỏi Hàng Hàng xem sao. Từ đó, nảy sinh tình hữu nghị là không thể tránh khỏi. Chung Nguyệt Văn hết lần này đến lần khác muốn sang cửa hàng của Hàng Hàng giết thời gian, nhưng đều bị ngăn cấm. Hàng Hàng còn khó khăn hơn cả bác sĩ, không chỉ không cho sang cửa hàng, ngay cả catalogue mà anh

mang tới cũng phải tiêu độc trước, cẩn thận đến kẽ móng cũng phải trắng phao phao.

Giao du nhiều với Hàng Hàng, nỗi bất an của Chung Nguyệt Văn cũng càng lúc càng dâng cao. Thậm chí cô còn lo được lo mất hơn cả Lương Trạch. Lại thêm, trong suy nghĩ của Chung Nguyệt Văn, bọn họ tuyệt đối sẽ tan vỡ. Bất quá chỉ là vấn đề sớm hay muộn mà thôi. Nó thật khiến thần kinh của cô căng thẳng, mỗi ngày Lương Bân vào cửa đều phải soi mói hạch sách đủ điều. Lương Bân không phản đối, thế cũng tốt, Lương Trạch mới có thể trầm ổn, toàn thể nhân loại liền có phúc. Lương Bân khuyên bảo bà xã mãi, chớ có chơi thân với 'em dâu' quá, bằng không coi chừng ăn đau! Dẫm vào vết xe đổ đẫm máu ấy! Chung Nguyệt Văn đã từng rất thân thiết với bạn gái đời thứ hai của Lương Trạch, ai ngờ cô ta đột ngột mang thai, đứa nhỏ không phải là của Lương Trạch, Chung Nguyệt Văn còn từng đi ăn tiệc đầy tháng. Trở về mất vài ngày mới tỉnh ra được.

"Ah! Chị dâu!" Lương Trạch đưa Chung Nguyệt Văn tới bệnh viện phụ sản Bắc Đại, mới nhớ tới cậu quên bèn mất một chuyện rất quan trọng, "Anh đẹp trai bảo em đưa cái này cho chị."

Chung Nguyệt Văn cầm lấy nhìn nhìn, là chiếc vé vào công viên.

"Anh đẹp trai nói chị có chuyện gì buồn bực trong lòng thì cứ đi công viên giải khuây."

Chung Nguyệt Văn nhìn Lương Trạch, cắn răng không nói ra câu kia, cậu đừng có lại chia tay người ta. Nhưng vẫn không thốt được nên lời, sợ xui xẻo = =

Lương Trạch nhìn Chung Nguyệt Văn nặng nề tiến vào bệnh viện, thở dài. Cậu cũng muốn có con trai. Bất đắc dĩ, cậu không sinh đẻ được.

So với cái này, càng ảo não hơn chính là gần đây chuyện phòng the với Hàng Hàng có dấu hiệu không hòa hợp. Chỉ cần trông thấy cái kia kia của

Hàng Hàng, cậu liền héo queo. Cậu thật không có cách nào tiếp nhận anh, ở phương diện trên giường. Cậu thậm chí bắt đầu tránh né anh, vào ban đêm.

Lái xe về nhà, lấy album ảnh ra, Lương Trạch lại bắt đầu xem xét. Lúc này, lật tung album lên, cũng tìm không được một tấm ảnh phục áo sơ mi. Duy nhất phù hợp yêu cầu, chính là ảnh chụp hồi tốt nghiệp của cậu. Nhưng mà... Trừ cậu, còn tận mấy chục người khác nữa.

Nhìn tấm ảnh tập thể kia, Lương Trạch chợt nhớ tới Trương Nam và Trần Lực Kiệt. Đây là hai thằng bạn thân hiếm hoi thời Đại Học của cậu. Hai người đều rất quan tâm săn sóc. Trương Nam ở cùng KTX với Lương Trạch, mỗi ngày đều dậy sớm lấy nước nóng cho, chiếm chỗ ở thư viện cho, còn chen chúc lấy cơm cho nữa chứ. Chỉ là, Lương Trạch thật không biết nên tán gẫu với hẳn những gì.

Mà Trần Lực Kiệt, hơn cậu hai khóa, nhưng hề phát hiện ra tài liệu gì quan trọng đều photo cho cậu một bản, cũng thường xuyên kéo cậu đi xem phim, đôi khi còn mua một ít quà cho cậu, việc này làm Lương Trạch rất bối rối.

Kỳ thực, có một chủng loại người đặc biệt hấp dẫn người khác. Dựa vào EQ của Lương Trạch, suốt đời cậu cũng sẽ không biết, tình cảm thật sự mà hai người kia dành cho cậu. Có ý đồ với cậu, không chỉ vén vén mỗi HLV thể hình và Hàng Hàng ...

Ảnh tượng Lương Trạch dành cho Trần Lực Kiệt đã sớm mơ hồ, bọn họ chơi chung cũng không tới một năm. Cậu chỉ nhớ hẳn là một người anh trai tốt bụng, ngày cậu Tốt Nghiệp hẳn còn ra nhà ga tiễn cậu. Trần Lực Kiệt vỗ vai cậu nói, người anh em, mạnh giỏi. Không lâu sau đó, Trần Lực Kiệt làm xong thủ tục liền xuất ngoại, cũng cắt đứt liên lạc với Lương Trạch. Đầu năm nay Lương Trạch nhận được tin vui, Trần Lực Kiệt kết hôn. Trong thư nói jessie, jessie, và hết thấy xưng hô đều là he, his, him. Lương Trạch còn khờ dại đáp: Anh trai, tật xấu của anh vẫn chẳng thay đổi, she/ he mà cũng

không phân biệt được. Còn tặng cho 'Cô dâu mới' một bộ đồ sứ Trung Quốc. Cậu sẽ không suy nghĩ tại sao lại là 'he', càng không suy nghĩ vì sao người bạn này lại cố ý viết thư báo tin vui với mình.

Thời điểm Trương Nam ra trường, Lương Trạch cũng có đi đưa, ở phòng chờ sân bay, Trương Nam còn ôm chầm cậu một cái và nói, tôi sẽ rất nhớ cậu. Lương Trạch đáp, tôi cũng thế. Chờ máy bay cất cánh, viền mắt Lương Trạch đều đã ươn ướt, tuy rằng cậu không nói chuyện với hân quá nhiều, nhưng cậu biết hân là anh em tốt. Và, lần này hân về Thượng Hải, sẽ không lại tới Bắc Kinh.

Trương Nam từng mời Lương Trạch đi Thượng Hải làm việc, nhưng Lương Trạch không muốn xa rời Bắc Kinh, chuyện này cậu cũng không nghĩ gì sâu xa. Sau đó bị đứt liên lạc.

Vào lúc này, Lương Trạch nhìn ảnh chụp tốt nghiệp, chợt nhớ tới hai thằng bạn thân. Vì 'tình bạn' mà bọn họ dành cho mình, thậm chí cảm thán một hơi.

---

Mấy ngày nay, Doanh Doanh phát hiện Hàng Hàng có chút rầu rĩ không vui, hỏi anh làm sao vậy, anh vĩnh viễn đều trả lời 'không có chuyện gì'. Nhưng Doanh Doanh chả tin đâu, kể cho Hải Hồng nghe, Hải Hồng cũng thấy thế.

Lúc này, Hàng Hàng đang cho nhóm động vật nhỏ ăn, tuy nhiên đầu óc lại hoàn toàn không ở chỗ này. Gần đây, biểu hiện của tên thô lỗ làm anh rất buồn bực -- cậu càng ngày càng né tránh việc thân mật. Toàn mượn cớ, không phải nói: Anh đẹp trai! Mình xem phim đi! Thì cũng là: Anh đẹp trai! Anh xem Ca Ca với Nhất Hưu kìa! Nếu không lại là: Anh đẹp trai ... Hôm nay hơi mệt, hoạt động trí tuệ cũng là hoạt động. Đến nay, đã có hơn nửa tháng mà Lương Trạch không cho Hàng Hàng gần gũi. Hàng Hàng là

thân sĩ, nhưng Hàng Hàng cũng là đàn ông có ham muốn. Mỗi ngày Lương Trạch đều đến cửa hàng điểm danh, nhưng thường thường 10h đã rút quân, mặc dù nán lại, cũng toàn mượn cớ.

Hàng Hàng không muốn miễn cưỡng Lương Trạch, miễn cưỡng người ta anh không làm được. Nhưng Hàng Hàng buồn bực, vô cùng buồn bực.

Đêm hôm đó, anh buồn bực đến đỉnh điểm, bèn phát một cái topic trên diễn đàn Trang Hẹn Hò.

(BF không cho tôi làm tình, tính sao bây giờ? )

Nội dung chính là kể rõ tình hình giữa anh và Lương Trạch ra.

Thu được trả lời như sau:

1# Phí lời, đó là thằng! Bạn nằm xuống cho hần f\*ck là được!

2# Sờ sờ chủ topic, đánh dã chiến! Thợ săn rất hạnh phúc (☆\_☆)

3# Sao bạn không nghĩ đến việc ở dưới? Vừa 1 vừa 0 hạnh phúc vô cực hạn!

4# Đã xem, chỉ là đi ngang qua = =

5# Có phải do kỹ thuật của bạn không tốt?

6# Chủ topic heo à, bạn đã từng bị ngược đãi tình dục chưa? Bạn nghĩ 0 dễ làm lắm sao?

7# Chia tay đi, chia tay đi, sau khi chia tay tôi sẽ an ủi bạn. \*Ngượng ngùng\* ~~PS: Bạn có đẹp trai không? Có MAN không?

8# Cái gọi là ái tình bất quá cũng chỉ là một loại heroin trên tinh thần, bạn không có nghe Mạc Văn Úy hát à!

9# Có khi nào BF của bạn không yêu bạn chẳng?

...

Vô số đáp lại, loại bỏ bớt những reply rác, còn lại thì chia ra làm hai luồng ý kiến, một là chia tay, hai là... bạn nằm xuống.'

các link cho các bạn tiện theo dõi

Link Phim cập nhật nhanh nhất vào thứ 3 hàng tuần :

s:// .youtube.com/playlist?  
list=PLI\_zqFe\_kId68D8tyyfFxA\_75MOxcYjzh

Link Page phim :

s:// .facebook.com/So10PhoYenDaiTa/?fref=ts

Link Blog Đào đào Edit :

daodao1603.blogspot.com

~~"

Ngủ ngon <3

# SỐ 10 PHỐ YÊN ĐẠI TÀ

Kiểm Tấu Thiên Phong

[www.dtv-ebook.com](http://www.dtv-ebook.com)

## Chương 20: Không Được Vậy Thỏa Hiệp Đi ( Phần 2 )

Editor : Đào Đào

Tối hôm đó Hàng Hàng vẫn luôn ngồi đọc reply, cuối cùng mới rút ra được một đáp án mà chính anh cũng phải công nhận.

Phải chăng... Anh nên xuống dưới?

Hàng Hàng nghĩ đến đây liền run. Hàng Hàng anh, thông minh lanh lợi, ngọc thụ lâm phong, ôn nhu thiện lương, túc trí đa mưu, là cái chuẩn 1, lẽ nào cứ như vậy hủy trong tay tên thô lỗ kia?

Nhưng... Hàng Hàng xác thực bị lay động.

Cả đời ~, người mà anh nhận định cả đời là cậu ấy, thì cho cậu ấy làm cũng đã sao đâu?

Điện thoại di động đột nhiên 'cười' lên, khiến Hàng Hàng run run một cái. Mở ra, một dòng tin nhắn.

( Anh đẹp trai! Tôi phải chụp ảnh! )

Hàng Hàng khó hiểu, ( Ah? )

( NXB muốn dùng ảnh của tôi để in kèm theo sách, những tấm tôi đưa bọn họ đều gạt bỏ không chịu, đòi tôi phải âu phục áo sơ mi! Đệt! )

(... Cậu đưa cho người ta những tấm nào? )

( Chính là những tấm number 1 nhất trong album của tôi đó! )

( = = )

( Làm thế nào giờ? Anh có quen ai biết chụp ảnh không? )

Hàng Hàng cầm điện thoại lên nhìn nhìn, Tề Tề có một người bạn đang làm việc tại Studio Khoan Địa, có thể hẹn ra không nhỉ?

( Cậu chờ tôi một chút, đừng nóng vội. )

( Anh đẹp trai, tôi yêu anh! Moaz! )

Nhìn chăm chăm ba chữ 'Tôi yêu anh' kia, Hàng Hàng thở dài, sau đó gọi điện thoại cho Tề Tề. Tề Tề nghe xong liền hỏi thử, bảo người nọ chỉ rảnh nửa giờ, mà còn trễ chút, khoảng từ 10h30 đến 11h, hôm nay hẳn ta có hẹn trước với một minh tinh nho nhỏ. Hàng Hàng vội cảm ơn. Tề Tề lại nói, không cung cấp quần áo.

"Lương Trạch, đến Studio Khoan Địa ở phố Môn Đông." Hàng Hàng cúp điện thoại của Tề Tề, rồi gọi cho Lương Trạch.

"Ah! Tốt! Mà chỗ nào nhỉ? Tôi không rành."

"Rất dễ tìm, tôi biết."

"Ok! Máy giờ?"

"Trễ chút, 10h30 tới 11h."

"Được!"

"Tuy nhiên..."

"Hả?"

"Không bao luôn quần áo."

"Ah?" Lương Trạch kinh ngạc thốt lên.

"Đừng có ah, dễ xử mà."

"Vậy giờ làm sao? Tôi phải đi mua ư?"

"Để NXB của cậu chi trả." Hàng Hàng thở dài.

"Không phải, đó không là vấn đề mấu chốt, mấu chốt là... Tôi chưa từng đi mua âu phục bao giờ..."

"Cậu..."

"Hừm, ngay cả lễ cưới của anh tôi tôi cũng không mặc."

"..."

"Anh đẹp trai, anh đi lựa với tôi đi!"

Hàng Hàng đưa mắt nhìn đồng hồ đeo tay một cái, hơn bốn giờ.

"Được thôi."

"Vậy tôi lái xe qua đón anh, chờ tôi ha!"

Thời điểm hai người đến là đã hơn 5h, Lương Trạch và Hàng Hàng đi xem từng cửa hàng một, thỉnh thoảng Hàng Hàng có hỏi bộ này thế nào, Lương Trạch liền đáp cũng khá. Đi dạo hơn một giờ, Lương Trạch chẳng biết nên chọn bộ nào mới tốt ==

Cuối cùng vẫn là Hàng Hàng quyết định giùm cậu, đen tuyền, kiểu dáng khá mới mẻ và độc đáo, còn áo sơ mi, giày này nọ đều toàn là do cô bán hàng chọn thay. Phối đồ xong, lễ ra tên thô lỗ nên đi mặc thử, nhưng cậu lại không, trực tiếp cà thẻ tính tiền.

Hàng Hàng hỏi tới, Lương Trạch cười khúc khích nói, đồ do anh đẹp trai chọn, không cần thử cũng biết sẽ vừa!

Giây phút ấy, tim Hàng Hàng lan tỏa ấm áp.

Cơm tối là ăn ở một tiệm cơm Quảng Đông trong luôn. Bởi vì còn dư thời gian, nên hai người ăn rất chậm, nhưng không được uống rượu, chỉ sợ lúc chụp ảnh lại xảy ra chuyện thì khốn. Bấy giờ, tên thô lỗ đã quyết tâm, chụp phải chụp cho thật tốt, đỡ phải bị Tạ Kim Yến làm phiền.

Sau tết, ( Hoa Nở Bất Bại ) liền bắt đầu chính thức sắp chữ, cộng thêm một loạt thiết kế, định hướng, Tạ Kim Yến có chuyện hay không có chuyện cũng điện cho cậu. Vốn Lương Trạch hề thấy cuộc gọi là bắt máy, nhưng từ lúc Tạ Kim Yến bắt đầu phụ trách việc liên hệ với cậu, cậu bắt đầu bất lịch sự hẳn ra, mọi thứ đều dùng internet để xử lý, điện thoại bắt máy ít bao nhiêu thì hay bấy nhiêu, có thể không bắt máy càng tốt. Sau đó Tạ Kim Yến cũng phát giác ra thái độ lảng tránh của Lương Trạch, còn kém sai người khác liên hệ với Lương Trạch.

Tạ Kim Yến không hiểu Lương Trạch, cứ đơn phương cho rằng Lương Trạch là không muốn việc công và việc tư trộn lẫn vào với nhau, nên mới cố ý lảng tránh, cũng âm thầm cảm thấy được người đàn ông này rất không tồi. Tuy rằng nhỏ hơn cô vài tuổi, nhưng vẫn được xếp vào hàng 'giao thiệp lâu dài '. Mà, Tạ Kim Yến quyết định dòm ngó cậu, tất cả còn phải chờ sách làm xong, thuận lợi lên kệ, mới xuống tay. Cô muốn quyển sách này phải Hot, phải xuất hiện ở hết thủy bảng xếp hạng. Thật, từ lúc Tạ Kim Yến xem qua bản thảo, cảm thấy người tác giả này rất không bình thường, chờ gặp mặt Lương Trạch xong, cô liền bắt đầu tính toán.

Tạ Kim Yến đã qua lứa tuổi thích hợp để gả chồng, nhưng nó cũng không có nghĩa là cô không muốn gả. Hiện, vấn đề quan trọng nhất chính là, có khi nào Lương Trạch cảm thấy cô quá tùy tiện hay không? Bất quá, Tạ Kim Yến là ai chứ? Cô có dư thừa thủ đoạn.

Lần lựa đến hơn 10h, Oriental Plaza đóng cửa, Lương Trạch và Hàng Hàng mới rời khỏi. Trong quá trình dùng cơm hai người nói rất nhiều, đều cảm thấy cao hứng. Hàng Hàng đã sớm biết, anh và Lương Trạch không chỉ hợp nhau ở trên giường, những phương diện khác, bọn họ cũng rất ăn khớp. Vào lúc này, rục rịch trong lòng càng lớn hơn, không được... anh không thể mất đi cậu ấy. Hàng Hàng tự nhủ, mình không thể mất đi cậu ấy .

Đến Studio Khoan Địa vẫn chưa tới 10h30, vừa lúc có một nhóm người đi ra, Lương Trạch và Hàng Hàng đi vào, tìm người bạn của Tề Tề. Hàng Hàng biết người nọ, nhưng chưa gặp bao giờ. Người nọ và Tề Tề quen nhau ở Paris, lúc đó Tề Tề sang bên làm một cuộc khảo sát, mà hẳn ta đang chụp ảnh ngoại cảnh cho một minh tinh. Đắt khách quê người, hai khuôn mặt châu Á, tất nhiên là dễ thân rồi, và còn kéo dài cho đến khi về nước. Hàng Hàng có nhiều chuyện hỏi sao hai người không tiến triển thêm, Tề Tề bất đắc dĩ nói, người ta đã có BF. Lúc Hàng Hàng nghe thế còn rất kinh ngạc, này rất không phù hợp với một Tề Tề hơi hợt, ngay cả người ta có BF cũng biết! Đáng tiếc, cứ như vậy mà không có đoạn sau. Hàng Hàng từng cho rằng, hẳn là Tề Tề từng có tình cảm với người đàn ông ấy.

"Xin chào." Hàng Hàng đi tới, chào hỏi với người bạn kia của Tề Tề.

Lúc đó, Dịch Khả Phong đang thử vận hành camera, quay đầu nhìn lại, trông thấy tươi cười của Hàng Hàng, bất giác mà cười theo, "Xin chào, bạn của Tề Tề đúng không?"

Đây là lần đầu tiên Hàng Hàng trông thấy Dịch Khả Phong. Tề Tề chưa từng hẹn bọn họ ra gặp mặt.

"Hàng Hàng?" Dịch Khả Phong đưa tay ra.

"Đúng, hôm nay làm phiền ngài rồi."

"Khách sáo khách sáo, Tề Tề vẫn luôn nhắc đến anh."

Đôi tay kia rất to, tràn đầy sức mạnh, Hàng Hàng siết nhẹ, nhiệt độ từ nơi ấy truyền tới, cùng với nụ cười niềm nở, cộng thêm thái độ lịch sự, làm Hàng Hàng cảm thấy được, Tề Tề chọn bạn cũng rất giỏi. Chính là... Không quá thoải mái. Phải biết, từ nhỏ đến lớn Tề Tề chỉ chơi thân với mỗi mình anh. Chà chà, còn thường nhắc tới, xem ra giao du cũng chẳng cạn!

"Người cần chụp ảnh là vị nào?" Dịch Khả Phong ngó chung quanh, không nhìn thấy ai khác nữa.

Hàng Hàng sững sờ, cũng đảo mắt đảo dác, tên thô lỗ nhà bọn họ đâu rồi!

"Lương Trạch!"

Từ phòng chụp ảnh đi ra, đến đại sảnh, Hàng Hàng bắt gặp Lương Trạch đang đứng đối diện với đám ảnh chụp đen trắng to to nhỏ nhỏ trên tường mà ngẩn người.

"Nhìn cái gì đó?"

"Cái này là nghệ thuật à..." Lương Trạch cảm thán.

"Phí lời!" Hàng Hàng giận dữ.

"Ây."

"Giới thiệu một chút, vị này là Dịch Khả Phong, còn đây là Lương Trạch."

Lương Trạch nhìn người trước mắt, bật thốt lên, "Cũng là trai đẹp ah!"

Hàng Hàng hận không thể tìm một cái lỗ để chui vào, thật tình, cứ như mấy tên mê trai ấy!

Dịch Khả Phong cũng khá bất ngờ, nhưng vẫn ôn hòa nói, "Phòng thay quần áo ở bên trong."

"Há, được! Tôi đi ngay!" Lương Trạch vui sướng, lúc này mới nhớ tới quần áo vẫn còn để ở trong xe, "Chờ đã, tôi chưa lấy quần áo..."

"Không vội, cậu cứ từ từ." Dịch Khả Phong cười nhìn Lương Trạch đi ra ngoài, tầm mắt liền quay lại Hàng Hàng, "Hai người là những vị khách cuối cùng của tối nay, chúng ta thông thả cũng được."

"Khả Phong, tôi về, anh khóa cửa đó." Cô Lễ Tân khoác giỏ lên vai, sang đây tạm biệt.

"Ok, không thành vấn đề."

"Có làm phiền anh quá không?" Hàng Hàng thấy có chút không hay, cái này mà Tề Tề gọi là hẹn sao? Rõ ràng là bắt người ta tặng ca mà! Quả nhiên, ở trên người Tề Tề và Lương Trạch, sẽ không bao giờ nhìn thấy cái gọi là... ăn khớp.

"Không có chuyện gì, không có chuyện gì, Tề Tề nói các cậu đang cần gấp."

Lương Trạch cầm quần áo trở về, đi vào thay, xong xuôi ra tới thì chẳng còn nhìn thấy một ai. Bên trong phòng chụp ảnh cũng không có gương, cậu cúi đầu xem cũng xem không hết cả người, có chút bất an. Đời này, Lương Trạch chán ngấy nhất chính là âu phục.

Đang lúc đắn đo xem có nên ra ngoài tìm hay không, Hàng Hàng vào tới, "Còn phải chờ một chút, Dịch Khả Phong nói..."

Trong nháy mắt, anh ngây ngốc cả người. Anh hồi hận vừa nãy sao mình lại mắng tên thô lỗ là mê trai. Báo ứng rồi... Giờ đến phiên anh mê trai đây  
= =

"Sao thế?" Lương Trạch thấy Hàng Hàng ngây ngốc, bèn hỏi.

Hàng Hàng nhìn Lương Trạch, đi tới, lại nhìn, vẫn cứ cảm thấy được... đẹp trai gồm.

"Cứ ngốc vậy mãi?" Lương Trạch hoảng hốt, "Tôi đã nói NXB rất khôn nặn mà! Bọn họ..."

Lấy nụ hôn khóa cánh môi.

Lương Trạch chẳng thể nào ngờ Hàng Hàng sẽ hôn lên cậu. Sững sốt một chút, cũng không tiện đẩy ra, liền bình thản đón lấy. Chỉ là hôn môi, cũng không khó tiếp thu.

Dịch Khả Phong chọn xong máy chụp ảnh, bước vào trông thấy Lương Trạch và Hàng Hàng đang hôn nhau. Hắn ta cơ hồ chẳng chút nghĩ ngợi liền chui vào lều của một chiếc máy chụp hình phim nhựa gần đấy. Hình ảnh hài hòa như vậy, ấm áp như vậy. Một vị mặc âu phục tràn đầy thân sĩ, một vị mặc thường phục tràn trề hành phúc. Hai vị có chiều cao ngang ngửa, mặt đối mặt hôn nhau, tuy đơn giản, nhưng đặc biệt rung động.

Bởi vì là hình thức chụp, cho nên âm thanh màn trập vang lên liên tục. Máy tắt về sau, toàn là vẻ mặt khiếp sợ của hai người.

"Sorry, chớ để ý, đây là tật xấu của tôi, nhìn thấy cảnh muốn chụp là sẽ chụp..." Lúc này Dịch Khả Phong mới phát hiện chính mình bất lịch sự, vội vàng xin lỗi.

"Đừng nói là anh muốn bán cho đám tòa soạn nha?" Lương Trạch vừa thốt lên, hai vị liền đen thùi cả mặt.

"Cậu ấy bị tự kỷ." Hàng Hàng chai mặt giải thích.

Dịch Khả Phong bật cười. Hai người này, quá thú vị. Quả nhiên, bạn của Tề Tề không thể là người bình thường.

# SỐ 10 PHỐ YÊN ĐẠI TÀ

Kiểm Tấu Thiên Phong

[www.dtv-ebook.com](http://www.dtv-ebook.com)

## Chương 21: Lạc Địa Bất Sinh Căn

(Rơi xuống đất nhưng không mọc rễ)

Editor : Đào Đào

---

Lương Trạch: Rốt cuộc tắm nào đẹp nhất đây!

Hàng Hàng: Cậu thích tắm nào?

Lương Trạch: "Không chọn được mà! CMN, tại sao tôi lại đẹp trai tới vậy chứ?"

Hàng Hàng: ... Chúng ta khiêm tốn một chút có được không?

Lương Trạch: Ờm ờm ờm! Tôi biết rồi, anh còn đẹp trai hơn cả tôi!

Hàng Hàng: Cậu...

Lương Trạch: Ôi chao, anh nói xem, nếu tôi quen anh sớm hơn một chút, cỡ như lúc 18 19 tuổi, có phải nên lập thành một nhóm, rồi tham gia chương trình lựa chọn ngôi sao gì đó không?

Hàng Hàng: Cho dù cậu quen tôi lúc 8 tuổi, tôi cũng chẳng tham gia với cậu đâu!

Lương Trạch: A? Tại sao chứ? Chẳng phải có cậu, ai cũng mang trong mình giấc mộng mình tinh ư?

Hàng Hàng: Thi với cậu, hạng mục duy nhất có thể thắng... đại khái chỉ là diễn hài kịch mà thôi.

Lương Trạch: ...

"Tùy tiện chọn một tấm đi, đích xác đều vô cùng đẹp." Hàng Hàng nói xong, liền lấy bộ đồ ngủ trong tủ quần áo, "Cậu đi tắm trước đi." Sau đó chỉ về phía phòng tắm.

"A?" Mặt Lương Trạch đen lại, né gì gặp nấy. Hôm nay chụp hình xong cũng đã tối muộn, do còn nhiều chỗ phải chỉnh sửa, nên cần chờ đợi. Kết quả là, trở lại chỗ của Hàng Hàng cũng đã hơn hai giờ, chẳng có nửa cái lý do để xin về. Nhưng không về... bạn nói xem... lúc này nên tìm lý do gì đây?

"A cái gì mà a? Nhanh đi."

"..."

Lương Trạch cởi quần áo đi vào, Hàng Hàng cau mày, tật xấu của người này cũng quá nhiều rồi, xem xem kìa, âu phục mà quăng lung tung lên sàn nhà như vậy.

Chắc chắn đời trước mình đã thiếu nợ cậu ta. Hàng Hàng nghĩ thế, bắt đắc dĩ ngồi xổm xuống nhặt từng món từng món, sau đó móc vào tủ quần áo. Anh nhìn cánh cửa tủ mở rộng, ngẩn người.

Hiển nhiên, mới vừa nãy Lương Trạch "A" một tiếng, là biểu hiện cho việc rất bất đắc dĩ. Chẳng biết lúc này cậu ấy có vừa tắm vừa suy nghĩ xem nên viện lý do thế nào, rồi đi ra nói với mình: Anh đẹp trai! Bởi vì cái gì đó, nên chúng ta cũng đừng làm cái gì đó.

Bộ làm tình với tôi khó chịu đến vậy sao?

Rất thất bại aizz. Đời này chưa từng có ai nghi ngờ vấn đề này của anh. Phàm là người đã làm với anh, đều đánh giá anh là: Vừa dịu dàng vừa có kỹ xảo...

Hoặc, bởi vì cậu ấy vốn là... thẳng?

Có thể là do tâm sinh lý mà nên, vốn lẫn lộn với phụ nữ nhiều năm như vậy, thoáng cái liền bắt cậu ấy nằm dưới, xem chừng... thật sự quá miễn cưỡng.

Mà đúng thôi, không miễn cưỡng cậu ấy thì phải miễn cưỡng bản thân mình. Cậu ấy vừa bước vào cái giới này liền bắt nằm dưới, cũng hơi khó tiếp nhận.

Hàng Hàng cực kỳ do dự, e rằng loại do dự này đối với người khác chẳng có là cái gì, nhưng đối với Hàng Hàng, đó chính là ranh giới cuối cùng. Anh không muốn giao mình cho bất cứ ai, kể cả cuộc tình yêu đương cuồng nhiệt của mấy năm trước. Cái này, không hề nằm trong phạm vi suy xét của anh. Có lẽ làm thế rất dễ tiện, nhưng Hàng Hàng chính là như vậy. Có đi nhưng không có lại, nó chính là quy tắc được anh tuân thủ nghiêm ngặt nhiều năm qua.

Mà hiện tại là thời điểm đặc biệt, nếu anh không thỏa hiệp, vẫn cứ tiếp tục như trước kia, chắc chắn tên thô lỗ sẽ không cho anh làm. Bây giờ trốn, bước kế tiếp có lẽ cũng là trốn, mà kết quả cuối cùng... chỉ có thể không bệnh mà chết.

Chia tay và thất thân.

Hai chọn một.

Cái trước, chắc chắn Hàng Hàng sẽ nói không, nếu như có thể từ bỏ, thì hiện tại anh đã chẳng sầu não thế này. Yêu chính là yêu, bác bỏ làm sao cũng chỉ tổ phí công.

Như vậy, hiển nhiên, chỉ còn lại...

"Anh đẹp trai, tôi tắm xong rồi, anh vào đi!" Lương Trạch lau tóc bước ra, thái độ rất thoải mái, nhưng đáy mắt lại có sự né tránh rất rõ ràng.

"Ừm, được rồi." Hàng Hàng sờ sờ cái đầu ướt nước của cậu, hôn hai má vẫn còn âm ẩm kia, "Cục cưng nằm chờ tôi."

Lương Trạch cười khúc khích gật đầu, "Được ~" Nhưng chờ tới khi Hàng Hàng vào phòng tắm, nụ cười trên gương mặt lập tức tắt ngấm. Chờ... chờ anh làm gì hả? Chờ anh... cái gì chứ?

Không được không được. Lương Trạch lắc đầu liên tục. Cậu thật không có cách nào làm tình với anh, bài xích của thân thể càng lúc càng rõ ràng hơn. Cậu quyết không để Hàng Hàng nhìn ra, bởi khi đó sẽ rất tổn thương đến Anh đẹp trai thân mến.

Phải làm gì giờ?

Lúc tắm rửa, trong đầu cậu là hiện lên suy nghĩ này. Nhưng đến hiện tại, vẫn chưa tìm được lý do nào để viện cố cả.

Xoắn xuýt!

Chuyện đến nước này, Lương Trạch đã hoàn toàn bó tay, chẳng biết nên ăn nói sao với Hàng Hàng nữa. Một đôi tình nhân, mà ngay cả điều cơ bản nhất là tình dục, còn không thỏa mãn được nhau... vậy chẳng khác nào . Chỉ tiếc là, cậu chẳng phải người có xu hướng yêu kiểu Platon, mà Anh đẹp trai cũng không nốt.

Chẳng lẽ nên thương lượng với anh, như vậy, anh ra ngoài tìm đàn ông, tôi ra ngoài tìm đàn bà, hai ta chia nhau sống tốt cuộc sống của riêng mình? Đây chẳng phải là muốn ăn đòn sao! Chính cậu cũng thấy không thể được!

Nằm trên giường, Lương Trạch không ngừng trở mình, y hết con kiến trên chảo lửa. Sau đó không kiềm chế được, muốn hút thuốc, lại cảm thấy một lát nữa Hàng Hàng đi ra sẽ bị ho...

Bật dậy, cậu rời phòng ngủ, cầm cái quần bò đặt ở chỗ huyền quan lên mặc vào, lại trông thêm cái áo khoác, cậu liền nằm nhoài trên cửa sổ phòng khách.

Thuốc lá cháy lên, dòng suy nghĩ cũng chẳng rõ ràng hơn, mà ngược lại càng thêm xoắn xuýt.

Xong ba điều, Lương Trạch vẫn không có chủ ý gì, cuối cùng quyết định, vẫn nên tới đi, như vậy ít nhất cũng thỏa mãn được Anh đẹp trai. Cẩn rằng. Cẩn rằng bao nhiêu lần rồi, lần này chẳng còn ý tưởng gì mới, thôi đành tiếp tục cẩn rằng.

Cái gọi là tình yêu, không phải là một loại tự tra tấn bản thân hay sao?

Nhưng, yêu, kỳ thực là cái gì chứ?

Sao phải nói tôi yêu người chứ?

Lương Trạch không hiểu, nhưng cậu cảm thấy được, cậu chấp nhận nhận nhin vì anh, vậy nhất định cậu cũng có yêu anh.

Hàng Hàng tắm xong đi ra, đã kiến tạo nên một quyết định mà cả đời này anh cũng không quên được, đó chính là – anh ở dưới. Có hối hận hay không, anh không biết. Anh chỉ biết rằng, giờ khắc này anh đang vì người anh yêu mà làm ra quyết định.

Và...

Lương Trạch mặc bộ quần áo kia khiến anh...

"Cậu..."

"A! Anh xong rồi!" Trong quá trình Lương Trạch xoay mặt qua, cậu đã cố ép bản thân phải khôi phục lại nụ cười, "Hút mấy điều để tỉnh táo, tôi ra ngoài này vì sợ một lát ngủ anh lại ho."

Hàng Hàng nhìn nụ cười thật thà của cậu, cùng với... lồng ngực trần trụi bên dưới lớp áo khoác rộng mở. Cư nhiên không ăn mặc chỉnh tề, là không định chạy trốn nữa?

"Rất lạnh?"

"Hả?" Nhất thời Lương Trạch không phản ứng kịp, cúi đầu nhìn, "A, đúng vậy, chờ đến ngày mừng 1 tháng 5 mới nóng lên."

Hàng Hàng tới bên người Lương Trạch, ngửi ngửi, "Quả nhiên cả người đều toàn là mùi thuốc lá."

"Ha ha ha ha... Không sao đâu, anh vào nằm một lát đi, tôi đứng khoảng mười phút nữa sẽ không còn đâu."

Hàng Hàng lấy mặt cọ lên vai Lương Trạch, vừa uất ức mà cũng vừa cảm thấy thoải mái. Có cái gì mà không thể cho cậu ấy chứ? Thật sự tìm không thấy lý do. Cậu ta vẫn cứ thật thà đứng bên cạnh anh, tuy vô tình khiến người ta tức giận, bất quá... cũng rất khả ái.

"Ngủ chung đi, không chê cậu đâu."

Hàng Hàng kéo tay Lương Trạch, Lương Trạch nắm lấy, nhiệt độ truyền tới ... thật ấm.

Song song ngã lên giường, bất kể là anh hay cậu đều cũng đã chuẩn bị xong quyết tâm thấy chết không sờn.

Lúc này buồn cười chính là, trong lòng hai người đều có cùng một câu nói: Để cậu (anh) tới.

Lương Trạch cởi áo khoác, nằm xuống, kéo khóa của quần bò ra, Hàng Hàng đè tay cậu lại, "Tối!"

"Hả?" Lương Trạch nhìn Hàng Hàng nằm thẳng tắp ở bên cạnh.

Hàng Hàng không nói gì, lôi kéo Lương Trạch, để cậu đè lên người anh, "Hiểu chưa?"

Lương Trạch sững sốt một chút, "Anh... ý anh là... tôi..."

"Đúng." Hàng Hàng cười yếu ớt, tự cởi áo ngủ.

Lương Trạch nhìn mặt Hàng Hàng, có chút không thể tin tưởng. Anh để cho cậu... làm cái kia với anh? Chẳng phải anh nói, xưa nay anh chỉ làm top thôi sao?

"Còn ngần ngại làm gì?" Hàng Hàng kéo Lương Trạch xuống, môi dán vào, cẩn thận ôn tồn hôn cậu, "Cậu muốn làm thế nào cũng có thể."

Lương Trạch sững sốt đối với chuyện sắp xảy ra trước mắt.

Hàng Hàng phát giác Lương Trạch cứng ngắc, cố ý dẫn dắt cậu, để cậu có thể tìm kiếm được sung sướng trên người mình.

Lương Trạch lập tức tiến nhập trạng thái, cậu hưng phấn thở dốc, tích cực cướp đoạt, để lại vô số vết tích thô lỗ trên người Hàng Hàng. Nhưng... khi tay Hàng Hàng trượt xuống dưới chạm vào 'cậu nhỏ' được bao bọc trong quần lót của Lương Trạch, cậu cư nhiên không cương lên nổi. Anh kéo tay cậu, chạm vào 'cậu nhỏ' của chính cậu, cái tay kia vừa tối, động mấy cái liền cứng ngắc.

Lương Trạch nằm xuống, ở trên người Hàng Hàng, chỉ nói một câu: Xin lỗi.

Hàng Hàng cứ như vậy bị đè nặng, đầu óc trống không, thậm chí tầm mắt cũng chẳng còn tiêu cự.

Một lúc lâu sau, anh đẩy cậu ra, mặc quần áo vào, ngồi ở bên giường.

Lương Trạch vẫn nằm lì, một chút thanh âm cũng không có.

"Cậu đi đi."

Giọng của Hàng Hàng tuy nhẹ mà lạnh.

"Anh đẹp trai..."

"Đi." Hàng Hàng đứng dậy, rời khỏi phòng ngủ.

Cửa sổ phòng khách còn rộng mở, có chút gió nổi lên, không lạnh nhưng vẫn rét.

Hàng Hàng đi đến bên cửa sổ, nhìn ra ngoài, con đường yên ắng không tiếng động. Chỉ có tiệm tạp hóa không xa vẫn sáng đèn, trở thành điểm xuyết trong một mảnh tăm tối.

Cuối cùng anh cũng đã rõ, anh và Lương Trạch...

Hóa ra vấn đề không nằm ở chỗ trên dưới, mà ở chỗ, trước sau Lương Trạch vẫn chẳng chấp nhận được phái nam. Ở phía dưới còn có thể cắn răng nhẫn nại, nhưng ở phía trên, lại hoàn toàn thất bại thảm hại.

Không chấp nhận, vậy sao cậu lại theo tôi tới tận bước này?

Hàng Hàng không hiểu, cũng nghĩ không ra.

Nó và tình bạn quá khác xa nhau mà?

Đến tận cùng là cái gì khiến cho cậu giao du với tôi? Là bởi vì tôi uy hiếp cậu, cả bạn bè cũng không chịu làm sao?

Tự gieo quả báo.

Đây là điều duy nhất mà Hàng Hàng có thể nghĩ tới.

Anh trù tính nhiều thứ để có được tên thô lỗ, thế nhưng hái được quả này đây.

Anh tưới nhiều nước như vậy, nuôi nó mập mạp như vậy, gieo nhiều tình yêu như vậy, cuối cùng trên cây chỉ có một quả duy nhất, và rất chua. Chua nhưng anh vẫn nhẫn nhịn ăn, thế nhưng ăn đến cuối cùng lại là hạt đắng, không chỉ đắng mà còn có độc.

Đây chính là quả báo do anh cố trồng cây trên ruộng cạn sao?

Giờ có ai nói với anh không phải, anh cũng không tin.

Lương Trạch từ phòng ngủ đi ra, bắt gặp Hàng Hàng mắt nhìn ngoài cửa sổ, đưa lưng về phía mình, gió thổi qua tóc Hàng Hàng, phất gấu áo anh lên. Đây là lần đầu tiên cậu trông thấy Hàng Hàng bị thương như vậy. Xưa nay Anh đẹp trai đều cười, cho dù gặp chuyện bất đắc dĩ, anh cũng vẫn ôn hòa.

Thế mà...

Lương Trạch biết, cậu khiến Hàng Hàng không cười được.

Đừng nói Hàng Hàng, mà chính cậu cũng cười chẳng nổi.

Cậu đã từng tin tưởng Hàng Hàng, tin lời anh là bọn họ chỉ gặp vấn đề ở việc trên dưới không hài hòa, bởi vậy mà suy đoán rằng mình chỉ là không kịp thích ứng thôi. Nhưng bây giờ nhìn lại, hóa ra vấn đề mình phải bỏ kia mới chính là sự thật. Cậu ... không yêu anh. Yêu thích thì có yêu thích, đương nhiên một người đàn ông cũng sẽ biết thương thức một người đàn ông khác, tựa như đôi bạn nữ thích nắm tay cùng nhau dạo phố, đàn ông

cũng cần một người bạn thân thiết vậy. Đúng, cậu và anh, ít nhất trong lòng cậu, bọn họ khó vượt mức bạn bè được.

Hàng Hàng là gay, tất nhiên sẽ nảy sinh tình cảm với cậu. Nhưng cậu đối với anh ... trước sau vẫn dừng ở mức một người bạn không thể mất đi. Một bước cũng chưa từng đi xa. Không phải cậu không cố gắng, cậu gồng mình chịu đựng đó chính là cố gắng rồi, cậu ... cứ tưởng rằng sẽ có thể thay đổi, cũng đang chờ ngày sau thay đổi. Giờ, biết tính thế nào đây?

Đáp án quá rõ ràng, vừa rồi đã chứng minh hết thảy...

Lương Trạch từ phía sau ôm lấy Hàng Hàng, cầm khoát lên trên vai anh, nhẹ vuốt ve nó. Cậu làm tổn thương anh, hoàn toàn. Dù Lương Trạch có ngu đến cỡ nào cũng biết điều ấy.

Cậu cứ thế mà ôm anh hồi lâu, Hàng Hàng trước sau không lên tiếng. Không chỉ thế, cũng chẳng phản nộ. Anh cho phép cậu ôm, hô hấp đều đều.

"Hàng..."

Lương Trạch chỉ mới phun ra một chữ, Hàng Hàng liền ngăn lại, "Cái gì cũng đừng nói."

"Tôi..."

Hàng Hàng quay người, lưu loát kéo tay Lương Trạch ra, "Về đi."

Hàng Hàng như vậy, Lương Trạch chưa từng gặp qua, cậu sợ hãi đến luống cuống tay chân. Nó không giống lúc một người muốn giết bạn, mà bạn dễ dàng đọc được trong mắt hẳn có hung tàn hoặc mùi vị hành hạ cho đến chết. Nó chỉ xuất hiện khi một người muốn giết bạn, nhưng trong mắt hẳn chỉ toàn là bình thản và khinh thường. Phảng phất như bị giết không phải người, mà là một sinh vật chẳng ý nghĩa.

Lương Trạch khép cửa từ bên ngoài, đi xuống cầu thang vài bước, cậu phát hiện mình thật đứng không nổi, vì vậy cậu ngồi xồm xuống. Cầu thang gỗ nhẹ kêu két một tiếng, vang vọng trong toàn nhà yên tĩnh, hòa lẫn vào cơn gió khuya.

Bọn họ, đã kết thúc.

Bật lửa đốt điếu thuốc, ánh sáng lập lòe kia không mang đến ấp áp, mà lạnh còn hơn cả ma trời.

Bởi vì không muốn mất đi, cho nên phải trả giá, nhưng trả giá xong, lấy tới cũng chỉ là mất đi nhiều hơn.

Bước vào tình yêu, tình bạn liền kết thúc.

Cớ gì mình đã hiểu rõ như thế mà vẫn cứ khẳng khẳng bước vào?

Lương Trạch chợt phát hiện mình thật buồn cười, cậu kỳ thực chỉ là một loại động vật có bản năng khao khát hạnh phúc. Lại quên đi mất động vật vốn là loài một đực một cái. Vì sao không nhớ ra chứ? Nếu chịu nhìn thẳng vào sự thật, cũng đã không có chạt vật của ngày hôm nay?

Đúng, cuộc sống của cậu có nhiều người lui tới như vậy, nhưng đây là lần đầu tiên có người làm cậu chạt vật đến thế.

---

# SỐ 10 PHỐ YÊN ĐẠI TÀ

Kiểm Tấu Thiên Phong

[www.dtv-ebook.com](http://www.dtv-ebook.com)

## Chương 22: Thèm Khát Bạo Lực

Editor : Đào Đào

Lương Trạch: Chủ đề của tháng 5 đã xác định hay chưa?

Biên tập: Rồi, đã xác định xong. Tháng năm là tháng Thanh Niên, đề tài mà chúng ta hướng tới đó chính là Văn hóa đường phố.

Lương Trạch: Ờm.

Biên tập: Chuyên mục của cậu định viết phối hợp cái gì?

Lương Trạch: Không có ý tưởng, các người chọn giùm luôn đi.

Biên tập: Chính cậu muốn gì?

Lương Trạch: .

Biên tập: Viết nó vào tháng này?

Lương Trạch: Phải đó!

Biên tập: . . . Khi nghĩ xong tôi sẽ liên lạc với cậu sau.

Lương Trạch: ...

Xuân về hoa nở, rực rỡ tháng tư, hết thấy sinh vật trên mặt đất đều xanh mơn mớn. Nhưng mà, Lương Trạch héo. Một tuần lễ, cậu không đi tìm Hàng Hàng, Hàng Hàng cũng không liên lạc với cậu. Lương Trạch nhớ

Nhất Hữu, càng nhớ chủ của nó, tuy nhiên cậu lại chẳng có can đảm bước vào cửa tiệm rồi thản nhiên nói Hello y như chưa từng xảy ra chuyện gì.

Ngày ấy, dù không nói ra nhưng cả hai đều tự hiểu rõ trong lòng -- bọn họ, xong.

Lương Trạch rất muốn hỏi Hàng Hàng, có thể tiếp tục làm bạn bình thường được không, bất quá cậu không nói ra, bởi tận dưới đáy lòng của chính cậu cũng cảm thấy chẳng thể được.

Nhìn hai vợ chồng Tiểu Diệp Tử hạnh phúc rúc vào nhau, lại giương mắt ngó bé con Tiểu Diệp Tử đang co tròn ngủ ở chính giữa. Ai, rốt cuộc cậu và Hàng Hàng không kịp thống nhất để đặt cho bé con một cái tên.

"Cứ gọi mày là đi." Lương Trạch nói nhỏ với bé con đang ngủ kia, "."

Thời điểm điện thoại di động lại hát, Lương Trạch vẫn còn đang ngẩn người. Cầm lên nhìn, phát hiện là: Tạ Kim Yến.

"Alo?" Lương Trạch bắt máy, dựa lưng vào chiếc ghế salon đơn, cả người cứ như chẳng có xương, nom xem rất lười biếng.

"Lương Trạch? Sao lại không có tinh thần thế?"

"Chưa tỉnh ngủ thôi." Lương Trạch thuận miệng đáp.

"Há, ha ha. Cơ bản thì sách đã hiệu chỉnh xong xuôi, qua mấy ngày là có demo, dự tính giữa tháng sáu sẽ lên kệ"

"Đã làm phiền."

"Cho nên cuối tháng này, tôi định xếp cho cậu vài cuộc phỏng vấn, toàn là những tạp chí không tệ..."

"Không có hứng thú." Chẳng chờ Tạ Kim Yến nói xong, Lương Trạch liền cắt ngang.

Ở bên kia điện thoại, Tạ Kim Yến cũng không biết giải quyết chuyện này làm sao. Lương Trạch chưa từng bất hợp tác như thế. Tuy rằng không tích cực, tuy nhiên cũng chẳng từ chối.

"Còn gì nữa không? Nếu không tôi cúp đây, muốn đi tập gym."

"Tại sao không chịu phỏng vấn?"

"Bán sách không bán mặt."

Câu này vừa ra, Tạ Kim Yến lại nghe được tim cô hét lên --- moe.

Lương Trạch không hiểu nổi mình, có gì lại bất lịch sự như vậy, nhưng cậu thật chẳng cười nổi. Đắc tội Tạ Kim Yến, không khác gì đắc tội NXB. Bất quá như thế thì tính sao? Cậu chẳng sợ đâu.

Cầm chìa khóa, rời nhà đến phòng tập gym. Lương Trạch đi trên đường, nhìn những người thoáng qua, nghe lời trò chuyện lúc có lúc không, bỗng nhiên cậu chẳng hiểu nổi tại sao mình lại khiến cho cuộc đời của mình trở nên tăm tối như vậy. Cậu hãy cứ vui vẻ, tùy tiện cười, tùy tiện tìm thú vui, tùy tiện ra vào các buổi party, tùy tiện bắt chuyện với bất kỳ ai mà mình thấy thích. Nhưng hiện tại, hết thấy cậu đều cảm thấy không có hứng thú.

Đến nơi, thay xong quần áo, Lương Trạch liền trực tiếp đi sang phòng học yoga. Chỉ hai tháng nữa là thẻ hội viên đã hết hạn, khi ấy cậu sẽ đổi chỗ khác, để đỡ phải chen chúc giữa đám chị em phụ nữ.

Mà trên thế giới này, luôn vươn phải câu --- tránh của nao trời trao của nấy.

Bất ngờ, HLV biến thái từ trong phòng dụng cụ đi ra, mà trùng hợp hơn chính là Lương Trạch lại đang đi tới. Gã liếc liếc cái mông kia, càng xem càng cảm thấy nó gợi cảm. Vừa săn chắc, vừa cong cong, vừa...

Cái vị này, tuyệt đối là đen đui, chẳng chút nghĩ ngợi mà sờ vào. Kỳ thực cũng không hoàn toàn lỗi tại gã, gã chỉ là tò mò nên sờ một cái, bình thường cũng không có chuyện gì, nhiều lắm bị mắng hai câu thôi. Nhưng, sao gã biết được, Lương Trạch hiện nay không còn là Lương Trạch ngày xưa, Lương Trạch hiện nay chính là một con hổ đói đang lạc lối không tìm được đường ra .... Vì vậy, mông của Lương Trạch không chỉ đơn giản là mông của Lương Trạch, mà còn là mông hổ.

Cái này châm ngôn nói thế nào nhỉ?

Đúng.

Mông của hổ, chớ có sờ.

'CMN' là mở màn, 'F\*ck CCMM!' rồi vung một quyền, 'Khốn kiếp' đá tới một cước, sau đó cứ thế mà suy ra. Ngài HLV thể hình biến thái còn chưa kịp hiểu đầu của tai nheo gì đã bị Lương Trạch đánh mấy cú.

Mà vị này càng đen đui hơn.

Kỳ thực, anh mò người ta, gặp tâm tình người ta không tốt, anh chịu khó ăn hai ba cú là được rồi. Anh đánh trả làm gì? Còn đánh trả vào một người hoàn toàn chẳng phải là đối thủ của anh, bộ anh không biết hay sao?

Ngài HLV thể hình biến thái đáp trả mấy đòn, làm Lương Trạch bị ăn đau. Nhưng Lương Trạch đánh nhau sẽ chẳng bao giờ nhận thua. Vì sao không nhận thua? Bởi vì nếu đánh không thắng, cậu chẳng ngu dại gì đánh. Tuy nhiên hôm nay chỉ gặp có chút chuyện, không hiểu sao cậu lại lao vào lăn xả với một tên cơ bắp. Bất quá đã đánh, là không thể nhận thua, dù thua cũng phải cho đối phương một bài học.

Lùi à lùi à lùi, lúc Lương Trạch khẽ va vào tủ PCCC, cậu làm liều luôn.

Kết quả, trong tiếng kinh hô của mọi người, Lương Trạch đập nát cửa kính của tủ PCCC, kéo vòi nước ra, sau đó cái vòi kia đẹp đẹp dễ dễ mà phang vào đầu kẻ cơ bắp biến thái.

Nhất thời!

Mắt kẻ cơ bắp biến thái lấp lánh sao mai, đầu óc choáng váng. Lúc gã ngã xuống, ánh mắt như đang nói lên gã là cao thủ tuyệt thế bị ám toán ấỵ.

Lễ Tân vội báo cảnh sát, chờ cảnh sát đến, kẻ cơ bắp đã bị xe cứu thương khiêng đi.

"Cậu đánh người ?"

Lương Trạch đã bị nhân viên phòng tập thể hình bắt lấy.

"Hừm, phải" Cậu gật đầu cúi rụp.

"Đi." Một cảnh sát dè cổ cậu xuống.

"Ôi chao, ngài không cần ấn gáy, tôi sẽ thành thật theo ngài đi."

Cảnh sát ngó ngó Lương Trạch, thầm nói, ô ôi, thái độ còn rất khá.

Vào đến cục cảnh sát, không ai phản ứng Lương Trạch, cứ để cậu ngồi chồm hồm với góc tường. Lương Trạch cũng không ý kiến, liền ngồi chồm hồm ở chỗ ấy. Chẳng chút mỏi mệt. Anh bạn là đang luyện yoga à?

Vừa ngồi, cậu còn vừa suy nghĩ đến bản tiểu thuyết mà trước đây bị kẹt ý tưởng. Nhất thời sáng kiến lóe lên.

"Ôi chao, đồng chí cảnh sát, ngài có dư giấy bút không?" Lương Trạch đột nhiên ngẩng đầu, nhìn tên béo đang ngồi trước bàn làm việc uống trà.

"Câm miệng, ngồi chồm hồm được rồi."

"Vậy ngài có không?" Lương Trạch nhìn sang vị nữ cảnh sát bên cạnh.

Nữ cảnh sát ha ha nở nụ cười, ném giấy bút cho Lương Trạch, "Hiện tại viết bảng kiểm điểm cũng vô dụng" Cô ta khề vuốt tóc nói, "Đợi kết quả giám định thương tích của người ta đi thôi"

"Há, tôi không viết kiểm điểm, cũng chẳng gấp gáp gì cả."

Vẫn luôn ngồi chồm hồm đến hơn 9h, Lương Trạch viết được mười mấy trang, mới có một người cảnh sát cao gầy tới gần, "Người bị cậu đánh kia, gã sẽ lập tức lại đây. Cậu, cho tôi cách liên hệ với thân nhân đi."

"Làm gì? Phạt tiền à?" Lương Trạch ngẩng đầu, chấm một dấu chấm cho câu đang viết, "Phạt tiền tôi có thể tự giao nộp được."

"Dễ dãi gì" Người cao gầy đốt thuốc, "Phạt tiền? Tôi cho cậu biết, người ta muốn kiện cậu! Cậu chờ vào tù ngồi chồm hồm đi. Vết thương nhẹ, cũng phải ba tháng."

Lương Trạch cả kinh. Vào tù? Vào tù ngồi chồm hồm?

Không thể nào?

Xong, xem như trải nghiệm cuộc sống.

"Nói, đưa cách liên hệ với thân nhân của cậu đây!"

"Há, 13910677\*\*\* Lương Bân, anh của tôi."

Người cao gầy nhớ kỹ, giương mắt nhìn Lương Trạch một chút, "Lý do gì cậu đánh người ta?" Xem thế nào vị này cũng không giống một tên côn đồ.

"Gã sờ mông tôi." Lương Trạch thành thật trả lời.

"Sờ mông? Sờ mông thì có làm sao? Cậu cũng đâu phải là một thiếu nữ còn trinh."

"Không cho sờ!" Lương Trạch vô cùng nghiêm túc.

"Gay à?" Người cao gầy cau mày.

"Thử xem."

Lương Trạch vừa nói xong, người cao gầy lập tức không để ý tới cậu. Có bệnh!

Thời điểm Lương Bân đến cục cảnh sát, Lương Trạch đã bị bên trong tạm giam. Kẻ cơ bắp biến thái đầu bọc băng gạc, đang bình yên ngồi ở trên ghế.

"Lương Bân phải không?" Người cao gầy thấy có người tới, đứng lên.

"Đúng, em trai tôi đâu? Anh nói nó đánh người?"

"Ngài ngồi xuống trước đã." Đợi đến khi Lương Bân ngồi xuống, người cao gầy mới nói, "Đúng vậy, đánh người. Đây chính là người bị thương, còn em trai của ngài đang bị tạm giam."

"Vì sao nó đánh người?" Lương Bân nghĩ mãi mà không ra.

"Em trai ngài nói người ta sờ mông cậu ấy."

Lương Bân tối sầm mặt. Chuyện này...

"Không có sờ." Kẻ cơ bắp lên tiếng.

"Đồng chí cảnh sát, tôi muốn gặp em trai của tôi."

"Làm gì?"

"Tôi nói thật với ngài, em trai của tôi là một tác giả, tay cầm bút, không thể nào tùy tiện đánh người."

"Đúng rồi, không tùy tiện đánh người, nhưng một khi đã đánh là phải chấn thương sọ não."

Lương Bân cũng không tiện nói thêm, liền ngồi đấy đợi, mãi đến khi được dẫn vào gặp Lương Trạch.

Lương Trạch bị nhốt cùng một chỗ với mười mấy người vừa nhìn đã biết không đảng hoàng, trông thấy Lương Bân liền đứng lên, "Anh..."

"Anh báai phục em luôn, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?"

Hai anh em đứng cách rào mà kể lể, Lương Bân vừa nghe, vừa lấy điện thoại ra, "Tôn Vĩ, tôi Lương Bân, đang ở sở cảnh sát gần khu An Môn... Ừm, phải.. Đúng, cảnh nhanh càng tốt."

Người cao gầy không thể tưởng tượng nổi, nhìn Lương Bân, "Còn tìm thân thích có chức quyền?"

"Không phải." Lương Bân lạnh lùng, "Luật sư của tôi."

Đời này kẻ cơ bắp chưa từng sợ hãi đến như vậy, luật sư âu phục ca-ra-vat thái độ bình hòa nói cho gã biết, gã có hai cái lựa chọn: Một, gã khởi tố. Hai, gã không khởi tố. Lựa chọn về trước, gã khởi tố xong, chúng tôi sẽ khởi tố ngược lại gã tội quấy nhiễu tình dục, sau đó điều tra này nọ lung tung beng, kết quả ai cũng biết, dựa vào thực lực của Lương tiên sinh, sẽ có thể thoải mái nhét gã vào tù ngồi chồm hổm mấy năm. Mà lựa chọn về sau, tiền thuốc thang, tiền xử lý tai nạn chúng tôi chịu, ngoài ra còn cấp 30 vạn bồi thường phí tổn thất tinh thần. Tiền cũng đã chuẩn bị xong.

Đối với kẻ cơ bắp biến thái mà nói, gã chỉ có một lựa chọn.

Đêm đó Lương Bân làm xong thủ tục liền vớt Lương Trạch ra tới. Lên xe, hai anh em chẳng ai lên tiếng. Lương Bân không vội vã khởi động máy, châm điếu thuốc, cũng chia cho Lương Trạch một điếu.

Lương Trạch nhận lấy, đốt, dựa vào ghế phó lái.

Hút xong một điếu, Lương Bân hỏi, "Sao vậy, có gì lại đánh người ta?"

"Chẳng phải em đã nói rồi à, gã sờ mông em."

"Chỉ có vậy?"

"Đúng, chỉ có vậy."

"Em là tuyp người bạo lực ư? Khỏi nói đánh nhau, ngay cả xung đột với người ta cũng ít!"

"Bất ngờ cuống lên thôi."

"Em..."

"Anh, xin lỗi ha, nửa đêm nửa hôm còn làm phiền tới anh." Lương Trạch nói, mở cửa xe ra, "Anh nhanh về đi, bụng chị dâu lớn, ở một mình không hay."

"Lương Trạch!"

"Hả?"

"Có phải em đã xảy ra chuyện gì không?"

"Không có mà." Lương Trạch lắc đầu một cái.

Lương Bân trầm mặc một chút, "Em lên xe trước đã, rồi gọi Hàng Hàng tới đón em về."

Lương Trạch sững sờ, nhưng chỉ chớp mắt đã khôi phục thái độ bình thường, "Không cần, em cũng đâu có bị người ta đánh đến chấn thương sợ hãi."

"Em và Hàng Hàng... Không có chuyện gì chứ?" Lương Bân xác nhận là không có chuyện gì, bởi vì hôm nay Chung Nguyệt Văn còn kể cho hắn nghe, cô và Hàng Hàng đã tán gẫu cả nửa ngày, nhưng... hắn vẫn muốn hỏi một chút.

"Không có chuyện gì mà! Bọn em vẫn tốt lắm!" Lương Trạch cố ép bản thân phải cười. Cậu hoàn toàn không thể nói ra chuyện bọn họ đã kết thúc.

"Hừm, thôi, không có chuyện gì là được, em đó ..."

"Đệt!" Lương Trạch vỗ ót một cái, "Em mới vừa viết chút chữ, quên ở sở cảnh sát rồi. Anh, anh về trước đi, em đi lấy."

Lương Bân cứ như vậy nhìn Lương Trạch chạy tóe khói.

Có chuyện, tuyệt đối có chuyện.

Nhưng Lương Bân lại không nghĩ ra được, em trai nhà mình đã gặp chuyện gì.

Lúc Lương Trạch trở lại sở cảnh sát, người cao gầy đang cầm mười mấy trang bản thảo của Lương Trạch xem xem.

"Ây... Phiên... Ngài trả tôi."

"Viết rất tốt đó. Anh của cậu nói cậu là tác giả? Có nổi tiếng không?"

"Không, không đâu, không nổi tiếng, chỉ tùy tiện viết."

Lương Trạch cầm bản thảo đi ra, gió khuya thổi cậu đánh run một cái. Ngẩng đầu nhìn trời, giống hệt như đêm hôm cậu rời nhà Hàng Hàng, một

mảnh tâm tối.

Cậu cứ thế mà mất đi một người bạn, một người bạn mà cả đời cậu cũng không tìm được người thứ hai.

Lương Trạch còn muốn đánh người, nhưng trên đường trừ cậu ra chả có ai khác, vì vậy gốc cây hòe ở trước cửa sở cảnh sát gặp xui, bị cậu hung hăng đá trúng một quyền. Mà, trứng chọi chá, tay Lương Trạch càng đau.

# SỐ 10 PHỐ YÊN ĐẠI TÀ

Kiểm Tấu Thiên Phong

[www.dtv-ebook.com](http://www.dtv-ebook.com)

## Chương 23: Trốn Không Được Chạy Không Thoát

Edit : Đào Đào

Tim Yêu 123: Vậy là 5 cân thức ăn cho chó, một túi cho chó, mười hộp đồ hộp đúng không?

Phi thiên thiếu nữ trư: Đúng vậy.

Tim Yêu 123: Địa chỉ là ngõ số 17 khu Mạo Nhi phía tây thành Bắc Kinh đúng không?

Phi thiên thiếu nữ trư: Đúng vậy.

Án tâm 123: Buổi chiều giao hàng đúng không?

Phi thiên thiếu nữ trư: Đúng vậy, buổi chiều tôi có ở nhà, hắc hắc.

Tim Yêu 123: Thành giao, không vấn đề gì!

Phi thiên thiếu nữ trư: Được, tôi đi thanh toán đây, vất vả rồi.

Tim Yêu 123: Không có chi, địa chỉ của ngài là?

Phi thiên thiếu nữ trư: "Tim Yêu 123: Địa chỉ là ngõ số 17 khu Mạo Nhi phía tây thành Bắc Kinh đúng không?" <

Anh sao vậy?

Tim Yêu 123: Choáng váng...

Phi thiên thiếu nữ trư: ... Xem ra...

Thật mất mặt.

Hàng Hàng lấy tay bụm mặt, rất muốn cho mình hai cái tát. Suy nghĩ vớ vẩn gì thế này?

Điện thoại di động không đúng lúc rung nhẹ hai cái, Hàng Hàng cầm lên xem. Anh đã thay bỏ cái tiếng nhắc nhở "ha ha" biến thái kia rồi.

(Đang bận à? From: Chị Nguyệt)

Hàng Hàng nhìn chăm chăm màn hình điện thoại, lòng rất phiền muộn.

Chung Nguyệt Văn vẫn điềm nhiên như không có chuyện gì mà tìm anh tán gẫu. Tính ra, anh và Chung Nguyệt Văn khá hợp nhau, chỉ là... Hàng Hàng lại chẳng thể kể cho Nguyệt Văn nghe vụ anh cùng Lương Trạch được...

Nói chia tay thì khó, vậy nói là tạm xa nhau tựa hồ đỡ hơn.

Không phải là Chung Nguyệt Văn không cho anh cơ hội để nói, cũng chẳng có ai ép anh giấu kín. Chỉ là... chính bản thân anh không muốn nói, không thể nói, không nói thành lời.

(Không bận ^\_^)

Mấy chục giây sau lại có tin nhắn gửi tới, (Quá tốt rồi, đi khám thai với tôi đi!)

Hàng Hàng ghen lời.

Liền có thêm một tin nữa: (Ngại ghê, tôi dậy trễ, đi giờ này sẽ rất đông người, anh đi theo tán gẫu với tôi ^^ được không?)

"Tôi còn có thể nói không ư?" Hàng Hàng lăm bà lăm bằm với chiếc điện thoại.

(Được. Chờ tôi nửa tiếng nữa nhé...)

"Doanh Doanh." Hàng Hàng nhả lại, rồi đứng dậy, "Coi tiệm giùm tôi, tôi ra ngoài một lát."

"Ah, Được, thêm hàng sao? Đang thiếu cát cho mèo~"

"Hic, không phải. Chờ chút đi, ngày mai tôi sẽ nhập thêm."

"Ồ. Được rồi."

Hàng Hàng lên lầu, rửa tay rửa mặt thay quần áo, tiêu độc xong xuôi mới lên xe.

Hôm nay cũng không biết Radio đen đủi như thế nào, Hàng Hàng một đường không thoải mái. Mà mấy bài hát trên cái đài này, đầu tiên là (Sao nữ để anh lại trong đau khổ) sau là (Xin lỗi em, Cảm ơn em) tiếp theo là (Bạn bè bình thường) ... Trước khi ra cửa, Hàng Hàng thật vất vả để nặn ra một khuôn mặt tươi cười. Giờ, cơ hồ đã biến mất hầu như không còn ==

Để hóa giải tâm tình, anh đổi sang đài văn nghệ. Nhỡ tay, ngược lại đi tới kênh truyện dài phát sóng nhiều kỳ, vừa xoay là đúng ngay giọng một người nam bi thương hỏi: tại sao em không yêu tôi? Chúng ta chỉ có thể làm bạn thôi sao?

Cuối cùng Hàng Hàng lựa chọn thế giới không tiếng động. Khiến cái nút vặn hoàn toàn câm miệng.

Lúc đến dưới nhà Chung Nguyệt Vãn, Hàng Hàng trông thấy Chung Nguyệt Vãn ưỡn cái bụng lớn đứng dưới ánh mặt trời, trong tay còn cầm một cây kem.

"Không lạnh à?" Hàng Hàng tấp xe vào, giúp Chung Nguyệt Văn mở cửa.

"Thèm" Chung Nguyệt Văn cười leo lên xe.

Dọc đường đi, hai người thoải mái tán gẫu, đề tài nói nói liên kéo tới cha mẹ của Hàng Hàng.

"Tôi nghe Lương Bân nói cha mẹ anh là Viên Chức Ngoại Giao?"

"Ừm, làm ở Bộ Ngoại Giao."

"Không ở trong nước?"

"Đúng, ở Bỉ."

"A, thật không tệ."

"Ha ha"

"Anh là con trai độc nhất sao?"

"Ừm, trong nhà chỉ có mình tôi."

"Vậy ba mẹ anh không lo cho anh sao?"

"Hic, bọn họ còn ước gì có được thế giới riêng của hai người ấy chứ."

"Ha ha ha ha..."

Chung Nguyệt Văn cười, chợt chuyển đề tài: "Vậy... đưa con trai một như anh, anh..."

"Hả?" Hàng Hàng nghiêng tai nghe.

"Anh định... không kết hôn sinh con sao, bọn họ..."

"A, không sao cả, bọn họ cũng không quan tâm tôi có kết hôn sinh con hay không."

"Như vậy à..." Chung Nguyệt Văn kiên định, vốn cô luôn muốn tìm cơ hội thăm dò một chút, không hỏi chịu không nổi, nhưng mãi mà không có cơ hội thích hợp. Hiện vừa lúc, cứ thế mà thốt ra miệng.

Trong nhà không can thiệp là tốt rồi. Là tốt rồi.

Không biết tại sao, Chung Nguyệt Văn luôn có dự cảm, lần này, không hẳn Lương Trạch sẽ làm hỏng việc. Cô và Lương Bân có từng nhắc với Lương Trạch, nam nữ gì cũng không sao cả, em trai có thể sống vui vẻ hạnh phúc là đủ rồi.

Thật không biết nếu Chung Nguyệt Văn nghe được tin chia tay của Lương Trạch và Hàng Hàng, thì...cô sẽ có cảm tưởng như thế nào.

Đến bệnh viện Bà mẹ và trẻ em Bắc Đại, Hàng Hàng đỡ Chung Nguyệt Văn đi vào, quả nhiên chỗ khám thai đã đầy cả người. Bọn họ tìm một chỗ trống ngồi xuống, Chung Nguyệt Văn bắt đầu lấy sô cô la trong túi con ra. Từng thỏi từng thỏi chocolate bị cô nhét vào trong miệng. Thỉnh thoảng còn nhường cho Hàng Hàng một chút, Hàng Hàng lắc đầu, anh không thích đồ ngọt cho lắm.

Hai người cứ như vậy trò chuyện, bầu không khí đặc biệt hài hòa. Cạnh Hàng Hàng, có vô số phụ nữ mang thai cùng các đức ông chồng, anh nhìn bọn họ, lại nghĩ tới việc họ sắp thai nghén ra một sinh linh bé nhỏ.

Hai tuần qua, sau khi cùng Lương Trạch tách ra, Hàng Hàng suy nghĩ rất nhiều. Từ chuyện có một số người ngộ ghê, tên hàng xóm còn không biết, nhưng lại tỏ tường minh tinh XXX đã từng trải qua bao nhiêu cuộc tình; Đến việc e rằng tất cả mọi người đều cảm thấy cô quạnh, chỉ là có người nói ra và có người không nói ra. Còn nghĩ tới, tình yêu cùng đại tiện tựa hồ rất giống nhau, lúc bắt đầu thì nóng, sau đó thì lạnh. Nói chung là nghĩ đến

chân trời góc biển. Cuối cùng xem , chợt phát hiện Garfield từng nói một câu rất là sâu sắc – cuộc sống giống như một chiếc xe thể thao Ferrari, bạn có làm thế nào cũng chẳng thể đuổi kịp. Mà quan trọng là, bạn cũng chẳng mua nổi nó.

"Hàng Hàng, Hàng Hàng."

Chung Nguyệt Văn đẩy Hàng Hàng hai cái, Hàng Hàng mới phục hồi tinh thần lại, "Hửm?"

"Người ta đang nói chuyện với chúng ta đấy."

"A? Ai?"

"Tôi nói, nhìn hai anh chị thật đẹp trai xinh gái, thân mật tựa vào nhau thì thầm, mắt đôi bên toàn là mang ý cười." Người đàn ông ngồi sát bên Chung Nguyệt Văn cảm thán, "Chị xem vợ của tôi, lại không được như vậy. Mang thai vào liền cứ như một người khác hẳn, cả ngày u buồn, còn luôn hỏi tôi có ai khác bên ngoài không."

Chung Nguyệt Văn càng nghe anh giai này nói càng cảm thấy không đúng, Hàng Hàng cũng phát hiện là bị hiểu lầm. Vừa muốn giải thích thì Chung Nguyệt Văn đã trước anh một bước, chen ngang lúc người đàn ông kia đang nói Chung Nguyệt Văn sao không bị phì, chẳng giống vợ của gã, y hết quả cầu thịt, "Đây là em chồng của tôi."

Hàng Hàng nghe Chung Nguyệt Văn nói vậy, cũng giải thích theo: "Đúng vậy, đây là chị dâu của tôi."

"A?" Người đàn ông tròn to mắt.

Chung Nguyệt Văn và Hàng Hàng đồng thời ngớ ngàng, chợt cảm thấy giải thích này càng tệ hơn không giải thích, giống như...

Người đàn ông nhìn nhìn Hàng Hàng và Chung Nguyệt Văn đầy hàm ý, bất đắc dĩ, Chung Nguyệt Văn đứng dậy, "Tôi còn muốn ăn kem."

Hàng Hàng theo Chung Nguyệt Văn đi dạo trong sân bệnh viện, bổ sung canxi tự nhiên bằng ánh nắng mặt trời, tính tính thời gian để trở lại, vừa kịp lúc Chung Nguyệt Văn được gọi vào.

Chờ mọi việc xong xuôi, thời gian dùng bữa trưa cũng đã qua. Chung Nguyệt Văn kiên quyết yêu cầu Hàng Hàng phải trở về ăn cơm cùng với mình, Hàng Hàng không từ chối được, đành chấp nhận.

Chẳng mấy chốc người giúp việc đã nấu nướng xong, Chung Nguyệt Văn cười nói, "Tôi sẽ không gọi Lương Trạch tới đâu, dưỡng thai rất quan trọng, kéo em ấy ..."

Chung Nguyệt Văn cho là Hàng Hàng sẽ cười, nhưng Hàng Hàng lại không. Cô chợt ngẫm nghĩ, chẳng lẽ mình đã nói cái quá đáng? Mặc dù chỉ là đùa, nhưng cũng có ý sỉ nhục một nửa kia của Hàng Hàng rồi.

"Đừng để bụng, chỉ là đùa mà thôi, tôi rất thích Lương Trạch mà."

"Không có không có." Hàng Hàng vội vã xua tay.

"Mặt của em ấy có tốt hơn chút nào không? Ngày đó Lương Bân trở về nói em ấy bị thương rất nặng."

"Hả?" Hàng Hàng sửng sờ.

Bắt gặp vẻ sửng sờ của Hàng Hàng, Chung Nguyệt Văn cũng sửng sờ theo.

"Bị thương? Cậu ấy đánh nhau sao? Với ai?" Hàng Hàng thật không ngờ một Lương Trạch ôn hòa sẽ động thủ với người ta. Còn bị thương?

"Anh... không biết?"

"..."

"Anh không biết chuyện Lương Trạch đánh nhau với một tên HLV thể hình sao? Em ấy đánh người ta đến thiếu chút nữa đã chấn thương sọ não... Anh... Không biết?"

"A, khụ, tôi còn đang thắc mắc sao mấy hôm nay cậu ấy là lạ, gọi mãi mà chẳng chịu sang." Hàng Hàng cười gượng, nói dối.

"Thằng nhóc thối này, còn bày đặt sĩ diện, nó không nói cho anh à? Nó á! Haiz~~, anh nói xem bao nhiêu tuổi đầu rồi, càng ngày càng không biết điều, tên kia mới sờ mông nó có một cái, nó liền đánh vỡ đầu người ta." Chung Nguyệt Văn vừa ăn vừa kể.

Hàng Hàng nghe thế, động tác gắp đồ ăn tức khắc hóa đá. Chợt nhớ tới Lương Trạch từng nói: Tôi khinh, anh tưởng ông đây là ai! Bởi là anh, chứ nếu người khác dám sờ tới sờ lui... tôi liền đánh hắn!

Người khác.

Lương Trạch đã từng cho rằng anh không giống với người khác.

"Anh ăn cái gì đi chứ, anh nhiều vào." Chung Nguyệt Văn thấy Hàng Hàng không động đũa, nên đẩy đĩa tới trước mặt anh, "Nếu Lương Trạch không muốn nói cho anh, thì anh cũng đừng hỏi tới làm gì, nó sĩ diện lắm, ha ha."

Rời nhà Chung Nguyệt Văn cũng đã gần 3h, Chung Nguyệt Văn vẫn luôn vui vẻ nói cười, còn bảo lần sau khám thai Hàng Hàng phải đi cùng nữa đấy. Hàng Hàng cười khổ, chẳng thể nào từ chối được.

Trên đường lái xe về, đầu óc anh cứ oong oong.

Lương Trạch đánh nhau với người ta, chắc là vào tuần trước đi. Không bao lâu sau khi bọn họ tách ra.

Có phải cậu ấy... cũng giống mình, rất không thoải mái? Rất... khó chịu?

Ngày đó cậu ôm anh rất lâu, sắp nói cái gì đó, nhưng Hàng Hàng lại không muốn nghe. Cứ như vậy, 'mời' cậu ra khỏi nhà. Thế lúc ấy, Lương Trạch có định chia tay không? Hay là...

Nhưng, về sau cậu lại chẳng tới tìm anh nữa.

Hôm nay quả là một ngày đặc biệt bận rộn, lúc này điện thoại di động lại rung nhẹ. Hàng Hàng móc ra nhìn, có chút mong đợi rằng đó là Lương Trạch. Tuy nhiên, không phải. Là một dãy số xa lạ.

"A lô?"

"Hàng Hàng sao?"

Một giọng nói rất có sức quyến rũ, Hàng Hàng xác định anh đã từng nghe qua, nhưng không nhớ nổi là ai.

"Ừm, là tôi."

"Dịch Khả Phong."

"A! Anh đấy à! Xin chào."

"Hình tôi đã rửa xong lâu rồi, cả phim nhựa cũng đặt chung một chỗ, nhưng sao hai anh không ai lại đây lấy hết vậy?"

Hàng Hàng nghe xong, ơ không đúng, chẳng phải chỉ có hình kỹ thuật số thôi sao? Bọn họ đã chọn như vậy mà.

"Không nhớ à? BF của anh còn nói tôi định đem bán cho đám tòa soạn đó." Trong giọng nói của Dịch Khả Phong có mang theo ý cười.

Hàng Hàng đỏ mồ hôi, hóa ra là mấy tấm kia.

BF...

Thật trào phúng.

"Hôm nay anh có tiện ghé lấy không? Ngày mai tôi phải rời khỏi Bắc Kinh đi chụp ảnh rồi, chắc là đi tới mấy tháng lận..."

"Chuyện này..."

"Nếu không tiện vậy tôi chuyển phát nhanh sang cho Tề Tề nhé?"

"Đừng, tôi qua, lập tức qua ngay."

"Vậy được, tôi đang ở đó. Đây là số của tôi, lúc anh sắp tới thì điện cho tôi. Nhớ nói với cậu ấy, tôi không lưu lại bản sao, cũng không bán cho đám tòa soạn đâu."

"..."

Hàng Hàng cúp điện thoại, bóp mạnh cái trán.

Anh chỉ sợ những tấm hình đó rơi vào mắt Tề Tề.

Trên đường không kẹt xe, rất nhanh Hàng Hàng đã đến Studio. Dịch Khả Phong nhận điện thoại, bảo sẽ chờ ở trước cửa.

"Thật phiền anh quá."

"Không sao."

"Đợi có lâu không?"

"Không lâu, vừa lúc tắm nắng một chút."

"Ha ha..."

"Vậy được rồi, tôi trở về đây, anh vào làm việc của mình đi."

"Không xem thử à?" Dịch Khả Phong nhìn mắt Hàng Hàng.

"Ây... không cần, trở về rồi tính sau."

"A, được rồi, tôi thích nó lắm đấy."

Hàng Hàng vứt túi đựng ảnh lên ghế phó lái, trước tới cửa tiệm đã.

Đến nơi, phát hiện cửa tiệm bịt bụi, nên cũng lu bu theo. Càng bận rộn tâm tình của Hàng Hàng càng tốt hơn. Chỉ có lúc này, anh mới có thể quên đi trống rỗng trong lòng.

Mười giờ rưỡi, đóng cửa tiệm, Hàng Hàng mang Ca Ca lên lầu nghỉ ngơi. Ca Ca vẫn như vậy, thỉnh thoảng bị bệnh rụng lông. Nhất Hưu lại có chút ỉu rũ, tựa hồ không thấy chủ nhân nên rất bất an.

Cùng chơi đùa một chút, Hàng Hàng đi tắm. Lúc trở ra, trông thấy Nhất Hưu đang giậm lên trên bục sắt, mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, có vẻ đang rất phiền muộn.

Anh nhìn theo phương hướng ấy, chỉ thấy con phố quen thuộc bên dưới. Đó chính là nơi mà mỗi lần Lương Trạch tới đây, đều đi qua. Hàng Hàng không biết Nhất Hưu nhìn như vậy là ngẫu nhiên hay chỉ trùng hợp. Không biết.

Đứng nhìn một lát, Hàng Hàng mở cửa xuống lầu.

Mấy tấm hình kia anh không có cầm vào, cũng không xem qua.

Mở đèn xe lên, Hàng Hàng đổ hình ra, mười mấy tấm, đều là trắng đen, nhìn rất có không khí nghệ thuật. Nếu như dùng phương pháp trình chiếu của phim hoạt hình, xếp chồng lên nhau, là có thể tái hiện lại cái ngày mà bọn họ hôn nhau kia.

Từ hôn sâu quần quýt đến hai mắt mở to kinh ngạc.

Nhìn người trong hình, Hàng Hàng không thể nào đoán được, trong chớp mắt kia, lúc anh và cậu hôn môi, rốt cuộc Lương Trạch có cảm giác gì.

Chỉ xem anh như bạn bè, hay cậu cũng có lúc rung rinh?

Hàng Hàng ngã ra ghế, thở dài nặng nề.

Làm sao bây giờ?

Cứ thế để tất cả trôi vào quá khứ?

Nếu có thể dễ dàng buông xuôi như vậy, thì sao tới giờ anh vẫn mãi xoắn xuýt?

Rất nhiều ký ức về Lương Trạch hiện ra trước mắt, cậu vẫn luôn cười híp mắt gọi anh là Anh đẹp trai. Cậu vẫn luôn cười ngây ngô nói Hello. Cậu nói: Anh đẹp trai, tôi là sứ giả tình yêu của anh. Cậu nói: Ấy chà, Anh đẹp trai, giờ phải làm sao đây, anh nhanh giúp tôi đi. Cậu nói: Anh đẹp trai, tôi nhớ anh. Cậu nói: Anh đẹp trai anh nói xem, sao tôi lại đẹp trai đến như vậy. Cậu nói: Anh đẹp trai tôi yêu anh. Cậu nói:... xin lỗi.

Lương Trạch vẫn luôn hết sức cố gắng, từ lúc mới bắt đầu nói chúng ta thử xem; đến lúc sau nói: Ấy chà, tôi bị thua thiệt rồi; rồi tới lúc nói: Tôi thích anh chủ tiệm; sau đó còn dẫn anh tới gặp thân nhân duy nhất và quan trọng nhất của cậu. Những thứ này, đều không thể phủ nhận.

Lương Bân bảo, nó viết thì hay lắm. Nhưng nó không hiểu cái gì là tình yêu.

Em trai của hắn, luôn vô tình thương tổn người khác.

Không hy vọng thì cũng không thất vọng. Do anh đặt cược quá nhiều vào cậu nên phải chịu thua. Tuy thế, anh lại không có cách nào hoàn toàn bỏ xuống được.

Hàng Hàng siết chặt lấy tấm ảnh kia, nhìn hai người trong đó.

Bỗng nhiên, anh lại muốn cố gắng thêm một lần nữa.

Nếu không bỏ xuống được, vậy có phải nên tiếp tục đuổi theo?

Thật sự, anh rất muốn hỏi cậu một câu, phải chăng vẫn có thể tiếp nhận đàn ông. Nếu như cậu khẳng định, Hàng Hàng sẽ ở bên cậu, cùng với cậu nỗ lực, từng bước từng bước.

Nếu lúc trước mình đã có dũng khí để yêu một trai thẳng, vậy không nên dễ dàng buông bỏ. Chắc chắn sẽ có cản trở, mà vượt qua cản trở ... chính là kết quả khiến ta hài lòng.

Anh không muốn miễn cưỡng cậu thêm cái gì, anh chỉ... hy vọng mình không cần phải tiếc nuối.

Có câu tiếc nuối rất đẹp, nhưng đó thật ra chỉ đối với người đứng xem mà thôi.

Bản thân ở trong ấy, không ai muốn mình phải tiếc nuối cả.

Hàng Hàng chợt nhớ tới thời điểm ăn tết, anh cùng Lương Trạch lại ở nhà, cùng năm con và một con chó. Đâu Đâu thích cắn đuôi mình, Lương Trạch liền hỏi tại sao con chó nào cũng như vậy, trước đây con Tiểu Ba của

chị dâu cũng thích cắn đuôi, nhưng vĩnh viễn cắn không tới, càng cắn không tới càng sốt ruột.

Hiện tại Hàng Hàng chợt nghĩ rằng, đuôi của những con chó cũng như hạnh phúc của con người. Có rượt xoay quanh thế nào cũng cắn không được, mà khi bạn dừng lại, tiến về phía trước, nó sẽ đi theo bạn.

# SỐ 10 PHỐ YÊN ĐẠI TÀ

Kiểm Tấu Thiên Phong

[www.dtv-ebook.com](http://www.dtv-ebook.com)

## Chương 24: Cứ Quyết Định Như Vậy

Edit: Vườn Đào Đào

Hàng Hàng: Ra gặp mặt đi!

Lương Trạch: Ở tiệm của anh?

Hàng Hàng: Tôi nói: đi ra!

Lương Trạch: Cũng đúng, nếu không đi ra sao tới tiệm của anh được?

Hàng Hàng: ...

Lương Trạch: Đi liền à?

Hàng Hàng: Cậu bạn?

Lương Trạch: Không bạn

Hàng Hàng: Vậy gặp nhau ở quán vỉa hè sau nhà tôi đi?

Lương Trạch: Chẳng phải anh đang ở cửa tiệm sao?

Hàng Hàng: ...

Trời tháng tư vừa trong vừa ẩm, Hàng Hàng hẹn gặp Lương Trạch.

Chỉ còn ba ngày nữa là tới Quốc tế lao động.

Hàng Hàng từ trong cửa hàng đi ra, qua cầu Ngân Đĩnh rồi bước vào quán trà.

Anh và Tề Tề rất hay tới nơi này.

Ngày đó, tâm trạng của anh rất hỗn độn, định hẹn Tề Tề ra uống trà cùng với mình, nhưng lại sợ bản thân không kèm chế được, khiến Tề Tề phát hiện ra mọi chuyện. Hàng Hàng là kiểu người như vậy đấy, cho dù có thất tình đi chăng nữa, cũng không muốn kéo người khác vào buồn phiền chung với mình.

Chủ quán dẫn Hàng Hàng lên lầu hai, sắp xếp cho anh một vị trí gần cửa sổ, từ nơi này có thể nhìn thấy một mảnh xuân sắc của Hậu Hải. Hàng Hàng nói tiếng cảm ơn, gọi một bình bách loa xuân, buông màn tre xuống.

Trước khi tới đây anh đã suy nghĩ cẩn thận hết rồi, anh không có ý định vòng vo gì nữa, mà sẽ vào vấn đề chính. Lương Trạch cũng không phải kiểu người thích nói chuyện quanh co, một là một hai là hai, rất thẳng thắn.

Hàng Hàng chỉ muốn hỏi cậu, có thể cho nhau thêm một cơ hội, có thể thử tiếp nhận một người đàn ông hay không.

Nếu Lương Trạch đồng ý, vậy Hàng Hàng sẽ cùng cậu đối mặt với hết thảy. Chỉ cần Lương Trạch hơi chút thích anh, một chút thôi, chỉ cần tình cảm của cậu không phải là tình bạn, thì cho dù phải chịu bao nhiêu tổn thương đi chăng nữa, anh vẫn sẽ cùng Lương Trạch vượt qua. Không vì bất cứ lý do gì cả, bởi cậu chính là người duy nhất mà anh muốn đi đến hết cuộc đời.

Còn nếu Lương Trạch không đồng ý... thẳng thắn mà nói, Hàng Hàng chưa hề nghĩ đến tình huống này.

Cũng có thể là do tâm lý ôm may mắn, anh cứ cảm thấy Lương Trạch nhất định sẽ có một chút tình cảm với mình. Nhưng nếu thật Lương Trạch

không đồng ý...

Hàng Hàng im lặng suy nghĩ, anh cố ép bản thân phải tự hiểu lấy, dù sao hiện thực sẽ tồi tệ hơn nhiều so với ảo tưởng. Nếu là kết quả kia, vậy anh liền xóa số điện thoại của cậu, lôi Vương Vương của cậu vào sổ đen, cả đời không liên hệ với cậu. Một khi đã cắt, phải cắt cho dứt khoát. Nếu Lương Trạch đã bảo bọn họ không thể làm lại, vậy cứ hoàn toàn chấm dứt luôn. Anh không phải thánh nhân, anh không thể nào nói 'vậy chúng ta vẫn là bạn bè' được.

Năm tháng qua đi, khiến Hàng Hàng học được cái gọi là kiên quyết, mà đôi khi kiên quyết chính là điều sáng suốt nhất. Đạo lý này Hàng Hàng vẫn luôn tin tưởng.

Lương Trạch ngắt điện thoại của Hàng Hàng, liền ra ngoài ngay. Cậu không ngờ Hàng Hàng sẽ gọi cho mình, không chỉ gọi mà còn hẹn gặp cậu. Lương Trạch cứ tưởng đâu Hàng Hàng sẽ không muốn nhìn mặt cậu nữa. Cậu đã nghĩ thôi cứ để Nhất Hưu cho Hàng Hàng và Ca Ca ...

Nhưng, mọi việc đâu nhất thiết phải như vậy. Không yêu nhau, vẫn có thể làm bạn mà. Dù đã từng là người yêu thì có làm sao? Bình tĩnh lại, sẽ thấy mọi chuyện sẽ dễ dàng hơn.

Không liên lạc với Hàng Hàng hơn nửa tháng, Lương Trạch như sắp phát điên lên được. Văn vẻ thì một chữ cũng không viết nổi, chuyên mục cậu cũng chỉ làm bừa cho đủ số chữ để đối phó. Cậu không vui, chán nản, chỉ hi vọng Hàng Hàng ở bên cạnh, cười ôn hòa với mình.

Bây giờ có cơ hội rồi.

Đến lúc gặp anh, cậu sẽ chủ động nói: Anh đẹp trai! Tôi rất nhớ anh! Nếu chúng ta không làm người yêu được, thì cũng có thể làm bạn! Làm bạn tốt cả đời!

Ừ! Cứ nói thẳng như vậy đi!

Lương Trạch ảo tưởng rất là tích cực, Anh đẹp trai sẽ cười đáp: Được! Chúng ta vẫn làm bạn. Sau đó, ngày nào cậu cũng được tới cửa tiệm, trò chuyện với Hàng Hàng, đùa giỡn với đám thú cưng. Đúng vậy! Đó là tất cả những gì mà Lương Trạch nghĩ được. Trong thế giới của cậu, các loại tình cảm: tình bạn, tình thân, tình yêu thì đều gọi là tình, cái gì cậu cũng muốn có hết.

Nói cậu là kẻ ngây thơ ư? Không biết nữa.

Hàng Hàng thấy đối phương vọt vào quán trà, hết nhìn đông tới nhìn tây, có vẻ rất sốt sắn. Anh uống một ngụm trà, định mở miệng liền nghe thấy:

"Chủ quán! Anh có thấy anh đẹp trai nào không?"

Hiện, Hàng Hàng chỉ muốn chui tọt xuống gầm bàn. Mắt mặt chết đi được. Anh liếc mắt thấy chủ quán đang kinh ngạc há hốc mồm.

"Anh không thấy sao? Ảnh rất đẹp trai, cao tầm tầm như tôi này, nhưng đẹp trai hơn, mắt hơi nhỏ, mũi cao..."

"Lương Trạch...!"

Hàng Hàng quyết định, trước khi Lương Trạch đem mặt mũi của hai người bọn họ quăng sạch, tốt nhất anh nên mở miệng ngăn lại. Chủ quán nhìn về phía Hàng Hàng, rồi lại càng sửng sờ hơn.

"Anh Trần, xin lỗi anh. Đây là bạn của tôi..."

"Anh đẹp trai! Tôi rất nhớ anh!!!"

Lương Trạch vừa trông thấy Hàng Hàng, mắt liền mở lớn, vội chạy tới vén màn lên, đặt mông ngồi trên ghế mây. Hàng Hàng nhìn Lương Trạch, vì cái câu 'tôi rất nhớ anh' mà cảm động chết đi được.

"Anh đẹp trai, tôi đã nói với anh..."

"Lương Trạch, tôi..."

Hai cơ hồ là mở miệng cùng lúc. Chủ quán nhìn nhìn bọn họ một cái, cuối cùng đi xuống lầu. Dù sao trên lầu cũng chỉ có một bàn có khách, lại còn là khách quen. Hôm nay là ngày tăng ca của đa số mọi người, vì để mừng 1/5 sắp tới có dư thời gian.

"Anh đẹp trai, anh nói trước đi." Lương Trạch cười ngờ ngạc, cậu chỉ cần nhìn thấy Hàng Hàng là đã hài lòng lắm rồi.

"Cậu nói trước đi." Hàng Hàng lại nhường.

"Không cần không cần. Ôi chao! Có thể hút thuốc không?"

"À, được!"

"Vậy tôi hút một điếu."

Hàng Hàng nhìn Lương Trạch, tự trấn an bản thân rồi nói: "Là như thế này, vài ngày tách ra..."

"Anh cũng thấy rất khó chịu đúng không?" Lương Trạch đốt điếu thuốc xong, ném bật lửa lên bàn.

"Cậu khó chịu sao?" Hàng Hàng khẽ liếc mắt.

"Đúng thế! Rất khó chịu. Từ sáng đến tối, lúc nào tôi cũng buồn bực. Ha ha..."

Hàng Hàng thấy trái tim mình đã trở lại chỗ cũ, anh cách một cái bàn, nắm lấy tay Lương Trạch:

"Vây tiếp tục thử thêm một lần nữa đi. Chúng ta hãy học cách tiếp nhận nhau."

Lương Trạch đang hỉ hả ngậm thuốc lá, nghe thế giật mình, vội rút tay ra, nhìn chăm chăm Hàng Hàng hỏi: "Anh vừa nói cái gì?"

Hàng Hàng ngẩn người.

"Anh đẹp trai, anh nói chúng tay thử thêm một lần nữa?"

"Ừ, đúng thế." Hàng Hàng hơi chút lúng túng, cho nên anh siết chặt lấy cái cốc, tay run cả lên, nước trà bên trong cũng lay động.

"Thử... Thử cái gì? Tôi với anh... cái đó?"

"Không phải. Chính là..."

"Làm bạn đúng không?" Lương Trạch đầy mặt hớn hở.

"Bạn?"

"Đúng thế! Nếu không tiến tới được, vẫn có thể làm bạn mà! Chẳng vấn đề gì cả. Trước khi đến đây tôi đã suy nghĩ kỹ rồi, hai chúng ta thân thiết như vậy, bỗng dưng không gặp mặt nhau nữa, thì ai cũng đều sẽ cảm thấy nhớ nhau thôi."

"Bạn bình thường?" Hàng Hàng cắt lời Lương Trạch.

"À ừ, không phải vậy sao?"

"..."

Hàng Hàng im lặng. Lương Trạch nhìn Hàng Hàng một lúc, phát hiện ra anh có vẻ gì đó không đúng lắm, vội hỏi:

"Anh đẹp trai, anh sao vậy?"

"Cậu muốn chúng ta trở về làm bạn bình thường sao?" Hàng Hàng máy móc hỏi lại

"Đúng thế! Cùng nhau chơi đùa, cùng nhau xem phim, cùng nhau ăn cơm, cùng nhau giải sầu. Làm bạn tốt cả đời!"

Mấy ngày qua Lương Trạch suy nghĩ rất nhiều, sở dĩ đến mức này, cũng bởi do cậu cả. Cậu đã đặt mình ở sai vị trí, Hàng Hàng nhà cậu là đồng tính, nhưng cậu thì không. Cậu chỉ là thích một người bạn ấm áp như vậy, một người bạn vừa hiểu cậu vừa biết quan tâm tới cậu. Hiện tại biết sai, thì nhất định phải sửa chữa.

Những lời mà Lương Trạch nói, đã chẳng còn đơn giản là một thứ thanh âm nữa, mà cứ như một mũi dao sắc nhọn, từng vết từng vết cứa vào tim anh.

"Lương Trạch." Dừng lại một lúc lâu, Hàng Hàng mới bật thốt lên được. "Ngay thời điểm chúng ta vừa bắt đầu, tôi đã nói rõ với cậu rồi. Chuyện này chẳng giống khi như cậu mua thiết bị điện tử, không dùng được thì có thể đem trả hàng."

"Không trả hàng mà".

"Vậy cái cậu làm bạn là có ý gì?"

"Ý tôi là... là..." Lương Trạch bị vẻ tức giận của Hàng Hàng làm cho ngạc nhiên.

"Ý cậu là gì?"

"Ý là muốn trở lại điểm bắt đầu."

"Cậu nghĩ nó giống như băng ghi âm, có thể bật lùi sao? Có thể xóa hết sao?"

Hàng Hàng không ngờ tới mình lại có thể tức giận đến như vậy

"Anh đẹp trai, anh đừng nóng!"

"Lương Trạch. Tôi xin cậu hãy nói cho tôi biết, cậu có muốn làm người yêu của tôi nữa hay không?"

Lương Trạch nhìn Hàng Hàng, cậu vâng vâng vuốt thuốc trong tay, nói: "Tôi chỉ muốn làm bạn với anh thôi."

"À." Hàng Hàng nở nụ cười, nhưng trong lòng thì vỡ nát, nuốt nước mắt, anh nói: "Vậy kết thúc ở đây đi. Tôi hiểu rồi."

"Anh đẹp trai!" Thấy Hàng Hàng định đứng dậy, Lương Thành cũng đứng lên theo, cậu kéo tay anh định nói nhưng...

"Lương Trạch tôi sẽ không làm bạn với cậu đâu. Nếu như cậu không bắt đầu mọi chuyện thì chúng ta còn có thể làm bạn. Thế nhưng bây giờ..."

"Anh đẹp trai, ý anh là sao? Có gì lại không làm bạn được chứ?"

"Bởi vì đối với tôi, cậu không đơn giản là một người bạn nữa rồi" Hàng Hàng chẳng nhìn Lương Trạch: "Bắt đầu từ hôm nay, chúng ta coi như không quen biết nhau."

"Anh đẹp trai! Sao lại không biết nhau? Sao lại nói từ coi như chứ?"

Hàng Hàng không trả lời, đi thẳng về phía cầu thang.

"Hàng Hàng!" Lương Trạch đuổi theo

"Đừng kéo tôi!"

"Vì sao anh lại làm thế chứ?"

"Bởi tôi yêu cậu!"

Hốc mắt Hàng Hàng ướm nhẹp, anh cố gắng không ngẩng đầu lên. Lúc anh bỏ lại Lương Trạch mà rời khỏi, trước mắt đã một mảnh mơ hồ.

Lương Trạch nhìn Hàng Hàng đi xuống cầu thang, sau đó biến mất ở khúc quẹo. Cậu đứng đó mãi một lúc lâu, rồi mới quay lại cái bàn mà cả hai vừa ngồi kia. Cảnh ở bên ngoài cửa sổ vẫn như thế, trên bàn vẫn là nửa chén trà kia, trong gạt tàn vẫn là điếu thuốc kia, chỉ có điều phía đối diện đã trống không. Gió thổi len qua cửa sổ, đung đưa những tấm màn khiến chúng phát ra tiếng động.

Chợt Lương Trạch bỗng đứng lên, đuổi nửa người nằm nhoài bên cửa sổ.

Hàng Hàng đâu? Sao xung quanh chẳng còn anh nữa?

"Bắt đầu từ hôm nay, chúng ta coi như không quen biết nhau."

"Bởi vì tôi yêu em!"

Tại sao lại như vậy?

"Anh đẹp trai! Anh sống với tôi cả đời nha!"

"Tốt."

Tại sao lại như vậy?

Hàng Hàng vẫn luôn đi bộ, ngang qua Chợ Hoa Sen, ngang qua Cung Vương Phủ, sau đó tới Hộ Quốc Tự.

Anh không cảm thấy mệt, nhưng lại sức cùng lực kiệt. Nhìn Hộ Quốc Tự kéo dài tới, nơi này đã có không ít người đi đường. Anh đứng nghỉ chân trong chốc lát, rồi xoay người trở về.

Trong đường hẻm còn khá là yên tĩnh, ngoại trừ một bác gái xách theo cái làn đựng đồ ăn, thì cơ hồ chẳng còn bóng dáng ai nữa. Anh đi về phía

Chợ Hoa Sen, dừng lại trước một quán rượu ở ven sông. Nhìn một chút, ngồi xuống. Lúc này quán rượu còn chưa buôn bán, cho nên chẳng ai thèm hỏi han đến anh.

Anh cứ ngồi ở đó ngẩn người, ngắm mặt nước gợn sóng.

Xong. Mọi chuyện đã kết thúc. Chẳng hiểu trước đó anh đã kỳ vọng cái gì nữa.

Anh ngồi đấy không biết bao lâu mới có người tới hỏi:

"Quý khách muốn dùng gì?"

Hàng Hàng vô thức quay đầu nhìn người đó, nói: "Gì cũng được."

"Gì cũng được?"

"Tôi chỉ ngồi một chút thôi."

Người nhân viên nhìn anh, do dự nói: "Chỗ này là quán rượu, chúng tôi đã bắt đầu buôn bán rồi."

"Thế cho nên tôi mới nói là cái gì cũng được."

Tiếng gào rất lớn, không chỉ nhân viên kia mà cả anh cũng ngẩn cả người.

"Xin lỗi... Corona đi."

"À... vâng... Xin anh chờ một chút."

Mùa hè sắp tới, cho nên sắc trời càng lúc càng tối muộn. Hàng Hàng còn nhớ, mùa hè năm ngoái, Lương Trạch đã đột ngột xuất hiện trong cuộc sống của anh. Hàng Hàng chẳng ngờ rằng mình sẽ thích cậu, bất quá ai biểu tình cảm không chịu sự chi phối của chính anh làm chi.

Sớm hay muộn cũng là kết quả này, vậy sao không từ chối tôi ngay từ đầu?

Lương Trạch có rất nhiều cơ hội từ chối anh, tuy nhiên cậu không làm, lúc nào cũng nghe theo lời Hàng Hàng. Nhưng đợi đến hồi chung kết cậu mới nói ra rằng cậu không thể, hạng mục mà cậu muốn tham gia là chạy bộ chứ không phải đẩy tạ.

Hàng Hàng muốn hận Lương Trạch thế nhưng lại chẳng làm được. Uống xong bình Corona, Hàng Hàng xóa thẳng số điện thoại của Lương Trạch.

Rượu, một khi đã nếm thử, thì sẽ chẳng thể nào dứt được. Hàng Hàng uống một chai chưa đã, gọi thêm, gọi thêm, gọi thêm đến tận khi nằm nhoài trên mặt bàn.

Đầu tiên có một bé gái bán hoa hỏi anh có mua hay không, sau đó lại là một nhóm nhạc hát chẳng ra gì:

Tôi từng yêu một chàng trai, nhưng chắc anh ta đã con cái thành đàn.

Vào mỗi buổi tối mùa đông, anh ta ngồi bên bếp lò dạy bọn nó hát.

Ngọn lửa cháy chậm chậm, lòng tôi cũng rung động theo.

Tôi không hiểu vì sao mình lại khóc, chẳng nhẽ vẫn còn hoài tuổi thanh xuân.

# SỐ 10 PHỐ YÊN ĐẠI TÀ

Kiểm Tấu Thiên Phong

[www.dtv-ebook.com](http://www.dtv-ebook.com)

## Chương 25: Đi Xa

Edit: Vườn Đào.

Hàng Hàng: Thôi, đừng có dính vào người tôi nữa, nóng chết đi được...

Tề Tề: Ôi chao cái anh này sao lại không biết hy sinh gì cả.

Hàng Hàng: Tôi còn chưa đủ hy sinh? Cậu có lương tâm không thế? Hôm qua ai khiến tôi mệt như trâu vậy hả? Đến giờ lưng tôi vẫn còn đau đây!

Tề Tề: Vô nghĩa, anh dám nói không phải anh tình tôi nguyện đi?

Hàng Hàng: Đời trước tôi đã làm chuyện ác gì để đời này tôi gặp phải cậu vậy nè!

Tề Tề: Nhàm chán, thật là nhàm chán, anh nói xem có phải tôi đã trải qua ngàn đau vạn khổ...

Hàng Hàng: Cậu dừng lại cho tôi, còn chín chín tám mươi một kiếp nạn nữa!

Tề Tề: Đại sư huynh

~~Hàng Hàng: Nếu cậu không mau lăn qua bên kia, tôi sẽ đá cậu xuống giường ngay đấy.

Hàng Hàng đẩy người Tề Tề ra, lập tức nhảy xuống giường. Lúc kéo rèm cửa lên, cánh tay động đậy đến phần lưng, một trận đau xót. Hôm qua Tề

Tề nói chân bị chuột rút, hại anh một người mà đèo hành lý của cả ba người leo lên đài cao.

Hiện, Hàng Hàng, Tề Tề và một vị nữ sĩ đang ở trong một cái thôn nhỏ bên cạnh sông Hoàng Hà. Để chống lũ, thôn này đã sắp xếp cho các gian nhà đều xây trên một cái đài cao, cũng xem như là một loại phong cảnh đặc sắc của địa phương.

Và, vì sao bọn họ có mặt đây?

Chuyện cũng khá đơn giản.

Hàng Hàng thất tình, việc này chắc mọi người đều biết. Tâm tình của Hàng Hàng rất không tốt, cái này chắc mọi người cũng đoán được. Vừa vặn Tề Tề hỏi Hàng Hàng có muốn nhân dịp nghỉ lễ 1/5 mà đi du lịch không, Hàng Hàng liền đồng ý. Anh khá thích phượt, nhưng từ lúc yêu đương với Tên thô lỗ kia, thì chưa từng rời khỏi biên giới thành Bắc Kinh lần nào.

Đợt du lịch này, kỳ thực cũng chẳng do Tề Tề tổ chức. Theo cậu ta nói thì đây không chỉ đơn giản là đi du lịch, mà đang đi công tác.

Nguyên nhân là, NXB định phát hành một quyển sách có liên quan tới nghệ thuật dân gian. Chủ yếu ghi chép về tay nghề của các thợ thủ công, do phóng viên kiêm tác giả Trần Vũ Văn chủ bút. Chuyện này có dính líu đến Tề Tề ở chỗ, chờ Trần Vũ Văn viết xong xuôi, cậu ta phải dịch nó sang thành tiếng Tây Ban Nha. Nó sẽ là một phần quan trọng trong hội chợ giao lưu văn hóa.

Trần Vũ Văn là một nữ tác gia với tuổi đời ba mươi lăm, lúc cô tiếp nhận hạng mục này, liền hỏi có người đi cùng để sưu tầm văn hóa dân gian hay không, NXB tức khắc nói được, để Tề Tề đi với cô, sẵn cho cậu ta tự cảm thụ một chút luôn. Và, mọi việc cứ thế mà thành.

Tề Tề tìm tới Hàng Hàng hoàn toàn là do sợ dọc đường đi không ai chăm sóc mình, nhờ Trần nữ sĩ giúp thì ... Ha ha, điên à. Vốn cũng chẳng trông mong Hàng Hàng sẽ đi với cậu ta, bất quá không nghĩ tới Hàng Hàng lại đáp ứng rất sáng khoái. Tề Tề còn đặc biệt hỏi anh, đi với cậu ta như vậy, Lương Trạch có ý kiến gì không. Hàng Hàng nói không sao. Đúng vậy, cho tới giờ phút này, dù đã chấm dứt hẳn cuộc tình, nhưng Hàng Hàng vẫn chưa nói cho bất cứ ai biết chuyện của anh và Lương Trạch.

Hàng Hàng thu xếp cửa tiệm cho ổn thỏa, kể cả chú chó lớn 'Mãnh Nam' cũng được bố trí xong xuôi, liền cứ thế mà theo chân Tề Tề.

Anh muốn ra ngoài một thời gian, vừa dịp khí trời khá đẹp, và nom xem những chỗ này rất thú vị nên đồng ý. Nhưng hiển nhiên anh không thể theo hết toàn bộ cuộc hành trình được, nó nhanh nhất cũng phải hơn nửa năm, nhưng Hàng Hàng lại chỉ có thể rời đi hơn một, hai tháng là cùng. Bằng không sẽ chẳng yên lòng, hơn nữa còn rất nhớ Ca Ca.

Trước đó bọn họ đi qua không ít địa phương, Trần Vũ Văn đã phỏng vấn khá nhiều người, gồm có: thợ cắt giấy, thợ chế tác đầu rồng, nhóm làm kịch chiếu bóng, .... Điều này khiến cho tâm tình của Hàng Hàng rộng mở thông suốt hơn. Sinh mệnh bao la như vậy, cần gì phải cố chấp với một đoạn tình cảm nhỏ?

"Hàng Hàng." Tề Tề cũng đứng dậy, "Tôi ngủ không thoải mái."

"Nhất định không khó chịu bằng tôi." Hàng Hàng nhìn ra ngoài cửa sổ, bởi vì địa thế cao, cho nên hình ảnh dòng sông Hoàng Hà cuộn cuộn chảy cứ như vậy mà bị anh thu hết vào đáy mắt, "Tôi đã nhường gối cho cậu ôm rồi, kết quả cậu lại đi ôm tôi. Tôi nằm không có một chút độ cao nào, đã thế còn bị cậu dán một thân mồ hôi vào."

"Haiz~, anh xem anh ấy, ai biểu anh sớm biết tôi thích gối ôm, nhưng không chịu cho tôi mang theo."

"Ơ! Cậu còn lý sự!"

"Chắc chắn, tôi cũng chỉ không nói lý với mỗi anh thôi mà." Tề Tề hì hì nói, "Tôi đọc bài thơ bày tỏ tâm ý của tôi cho anh nghe nha?"

"Cậu ngưng giùm đi, lần nào nghe cậu đọc mấy bài thơ lãng mạn xong đầu óc tôi cũng đều mơ hồ cả."

Tề Tề cười ha ha.

"Đi thôi, nói không chừng Trần Vũ Văn đã dậy từ sớm rồi."

"Ấy chà, Hàng Hàng à, xem ra anh còn bận tâm tới công việc của tôi hơn cả tôi nữa."

"Tôi chưa nói cho cậu biết sao, số tôi rất đen đui, từ nhỏ đến lớn đều bận tâm thay cho cậu!"

Quả nhiên hai người không tìm thấy Trần Vũ Văn, hỏi thôn dân đã cho bọn họ ở nhờ, bác gái ấy nói: từ sáng sớm cô gái kia đã ra ngoài, đi tìm bà cụ Đồng rồi. Tề Tề biết, đây là thợ cắt giấy mà bọn họ cần phỏng vấn, người ta đồn giấy do bà cụ cắt ra nhìn cứ y như thật. Không chờ Tề Tề hỏi thăm chỗ của bà cụ Đồng, bác gái lại nói: cô gái kia thật kỳ lạ, khuyên thế nào cũng không nghe, đã bảo với cô rằng bà cụ Đồng đã chết cách đây rất nhiều năm rồi mà.

Tề Tề và Hàng Hàng không có phương hướng, đành vào trong thôn xem xét xem xét, sau đó ra bờ sông Hoàng Hà ngắm nhìn một chút.

Ở làng Đông Đầu, lúc Tề Tề và Hàng Hàng đi theo hướng Hoàng Hà, Hàng Hàng có trông thấy một bà cụ. Đó là một bà cụ khô gầy, năm tháng đã để lại nhiều dấu ấn sâu trên khuôn mặt bà. Sờ sờ Hàng Hàng liếc mắt một cái liền nhận ra đó là bà cụ chứ không phải ông cụ, cũng do bà có tếch . Ở

tuổi này mà còn có thể sửa soạn một đầu tóc như vậy, cũng được coi là kỳ tích.

Bà cụ ngồi híp mắt trên một cái ghế mây cũ kỹ, tựa hồ đang phơi nắng một cách mỹ mãn.

Đến khi họ tới gần, bà cụ vẫn không mở mắt.

"Bà ơi, chúng cháu đi theo hướng này là sẽ ra tới bờ sông Hoàng Hà ạ?" Hàng Hàng tiến lên hỏi đường.

Bà cụ hơi lắc lư thân thể nhưng không trả lời.

"Bà ơi?"

Vẫn không trả lời.

Hàng Hàng có chút bất đắc dĩ, "Vậy bà cứ từ từ phơi nắng đi ạ, tuy nhiên đừng phơi lâu quá, một lát nữa mặt trời sẽ độc lắm đấy."

Hàng Hàng dặn dò xong, ra hiệu cho Tề Tề đi thôi, quyết định tự tìm đường.

Đúng lúc này, bà cụ mở miệng, "Chàng trai à, cậu thật tốt bụng."

Được rồi, dọa Hàng Hàng nhảy dựng một cái.

"Thích cắt giấy không?" Bà cụ nói xong, móc từ dưới người ra một cây kéo cùng một tờ giấy đỏ.

Dưới ánh mặt trời, tấm giấy kia sáng rực lên như một ngọn lửa, nhưng cây kéo đen màu mực lại lộ ra vẻ âm u lạnh lẽo.

"Để lão cắt cho cậu một con rồng lớn." Bà cụ vừa nói tay vừa di chuyển, tờ giấy đỏ kia bị lộn ngược lại, ngọn lửa cứ thế mà tạm thời dập tắt.

Hàng Hàng ngồi xồm xuống, nhìn đôi tay chỉ còn da bọc xương ấy, chúng cực kỳ linh hoạt, cùng chiếc kéo bay lượn, nom xem cứ như một Tinh Linh.

"Lão chết sẽ không ai cắt giấy. Không cắt giấy."

Tề Tề cũng ngồi xồm xuống, ngửa đầu nhìn bà cụ, cảm thấy bà có vẻ hơi điên điên.

Chỉ mất mấy phút sau, thành phẩm đã ra lò. Một con rồng đỏ như lửa, trông rất sống động. Mà trên mảnh giấy còn dư lại, rõ ràng là cái bóng của chính nó.

"Cầm đi."

Hàng Hàng rất thích con rồng kia, hoặc nói là càng thích cái bóng rồng kia hơn.

Nhận lấy nó, cảm ơn một tiếng, Hàng Hàng trò chuyện với bà cụ mấy câu, nhưng lại không có trả lời.

Cùng Tề Tề đi tới bờ sông Hoàng Hà, lại ngoái về phía Thôn Đông Đầu, tựa hồ không còn bóng dáng của bà cụ nữa.

Mặt trời tỏa nắng gắt, Hàng Hàng và Tề Tề bèn tìm một bóng cây mà ngồi nghỉ mát.

"Thật là thoải mái." Hàng Hàng dựa vào thân cây khô.

"Ha ha." Tề Tề cũng dựa vào, cười nhẹ.

Hàng Hàng khẽ duỗi người, chợt nghe Tề Tề nói: Phải gọi cho Lương Trạch, chắc cậu ấy rất thích mấy thứ này. Tôi xem qua tiểu thuyết mà cậu ấy viết, hẳn là một người rất đam mê văn hóa dân gian.

Hàng Hàng đơ ra một lúc, rồi buông hai tay xuống, lười biếng dựa vào cây khô, đôi mắt dõi theo dòng nước đang chảy xuôi, đầu có hơi chút choáng váng, anh nghe mình nói: "Tề Tề, bọn tôi đã chia tay."

Tề Tề vừa đốt thuốc, tay cầm bật lửa chưa kịp thu lại, "Anh nói cái gì?"

"Chia tay." Hàng Hàng phát hiện mình rất thản nhiên, là đã có thể buông xuôi rồi sao? Nhất định là thế.

Tề Tề nhét bật lửa trở về túi quần, "Tại sao?"

"Ở đâu ra nhiều cái tại sao như vậy."

"Anh khó chịu lắm hả?" Tề Tề nhìn về phía Hàng Hàng.

Từ nhỏ đến lớn, ở trong mắt cậu ta Hàng Hàng vẫn luôn là một người thoải mái, cũng rất mạnh mẽ, đáng để cậu ta yên tâm mà dựa vào. Cậu ta chưa từng trông thấy Hàng Hàng trưng ra vẻ mặt như thế này.

Từ nhỏ đến lớn, ai bắt nạt cậu ta, đều là do Hàng Hàng đứng ra giải quyết, Hàng Hàng luôn có biện pháp để cậu ta nhận được lời xin lỗi.

Từ nhỏ đến lớn, mỗi khi Tề Tề gặp do dự hay đau khổ gì đều tìm tới nhờ Hàng Hàng trợ giúp, bởi cậu ta tin tưởng anh.

Thời điểm cậu ta ở tuổi dậy thì, Tề Tề từng cảm thấy mình thích Hàng Hàng, nhưng cậu ta cũng cảm thấy mình và Hàng Hàng không cùng một loại người. Dần dần rung động của mỗi tình đầu cũng tan biến, là bởi vì Hàng Hàng nói với cậu ta, hình như tôi thích nam.

Câu nói này hoàn toàn chẳng cố vũ thêm cho Tề Tề, mà càng khiến cậu ta mau buông tay hơn. Bởi vì Tề Tề biết rõ, Hàng Hàng thuộc về mình, là một ước mơ xa vời.

Sau đó nữa, Tề Tề phát hiện Hàng Hàng đang qua lại với một bé trai, đó là một bé trai nhỏ nhắn xinh đẹp. Cũng khi ấy, cậu ta đã hoàn toàn từ bỏ. Chỉ tiếc bé trai kia chẳng ở bên người Hàng Hàng bao lâu. Và về sau sau đó, tựa hồ Hàng Hàng không còn qua lại với bất kỳ người đặc biệt nào nữa. Tề Tề luôn cảm thấy, đại khái Hàng Hàng là một người đàn ông khó kèm giữ, ai cũng không trói được anh. Lương Trạch xuất hiện, khiến Tề Tề vẫn luôn cảm thấy quái quái, lúc đi cùng với cậu ấy Hàng Hàng luôn cười, người cũng cực kỳ dịu dàng, mà cái sự dịu dàng đó lại không có cảm giác khoảng cách, là tri kỷ. Nhưng bây giờ...

Chủ đề tạm dừng một cách lúng túng, Hàng Hàng nhìn xuyên qua hàng cây, thật lâu. Rồi bỗng nhiên muốn nói cái gì đó, nhưng lại không biết nói cái gì cho phải. Anh rất không hy vọng Tề Tề bị loại tâm tình tiêu cực này của mình ảnh hưởng. Kết quả anh liền nghĩ đến tên Dịch Khả Phong kia.

"Này." Hàng Hàng dùng vai đụng Tề Tề một cái.

"Hả?"

"Dịch khả Phong ấy, đẹp trai nhỉ?"

"Anh đừng có mà dòm ngó, người ta đã có BF."

"Mẹ kiếp, tôi dòm ngó hồi nào." Hàng Hàng cười, "Ồm, cậu thích anh ta à? Ít nhất cũng từng thích, phải không?"

"Há, phải" Tề Tề ngậm thuốc lá, gật gật đầu. Cậu ta chưa bao giờ nói quá nhiều về Dịch Khả Phong cho Hàng Hàng nghe. Chẳng là cố ý, chỉ không có gì đáng nói. Cuộc gặp gỡ lãng mạn trên đường phố nước Pháp đã bắn trúng ngay tim cậu ta, chỉ tiếc tới nhanh mà đi cũng nhanh. Hoa đã có chậu, bông đã có bình.

"Cậu, cái người này..." Hàng Hàng lắc đầu, "Bộ định cả đời đều trốn một bên nhìn người khác hạnh phúc à? Đáng bị cô đơn cho tới già."

"Ha ha. Thế sao?"

"Chứ còn gì, cậu á..."

"Ôi chao. Cậu đã quở trách cháu xong chưa?" Tề Tề châm điếu thuốc.

"Chỉ tiếc rèn sắt không thành thép."

"Ha ha ha ha..." Tề Tề cười khà khà.

"Cười đi, chẳng biết cái đầu của cậu chứa gì ở trong nữa."

"Không phải anh đã biết rồi sao, toàn là hồ dán thôi hà."

". "

"Hàng Hàng..." Tề Tề khẽ dựa vào vai Hàng Hàng.

"Hả?"

"Chờ đến năm tôi ba mươi tuổi, nếu vẫn giậm chân tại chỗ thế này, tôi với anh tới luôn đi."

Hàng Hàng suy nghĩ một chút, "Được."

"Vậy mỗi ngày tôi đều sẽ dậy sớm đọc cho anh nghe một bài thơ lãng mạn nho nhỏ nhé!"

"Đừng, vậy cũng chẳng bù đắp được việc tôi thiếu cảm giác lãng mạn đối với cậu"

"Ha ha ha ha... Cái anh này thiệt cay nghiệt mà."

"Bộ không phải sao, từ thời còn mặc tả hai ta đã lăn vào cùng một chỗ rồi."

"Haiz~, đúng đấy, muốn lãng mạn cũng không lãng mạn nổi."

"Chính nó."

"Bất quá vậy càng tốt, anh sang nhà tôi ở, sau đó hai ta cùng nhau sống qua ngày."

"Được."

"Thế anh nên học làm cơm ngay từ bây giờ đi."

"Sao cậu không học?"

"Không có khéo tay á!"

"Bộ tôi có?"

"Thôi, mời một dì giúp việc."

"Thôi để tôi."

"Mãnh Nam thiệt có phúc, chà chà, mỗi ngày đều được ăn ngon."

"Cậu đừng có mà thầm xé lịch để tôi hiểu nhầm là thời gian trôi nhanh. Vậy sẽ rất thất đức!" Hàng Hàng cười.

"Sai, anh không hiểu tôi rồi, style của tôi là phải gọi Superman tới, nhờ giúp tăng tốc thời gian giùm"

"Cậu là đứa ngốc X."

"Đúng vậy rất X."

Hai người cứ như vậy mà dựa vào nhau nói xàm xàm rất lâu.

Tề Tề sẽ chẳng thể nào ngờ tới, thời điểm cậu ta 29 tuổi, vừa vặn không sớm không muộn, bỗng có người nhảy ra khiến cậu ta không có cách nào hoàn thành được lời hẹn ước với Hàng Hàng. Đương nhiên, cậu ta có muốn thực hiện cũng rất khó khăn, bởi vì khi ấy Lương Trạch đã chêm chệ ngôi mộ cả rồi. Năm 29 tuổi, Tề Tề lượm được một người đàn ông và một chú mèo đang ngồi co ro bên vệ đường, từ đó về sau cuộc sống biến hóa đến muôn màu muôn vẻ.

Hai người trở lại nơi ở nhờ cũng đã hơn 2h, Trần Vũ Văn ngồi dưới mái che uống trà đá, thấy hai người bọn họ liền nói, "Không còn nữa, người đã chết."

"Hả?"

Tề Tề và Hàng Hàng cũng ngồi xuống.

"Không tìm được bà cụ Đồng, rất nhiều người đều nói bà đã chết rồi." Trần Vũ Văn nói xong, chợt nhìn thấy túi áo sơ mi của Hàng Hàng lộ ra một góc giấy cắt.

Tề Tề cũng nhìn về phía Hàng Hàng.

Hàng Hàng run run một chút, móc mảnh giấy cắt kia ra. Rỗng và cái bóng của rỗng đều được đặt trên bàn.

"Từ đâu tới?" Trần Vũ Văn đứng lên.

"Thôn Đông Đầu."

Trần Vũ Văn vội xộc ra ngoài.

"Chớ đi, " Hàng Hàng nhấp ngụm trà, "Bọn tôi vừa đi, người liền biến mất."

Chuyện này, mãi về sau vẫn là một câu đố, chẳng biết người cắt cho Hàng Hàng con rồng kia là một hồn ma hay đơn giản là một bà cụ ẩn dật.

Hàng Hàng chỉ biết rằng, con rồng mà bà cụ cắt ra này, rất có thần thái của Lương Trạch. Sáng ngời, chói mắt.

Mà căn cứ ghi chép của dữ liệu, nghệ thuật cắt giấy dân gian ở lưu vực sông Hoàng Hà lại chẳng hề có loại hình rồng.

Nói chung, đều là câu đố.

# SỐ 10 PHỐ YÊN ĐẠI TÀ

Kiểm Tấu Thiên Phong

[www.dtv-ebook.com](http://www.dtv-ebook.com)

## Chương 26: Giảm Cân Mùa Hè

Edit: Vườn Đào.

Lương Trạch: Hey, cô nói xem, nếu cô gọi điện cho một người mãi, nhưng người ta vẫn chẳng chịu bắt máy, thì là có gì?

Tạ Kim Yến: Là không muốn bắt máy chứ sao.

Lương Trạch: Tôi không nghĩ vậy.

Tạ Kim Yến: Chứ thế nào?

Lương Trạch: Tôi cho rằng, rất có thể điện thoại của anh bị hỏng.

Tạ Kim Yến: À.

Lương Trạch: Cũng có khi trùng hợp. Lúc tôi gọi, anh lại đang bận việc.

Tạ Kim Yến: À.

Lương Trạch: Hoặc là di động của anh bị mất, đúng không?

Tạ Kim Yến: Đúng.

Lương Trạch: Vậy tốt. Hiện tại chúng ta đã có kết quả, đó chính là không bắt máy, đúng không?

Tạ Kim Yến: Này! Cậu say rồi à?

Lương Trạch: Sao có thể! Trước hãy nghe tôi nói hết.

Tạ Kim Yến: Được rồi.

Lương Trạch: Kết quả là không bắt máy, đúng không?

Tạ Kim Yến: Đúng.

Lương Trạch: Và lý do, có khả năng nằm trong ba cái tôi vừa nêu ra đó?

Tạ Kim Yến: Đúng.

Lương Trạch: Thế nhưng, còn một điều quan trọng mà tôi chưa nói hết.

Tạ Kim Yến: Vậy nói đi.

Lương Trạch: Vì trước đó, anh có nói với tôi rằng, hãy xem như chưa từng quen biết.

Tạ Kim Yến: Thế là không muốn bắt máy rồi còn gì!

Lương Trạch: Tuy nhiên tôi nghĩ mãi vẫn không hiểu!

Tạ Kim Yến: Không hiểu chỗ nào?

Lương Trạch: Anh không bắt máy, bắt quá cũng không tắt máy!!

Tạ Kim Yến:... Sao không nói sớm!

Lương Trạch: Hả?

Tạ Kim Yến: Nếu cậu nói sớm thì tôi chẳng việc gì phải ngồi nghe cậu kể lể dài dòng. Chàng trai à, người ta đã kéo cậu vào sổ đen rồi!

Lương Trạch: Là sao?

Tạ Kim Yến: Điện thoại của cậu không có chức năng đây à?

Lương Trạch: Chức năng gì?

Tạ Kim Yến: ... Chịu thua cậu luôn.

(Lấy di động, chọn số của Lương Trạch, kéo vào danh sách từ chối cuộc gọi)

Tạ Kim Yến: Gọi cho tôi đi.

Lương Trạch: Gọi cho cô làm gì?

Tạ Kim Yến: Gọi!

(Lương Trạch gọi liên tiếp mấy lần)

Lương Trạch: Sao di động của cô nó không reo? Chế độ im lặng à?

Tạ Kim Yến: Là vì tôi kéo số của cậu vào sổ đen, cậu có gọi đến cháy máy nó cũng chẳng reo đâu.

Lương Trạch: Thì ra là thật...

Tạ Kim Yến: Hả?

Lương Trạch: Trước đó, tôi có đến nhà tìm ảnh rất nhiều lần, nhưng ảnh đều không ở.

Tạ Kim Yến: Cậu say quá rồi.

Lương Trạch vừa xuống xe của Tạ Kim Yến liền nôn ói, ngay trên bậc thang của người ta, chẳng kiêng dè gì mà trút ra hết sạch. Ai nhìn thấy cũng đều mặt nhăn mày tít, chỉ sợ đứng đây lâu một chút sẽ bị nôn theo cậu luôn.

Tạ Kim Yến không ngừng đưa giấy ăn cho Lương Trạch, thỉnh thoảng đưa thêm nước cho cậu. Những người khác đều lục tục vào hết, trước khi lão Tần đi vào, còn đâm chọc Tạ Kim Yến:

"Tên gốc này không xài được rồi."

Tạ Kim Yến đáp ngay: "Chẳng lẽ lão hói đầu như ông lại xài được?".

Lương Trạch nôn một lúc lâu sau mới dừng lại, Tạ Kim Yến vội dìu cậu, chỉ sợ cậu ngã lăn xuống bậc thang. Lặng choạng đi từ ngoài vào đại sảnh, vút cậu xuống ghế, lúc này Tạ Kim Yến mới rảnh tay để chỉnh lại mái tóc tán loạn của mình. Sớm biết Lương Trạch sẽ uống say bí tỉ như thế này, cô đã chẳng đại dột mà đồng ý đi tăng hai.

Chẳng phải cuối tuần, cho nên vào lúc 3h đêm, ở sảnh chẳng có mấy người qua lại. Lương Trạch nằm vắt trên một cái ghế salon dài, trợn mắt lên nhìn trần nhà, ngơ ngác. Tạ Kim Yến ngồi xồm xuống bên cạnh, xem biểu cảm ấy của cậu, cô thật chẳng biết phải nói gì bây giờ.

Ngày 1/5, sách của Lương Trạch chính thức phát hành, vì trước đó có làm đủ các thủ tục tuyên truyền này nọ cho nên mới đầu tháng 7 mà đã bán được hơn ba vạn bản. Tuy Lương Trạch không hề phối hợp chút nào, thế nhưng mọi chuyện giống hệt như những gì Tạ Kim Yến dự liệu, quyển sách này vẫn xuất hiện trên không ít BXH, chỗ nào cũng thấy khen ngợi. Bởi nội dung vừa dễ hiểu, vừa không gây phản cảm.

Hôm nay là ngày ăn mừng nho nhỏ, NXB định cuối năm sẽ tổ chức thêm một lần hoành tráng nữa. Chủ yếu là đợi kết quả giải Bách Hoa Tường, và xem xét độ thiếu hụt của sự bão hòa thị trường.

Quyển sách này thật khiến mọi người hài lòng, Tôn chủ nhiệm còn từng ám chỉ, hỏi Lương Trạch có muốn tận dụng cơ hội mà tái bản lại luôn không, nhưng Lương Trạch từ chối.

Đúng, tâm trạng của Lương Trạch rất tệ. Mãi vẫn không tốt lên được. Tạ Kim Yến chẳng biết giải quyết làm sao, nên mới có ý định tâm sự với cậu, trò chuyện giống như hai người bạn bình thường, thế nhưng Lương Trạch

lại né tránh. Nếu không phải hôm nay cậu ấy uống quá say, e là sẽ chẳng thềm lên xe của cô.

Tạ Kim Yến không đoán ra được lý do gì đã khiến Lương Trạch phải buồn khổ đến thế. Tuổi trẻ, là tác giả của vài quyển sách bán khá chạy, lẽ ra phải sống vui vẻ sung sướng mới đúng? Có gì lại buồn bực trong lòng? Thất tình ư? Cũng không đúng, Lương Trạch làm gì có bạn gái. Thế nhưng vụ không nhận điện thoại vừa rồi, nên giải thích làm sao? Chả lẽ đang cửa cấm người ta? Mà đứa con gái nào lại không vừa mắt được Lương Trạch nhỉ? Cũng kén chọn lắm đây.

"Tôi vẫn còn buồn nôn" Lương Trạch ngồi dậy.

"Thế đi nôn đi." Tạ Kim Yến châm điều thuốc.

Lương Trạch đi chưa được hai bước đã định nôn, may mà có cô phục vụ kịp ngăn lại, dìu tới phòng vệ sinh. Vừa tới bồn nước, lập tức phun ra hết sạch. Nôn đến mặt xanh mặt vàng, ruột gan phèo phổi cũng lộn nhào lên.

Nôn xong, Lương Trạch thấy mình không khác gì bay trên mây. Cậu mở vòi nước súc miệng, sau đó lại uống thêm vài ngụm. Lương Trạch ngẩng đầu ngắm mình trong gương, sắc mặt rất khó coi, mắt thâm quầng vì thức đêm, cằm lún phún râu chưa cạo, nhìn qua chỉ có thể nói ra bốn chữ --- uế oải vô cùng.

Cậu không hề muốn tham gia buổi tiệc này, thế nhưng cậu lại là nhân vật chính, thành ra không đi không được.

Gần đây, Lương Trạch cảm thấy buồn phiền chết đi được, tính tình chẳng ra làm sao, với ai cũng cãi nhau được. Từ bác gái cách vách cho đến người qua đường vô tình đụng phải, chẳng hề có ngoại lệ.

Đến mùa hè, mọi việc lại càng tồi tệ hơn. Lương Trạch xin thề với lòng, trước kia cậu chẳng có như vậy. Cậu tựa hồ không còn là cậu nữa, mà bị

một thứ gì đó chiếm lấy thể xác và tinh thần. Ngày đó, lần cuối cùng gặp Hàng Hàng kia, cậu không thể nào ngờ mọi chuyện cứ thế mà kết thúc, hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của cậu.

Hàng Hàng nói được là làm được, thật sự biến mất khỏi cuộc sống của Lương Trạch.

Cả ngày 1/5, Lương Trạch toàn dùng để ngẫm nghĩ về Hàng Hàng, cùng với những vấn đề mật thiết có liên quan đến Hàng Hàng. Thế nhưng mọi thứ cứ như nằm trên một trục bánh xe, xoay đến xoay đi cũng không thoát khỏi phạm vi bán kính được. Nôm na là, bạn thích sư tử, mà sư tử lại thích ăn thịt, thế nhưng đáng tiếc bạn không có thịt, cho nên muốn nó ăn rau, sư tử hiểu được nỗi khổ của bạn, đành ngậm ngùi ăn rau. Tuy nhiên, sư tử vẫn mãi là sư tử, là giống loài ăn thịt. Kết quả, con người tự cắt thịt mình cho sư tử ăn, mỗi một lần cắt đều rất đau, bất quá nhìn sư tử ăn rất vui vẻ, cho nên con người lại tiếp tục cắt hết thịt cho sư tử ăn. Đến khi không còn thịt cho sư tử ăn nữa, con người mới nói sư tử ăn rau đi, nhưng nó lại phui mông chạy đi mất. Vậy sư tử là đồ khốn nạn sao? Không phải! Sư tử chỉ là sư tử mà thôi, sư tử sẽ thèm thịt, bạn không còn thịt nữa thì nó sẽ rời đi. Nó đã ăn thịt rồi, sao mà bắt nó quay lại ăn cỏ được nữa? Huống hồ bắt sư tử ăn cỏ là chuyện cực vô lý.

Từ vấn đề của sư tử nhảy trở về. Hàng Hàng nhà cậu là một Gay.

Lương Trạch theo đó mà phân tích ra:

Hàng Hàng là Gay → Hàng Hàng thích con trai → Lương Trạch xuất hiện → Lương Trạch lại thích con gái → Hàng Hàng thích Lương Trạch (Là kiểu tình yêu) → Lương Trạch thích Hàng Hàng (Là kiểu tình bạn) → Mỗi quan hệ giữa hai người tốt hơn (Cứ có cảm giác như kiểu tình yêu) → Lương Trạch khó chịu, không có cảm giác với con trai → Nói chuyện thẳng thắn → Hàng Hàng cố gắng thuyết phục → Lương Trạch kiên quyết từ chối

→ Hàng Hàng nói coi như hai người không quen biết → Bởi Hàng Hàng là Gay → Bởi Lương Trạch là thẳng → Cả hai cắt đứt quan hệ.

Dù có suy luận thêm bao nhiêu lần, thì kết quả cũng đều dẫn tới một việc: Lương Trạch và Hàng Hàng không thể nào yêu nhau. Rõ ràng như thế, nhưng Lương Trạch lại sống chết không chấp nhận, bởi vì bánh răng cuối cùng đều dừng ngay điểm: Cả hai cắt đứt quan hệ. Tuy nhiên, Lương Trạch lại không muốn cắt đứt quan hệ, giá nào cũng không chấp nhận. Mà cậu không chấp nhận thì có thay đổi được gì đâu?

Lại trở lại vấn đề sư tử.

Sư tử đi ← Ăn thịt rồi thì không ăn cỏ nữa ← Cắt thịt bị đau ← Cắt thịt  
← Sư tử muốn ăn thịt ← Sư tử ăn cỏ ← Người thích sư tử ← Sư tử thích người  
← Người ← Sư tử.

Đến cuối thì người vẫn là người, sư tử vẫn là sư tử. Cả hai mãi mãi là hai loại động vật khác biệt, không ở cùng một vị trí, cũng không phải là đồng loại với nhau. Vô số lần phân tích, tất cả đều nói cho Lương Trạch biết rằng, việc Hàng Hàng yêu cầu chấm dứt là đúng đắn. Thế nhưng, cậu lại không muốn, nhất quyết không muốn. Là con người thêm thường chút ấm áp từ bộ lông của sư tử? Là Lương Trạch cậu chẳng thể nào rời khỏi ấm áp và tình cảm mà Hàng Hàng đã cho? Con người kia chỉ việc tìm một con sư tử khác, cho nó ăn cỏ, và nói sư tử chỉ ăn mỗi cỏ mà thôi. Lương Trạch tìm một người bạn khác, lần này tuyệt đối không vượt quá giới hạn. Nhưng ngặt ở chỗ, con sư tử nọ là có một không hai. Đối với Lương Trạch, Hàng Hàng cũng là có một không hai. Trên thế giới này có rất nhiều sư tử, nhưng không phải con nào cũng là con sư tử chịu ăn cỏ kia. Trên thế giới này có rất nhiều người nhưng không phải ai cũng là Hàng Hàng của Lương Trạch.

Lần nào cũng kẹt ở chỗ này. Lương Trạch không hiểu, con sư tử nọ có cảm giác thế nào với chủ của nó, cũng như không hiểu, Hàng Hàng có cảm giác thế nào với mình.

Lương Trạch chăm chú nhìn người trong gương rất lâu, cậu thấy ấn đường của mình đen đặc, sắc mặt trắng bệch, mặc trên người nhàn nhúm, cũng méo mó không ra hình dạng.

Cậu dựa vào bồn rửa tay, mò túi quần, móc điều thuốc ra châm.

Trừ cái hồi còn đi học, trốn trốn tránh tránh vào nhà vệ sinh hút thuốc, thì đây chính là lần đầu tiên Lương Trạch hút thuốc ở nơi này, sau khi cậu công khai việc mình biết hút thuốc. Nó khiến cậu chợt nhớ tới cái thời còn chen chúc sống trong KTX. Xung quanh cậu có nhiều bạn bè như vậy, vì sao chẳng có ai khiến cậu nảy sinh cảm giác như với Hàng Hàng.

Vì sao?

Nghĩ thế nào cũng không ra được câu trả lời, mới giữa tháng 5 mà Lương Trạch đã thấy mình sắp điên lên rồi. Lần nào tỉnh dậy cũng thấy mơ màng, ăn xong lại thấy buồn nôn, nôn rồi lại không muốn ăn nữa, y như phụ nữ bị thai nghén. Lương Trạch chỉ tự an ủi mình rằng mà thôi, nhưng mùa hè đã chính thức tới đâu. Mới có hơn nửa tháng mà cậu đã gầy đi gần 5kg. Lương Trạch không thể nào chịu được nữa, cậu định đi tìm Hàng Hàng, hỏi anh một chút, xem cậu là làm sao. Nhưng mà, Hàng Hàng biến mất. Lần nào tới cửa tiệm, cũng gặp Hải Hồng, Doanh Doanh nói với cậu là Hàng Hàng đã đi du lịch. Riết, cậu chẳng dám đến nữa, bởi ánh mắt cô ấy nhìn cậu cứ như cậu bị điên vậy, đại khái: 'Đã nói với cậu bao nhiêu lần rồi?'

Gặp không được thì gọi điện thoại, thế nhưng mỗi lần gọi, tiếng chuông chờ cứ kéo dài kéo dài mãi cho đến khi tự động ngắt kết nối, chẳng có ai bắt máy, cũng không thấy tắt máy. Cũng may hôm nay có Tạ Kim Yến nói cho cậu biết, là do chức năng tự động từ chối cuộc gọi.

Hàng Hàng, anh, đã thực sự xem cậu như chưa từng quen biết.

Ý thức được mình là bị vứt bỏ, chớp mắt một cái, Lương Trạch chẳng hiểu mình đã khóc từ lúc nào. Ban đầu, chỉ cảm thấy tầm nhìn mờ mờ, rồi

hình như có cái gì chảy dài xuống má, cậu phát hiện cả người mình đều run rẩy, cuối cùng cậu nghe được tiếng khóc của bản thân. Từ lúc ba mẹ mất cho đến nay, cậu từng khóc đến đau đớn như vậy. Không hề.

Nếu nói bị cha mẹ vứt bỏ, cậu khóc là vì tình thân, vậy khi bị Hàng Hàng vứt bỏ, cậu khóc là vì cái gì?

Tạ Kim Yến đợi mãi không thấy Lương Trạch quay lại, gạt tàn đã đầy ứ ừ từ bao giờ. Cô vân vê điều thuốc trong tay, đứng dậy, đi về phía nhà vệ sinh.

Càng đi gần, cô càng nghe thấy rõ hơn, tiếng một người đàn ông khóc.

Vì thế, cô thản nhiên tiến vào nhà vệ sinh nam. Đập vào mắt, là Lương Trạch đang khóc như một đứa trẻ. Tạ Kim Yến sợ hãi, cô ngồi xổm xuống nhìn Lương Trạch, thầm nghĩ say quá hóa rồi à? Làm chuyện khó coi!

"Lương Trạch! Lương Trạch!" Tạ Kim Yến lay lay vai cậu, nhưng Lương Trạch không chịu ngẩng đầu lên, nhất quyết không chịu.

"Đừng có khóc! Mất mặt chết đi được!" Tạ Kim Yến mở vòi nước, hứng vào tay rồi đổ hết lên trên đầu Lương Trạch.

Vừa vặn có một người đàn ông đi vào, trông thấy một nam một nữ như vậy, không khỏi giật thót lên.

"Nhìn cái gì!" Tạ Kim Yến găm ghè hỏi.

Người nọ nhìn Tạ Kim Yến một chút, rồi lại nhìn Lương Trạch một chút, sau đó xoay người rời đi.

"Cậu đứng lên cho tôi!" Tạ Kim Yến kéo Lương Trạch, cậu không đứng lên thì cô kéo cậu đi.

Bỗng, Lương Trạch bắt lấy tay Tạ Kim Yến lại, cậu ngẩng đầu, đôi mắt vẫn còn ậm nước, nhìn cô hỏi: "Người ấy đã rời đi... Sao tôi không thể khóc chứ?"

"Chết rồi?" Tạ Kim Yến hỏi lại.

"Không. Anh ấy chỉ nói xem như không quen biết rồi biến mất tăm."

Tạ Kim Yến thở dài, lại ngồi xõm xuống, nâng mặt Lương Trạch lên:  
"Cậu yêu cô ta à?"

Lương Trạch nhìn Tạ Kim Yến, thành thật nói: "Người nọ là phái nam."

# SỐ 10 PHỐ YÊN ĐẠI TÀ

Kiểm Tấu Thiên Phong

[www.dtv-ebook.com](http://www.dtv-ebook.com)

## Chương 27: Cuộc Sống Của Mỗi Người

Edit: Vườn Đào.

Hải Hồng: Tôi đến giao ca!

Doanh Doanh: Đến? Hàng Hàng đã trở lại

~Hải Hồng: A, thật không?

Doanh Doanh: Ừm, hồi sáng tôi qua đây phát hiện không thấy Nhất Hưu cùng với Ca Ca đâu, bèn lên lầu gõ cửa thử xem.

Hải Hồng: Vậy giờ ảnh đâu rồi?

Doanh Doanh: Ngủ rồi, bảo chàng vạng sẽ xuống, có vẻ chuyển đi khiến ảnh mệt mỏi. À, đúng rồi, tôi có nói với Hàng Hàng là Lương Trạch đến tìm ảnh rất nhiều lần.

Hải Hồng: Ơ? Thế phản ứng của ảnh thế nào?

Doanh Doanh: 'Ờm' một tiếng, gì cũng chẳng nói.

Hải Hồng: (ngoắc ngoắc ngón tay) 8 một chút

~Doanh Doanh: 8 cái gì?

Hải Hồng: Cậu có cảm thấy Hàng Hàng với Lương Trạch...

Doanh Doanh: Không bình thường!

Hải Hồng: A ha ha ha a~~ cậu xem hai người bọn họ, ồn ào cứ y hệt như người yêu giận dỗi với nhau

~~Doanh Doanh: Chắc vậy nhỉ?

Hải Hồng: Thế hiện giờ đã đến giai đoạn nào?

Doanh Doanh: Đừng nói tôi miệng xui, tôi cảm thấy ... chia tay rồi.

Hải Hồng: Ủm, tôi cũng cảm thấy vậy, còn rất có thể là Hàng Hàng bỏ rơi Lương Trạch.

Doanh Doanh: Hai ta 8 như thế có quá đáng không?

Hải Hồng: Đây là thời đại của những bà 8 mà, okay!

Doanh Doanh: Được rồi. Vậy tôi xin 8 cái này một chút

Hải Hồng: (đến gần) 8 cái gì?

Doanh Doanh: Mấy ngày nay, người đàn ông đưa cậu qua đây...

Hải Hồng: Giao ca!

Doanh Doanh: ... Đáng ghét!

Lương Trạch mơ một giấc mơ, trong mơ cậu và Hàng Hàng như keo như sơn. Nói chính xác thì, đây là một cái mộng xuân. Chờ Lương Trạch mở mắt ra, tròng trăn nhà một hồi lâu, mà cây gậy ở phía dưới kia vẫn không có xu hướng héo rũ xuống.

Lương Trạch xốc chăn mỏng lên, nhìn quần lót nhô lên, sau đó cởi nó ra, lại nhìn thẳng nhỏ đang rất hưng phấn bên dưới. Cậu hỏi: "Mới sáng sớm mà hưng phấn như vậy làm gì?"

Thằng nhỏ nghiêm túc ưỡn thẳng lên, lưng lay hai cái, lắc lắc đầu.

Một người đàn ông trưởng thành. Một người đàn ông trưởng thành đẹp trai. Một người đang ông trưởng thành đẹp trai không thiếu phụ nữ đeo đuổi, mở đầu ngày mới, nghĩ đến một người đàn ông trưởng thành khác rồi tự an ủi, đây là một việc mà nếu đổi lại là bất kỳ người đang ông trưởng thành nào cũng đều sẽ điên lên mất.

Lương Trạch nhớ lại giấc mộng kia, hoặc có thể nói là hồi ức lại cái cảm giác khi ấy. Tay Hàng Hàng, miệng Hàng Hàng, lời tâm tình của Hàng Hàng, mùi vị trên người Hàng Hàng, Hàng Hàng...

Chờ chất lỏng sền sệt kia phun ra, phiền muộn của Lương Trạch cũng nhảy bật lên một độ cao chưa từng có.

Rút khăn giấy lau sơ qua một chút, trần truồng đi vào phòng tắm, xả nước, tắm rửa.

Lúc nước vừa mở ra, nhiệt độ rất cao, Lương Trạch chờ một hồi, nước càng lúc càng nguội đi, cảm giác thoải mái mới ủa tới. Mùa hè, tắm nước lạnh là thoải mái nhất. #Truyện thuộc Đào Đào Blog, nếu nó xuất hiện trên online, thì tức là hàng ăn cắp!!!. Ngoài cửa sổ, tiếng ve không ngừng reo vang, càng khiến Lương Trạch đau đầu thêm. Thật chẳng hiểu chúng mày kêu la cái quái gì nữa ==

Gần đây, 'thời kỳ nóng nảy' của Lương Trạch đã qua. Từ hồi nửa tháng trước, lúc cậu khóc rồi tung rồi mù ở KTV xong, dường như mọi lửa giận trong người cũng bạo phát ra hết. Lần ấy, cậu khóc đến sức cùng lực kiệt, khóc đến cả người đều mệt mỏi.

May mà Tạ Kim Yến chẳng nói gì, cũng không cố ý tiếp cận cậu nữa. Liên hệ công việc thì vẫn liên hệ bình thường, trước khi cúp máy còn dặn cậu nghỉ ngơi cho tốt để sáng tác. Lương Trạch thấy chắc là cậu dọa đến Tạ Kim Yến rồi, chỉ một câu anh ấy là phái nam, đã khiến nữ thần gọi cảm phải chùn bước. Edit by Đào Đào Blog. Cũng tốt, cũng tốt. Dù gì ngày đó

tự dần vật xong, Lương Trạch đột nhiên cảm thấy buồn tẻ chán chường vô cùng, cái gì là , cái gì là , cái gì là .

Nói chung hiện tại, mỗi ngày Lương Trạch đều tay chân không sức cả người xụi lơ, cứ như bị chuột rút mà đánh chữ bằng hai đầu ngón tay, dọn lồng cho bọn Tiểu Diệp Tử thôi mà cũng làm rách cả . Nói ngắn gọn lại một chữ là: Phế.

Không tìm thấy Hàng Hàng, phế.

Không tìm thấy Hàng Hàng lại còn sáng nhớ chiều mong càng là, phế.

Sáng nhớ chiều mong nhưng vẫn phải trả lời chị dâu là chừng nào Hàng Hàng mới đi di lịch về, phế.

Trả lời chị dâu là chừng nào Hàng Hàng đi du lịch về xong còn giúp chị dâu nghĩ kế làm sao mời Hàng Hàng đến ăn tiệc, phế càng thêm phế.

Ngày đó, Lương Trạch bị tất cả các loại phế giứt dây, định càng phế thêm chút nữa. Cậu mở mắt trừng trừng đi tới số 10 phố Yên Đại Tà, muốn vọt vào bắt Doanh Doanh, dùng súng nhựa ép cung cô, xem rốt cuộc Hàng Hàng đang ở đâu. May mà hôm ấy Doanh Doanh đi nhập hàng, treo một cái bảng "Tạm nghỉ bán". Nhưng luồng tinh thần 'phế' này không dễ dàng buông tha cho Lương Trạch, cậu lại như con chó điên, hai mắt đỏ ngầu, cả người co giật, mang theo cây súng nhựa, lòng vòng mãi trên phố Yên Đại Tà cổ kính nhất của thành Bắc Kinh. Con đường không dài quá năm dặm, đi một lát là hết, cho nên đành vòng về, cứ thế liên tục quanh quẩn.

Sau đó, có một ông cụ , ánh mắt không được tốt lắm, thấy một thằng nhóc cứ đi qua đi lại chỗ mình mãi, nên thử đi ra gọi: Này chàng trai, khắc con dấu à? Lương Trạch hằm hằm xông tới, trừng ông cụ. Bấy giờ ông cụ mới nhìn thấy vẻ nguy hiểm trong mắt Lương Trạch, giác quan thứ sáu tức khắc cảnh báo cho ông biết sắp có chuyện không may xảy ra, nào ngờ

Lương Trạch nói: Khắc, một chữ: Phế! Ông cụ run run rẩy rẩy ghi vào ,  
Lương Trạch bước thẳng vào cửa hàng ngồi xuống: Khắc đi, tôi đợi.

Lúc khắc xong, Lương Trạch cầm về, liền lấy mực đóng dấu, gõ ành ành lên vô số tờ A4, rồi nhìn từng chữ từng chữ 'Phế', theo lối thư nằm xếp duyên dáng cạnh nhau. Lương Trạch dán tất cả bọn nó lên trên cửa sổ bằng kính, khiến căn nhà vốn đã âm u nay càng không thấy ánh mặt trời. Chỉ có một nơi không bị che, chính là cái trong phòng ngủ, bởi trên ấy có đèn màu: Yêu chủ tiệm. Cậu không những không gỡ bỏ nó, mà còn thay một cái khác lớn hơn.

Phế đi.

Đúng rồi, chính là phế, yêu chủ tiệm. Nhưng chủ tiệm không còn nữa.

Mẹ nó, mới sáng sớm đi tới đó làm gì chứ?

Đúng rồi, mẹ nó mới sáng sớm đi tới đó làm gì hả?

Ai nói chỉ làm bạn bè? Ai nói chỉ muốn tiếp tục làm bạn bè?

Chẳng phải mày rất kiên quyết sao? Chẳng phải mày không chấp nhận một Gay như Hàng Hàng sao?

Cớ gì Tạ Kim Yến chỉ hỏi có một câu: cậu có yêu anh ấy không, mày liền phế bỏ?

Vậy phải làm sao bây giờ?

Lương Trạch tắm xong, đi tới đi lui, rồi ngồi chồm hồm trên cái ghế gỗ lim trong phòng khách, đầu cứ chuyển qua chuyển lại mãi một vấn đề.

Cút mẹ nó deadline sắp tới đi, cút mẹ nó phải bắt tay vào viết bộ truyện dài thứ hai đi, cút mẹ nó vốn bị kẹt ý tưởng nhưng vẫn có thể tiếp tục đi.

Hiện tại, hết thấy đều không phải là vấn đề chính.

Mà điều duy nhất Lương Trạch quan tâm là: Làm sao bây giờ?

Làm sao bây giờ, làm sao bây giờ?

Sao Trung Quốc không có điệp viên chứ, biết cách nào để tìm người đây?

Giấc ngủ này của Hàng Hàng kéo dài đến chín giờ tối, một thân mồ hôi. Máy điều hòa đúng giờ ngừng, chẳng biết mình cài hồi nào. Ngủ tới cực kỳ không thoải mái, ngủ tới cả người đều cứng ngắc.

Thả đồng hồ báo thức xuống đầu giường, đứng dậy tắm nước lạnh, người cũng có tinh thần hơn.

Thay xong quần áo, chọc Ca Ca và Nhất Hưu một chút, Hàng Hàng xuống lầu. Hải Hồng đang giới thiệu cho khách đồ dùng dành cho Hamster.

"Xuống?"

"Ừm." Hàng Hàng gật gật đầu.

"Bọn Ca Ca anh đem lên rồi phải không?"

"Phải." Hàng Hàng nhìn trong cửa hàng, lúc trở về trời còn sớm vẫn chưa tới 6h. Chuyện đầu tiên anh làm là tìm Ca Ca, Ca Ca còn ngủ, nghe thấy tiếng động, nó bật người ngồi dậy, mừng rỡ tíu tít.

Thoát khỏi Tề Tề, xem như là một công trình lớn của thế kỷ.

Điều kiện ngày càng khó khăn, cậu ta không chịu nổi, sống chết lôi kéo Hàng Hàng chẳng buông. Hàng Hàng nói cậu cứ xem như đây là một phần trong công tác nhân văn đi. Tề Tề năn nỉ, nhưng tôi cần một người đi theo, anh hãy cùng tôi làm công tác nhân văn nha. Cứ thế liên tục gần hai tháng, Hàng Hàng nhớ Ca Ca thì khỏi phải nói rồi, cũng rất không yên lòng công

chuyện của cửa tiệm. Nếu truyện xuất hiện trên online thì tức là hàng ăn cấp!!! Quan trọng nhất là, anh nhớ Bắc Kinh. Mỗi lần rời khỏi Bắc Kinh, anh đều cảm thấy tự do và thoải mái, nhưng chẳng bao lâu sau, lòng chỉ còn đọng đầy nỗi tưởng niệm. Thành phố này là nơi anh sinh ra, ngõ nhỏ đó là nơi anh chiếm đóng mấy năm trời, cái mùi phở lẩu kia, gốc cổ thụ xanh um tươi tốt kia. Bắc Kinh. Bắc Kinh.

Cuối cùng dựa vào ném đồng xu để quyết định, mặt phải thì Hàng Hàng ở lại, mặt trái thì Hàng Hàng trở về. Đồng xu kia xoay vài vòng trên nhà sàn Tương Tây, cuối cùng xuất hiện đóa hoa rực rỡ, lúc này Hàng Hàng mới được trở về Bắc Kinh.

Máy bay hạ cánh xuống sân bay thủ đô, Hàng Hàng đi ra, người thấy hương vị riêng biệt của Bắc Kinh, mọi thứ đều rất chân thật.

Kỳ thực cũng chẳng bao lâu, chỉ mới hai tháng thôi, nhưng anh lại vô cùng tưởng niệm thành phố này.

Hôm nay, anh là người khách đầu tiên của cửa hàng ông Lý, một tô phở lẩu lớn vào bụng, tâm tình cũng rộng mở thông thoáng hơn. Một buổi xế chiều hành lý trở về, đón lấy Ca Ca, ở trên chiếc giường của mình ngủ một giấc, thoải mái.

"Hàng Hàng?" Hải Hồng tiễn khách đi xong, đẩy Hàng Hàng mấy cái, kêu anh vài tiếng, tuy nhiên anh vẫn thờ người.

"A?"

"Ngỡ ngác cái gì đấy?"

"Ờ ờ. Không có. Ha ha."

"Doanh Doanh có kể cho anh nghe chuyện Lương Trạch từng tới tìm anh rất nhiều lần chưa?" Hải Hồng quyết định, thừa dịp đánh nhanh rút nhanh,

tranh thủ nhiều chuyện một phen.

"Nói rồi. Chắc chuẩn bị thu dọn, hơn mười giờ rồi."

"Ôi chao. Cái kia... Anh không nói cho cậu ấy biết anh rời khỏi sao?"

"Có thêm hàng không?" Hàng Hàng hoàn toàn không muốn nhớ tới Lương Trạch. Mấy ngày nay, trên đường đi, anh đã nỗ lực điều chỉnh rất nhiều. Thất tình cũng chỉ là nhất thời, cuộc sống vẫn phải tiếp tục. Quy tắc hưởng thụ tình yêu mà không bị thương tổn, từ trước đến nay, còn chưa có ai nghĩ ra được. Như vậy suy ra, thương tổn là không thể tránh khỏi, đành tự mình chữa trị thôi.

Hải Hồng không dám hỏi thêm nữa, "Chắc cũng sắp, tuần trước Doanh Doanh đã thêm hàng rồi."

"Ok. Ôi chao, cô không cần phải thu dọn đâu, để cho tôi, hôm nay về sớm một chút đi."

"Được ~~"

Lúc Hải Hồng xách túi đi ra, lại nhìn Hàng Hàng một cái, cô xác định, anh là đang thất tình.

Hàng Hàng loay hoay trong tiệm một lúc lâu, người cũng ổn định hơn. Thật sự về tới nhà rồi. Trêu đùa đám vật nuôi được gọi, quét tước, sắp xếp hàng hóa. Tự do!

Mọi thứ xong xuôi, khóa kỹ cửa tiệm, lên lầu. Lại chơi đùa với Ca Ca một chút, giờ Hàng Hàng mới cảm nhận được sự cô độc đã lâu không gặp.

Cậu ấy tới tìm mình rất nhiều lần sao?

Chuyện này vẫn luôn lúc ẩn lúc hiện trong đầu Hàng Hàng.

Tìm thì thế nào? Làm bạn ư?

Tĩnh lại đi, đừng cố chấp nữa.

Hơn 12h, Hàng Hàng đi qua đi lại trong phòng, ban ngày ngủ quá nhiều, lúc này căn bản không ngủ được nữa. Bỏ vài cái đĩa vào đầu DVD, nhưng lại chẳng có đủ kiên nhẫn để coi. Điểm này Lương Trạch hơn hẳn anh, loại phim nào cũng đều cảm thấy thú vị cả.

Vừa nghĩ tới Lương Trạch, Hàng Hàng liền phiền muộn.

Cuối cùng không chịu được nữa, anh mở máy tính. Bơi lên mạng đi!

Mới vừa đăng nhập, tiến vào phòng tán gẫu, liền có một cái tên trong danh sách bạn tốt, đề nghị nói chuyện riêng với anh.

Đối phương viết: Hi

~Hàng Hàng viết: Ha ha.

Đối phương viết: Sao lại ở trên này?

Hàng Hàng viết: Rảnh rồi.

Đối phương viết: A, tôi cũng vậy

~Hàng Hàng viết: Cậu là?

Đối phương viết: Trí nhớ của anh bị gì vậy?

Hàng Hàng viết: Quả thực không nghĩ ra.

Đối phương viết: Một ngày vợ chồng, trăm năm tình nghĩa ah

~Hàng Hàng viết: Tôi từng làm với cậu?

Đối phương viết: Phí lời!

Hàng Hàng viết: Trí nhớ của tôi rất kém, cho tôi thêm chút ấn tượng đi.

Đối phương viết: Gặp nhau nói?

Hàng Hàng viết: Được, cậu ôn lại chuyện cũ tôi tìm niềm vui mới.

Đối phương viết: Ha ha, anh thật biết nói đùa.

Hàng Hàng viết: Quá khen.

Hai người, cậu một lời anh một lời tán gẫu hơn nửa canh giờ, rồi hẹn gặp nhau ở chợ Hoa Sen.

Hàng Hàng chính là cố ý, anh thừa nhận. Ngẫm lại bản thân, sắp trở thành một tên hòa thượng kiêng khem luôn rồi, thật không biết đã bao nhiêu tháng anh không chạm qua thân thể tươi sống nữa? Muốn triệt để quên Tên thô lỗ kia, thì phải bắt đầu từ việc khôi phục lại cuộc sống trước kia. Đơn giản, nhưng rất có đạo lý.

Chờ gặp mặt, Hàng Hàng vẫn chẳng có ấn tượng, tình một đêm thì việc gì anh phải nhớ kỹ? Ngược lại, bé trai kia liếc mắt một cái liền nhận ra anh, nom bộ dáng cứ như rất quen thuộc.

Kết quả, cuộc hẹn này thật sự trở thành một người ôn chuyện cũ còn một người tìm niềm vui mới.

Ngồi trong pub hơn một giờ, bọn họ liền đi thẳng vào vấn đề. Mướn phòng, cởi quần áo, cùng nhau lên giường.

Bé trai đối với Hàng Hàng yêu thương triền miên, Hàng Hàng cũng yêu thương triền miên lại cậu ta. Nhưng đến tận bước này, Hàng Hàng vẫn chẳng nhớ nổi mình đã từng cùng đứa nhóc này làm cái gì.

Tuy nhiên, có sao đâu?

Hàng Hàng không để ý, qua đêm nay, anh và cậu ta sẽ chẳng gặp lại nhau nữa.

Làm tình một lần, chỉ một lần.

Cơ thể bé trai kia rất mềm mại, sờ lên cực thoải mái. Hàng Hàng xông vào trong cậu ta, rốt cuộc cũng có cảm giác mình là chính mình, đây mới là anh, gặp dịp thì chơi.

Chỉ là, gương mặt phía dưới càng lúc càng mơ hồ, thay vào đó, bộ dạng của Lương Trạch lại hiện ra.

Hàng Hàng đem việc này đổ cho, di chứng của thất tình.

Rên rỉ, nước nở, ầu yếm...

Những thứ này, là những thứ mà Lương Trạch sẽ không thể nào cho anh được.

Cậu làm tình với anh, ngoại trừ thống khổ ra, sẽ chẳng còn gì khác.

Nghĩ tới cậu làm gì?

Làm gì chứ?

# SỐ 10 PHỐ YÊN ĐẠI TÀ

Kiểm Tấu Thiên Phong

[www.dtv-ebook.com](http://www.dtv-ebook.com)

## Chương 28: Cuộc Chiến Vì Tình Yêu

Edit: Vườn Đào.

Nguồn : [daodao1603.blogspot.com](http://daodao1603.blogspot.com)

Atc 28: Cuộc chiến vì tình yêu.

Tôi là trai đẹp: Anh đẹp trai, anh trả lời tôi có được không? Trả lời anh sẽ chết sao?

Tôi là trai đẹp: Anh không ở cửa tiệm, cũng không online luôn à?

Tôi là trai đẹp: Nếu tôi biết nhẫn thuật thì tốt rồi, hô 1 2 3 cái là anh sẽ xuất hiện ngay (T.T)

Tôi là trai đẹp: Không đúng! Không tính câu trên kia! Cái đó không phải gọi là nhẫn thuật, mà là pháp thuật.

Tôi là trai đẹp: Tôi nói tôi yêu anh, thì anh có chịu onl không?

Tôi là trai đẹp: Anh cứ thế này mãi, tôi biết phải làm sao.

Tôi là trai đẹp: Tôi nhớ anh, thực sự rất nhớ anh...

Tôi là trai đẹp: Tôi sai rồi, tôi sai rồi tôi sai rồi...

Tôi là trai đẹp: Anh chủ tiệm

~~Tôi là trai đẹp: Nếu anh còn không trả lời tôi, thì tôi sẽ...

Tôi là trai đẹp: Tôi sẽ \*%&\*\*

Tôi là trai đẹp: Tôi đã hết cách (T.T)

---

Cuộc chiến vì tình yêu: Ngày 27 tháng 7.

Lương Trạch đã oanh tạc nick Want\* trên Taobao của Hàng Hàng hơn một tuần nay, đó chính là việc đầu tiên mà cậu sẽ làm mỗi khi thức dậy. Tuy nhiên, người ta không trả lời, người ta vẫn luôn off. Hàng Hàng không ở tiệm, mà cả cửa hàng online cũng chẳng mở.

[Là cái Vượng Vượng ấy]

Cửa hàng online? Nghĩ đến đây Lương Trạch vội vàng kiểm tra lại. Cửa hàng online mà cũng không mở sao? Chẳng thể nào. Cậu tìm trong danh sách bạn bè, thấy địa chỉ cửa hàng của Hàng Hàng, liền click vào.

Con mẹ nó!!!! Nick Want sáng này!!!

Lương Trạch click vào, bắn ra khung chat nhưng đen ngòm. Sao lại thế? Lương Trạch vò vò đầu. Chẳng nhẽ ứng dụng Want xảy ra vấn đề? Lương Trạch nghĩ ngợi một lúc, bèn đăng ký một ID khác: Yêu anh. Sau đó xin kết bạn với ID Tim Yêu 123, chỉ mấy giây là đã được accpet. Lương Trạch nhảy cẫng lên hò hét. Xanh! Sáng rồi! Want vẫn xài được!!!

Yêu anh: Chủ tiệm!

Tim Yêu 123: Ơi ời, tôi đây! ^\_^

Lương Trạch nhìn cái icon cười cười kia liền chịu không nổi, Hàng Hàng, chính xác là Hàng Hàng rồi.

Yêu anh: Anh đoán xem tôi là ai?

Tim Yêu 123: ?

Yêu anh: Đoán đi.

Tim Yêu 123: ...

Yêu anh: Anh đẹp trai! Tôi nhớ anh muốn chết!

Yêu anh: Là tôi nè! Lương Trạch! Chủ tiệm, tôi nhớ anh muốn chết!

Yêu anh: Tôi phát hiện ra, cái ID trước cứ đen thùi mãi, làm tôi chẳng thể inbox nói chuyện với anh được! Anh đẹp trai, anh đi lâu quá! Mà anh đi đâu vậy?

Yêu anh: Chuyển đi có vui không?

Yêu anh: Sao lại đen rồi?

Lương Trạch nhìn màn hình, Tim Yêu 123 báo đã offline. Lương Trạch chẳng hiểu mô tê gì cả, dành vào phần hỗ trợ khách hàng mà hỏi.

(Câu hỏi: Chào ngài! Tôi là người sử dụng Taobao, hiện tại Want xảy ra vấn đề, nick của bạn tôi cứ đen mãi, tôi thay ID khác rồi nhưng chat được vài câu lại tiếp tục đen. Mong được trả lời, cảm ơn!)

Sau mười phút, thì được reply.

(Trả lời: Xin chào người sử dụng thân mến! Chuyện ngài nói, đó chính là người kia đã chặn ngài, cho nên cả hai mới không thể tiếp tục tán gẫu. Hi vọng câu trả lời này sẽ khiến ngài thỏa mãn.)

Vậy...

Hóa ra là anh đẹp trai không muốn nói chuyện với mình.

Hóa ra Want chẳng bị sao hết (T.T)

Hóa ra Hàng Hàng đã trở lại (☆\_☆ )

Cuộc chiến vì tình yêu: Ngày mùng 2 tháng 8.

Lương Trạch khó ngủ, thức trắng mấy đêm nay.

Bị Hàng Hàng kéo vào sổ đen, mới khiến cậu nhận thức được tính chất nghiêm trọng của sự việc. Hóa ra, dù có đi du lịch hay không, thì anh cũng chẳng thêm gặp mặt cậu, là bởi vì... Hàng Hàng không muốn quan tâm tới nữa. Cậu nhớ lại câu 'coi như không quen biết' kia, mà lòng cảm thấy nặng nề thêm.

Bất quá Hàng Hàng làm được, mà Lương Trạch lại không làm được. Lương Trạch lẩn lộn suy nghĩ mấy ngày nay, cảm thấy như vậy không ổn! Cậu nhận ra mình sai, mình làm tổn thương tình cảm của Hàng Hàng. Tuy nhiên, cậu vẫn nhớ mãi cái ngày hôm đó, Hàng Hàng nói 'bởi tôi yêu cậu!' Cậu không tin chỉ mới qua mấy tháng mà anh có thể quên sạch tình cảm với cậu, bằng không thì đó cũng chẳng phải là yêu. Lương Trạch cứ ngây thơ nghĩ, Hàng Hàng là đang tức giận mà thôi, chỉ cần đợi đến khi anh hết nóng nảy, mọi chuyện sẽ trở lại bình thường. Hiện giờ, chắc vẫn còn tức giận, nếu cậu nói cậu yêu anh, anh sẽ không tức giận nữa thôi.

Kết quả là...

Đêm đó mây đen gió lớn, Lương Trạch mang theo một cái loa lớn đi tới số 10 phố Yên Đại Tà.

Cậu định... tỏ tình công khai.

Đương nhiên cậu biết là ban đêm hàng xóm láng giềng cần phải ngủ nghỉ, cho nên Lương Trạch dự định, nếu không phải bất đắc dĩ lắm, cậu sẽ chẳng bật loa. P/S: Cái loa lớn này là cậu mượn của ông chú ở tiệm bán báo.

Đứng trước cửa tiệm quen thuộc, Lương Trạch đẩy cửa ra, nhưng hình như đã bị khóa trong. Lương Trạch nhìn xung quanh, vừa vặn nhà cạnh bên đang sửa chữa, gỗ và gạch ngói chất thành đống.

Tường rào nhà Hàng Hàng cũng không cao, Lương Trạch trước dõng mấy khúc gỗ, rồi xếp gạch lên trên, thấy đủ, bèn trèo qua. Cứ tưởng mình đã tính toán vẹn toàn hết, ai ngờ đâu tường rào tuy không cao nhưng lại có cắm mảnh sành, mắt thấy cái bệ dưới chân sắp đổ, Lương Trạch đành bất chấp, ngâm loa, cái chân mặc quần bò chống lên trên ấy. ....

Hàng Hàng đang chơi đùa với Ca Ca, chợt nghe một tiếng 'bịch' rất to, anh theo bản năng mà nhướn người lên xem sao, trời tối mịt bởi vậy chẳng thấy gì cả. Nghĩ thầm, không biết có phải là ăn trộm hay không. Thời điểm anh định cầm gậy lên, một cái bóng đen thui chợt nhú ra.

Chẳng gặp mặt thì thôi, vừa thấy là đã bực cả mình. Là Lương Trạch. Dáng vẻ đó, không cậu thì ai vào đây?

Hàng Hàng rút người lại một chút, nhìn sang bờ tường, bắt gặp Lương Trạch đang mom mem tới gần.

Hôm trước, nói được hai câu trên Want thì anh phát hiện ra đó là Lương Trạch, cho nên anh chẳng chần chừ, kéo thẳng vào danh sách đen. Anh không muốn nghe bất cứ lời nào từ cậu ta nữa. Đừng nói đến làm bạn hay không làm bạn, chia tay chính là chia tay.

Giờ này rồi, còn mò tới đây làm gì?

Lương Trạch nhìn lên tầng hai, thấy cửa sổ kéo rèm nhưng vẫn còn ánh đèn.

Lúc này, lòng cậu trăm mối ngổn ngang.

Đã từng có lúc, cậu đứng bên trong ấy nhìn ra bên ngoài. Chứ không phải như bây giờ, ngẩng cổ lên ngó vào bên trong.

Lương Trạch lượm một viên đá nhỏ trên đất, ném mạnh, cửa sổ thủy tinh vang lên tiếng cộp.

Cậu ngóng trông Hàng Hàng nghe thấy, rồi đi tới mở cửa sổ, tốt nhất là có thể mời cậu lên trên lầu. Chỉ cần Hàng Hàng cho cậu thêm cơ hội, cậu nhất định sẽ nói rõ ràng mọi chuyện.

Đáng tiếc, cửa sổ lại không mở ra.

"Hàng Hàng!" Lương Trạch gào lên "Tôi biết anh có ở nhà! Tôi muốn nói chuyện với anh!"

Có thấy mất mặt không? Mất mặt chứ! Cả đời này, chưa bao giờ Lương Trạch cảm thấy mất mặt như bây giờ. Thế nhưng cửa sổ vẫn cứ im lìm.

"Hàng Hàng!" Cậu lại gào lớn thêm "Tôi đến đây không phải để đòi làm bạn với anh! Lời anh nói, tôi đồng ý! Tôi muốn ở bên cạnh anh!"

Hàng Hàng ngồi cạnh cửa sổ, nghe thấy tiếng gào của Lương Trạch rất rõ.

Nói anh không động lòng, thì là nói dối. Thế nhưng, chỉ vậy mà muốn anh mở cửa ra ư, chẳng có chuyện đó đâu. Nếu anh dễ thuyết phục, anh sẽ chẳng còn là Hàng Hàng nữa rồi. Xưa nay, anh nói được là anh làm được. Với Lương Trạch, anh không thua thiệt cậu chỗ nào, chuyện có thể làm anh đều cố gắng làm. Giờ, anh đã lựa chọn buông tay.

"Hàng Hàng! Mấy ngày qua tôi suy nghĩ cẩn thận rồi! Tôi..."

Lương Trạch muốn nói 'tôi yêu anh'. Thế nhưng cậu biết mình không thể làm như vậy, cậu mà gào xong chắc cả con đường này sẽ loạn lên mất. Nghĩ

xem, có một thằng đàn ông gào với một thằng khác là 'tôi yêu anh', là bạn bạn tính sao?

Hàng Hàng vẫn im lặng không đáp.

Lương Trạch cuống lên, nhất định hôm nay cậu phải làm cho anh xuất hiện, đối mặt với mình.

Cho nên...

... mở loa!

"Hàng Hàng~~ Hàng Hàng~~ Hàng Hàng~~"

Đề-xi-ben này, trong đêm khuya yên tĩnh, quả thật lý tưởng để vang vọng.

Hàng Hàng ngồi chồm hổm bên cửa sổ, thấy có mấy hộ gia đình bật đèn lên, liền vội vàng với lấy quả hồng giòn trên chiếc bàn cạnh đó, ném xuống dưới. Anh vẫn còn muốn thể diện mà.

Thế nhưng quả hồng kia chẳng bẽ, bởi vì nó khá cứng.

Lương Trạch bắt gặp một cánh tay thò ra, ném một cái gì đó. Đúng thế, cậu trông thấy tay của Hàng Hàng. Kế tiếp, bên cạnh cậu xuất hiện một cái hố to trên mặt đất xộp, vô cùng to. Lương Trạch cúi đầu nhìn, hóa ra là một quả hồng giòn. Nhưng như thế vẫn chưa kết thúc, lại thêm mấy quả hồng nữa bay tới. Cái này mà đập trúng đầu, chắc phải đi bệnh viện khâu vài mũi mất.

Hàng Hàng đứng ở trên lầu, nhìn Lương Trạch chạy chối chết. Anh chờ một lúc, đến khi chắc chắn rằng Lương Trạch đã đi xa, Hàng Hàng mới cầm túi nhựa xuống, nhặt những quả hồng giòn nằm trên đất....

Tự nhủ: Cậu chỉ hô đồng ý, là muốn tôi đi với cậu ngay à. Hàng Hàng vội vàng lắc đầu, con người chẳng ai có thể tắm cùng một dòng chảy. Có một câu nói rất hay: Nếu bạn bị cùng một người lừa hai lần, thì nhất định bên sai chính là bạn.

Hàng Hàng anh, không phải mẫu người sẽ quay đầu nhìn lại.

Cuộc chiến vì tình yêu: Ngày mùng 5 tháng 8.

Lương Trạch cảm thấy Hàng Hàng rất cương quyết, hơn nữa Hàng Hàng cũng không phải dễ xơi, ngang ngược với anh là không được!

Hai ngày qua, Lương Trạch cố gắng nhớ lại, phỏng đoán tính cách của Hàng Hàng. Hàng Hàng nhẹ dạ, thích mềm không thích cứng! Vậy cứ dùng sự dịu dàng để tấn công!

Đùi băng bó, Lương Trạch đi về phía tiệm hoa. Đây là kết quả của cuộc tỏ tình lần trước.

Lúc đó, cậu cũng không để ý cho lắm, mãi đến khi về nhà mới phát hiện trên đùi toàn là máu. Tới bệnh viện 24h của khu phố để cấp cứu, khâu mất 5 mũi. Lúc trả loa, ông chủ tiệm bán báo còn tưởng cậu gặp ăn cướp....

Vào tiệm hoa, Lương Trạch liền nói với cô bán hàng, có thể gửi tặng hoa đều đều mỗi ngày không? Cô bán hàng bảo có thể, yêu cầu cậu viết địa chỉ. Lương Trạch viết địa chỉ của Hàng Hàng, muốn mười một tấm thiệp, đặt kèm mười một bó hoa hồng tươi, màu đỏ. Mỗi ngày một bó. Trên mỗi tấm thiệp đều viết: 'Anh đẹp trai, xin lỗi.'

Trước khi thấy tấm thiệp, cô gái hỏi làm sao đưa, nhìn xong tấm thiệp, cô gái hỏi ngài không sao chứ?

Lương Trạch xua tay nói chẳng việc gì. Cứ đều đặn mỗi ngày một bó.

Lúc nhận được hoa hồng, mặt Hàng Hàng tái đi. Bộ cậu tưởng tôi chỉ đang giận dỗi thôi chắc? Phát điên lên được. Vứt thẳng tấm thiệp vào thùng rác, hoa hồng thì cứ để trước quầy, tặng mỗi vị khách một đóa, danh nghĩa là quà cho khách quen. Chờ đến khi chân Lương Trạch không có vấn đề gì nữa, bác sĩ cũng bảo là đã có thể sinh hoạt bình thường, chỉ có điều là đừng vận động mạnh quá. Ngay tức khắc, Lương Trạch liền tới cửa tiệm của Hàng Hàng. Đập vào mắt là một vị khách từ bên trong đi ra, trên tay cầm đóa hoa hồng.

Cuộc chiến vì tình yêu: Ngày 13 tháng 8.

Hoa, vô dụng.

Lương Trạch buồn khổ.

Cái gì mới khiến anh ấy động lòng được đây?

Đúng rồi! Cách cổ điển nhất, viết thư!

Đúng, giờ khắc quyết định, chỉ có thể dựa vào chữ nghĩa để nuôi sống bản thân. Tôi không tin làm thế mà anh còn chưa rung động. Anh chẳng cho tôi cơ hội để gặp mặt, vậy tôi viết thư! Lương Trạch viết rất nghiêm túc, rất súc tích, rất cảm động.

Sau đó, người phát thư buồn khổ. Mỗi ngày, hòm thư của Quốc Tử Giám đều có một phong thư đề nghị gửi tới số 10 phố Yên Đại Tà. Mà mỗi ngày, hòm thư của phố Yên Đại Tà đều dán có một phong thư kèm ghi chú: Không biết người này, trả lại.

Vì vậy, hơn nửa tháng trời, bác gửi thư cứ mãi đưa đi rồi trả lại những phong thư của Lương Trạch. Lương Trạch gửi đi, mười hai phong thư, Lương Trạch cầm về, mười hai phong thư. Không mở ra, chỉ viết: Không biết người này.

Lương Trạch cầm mười hai phong thư, ngồi xõm trước cửa sổ phòng ngủ, nhìn tấm kính có gắn đèn màu 'Yêu chủ quán', không biết nên diễn tả tâm tình của mình ra sao. Cả đời này, lần đầu tiên có người khiến cậu phải như thế này.

Cuộc chiến vì tình yêu: Ngày mùng 3 tháng 9.

Lương Trạch chẳng thêm quan tâm nữa. Cậu đã mất hết mặt mũi rồi.

Theo tình tình chạy, chạy tình tình theo.

Cậu mang theo một cái ghế câu cá, chuẩn bị một cây dù, notebook rồi đi tới số 10 phố Yên Đại Tà. Cây dù cắm ngay trước cửa tiệm của Hàng Hàng, ghế câu cá đặt dưới cây dù, notebook đặt trên đùi, sau đó ngồi xuống mà sáng tác. Nếu cậu còn bỏ bê việc viết lách nữa, không khéo sẽ bị đuổi giết mất.

Người đầu tiên phát hiện ra Lương Trạch là Doanh Doanh, cô ấy quay vào tiệm nói với Hàng Hàng. Hàng Hàng bảo không cần quan tâm.

Người thứ hai phát hiện ra Lương Trạch là Hải Hồng, cô ấy quay vào tiệm nói với Hàng Hàng. Hàng Hàng nói không cần quan tâm.

Cứ như vậy qua một tuần lễ, khách hàng quen nào cũng hỏi: 'Hàng Hàng à, dưới trời nắng to như thế này, sao Tiểu Lương lại ngồi trước cửa nhà cậu mà sáng tác? Là kiểu trải nghiệm gì thế? Không sợ say nắng ư?' Bởi vì ai hỏi tới, Lương Trạch cũng chẳng trả lời, cho nên bọn họ đành tìm Hàng Hàng.

Mỗi lần bị hỏi, mặt Hàng Hàng đều đen xì.

Lúc người cảnh sát cao gầy trông thấy Lương Trạch, liền hỏi: Sao tác gia lại bị bắt vào đây?

Lương Trạch trả lời: Đạp mảnh sành

Cuộc chiến vì tình yêu: Ngày mừng 10 tháng 9.

Lương Bân kéo Lương Trạch ra một góc hỏi chuyện.

Lương Bân: Nói đi!

Lương Trạch: Nói cái gì?

Lương Bân: Sao cậu lại chọc cho Hàng Hàng giận.

Lương Trạch: ...

Lương Bân: Đi thôi! Về nhà ở với anh mấy ngày, chị dâu em sắp đẻ rồi!

Lương Trạch: Em không dám gặp chị dâu đâu.

Lương Bân: Chờ chị dâu sinh em bé xong rồi, em kích thích cô ấy sau, có được không? Anh xin em đấy!

Lương Trạch: Có phải em rất không tiền đồ chẳng?

Lương Bân: Trước kia em đã sớm không tiền đồ rồi. Còn giờ, em là tự rước mất mặt thôi!

Lương Trạch: Em biết em sai mà!

Lương Bân: Cho dù em có viết hơn 10 ngàn phong thư xin lỗi đi chẳng nữa, thì cũng có vài thứ không thể nào lấy lại được đâu.

Lương Trạch: ...

Cuộc chiến vì tình yêu: Ngày 30 tháng 9.

Chung Nguyệt Văn sinh được một nhóc con bụ bẫm, thế nhưng nhìn cô chẳng có vẻ gì là hạnh phúc cả. Vừa sinh em bé được hai ngày, cô liền xuống giường, quần khăn quanh bụng, quàng khăn quanh cổ, treo kính đen trên mũi, bọc áo khoác bên ngoài, mặc quần dài, cứ vậy mà xộc thẳng vào cửa tiệm của Hàng Hàng.

Đây là lần đầu tiên Chung Nguyệt Văn tới cửa tiệm thú cưng của Hàng Hàng.

Hàng Hàng trông thấy Chung Nguyệt Văn, liền vội vàng đứng lên, tên ngu cũng có thể thấy được là cô mới vừa sinh con xong.

"Chị Nguyệt!"

"Hàng Hàng..."

"Cô từ từ thôi!" Hàng Hàng vội chạy tới đỡ cô, dìu Chung Nguyệt Văn ra khỏi tiệm. Phải cẩn thận mới tốt, nhờ bất cẩn một chút là mang bệnh cả đời.

Mặt trời sắp lặn, Chung Nguyệt Văn nhìn Hàng Hàng, Hàng Hàng nhìn Chung Nguyệt Văn. Cái xe đậu đằng kia anh rất quen thuộc, và chủ chiếc xe cũng khiến cho anh khổ không thể tả.

"Lương Trạch..."

"Chị Nguyệt!"

Đối thoại của hai người dài dòng và chậm chạp, không khí ngột ngạt. Nghe xong chuyện của Hàng Hàng, lại so sánh với Lương Trạch, Chung Nguyệt Văn muốn nói cũng không biết nên nói gì.

Phản chiến.

Hàng Hàng chậm rãi nói hết, đột nhiên cảm thấy uất nghẹn trong lòng mình dần dần sụp xuống. Anh ý thức được, chắc là anh vẫn có thể cam tâm

tình nguyện, để ngu ngốc thêm một lần nữa.

Cuộc chiến vì tình yêu: Ngày mùng 6 tháng 10.

Tề Tề gọi điện thoại đường dài cho Lương Trạch.

Tề Tề: Hàng Hàng gọi điện cho tôi.

Lương Trạch: Anh ấy không tiện ra mặt mặt tôi khó ư à?

Tề Tề: Lúc anh gọi cho tôi, giọng của anh rất khàn.

Lương Trạch:...

Tề Tề: Tôi và anh quen biết nhau lâu đã lâu, nhưng tôi chưa từng thấy anh khó chịu như thế bao giờ.

Lương Trạch: Tôi...

Tề Tề: Cậu đừng tiếp tục chơi chiêu nữa.

Lương Trạch: Tôi sẽ không làm phiền anh nữa đâu, chị dâu nói với tôi...

Tề Tề: Mỗi ngày tới tiệm của anh mua chút đồ đi. Thứ bình thường thôi, đừng mua một lần một đồng. Ngày nào cũng đi, mua rồi về, đừng nói chuyện với anh.

Lương Trạch: Cậu...

Tề Tề: Tôi hiểu anh. Cách cậu xin lỗi không đúng, cứ nghe lời tôi đi, không sai đâu.

Lương Trạch: Anh... sẽ tha thứ cho tôi?

Tề Tề: Thế mà cũng hỏi! Chứ không thì tôi ngồi chồm hổm ở sa mạc gọi điện cho cậu làm gì?

Lương Trạch: ...

Tề Tề: Cái tên Hàng Hàng đó, mặt ngoài thì hay cười ha hả, thế nhưng không phải tuýp người vui vẻ đâu. Nếu không phải do cậu từng khiến ảnh thật sự vui vẻ, tôi sẽ chẳng gọi điện cho cậu làm gì.

Lương Trạch: Tôi không biết nên nói gì cho phải.

Tề Tề: Nói rõ với ảnh đi, thế nhưng nhớ kỹ, không là bây giờ. Mà đợi khi nào ảnh chịu nói chuyện với cậu, thì cậu hãy nói rõ với ảnh.

Lương Trạch cúp điện thoại, nhìn ra bên ngoài cửa sổ, phía dưới là dòng người hối hả đang chạy trốn mưa thu. Sau chùng ấy ngày, hôm nay cậu mới thấy được mặt trời thật sự. Tuy vẫn còn mây đen bám theo, thế nhưng cậu không quan tâm. Cậu chỉ thấy ở phía trước, có Hàng Hàng và cậu, đang đứng hạnh phúc cạnh nhau.

# SỐ 10 PHỐ YÊN ĐẠI TÀ

Kiểm Tấu Thiên Phong

[www.dtv-ebook.com](http://www.dtv-ebook.com)

## Chương 29: Nghiến Răng Nghiến Lợi

Edit : Đào Đào

Lương Trạch: Lấy thêm hai bịch khoai lang cắt lát nữa.

Hải Hồng: Ah, được.

Lương Trạch: Đúng rồi, vớng, size trung, một cái.

Hải Hồng: Chờ tôi tìm xem.

Lương Trạch: Ừm.

Hải Hồng: Tạm thời đã hết size trung.

Lương Trạch: Quá tốt rồi.

Hải Hồng: A?

Lương Trạch: Ý, ha ha, là quá không tốt rồi!

Hải Hồng: Đạo này cậu mua thức ăn cho mèo làm chi mà lảm vậy?

Lương Trạch: Gần đây mèo hoang trong sân lại tăng thêm.

Hải Hồng: Thật xui xẻo.

Lương Trạch: Chuyện tốt chứ!

Hải Hồng: ...

Lương Trạch: Nhất Hưu, tối sờ cái nào, cha đi đây

~Lương Trạch cầm một bao lớn rời khỏi, Hàng Hàng mới từ trước máy tính tiền ngẩng đầu lên nhìn.

Trong sân lá rụng tiêu điều, Lương Trạch đạp lên chúng nó, càng đi càng xa.

Mỗi ngày đều không tiếng động mà đến điểm danh, dù cho người lòng dạ sắt đá đến đâu cũng sẽ thấy cảm động, huống chi một tên đa sầu đa cảm như Hàng Hàng. Hàng Hàng biết, Lương Trạch cứ đều đặn đến đây, mua chút đồ, nhìn Nhất Hưu. Nhưng thực ra, tầm mắt của cậu vẫn luôn tập trung về phía anh.

Cậu, gầy đi rất nhiều. Mắt thường cũng có thể nhìn ra. Vì không thói quen thắt dây nịt, cho nên quần jean cứ lỏng lẻo mà treo ngang hông.

Ngày hôm qua, anh mãi chẳng ngủ được. Đang lúc lặn qua lộn lại thì chợt nghe thấy Nhất Hưu và Ca Ca kết bè kết đảng gây tiếng ồn ngoài phòng khách.

Bật đèn, trông thấy những tấm ảnh kia, nhìn cảnh bọn họ hôn nhau.

Còn có thể trở lại sao?

Hàng Hàng tự hỏi mình.

Lương Trạch rời khỏi cuộc sống của anh, hơn nửa năm. Nhưng, kỳ thực cũng chỉ khoảng hai tháng thôi. Thời gian còn lại, cậu bày đủ mọi cách để đến gần anh.

Đúng vậy, cậu nói, tôi vẫn muốn ở bên cạnh anh.

Chưa bao giờ tồn tại cái gọi là khoan dung và tha thứ, có chăng, cũng chỉ là đối mặt với nội tâm đang do dự bàng hoàng của bản thân.

Nên cho nhau thêm một cơ hội nữa không?

Và, có thể bắt đầu lại mọi thứ chứ?

Nó đã không còn can hệ đến quyết tâm hay nhận thức, mà liên quan trực tiếp tới hiện thực.

Nếu, kết cục vẫn giống như trước, vậy thà rằng dừng lại tiếp tục.

Nhưng, không tới ngày đó, thì ai có thể biết trước được?

.... Không muốn dây dưa nữa, đặc biệt là một tên trai thẳng.

Nhưng, lại không buông xuống được.

"Hàng Hàng, Lương Trạch muốn mua võng cỡ trung cho Chinchilla, chúng ta không còn hàng." Hải Hồng dắt hai con chó được gửi nuôi ra, định dẫn chúng đi dạo.

"Ồm." Hàng Hàng lấy lại tinh thần, gật đầu, "Thiếu cỡ trung đúng không?"

"Ừm, đúng." Hải Hồng mở cửa tiệm, hai con chó nhảy cẫng lên, vui sướng xông ra ngoài, kéo theo cọng xích trên tay cô. Hải Hồng quay đầu lại nhìn Hàng Hàng một chút, biểu tình trên mặt anh quả là thâm sâu khó dò.

Sau khi Hải Hồng rời đi, tiếng chuông gió vang lên rất lâu. Hàng Hàng ngược mắt nhìn chăm chú cái chuông gió đang đu đưa kia, nó dừng lại, trong cửa hàng yên tĩnh đến đáng sợ.

Hàng Hàng muốn tìm cho mình một ít chuyện để làm, nhưng mới vừa đứng lên, liền trông thấy một chùm chìa khóa nằm trên kệ hàng bên trái. Không thể quen thuộc hơn nữa, bởi đó là của Lương Trạch.

Cậu quên cầm theo chìa khóa ư?

Đang nghĩ như thế, tiếng chuông gió ở cửa liên vang lên, bóng người kia đứng ngay đó, bộ dáng vô cùng lúng túng, quả bưởi trên tay lấp ló sau cái bọc nilong.

"Cái kia... Tôi để quên chìa khóa, vừa nãy ghé mua quả bưởi này mới sờ vào túi quần tìm tiền lẻ ..." Lương Trạch mở miệng.

Hàng Hàng nhìn cậu, sờ sờ mũi, không lên tiếng.

"Tôi đụng phải Hải Hồng đang dẫn chó đi dạo, hỏi cổ, cổ bảo tôi trở vào tìm xem."

"Nó đây nè." Hàng Hàng cầm lấy chùm chìa khóa, đi tới.

Anh đưa chùm chìa khóa cho cậu, không ngờ cậu lại chụp lấy tay anh, rất dùng sức, cực đột nhiên.

Hàng Hàng nghĩ Lương Trạch sẽ nói cái gì đó, và quả thật Lương Trạch cũng muốn nói cái gì đó, nhưng cậu há há miệng ra, rồi lại ngáp ngừng khép lại. Tề Tề dặn cậu, nếu Hàng Hàng không để ý tới cậu, cậu tuyệt đối đừng nói chuyện. Bất quá bây giờ, Hàng Hàng đã chịu nhìn cậu, còn bảo 'nó đây nè' nữa. Lương Trạch không rõ, rốt cuộc mình có nên nói chuyện hay không. Tuy nhiên trước khi kịp hiểu rõ, tay cậu đã nhanh hơn não, chụp lấy tay Hàng Hàng.

"Híc, xin lỗi ha." Lương Trạch vô cùng kinh hoàng, cậu biết mình làm hỏng chuyện rồi, giờ cậu chỉ muốn mau mau rời khỏi, đừng để Hàng Hàng mắng người.

"Lương Trạch!"

Người kia vừa xoay đi, Hàng Hàng liền kéo cậu lại. Cách chiếc áo bằng bông, anh cảm nhận được nhiệt độ từ cậu.

Lương Trạch quay đầu lại, nhìn Hàng Hàng, không biết là đang chờ đợi cái gì.

Cậu đã dùng hết mọi biện pháp mà cậu có thể nghĩ ra, thậm chí ngay cả chị dâu cũng mời ra trận, nhưng tất cả đều không có kết quả. Nếu không nhờ cú điện thoại của Tề Tề vào hơn một tháng trước, có lẽ cậu sẽ tự ép bản thân tới phát điên lên mất. Sống nhiều năm như vậy, cậu chưa từng cảm thấy bất an đến thế, chưa từng cảm thấy lạc lõng đến thế, chưa từng cảm thấy thương tâm đến thế.

"Cùng ăn cơm tối đi." Hàng Hàng bình tĩnh nói, anh nhìn thấy trong đôi mắt của Lương Trạch, có lóe lên tia kích động.

"Thật sao?"

"Thật." Hàng Hàng gật gật đầu. Lương Trạch mạnh siết tay anh, cậu cảm thấy như Thần Cupid bắn vào tim mình. Mà cũng chắc là cậu nhận ra quá muộn, có khi mũi tên kia đã cắm lên tim cậu từ lúc nào lúc nào rồi, mà mãi đến giờ cậu mới kịp nhận ra.

"Thật sao?" Lương Trạch nghe được chính mình lại bật người hỏi lần hai.

"Hừm, cậu ngồi chờ một chút, chờ Hải Hồng trở về rồi chúng ta đi ăn."

Thời điểm Hàng Hàng trông thấy quả bưởi tròn tròn lăn lông lóc trên đất, là Lương Trạch đã nhào tới anh, rất mạnh, thô lỗ ôm siết lấy anh. 'Cái ôm của gấu', Hàng Hàng bỗng nhiên nghĩ tới cảnh này.

Mùi vị trên người Lương Trạch xông thẳng vào khoang mũi của Hàng Hàng, Hàng Hàng không có đẩy Lương Trạch ra, cứ thế mà để mặc cho cậu ôm. Anh hô hấp, hít lấy từng chút từng chút không khí xung quanh. Là mùi vị mà anh đã từng rất quen thuộc.

"Quả bưởi rơi mất rồi." Hàng Hàng lướt qua bờ vai của Lương Trạch, nhìn chăm chú vào quả bưởi đang nằm chổng chơ trên đất.

"Trà bưởi tôi đưa, anh đã uống hết chưa?" Lương Trạch cọ cọ vào mặt Hàng Hàng, cậu phát hiện mình có chút lạc giọng, thật giống như cả đời này cậu chưa từng kích động đến thế, tâm tình chưa từng kịch liệt đến thế. Bao quát luôn cả mấy ngày trước, đoạt giải Bách Hoa Tướng, ( Hoa Nở Bất Bại ) của cậu vinh hạnh được trao tặng danh hiệu tiểu thuyết dài tập ưu tú nhất toàn quốc, hay là khi đám phóng viên vây quanh cậu mà phỏng vấn, cũng không hề bằng... Nói như thế nào đây, sống lại, nó chính là cái cảm giác này.

"Uống hết rồi." Đầu ngón tay Hàng Hàng leo lên trên lưng Lương Trạch.

"Thế mà anh bảo uống hai năm cũng chẳng hết..."

"Ha ha..."

"Tôi mua thêm cho anh, nhá?"

"99 đồng một hộp, không đau lòng à?"

"Fuck..."

"Buông ra đi, chốc nữa sẽ có khách vào đây."

"Không dám buông."

"Hả?"

"Tôi sợ tôi buông tay ra, anh sẽ biến mất, sau đó tỉnh lại phát hiện đây chỉ là một giấc mộng."

"Cái tên ngớ ngẩn này."

"A. Ha ha..."

Hải Hồng dắt chó đi dạo trở về, đẩy cửa liền trông thấy Hàng Hàng đang lúi cuội thu dọn quây tính tiền, còn Lương Trạch thì ngồi trên băng ghế, ôm một quả bưởi to.

"Hải Hồng, cô trông tiệm một lát, tôi với Lương Trạch đi ăn bữa cơm."

Hải Hồng nhìn hai người bọn họ một chút, phát hiện bầu không khí rất vi diệu, cô gật gật đầu, nhốt hai con chó vào lồng, chẳng nói gì.

"Ăn ở đâu?" Lương Trạch theo chân Hàng Hàng bước ra cửa, nhìn ánh tà dương sắp chìm xuống phía tây, hỏi.

"Cậu muốn ăn cái gì?"

"Nghe theo anh cả."

"Vậy đi bộ sang quán Chang đi."

"Chỗ An Môn hả?"

"Ừm."

"Tôi chưa ăn ở đó bao giờ, có ngon không?" Lương Trạch sóng vai đi cạnh Hàng Hàng, trong lòng cứ có cảm giác như đi trên mây.

"Vậy ăn thử xem sao, tôi thấy cũng khá."

"Được!"

Bởi ngay giờ cơm, cho nên thời điểm Hàng Hàng và Lương Trạch đến đó, tất nhiên là hết bàn. Hai người bốn mắt nhìn nhau.

Lương Trạch định hỏi có nên sang chỗ khác hay không, nhưng lại sợ Hàng Hàng rất muốn ăn ở đây.

Còn Hàng Hàng muốn hỏi Lương Trạch có đói bụng hay không, đói bụng liền tùy tiện tìm đại một quán, nhưng Lương Trạch không lên tiếng, anh lại chẳng biết mở miệng làm sao.

Đồng thời bọn họ cũng ý thức được, quen nhau lâu đến vậy, đây là lần đầu tiên cả hai không thể nào thẳng thắn với nhau.

Cứ thế, chờ chờ đợi đợi cùng một đồng nam nữ hỗn tạp. Một lúc lâu sau, vẫn là Lương Trạch mở miệng trước, "Bên Cung Vương Phủ có một quán, tôi đi ngang đó rất nhiều lần nhưng chưa ghé vào lần nào..."

"Đắt sao?" Hàng Hàng phát hiện, tựa hồ mình bị Lương Trạch ảnh hưởng quá sâu, ở chung với cậu riết anh cũng trở thành một người thiếu lãng mạn luôn.

"Có hơi đắt chút."

"Không hện trước chắc chẳng có bàn đâu nhỉ?"

"Chứ giờ sao? Quán Thuyền kế bên cũng phải xếp hàng chờ."

"Ha ha, thứ sáu ."

"Nếu không..."

"Hả?"

"Đến nhà tôi, tôi kêu Nhà Hàng Hồ Nam ở dưới lầu oder lên?"

Lúc nói ra lời mời này, Lương Trạch nhẹ ho khan một tiếng, không biết mình có quá đột ngột hay không.

Hàng Hàng nhìn hai gò má Lương Trạch, phát hiện tay cậu cứ không ngừng sờ sờ nhéo nhéo quả bưởi, "Đừng ngắt, vò sắp bong vỏ ra luôn rồi kìa." Anh vừa nói vừa đứng lên.

Lương Trạch ngơ ngác ngẩng đầu nhìn Hàng Hàng, chẳng biết anh đứng lên làm gì.

"Đi thôi, chẳng phải rủ tôi sang nhà cậu à? Săn tiện xem đám mèo hoang luôn."

Không khí rất lạnh, nhưng trên quốc lộ Bình An vẫn chen chúc xe cộ, chờ bọn họ về tới Quốc Tử Giám, trời cũng sập tối. Hai người order thức ăn xong, vào trong sân, Hàng Hàng thật trông thấy một đám mèo hoang đang tụ tập dưới chiếc xe cùi kia. Lương Trạch đi qua, kêu vài tiếng mew mew mew~. Đám mèo hoang lập lòe mắt to, nhìn chăm chăm Hàng Hàng, không dám nhúc nhích. Lương Trạch đến gần, hốt một nắm lớn thức ăn cho mèo, đặt vào trong hộp. Đám mèo hoang mới thập thò mò tới. Hàng Hàng cũng đến gần, chúng nó vừa ăn vừa nhìn anh đầy cảnh giác.

"Cậu nghĩ sao mà lại nuôi mèo hoang?"

"Chúng rất đáng thương ah, cả chỗ trú ngụ qua trời giá rét cũng chẳng có, thỉnh thoảng còn phải đối phó với đám trẻ con nghịch ngợm khốn nạn."

"Ha ha..."

"Lên lầu đi." Lương Trạch rải thức ăn cho mèo xong, thẳng eo đứng dậy.

Lương Trạch vừa mở cánh cửa, Hàng Hàng liền như bước vào ngôi nhà ma. Nơi này so với trước kia còn đáng sợ hơn, bàn đầy rác rưởi, giấy lộn vứt khắp nơi, mười sáu cái bóng đèn treo chẳng cái nào sáng. Khiến người ta báỉ phục nhất chính là đám cửa sổ thủy tinh, phía trên đều dán kín giấy là giấy, giấy trắng chưa tính, bên trên còn rậm rạp dấu ấn màu đỏ, cứ như tế đàn ấy ==

"Ây. Cái kia... Có hơi lộn xộn... Anh ngồi đi, chờ tôi dọn dẹp."

"Bọn Tiểu Diệp Tử vẫn tốt chứ?" Đây chính là vấn đề hàng đầu mà Hàng Hàng nghĩ đến lúc này, Lương Trạch lơ đãng như vậy, có nhớ tới phải chăm sóc chúng nó hay không đây?

"Tốt, rất tốt, trong phòng ngủ ấy, anh vào xem đi."

Hàng Hàng gật đầu, vừa mới đẩy cửa, liền nghe Lương Trạch hô lên, "A! Tôi cái chết!"

Tưởng bên ngoài phòng khách xảy ra chuyện, Hàng Hàng xoay người nhìn lại, trông thấy Lương Trạch vọt tới. Bản năng, Hàng Hàng đưa mắt liếc vào bên trong, được rồi, trên ô kính cửa sổ của phòng ngủ có dán ba chữ 'Yêu chủ quán' rất to. Đèn màu không cài chốt cửa sẽ không sáng, nhưng Hàng Hàng chẳng phải người mù, Hàng Hàng nhìn thấy.

Lương Trạch ôm đầu, liền trở về phòng khách.

Hàng Hàng ngồi xuống trước bàn gỗ, hai vợ chồng Tiểu Diệp Tử và bé con đều mạnh khỏe cả. Trông thấy anh, chúng nhao nhao dừng lại mọi hoạt động, nhào tới. Chúng vẫn còn nhớ anh. Bé con của Tiểu Diệp Tử đã lớn, toàn thân một màu xám xám rất đẹp. Nó vô cùng lanh lợi. Hàng Hàng hỏi: "Bé con có tên chưa?"

Tiếng Lương Trạch từ ngoài phòng khách truyền vào: "Ashikaga Yoshimitsu á!"

"..."

Chơi đùa với Chinchilla một hồi, trong tai Hàng Hàng toàn là tiếng leng keng loảng xoảng thôi.

Phòng ngủ cũng rất lộn xộn, ban đầu nhìn thấy đã loạn, bây giờ bình tĩnh lại, phát hiện càng loạn hơn. Chăn rối như tơ vò mà dồn một cục trên

giường, quần áo ném tứ tung, gạt tàn đầy ứ ự, tro thuốc lá vương vãi khắp trên đất.

Vậy mà cậu cũng dám mở miệng rủ tôi sang đây?

Hàng Hàng không chịu nổi nữa, đứng dậy, gom đám quần áo chất thành đống, gấp chăn, đổ gạt tàn.

"Anh đẹp trai anh đừng có mó tay vào!" Lương Trạch ở ngoài phòng khách trông thấy.

"Máy hút bụi." Hàng Hàng chỉ cho cậu ba chữ.

Dọn dẹp coi như khá tinh tươm, cơm cũng đưa tới. Lương Trạch trả tiền, bày thức ăn ra bàn, Hàng Hàng đang dồn quần áo dơ vào trong máy giặt.

"Anh đẹp trai ăn cơm đi..."

"Sao cậu có thể sống giống heo thế này!" Hàng Hàng cực kỳ bất đắc dĩ. Dứt lời, lại cảm thấy không nên nói vậy, anh đã sớm biết cậu giống heo rồi, đã sớm biết.

Anh biết Lương Trạch đánh nhau với người ta, anh biết Lương Trạch sầu não uất ức, anh biết Lương Trạch tìm đến Chung Nguyệt Văn khóc rồi tỉnh rồi mù, anh đều biết hết.

Anh nghe tiếng cậu gọi anh từ dưới lầu, anh đón lấy hoa hồng mỗi ngày, anh nhận được từng phong từng phong thư với chi chít chữ, anh bắt gặp cậu chán nản che dù ngồi trước cửa tiệm, anh nhìn cậu bị cảnh sát lôi lên xe cảnh sát... Cậu như con heo, anh rõ ràng.

# SỐ 10 PHỐ YÊN ĐẠI TÀ

Kiểm Tấu Thiên Phong

[www.dtv-ebook.com](http://www.dtv-ebook.com)

## Chương 30: Chính Là Cậu , Không Cần Nghi Ngờ Nữa

Edit: Vườn Đào.

Hàng Hàng: Tôi đi đây.

Lương Trạch: Cái gì? Đi?

Hàng Hàng: Ủ, tôi ăn xong cơm rồi, bát đĩa chờa cho cậu rửa.

Lương Trạch: Nhưng...

Hàng Hàng: Sao?

Lương Trạch: Chờ một chút đã!

Hàng Hàng: Hả?

Lương Trạch: Hả cái gì? Tôi ngủ lại nhà anh hoài, giờ khó có dịp anh đến nhà tôi.

Hàng Hàng: Hiện tại?

Lương Trạch: Ủ, cho nên đừng có đi.

Hàng Hàng: (Cười trộm) Vậy đêm dài phải làm gì đây?

Lương Trạch: Xem phim!

Hàng Hàng: (Cau mày) Xem cái gì?

Lương Trạch: 《 Sát thủ Thập nhị cung 》 ?

Hàng Hàng lắc đầu.

Lương Trạch: 《 Đế Quốc Hủy Diệt 》 ?

Hàng Hàng lắc đầu.

Lương Trạch: 《 Kỳ nghỉ tình yêu 》 ?

Hàng Hàng lắc đầu.

Lương Trạch: ... Body Art thì sao?

Hàng Hàng: ha ha ha... ?

Lương Trạch: (Xua tay) Không phải! (Bỗng nhiên mở dây kéo áo lông ra)  
Đáng tiếc, tôi không có áo khoác đen.

Hàng Hàng: Cậu là đang ?

Lương Trạch: (Nghiêm túc) Không phải! sẽ không có cơ ngực, không có cơ bụng hoặc là có cơ thể rắn chắc để phô.

Hàng Hàng: Cậu có chắc?

Lương Trạch: Không! Bất quá chẳng sao, anh tự tưởng tượng ra đi.

Hàng Hàng: ...

Cuối cùng Hàng Hàng vẫn phải ngồi xem 《 Sát thủ Thập nhị cung 》 với Lương Trạch, phim dài hai tiếng rưỡi, anh thừa nhận một nửa thời gian trong ấy là anh ngủ gục, nhưng cũng chẳng trách anh được vì đã lâu lắm rồi anh chưa có một giấc ngủ thoải mái.

Anh dựa vào vai Lương Trạch, ngồi xem được một lúc thì nhắm mắt ngủ cả buổi trời. Lương Trạch mãi chăm chú nhìn màn hình, cho nên không phát hiện ra hành vi của Hàng Hàng. Cậu ngừng thở, đại não vận động, đắm chìm vào bộ phim. Tuy vai rất nặng, thế nhưng trong lòng lại thoải mái.

Chờ phim chiếu đến đoạn giới thiệu cuối cùng thì Hàng Hàng mới tỉnh, Lương Trạch hưng phấn nhìn anh nói:

"Nhất định là hắc! Tuy rằng kết quả giám định DNA không khớp, nhưng tôi khẳng định đó chính là dấu vân tay của hắc, song có thể đã có người khác đề vào. Chính hắc! Bất quá lúc điều tra, mọi chứng cứ đều chia về tên họa sĩ tranh biếm họa. Người sống sót cũng chỉ chứng và xác nhận như thế. Hơn nữa, trong thời gian xảy ra án mạng, hắc lại đang ở trong ngục giam. Anh thấy thế nào?"

Hàng Hàng nghĩ một lúc, trả lời huề vốn: "Cũng khó nói lắm." Nhất định cái tên này chẳng phát hiện ra anh đã ngủ gục.

"Đúng đó! Ha ha!" Lương Trạch đứng dậy, xoa vai: "Có uống trà không?"

"Cậu đau vai à?" Hàng Hàng kéo Lương Trạch lại, nhìn bả vai của cậu xem có chỗ nào bị ướt hay không.

"Không đau." Lương Trạch cười hớn hở: "Không cần lo cho tôi, chỉ tựa vài tiếng thôi mà, sẽ chẳng việc gì đâu".

Không bị ướt, Hàng Hàng yên tâm. Anh có cái tật xấu, là chỉ cần không nằm thẳng trên giường ngủ, liền sẽ bị chảy nước miếng ngay. Cho nên nếu anh đi phương tiện giao thông công cộng, đều phải mang khẩu trang cả.

Ánh mắt của hai người, rất tự nhiên mà chạm vào nhau. Lương Trạch ho khan một tiếng, có chút sốt sắng:

"Chúng ta như vậy, đã coi là xong chưa?"

"Hả?"

"Được rồi\*... Tôi lấy áo ngủ cho anh, anh đi tắm đi."

"Ý của cậu là ..." Hàng Hàng bất đắc dĩ "Không tốt sẽ không đưa áo ngủ cho tôi đi tắm à?"

"Đừng có vắn vẹo từ ngữ như vậy chứ, không tồi." Lương Trạch ảo não.

[Chỗ này từ 'được rồi' còn có nghĩa là 'tốt']

Lúc Hàng Hàng đi tắm, Lương Trạch cũng chẳng rảnh rồi. Vì để có được một buổi tối thoải mái nhất có thể, cậu đã thay đổi drap giường, thành một bộ toàn in hình trái tim. Đợi Hàng Hàng tắm xong, vừa lau tóc vừa đi ra ngoài, nhìn thấy liền...

"Rất đẹp đúng không? Ha ha ha!" Lương Trạch cầm lấy áo ngủ, đi vào phòng tắm

Hàng Hàng nhìn chiếc giường, sững sờ đến nỗi không biết phải cái gì. Rất lâu trước kia, lúc anh mở tiệm Taobao, còn lấy làm lạ vì sao lại có nhiều người mua những thứ quái quái như vậy. Và bây giờ... Anh đã hiểu. Hôm nay Hàng Hàng rất vui vẻ, cũng rất hài lòng, tuy Tên thô lỗ vẫn còn là Tên thô lỗ. Thế nhưng cậu đã chủ động hơn nhiều. Khà khà. Là Lương Trạch yêu cầu anh ngủ lại qua đêm, là Lương Trạch tự mình bố trí căn phòng 'ấm áp tình cảm' như vậy, cuối cùng... Anh chỉ việc chờ xem 'Body Art' nữa thôi. ^\_^

Bất quá, trước khi cuộc triển lãm được mở màn, trong lòng vị khán giả này bỗng có chút bồn chồn. Anh không ngờ tới giai nhân sẽ ước hẹn với mình, tuy rằng rất muốn cứ thế mà cùng giai nhân tiến tới. Nhưng ... đối phương vẫn là vị giai nhân hồ đồ ngày nào. Nếu cậu mà lại tiếp tục làm cô

dâu chạy trốn vào ngày tân hôn, e rằng mình sẽ chẳng còn là chú rể đứng nơi lễ đường. Tên thô lỗ bảo muốn ở cùng nhau, bất quá này chỉ đổi thang chứ không đổi thuốc.

Lương Trạch vò tóc, trong đầu luôn tự nhắc nhở bản thân rằng cậu không được để Anh đẹp trai thất vọng! Nhất định phải làm cho anh hiểu, cậu đã hoàn toàn thay đổi rồi! Cậu nhất định sẽ cường dương sinh tinh! Cậu nhất định sẽ thỏa mãn được Anh đẹp trai! Đúng, sẽ - thỏa - mãn! Có khó gì đâu... Chỉ cần nghĩ tới những cảnh triền miên với anh trong mơ, là thằng nhỏ sẽ ngóc đầu dậy ngay. Chẳng việc gì phải sợ, cậu đã ghi nhớ hết trong đầu rồi. Này cũng chẳng thể trách cậu ngây thơ, hiện tại trong đầu cậu toàn là suy nghĩ cậu làm Hàng Hàng chứ chẳng tính đến chuyện Hàng Hàng làm cậu, điều này hết thấy quần chúng nhân dân đều có thể làm chứng. Nhưng Lương Trạch đã quên, kỳ thực ngày đó Hàng Hàng là cắn răng nằm xuống mà thôi.

Tắm rửa xong xuôi, Lương Trạch khoác áo tắm, vội vàng lau tóc rồi vọt ra phòng ngủ. Rất có 'tình thú' mà đứng trước mặt Hàng Hàng, cởi áo tắm:

"Look! Hiện trong đầu anh có xuất hiện một mỹ nam cường tráng nào chưa?"

Hàng Hàng đang uống nước liền phụt một cái phun hết ra ngoài. Nhưng phun không phải vì cười, mà do anh cảm thấy hình như mình đang đụng phải một . Động tác biểu cảm giống y xì, đặc điểm nổi bật nhất của chính là bên ngoài khoác áo choàng, bên trong không mặc gì, và nụ cười đầy vẻ kỳ bí.

"Ây yo~ đừng có kích động quá!"

Lương Trạch nhảy lên giường, nhào về phía Hàng Hàng.

"Chờ đã, đợi... đợi lau miệng đã!" Hàng Hàng cầm giấy ăn lên lau, cậu bất thành linh nhiệt tình, khiến anh chẳng chuẩn bị kịp.

"Khỏi lau, một lát nữa sẽ lại lung tung ấy mà." Lương Trạch kéo kéo áo ngủ của Hàng Hàng, cậu sao mà biết được nỗi bồn chồn trong lòng anh chứ? Trực tiếp đề lên.

Rất chủ động

Hàng Hàng bị sói tấn công, đã đến nước này, rốt cuộc mọi chuyện sẽ đi về đâu, e chỉ có trời mới biết.

Hàng Hàng không biết. Và chỉ có trời mới biết những chuyện mà Hàng Hàng không biết. Nhưng Hàng Hàng biết mình đang nghĩ gì. Nếu, Lương Trạch lại giẫm lên vết xe đổ thêm một lần nữa, Hàng Hàng sẽ bóp chết Lương Trạch ngay, sau đó chôn cậu trong vườn hoa nhà anh. Như vậy, hai người bọn họ sẽ mãi mãi bên cạnh nhau. Đã có lúc, Hàng Hàng nghĩ thế.

Hai đôi môi dán vào nhau, hai đôi tay ôm siết lấy, hai đôi chân quấn quýt.

Bọn họ dính sát như hai đứa trẻ sinh đôi. Bàn tay Lương Trạch lướt trên cơ thể bóng loáng của Hàng Hàng, chân cậu chen vào giữa hai chân Hàng Hàng, đôi môi vẫn chưa từng rời khỏi cơ thể anh.

Hàng Hàng được phục vụ rất thoải mái, bàn tay sờ soạn khắp người Lương Trạch. Chỉ là, anh chẳng dám đi thăm hỏi thằng nhỏ của cậu, ngay cả cơ thể cũng né nó ra một bên. Uhm, do di chứng, anh sợ rằng nó chẳng cứng lên được.

Phía dưới của Lương Trạch rất sung, thế nhưng không được vuốt ve chịu đựng, khiến cậu không khỏi gấp gáp kêu:

"Anh đẹp trai!"

"Hả?"

"Sao anh lại né tôi?" Lương Trạch hôn lên phía trên.

"Né gì?" Hàng Hàng biết rõ nhưng vẫn hỏi.

"Rõ ràng anh không chạm vào tôi."

"Thế chứ tôi đang ôm ai đây?"

"Ý tôi là thằng nhỏ của tôi ấy! Anh không chạm vào nó."

"Nhưng thằng nhỏ của tôi, cậu cũng đâu có chạm!"

Hàng Hàng vẫn luôn canh cánh chuyện này trong lòng, đến bây giờ anh vẫn không tin tưởng vào Lương Trạch lắm. Tuy cậu tỏ ra rất nhiệt tình, thế nhưng cũng chẳng chủ động chạm vào thằng nhỏ của anh. Hiện giờ, hai vị trên giường đang ở trong một tư thế rất vi diệu. Xin lỗi, tôi không thể dùng từ ngữ để miêu tả ra được.

Đơn giản, Lương Trạch giật giật, tay bắt lấy thằng nhỏ của Hàng Hàng, rất nóng, rất cứng. Hàng Hàng cảm giác được bàn tay lạnh lạnh của Lương Trạch, cho nên cũng mò vào trong chăn, tìm chiếc eo, sờ vào cây gậy rất sung sức kia. Chân thật. Đây chính là cảm nhận đầu tiên.

Hàng Hàng trở người một cái, đè lên trên Lương Trạch. Lương Trạch hôn hôn Hàng Hàng, lại trở người đè anh xuống, Hàng Hàng tiếp tục trở người đè lên, Lương Trạch lại trở người đè xuống, Hàng Hàng tiếp tục trở người đè lên...

"Fuck..." Lương Trạch bắt lấy đầu giường, lại lăn lộn hai người sẽ ngã xuống giường mất, "Anh đẹp trai... Anh làm cái gì vậy?"

"Đè cậu." Hiện giờ, trong đầu Hàng Hàng chỉ nghĩ mỗi việc này.

"Đừng đè, tôi sắp rớt ..." Chữ 'rời' còn chưa ra khỏi miệng, hai người bọn họ đã ngã lăn xuống. May mà trên đất có trái thảm, nếu không lâu dưới sẽ chạy lên mắng chết.

Lương Trạch bị ngã, theo bản năng túm lấy vật gì đó, túm nửa ngày mới túm được cái cửa tủ quần áo, nhưng do tủ không chốt nên chẳng ghì được lâu, chỉ chốc lát là bật bung ra, bên trong là một cái gương.

Cảnh tượng trong gương là như thế này: Chấn bông phía dưới, Lương Trạch nằm thành chữ đại, Hàng Hàng đè lên người cậu...

"Anh đẹp trai... Tôi nói anh nghe nè, đừng có đè nữa..."

Hàng Hàng ảo não, tại sao, đây là lời nguyên ư? Lần trước thì cậu ấy héo queo, còn hôm nay cả hai cây gậy đều cứng ngắc, nhưng chưa kịp làm gì đã bị mềm thành . Rơi. Mất hứng. Mà, Hàng Hàng là loại người dễ nản lòng sao? Nếu đúng vậy, thì người dưới thân anh lúc này cũng chẳng là Tên thô lỗ rồi.

"Sao anh không nói gì hết vậy?" Bấy giờ Lương Trạch mở từ trong ngực nhiên tỉnh táo lại, hỏi.

"Giờ, đừng trở người nữa, bằng không sẽ lăn vào tủ quần áo mất."

"Play trong tủ quần áo?"

"..."

"Không vào được, có gương chắn lại mất rồi!"

"Đó mới là đáng sợ, lăn một cái cả người toàn miếng."

Lương Trạch cười vui vẻ: "Anh đẹp trai, đừng có trêu tôi."

Hàng Hàng cũng cười: "Cậu trêu tôi trước mà?"

Cười cười một hồi hai người trở nên thân mật hơn hẳn, bầu không khí cũng tốt lên. Hàng Hàng nhanh nhẹn nắm lấy thắt lưng của Lương Trạch, mà Lương Trạch lại mặt dày mở miệng:

"Dùng miệng được không?"

Hàng Hàng rời khỏi môi Lương Trạch, trượt xuống, dùng hành động để bày tỏ là có thể.

Lương Trạch rất thoải mái, cậu túm lấy tóc Hàng Hàng, mắt nhắm lại, hoàn toàn hưởng thụ.

Có chặn bông lót ở phía dưới, cho nên Hàng Hàng đè bên trên, Lương Trạch cũng chẳng thấy nặng.

Bởi vì quá thoải mái, cho nên cậu muốn bắn ra mất, Lương Trạch chợt kéo mạnh Hàng Hàng:

"Anh nằm xuống đi."

"Tôi nằm xuống?" Hàng Hàng đờ ra, đây là nguyên nhân chính dẫn đến việc trở người liên tục hồi nãy mà?

"Ừ, hay là anh thích kiểu cười? Nằm úp? Quỳ? Nghiêng? Hoặc..."

"Tự cậu quỳ đi!"

Hàng Hàng giận giữ, mơ tưởng viễn vông gì đấy? Cậu cứ nhiên dảm suy nghĩ đến chuyện đè tôi? Nói xong anh liền lôi Lương Trạch lên. Lương Trạch chưa kịp phản ứng, thì đã bị Hàng Hàng bày xong tư thế. Hàng Hàng đi tìm thuốc bôi trơn, chợt nghe Lương Trạch nói:

"Sao tôi lại là bên bị kia kia kia rồi. Chẳng lẽ anh còn giận vụ lần trước tôi không kia kia kia anh à?"

Hàng Hàng thật chẳng muốn nổi nóng với cậu, thế nhưng tư duy của cái người này, làm anh không nổi nóng cũng không được...

Trét thuốc bôi trơn lên ngón tay. Hàng Hàng trực tiếp đâm vào. Lương Trạch kêu lên:

"Nhẹ chút, ah!"

"Tôi tức giận, là bởi cậu không muốn làm tình với tôi, cậu không chấp nhận tôi!"

Lương Trạch cự nự mà quỳ, cảm nhận ngón tay của Hàng Hàng, bất đắc dĩ. Thì ra là vậy ...

Bởi không gian khá hẹp, cho nên khi cậu ngẩng đầu lên, liền trông thấy mình và Hàng Hàng trong gương.

"Đóng... Đóng cửa tủ lại đi đã? Cứ như xem phim con heo ấy."

"Xem tiếp đi."

Hàng Hàng kiên nhẫn làm chuẩn bị, tay còn lại vuốt ve thẳng nhỏ của mình, trét thuốc bôi trơn, nên trơn tuôn tuột, điều này thật khiến anh không thể chịu đựng được mà muốn xông thẳng vào luôn.

"Quan trọng ở chỗ... đó là mặt của mình..."

Hòng ngăn chặn không cho Lương Trạch nói bậy bạ cái gì khiến cho mình cười đến mềm nhũn, Hàng Hàng đột nhiên xông vào bên trong cậu. Từ ngón tay nhỏ chọt thay bằng cây gậy thô cứng, Lương Trạch có cảm giác như mình sắp chết tới nơi. Cậu cố chống đỡ thân thể, thế nhưng chẳng còn chút sức lực nào. Nếu không phải Hàng Hàng kịp thời giữ lấy hông cậu, e là cậu đã nằm úp sấp rồi.

"Nhìn cho rõ vào, cậu là đang làm tình với một người đàn ông."

Hàng Hàng thù rất dai, lúc anh ra ra vào vào còn cố nâng cằm Lương Trạch lên, muốn cậu nhìn vào gương.

"Tôi biết..." Lương Trạch ép buộc bản thân thừa nhận "Anh đừng để tôi nhìn mặt mình..."

Từng cái từng va chạm, đau đớn dần dần biến mất, thay vào đó là một loại cảm giác kỳ dị, một loại vui sướng chột nẩy sinh. Phía dưới của cậu hơi dựng lên, được Hàng Hàng dùng tay xoa nắn, nó lại càng hưng phấn hơn nữa. Cậu vẫn nhắm mắt, sau đó nhìn thấy được cảnh làm tình trong chiếc gương lớn.

Cậu chột nhận ra, khi làm tình, Hàng Hàng lại gọi cảm đến như thế. Hàng Hàng cúi người hôn lên lưng Lương Trạch, lúc ấy anh tiến vào rất sâu, cửa động co rút lại, thằng nhỏ của Lương Trạch cũng lớn thêm. Kế tiếp anh ngẩng đầu, bắt gặp đôi mắt của Lương Trạch đang nhìn anh qua chiếc gương, tràn đầy tình dục.

Hàng Hàng có cảm giác mình sắp bắn tinh, nhưng anh muốn kéo dài thêm chút nữa, kiên trì thêm chút nữa, nhưng khi đụng phải khuôn mặt ửng hồng kia, anh liền chẳng nhìn được. Đờ ờ chỗ, vị phía dưới kia còn lên cao trào sớm hơn cả anh, lúc tay anh chột ẩm ướt là cậu đã bắn ra rồi. Khoảng cách giữa giường và tủ quần áo cũng không rộng rãi, cho nên Lương Trạch chẳng thể nào nằm vật xuống được, đành phải cố chống đỡ chờ Hàng Hàng bắn mới có thể nằm xuống.

Hàng Hàng cũng ngã ra, hai người như hai cái đuôi cá, trắng mịn dính vào với nhau.

"Chú quay phim, có thể cut được rồi!"

Nói xong Lương Trạch đóng cửa tủ lại. Cậu vươn người, nhìn Hàng Hàng. Rốt cuộc Hàng Hàng cũng cười, cười đến run cả người.

Lương Trạch cũng cười theo:

"Tôi thấy hai chúng ta đi diễn hài sẽ có tiền đồ hơn."

Lúc hôn môi, Lương Trạch ôm Hàng Hàng thật chặt, cậu chìm vào bên trong dòng nước ấm, khẽ thì thào 'Anh đẹp trai, tôi vẫn mãi ôm anh'.

Dứt ra khỏi nụ hôn, Hàng Hàng nâng mặt Lương Trạch lên, anh nhìn sâu vào đôi mắt ấy. Anh chợt cảm thấy rất hạnh phúc. Nếu không xuất hiện cái câu giết lãng mạn kia:

"Mùi tanh, bỏ ra đi"

Lương Trạch nằm một hồi lâu mới bò lên giường, muốn tìm thuốc lá. Hàng Hàng vẫn nằm trên đất, trông thấy vết thương trên bắp chân cậu, nên hỏi:

"Chân cậu bị sao vậy?"

"À" Lương Trạch một bên mặc áo ngủ một bên kiểm kiểm: "Chân không sao hết."

Hàng Hàng túm cái chân đang lắc lư: "Vết thương lớn thế kia mà nói không sao á?"

"Khụ, leo tường vào nhà nàng Juliet"

Bật lửa kêu cái tách, Lương Trạch vừa đốt thuốc vừa cười. Hàng Hàng nhìn lên trần nhà:

"Cũng giống Juliet lắm, nhưng bản hiện đại."

"Cái anh này! Anh không cảm động một chút được sao? Máu me lên lảng đó"

"Sơ cái gì? Không nghe qua một bài hát thiếu nhi sao? 'Lão Trương lái xe đi Đông Bắc, bị tai nạn, đưa đi bệnh viện khâu năm mũi'. À đúng, cậu khâu mất mấy mũi?"

"Năm mũi.." Lương Trạch nhìn Hàng Hàng, tức cười "Không được rồi!  
Tôi đau bụng."

"Đừng có đẩy tôi! Hôm nay tôi đã cười nhiều lắm rồi!"

Hàng Hàng nằm nhoài ra giường, chẳng dậy nổi.

# SỐ 10 PHỐ YÊN ĐẠI TÀ

Kiểm Tấu Thiên Phong

[www.dtv-ebook.com](http://www.dtv-ebook.com)

## Chương 31: Nối Lại Tình Xưa !

Edit: Vườn Đào.

Lương Trạch : Em với Hàng Hàng đã làm hòa !

Chị dâu : Ờ , vậy tiệc trăm ngày chị phải viết thêm một tấm thiệp rồi.

Lương Trạch : Chị không mời anh ấy ư ?

Chị dâu : Chị không mời em.

Lương Trạch: ...

Chị dâu : Còn chuyện gì không ? Không thì chị cúp, Minh Minh mới khóc.

Lương Trạch : Chị dâu, sao giọng chị nghe uể oải vậy ?

Chị dâu : Dư hơi, cậu thử trông con nít mỗi ngày xem!

Lương Trạch : ...

Chị dâu : Hết chuyện để nói !

Lương Trạch cúp điện thoại, tiếp tục dựa vào đầu giường, châm thuốc. Nửa giường còn lại sớm đã lạnh, hàng Hàng rời đi từ lâu. Lúc này, Lương Trạch đưa tay sang bên kia, sờ soạn một chút liền lăn qua, dùng sức ngửi lấy chiếc gối đầu, là mùi của anh. Cậu cứ như một kẻ ngu si, nhếch môi cười khà khà.

Ngậm thuốc lá, bọc chặn lại, ôm gối Hàng Hàng ngủ, đời này Lương Trạch chưa từng cảm thấy bản thân thoải mái đến như thế. Rất thoải mái, rất dễ chịu !

Nằm ườn một hồi, cậu mới xuống giường, đứng trên mặt đất, chân có chút mềm nhũn, Lương Trạch không thể không vịn lấy tủ đầu giường. Chẳng biết là do hôm qua ngủ quá muộn, hay là do làm quá hăng, mà cả người cậu đều cảm thấy không khỏe. Trước khi lặc lự tiến vào phòng tắm, Lương Trạch trông thấy trên bàn ăn có một tô sữa đậu nành, cùng một đĩa bánh bao ú ụ. Dưới cái đĩa có một tờ giấy : Dậy hâm nóng một chút rồi hăng ăn.

Hạnh phúc tưởi vào người ! Dù Lương Trạch đứng dưới vòi sen, nhưng nước mạnh cũng không rửa trôi nó đi được.

Khẽ hát điệu hát dân gian, xoa chút sữa tắm, Lương Trạch nhìn thẳng nhỏ của mình nói :Không chịu thua kém !"

Cho tới hôm nay Lương Trạch mới phát hiện, trước kia mình quả thật không thể nói lý. Chẳng phải bây giờ rất vui vẻ sao, vậy còn chối đây đây để làm cái quái gì ? Chỉ cần nghĩ đến người mình ôm chính là Hàng Hàng, người mình hôn chính là Hàng Hàng, trong lòng liền vui vẻ vô cùng ! Tuy rằng rất đau, tuy rằng đến hiện tại vẫn cảm thấy khó ở. Nhưng trong quá trình làm tình, tâm lý lại được thỏa mãn cực kỳ, chẳng phải loại thỏa mãn dựa trên sinh lý bình thường mà nó rất phong phú.

"Mày sống lại rồi!" Chà chà thằng nhỏ, Lương Trạch vui mừng phấn khởi.

Chưa tới 10h Hàng Hàng đã có mặt ở cửa hàng, mở cửa, dân Ca Ca và Nhất Hưu xuống lầu, khởi động máy, treo Want.

Doanh Doanh đến hơi trễ một chút, vào cửa liền báo trên đường bị kẹt xe, Hàng Hàng cười cười, khoát khoát tay nói không sao.

Lâu lắm rồi Doanh Doanh mới thấy Hàng Hàng nở nụ cười, cứ thắc mắc mãi có gì hôm nay anh lại vui vẻ như vậy.

Cầm một cốc trà sữa lớn, Hàng Hàng dạo trên Taobao. Khi con của Chung Nguyệt Văn đầy tháng, anh có mua một cái Khóa Trường Thọ tặng cho bé. Chung Nguyệt Văn vừa nhận được liền nói với Hàng Hàng, bọn họ không có làm đầy tháng. Đây là ý của cha mẹ, nói làm tiệc trăm ngày và gọi thêm chút thân thích là được. Chung Nguyệt Văn dặn Hàng Hàng lúc đó nhất định phải có mặt. Khi ấy, Hàng Hàng đáp ứng rất miễn cưỡng, cứ cảm thấy mình đến cũng chẳng có ý nghĩa, nhưng chị Nguyệt đã nồng nhiệt mời mọc, anh mở miệng từ chối cũng không được. Giờ tốt rồi, lại tiếp tục yêu đương với Lương Trạch.

Nhớ tới ngày hôm qua, Hàng Hàng cứ có cảm giác như đang nằm mơ. Tuy rằng lúc bắt đầu, hai người đều khá câu nệ, hơn nữa còn có chút gì đó xa cách. Nhưng một lúc sau, mọi thứ tự nhiên hơn hẳn. Có thể nói chuyện một cách tùy ý và thân mật. Khó tin nhất là Lương Trạch lại chủ động yêu cầu anh kia kia kia. Mặc dù bản thân anh đã chuẩn bị tâm lý "đánh chết chôn trong vườn", nhưng việc xảy ra... tuy rằng biến đổi bất ngờ, bất quá kết quả cuối cùng lại rất tốt. Làm tình với Lương Trạch nhiều lần như vậy, ngoại trừ cái hôm Lương Trạch kéo anh lên lầu liền làm, thì lần này thật nằm ngoài dự đoán. Anh sâu sắc cảm nhận được khát vọng của cậu, nhiệt tình của cậu. Khiến người ta vui sướng nhất chính là Lương Trạch đối với chuyện nằm dưới không hề bài xích. Trước đây cũng không bài xích nhưng cậu nhẫn nhịn, hiện tại không bài xích, mà còn có vẻ như chẳng sao cả. Thẳng tiến thôi !

Tiệc trăm ngày mua gì cho bé đây ? Nhắc mới nhớ anh còn chưa gặp qua bé, có chút mong đợi. Chẳng biết bé có giống Lương Trạch hay không, dù sao hai anh em nhà bọn họ cũng rất giống nhau.

Nghĩ tới đây, Hàng Hàng lại có chút lo lắng, Lương Trạch rất thích trẻ con, mà nếu giờ cậu xác định ở cạnh anh cả đời, vậy khỏi suy nghĩ tới nó

nữa. Cậu có cam tâm tình nguyện không ?

Để loại bỏ sự bất an này, Hàng Hàng càng thêm nghiêm túc chọn quà. Nhưng đi dạo cho tới trưa, cũng chẳng tìm được cái gì mới mẻ. Không phải quần áo trẻ em, thì cũng là Khóa Trường Thọ, hay vòng tay các loại.

Ăn cơm trưa, định buổi chiều tiếp tục không ngừng cố gắng chốt điện thoại di động vang lên, nhìn lại, Lương Trạch.

"Alo, ?" Hàng Hàng nghe, trong giọng nói bất giác lộ ra ý cười.

"Anh đẹp trai ! Anh có thể lôi tôi ra khỏi danh sách đen trên Wechat của anh không !" Lúc này, Lương Trạch có chút sốt ruột.

"Ah, khụ, haha" Hàng Hàng quên bém chuyện này luôn, giờ mới lôi "Tôi là trai đẹp" ra. Không được, không cho phép, cần phải xóa và thêm lại một lần nữa, "Xác nhận lời mời kết bạn của tôi đi."

"Ừm" Lương Trạch nhận được gợi ý, nhấn Accept, "Xong rồi, sáng rồi !"

"Cậu lại dạo lung tung trên taobao nữa à?" Lúc này Hàng Hàng mới nhớ tới, người này hay mua những thứ khác người trên taobao.

"Không có dạo lung tung!" Lương Trạch phản bác, ngồi chồm hổm trên ghế salon đùa với Chinchila, "Tiệc một trăm ngày của cháu tôi, tôi định mua chút gì đó !"

"Này còn phải nói "

"Còn nữa ! Chị dâu tôi chơi rất không đẹp!"

"Hờm ?"

"Buổi sáng tôi điện cho chị ấy, báo tin vui cho chị, nói hai chúng ta hòa rồi. Xong chỉ nói được tiệc trăm ngày lại nhiều hơn một tấm thiệp. Tôi liền

hỏi có phải chỉ không mời anh. Kết quả chỉ nói, không phải là không mời tôi !Mợ nó !"

"Ha ha ha..." Hàng Hàng cầm điện thoại di động mà bật cười, muốn nói chị Nguyệt chơi rất đẹp !

"Còn cười được nữa !"

"Cậu chọn được món nào rồi ?"

"Được vài cái ở trên Taobao. Chẳng phải định hỏi anh xem xem thế nào à, kết quả anh lại chặn tôi"

"Gửi địa chỉ qua đi"

"Gửi rồi đấy, xem màn hình đi"

Hàng Hàng mở lên, cái này cho tới cái nọ, cái nào cũng không thực tế - transformers , đồ chơi cá trong nhà, pháo đài thông minh...

"Cậu cho rằng cháu cậu mấy tuổi?"

"Àch.."

"Mấy thứ kia đều là đồ chơi cho trẻ em trên 5 tuổi"

"Cái đó..."

"Ah!" Hàng Hàng chợt trông thấy một cái bản in, "Cậu nhìn xuống dưới này" Nói xong, anh paste địa chỉ đó qua cho cậu.

Lương Trạch mở lên "Đây mà là đồ chơi à?"

"Xem kỹ mấy cái chữ kia đi"

"Đừng vội chờ tôi đọc đã"

"Ừm, xem đi, rồi lên Want nói"

"Được"

Hàng Hàng vừa muốn treo máy, Lương Trạch liền hô một câu, "Ồi chao, bánh bao thịt ăn ngon thật"

"Đứa ngốc" Hàng Hàng cắt đứt.

Chờ một lát, Lương Trạch xem xong cất tiếng.

Tôi là trai đẹp :Đây là bản in dấu tay dấu chân à?

Tim Yêu 123: Ừm, đúng thế, còn có cả dấu móng.

Tôi là trai đẹp: Nhìn rất được d0ấy ! Siêu phàm thoát tục!

Tim yêu 123: Khà khà, tôi cũng cảm thấy rất được. Tới hôm đó để bé in lên, trăm ngày, mang tính kỷ niệm biết bao nhiêu.

Tôi là trai đẹp : Ok, cũng chỉ có anh mới sáng tạo như vậy.

Tim yêu 123 : Lời khen này rất lọt tai.

Tôi là trai đẹp : Ồi chao, bọn họ có bản in loại lớn không nhỉ ?

Tim yêu 123 : Lớn ? cậu muốn làm gì ?

Tôi là trai đẹp : tôi cũng ấn hai cái dấu tay lên đưa cho anh !

Tim yêu 123 : =.=

Tôi là trai đẹp : chẳng lẽ anh muốn tôi hùng dũng oai vệ khí phách hiên ngang in dấu thẳng nhỏ rồi đưa cho anh ?

Tim yêu 123 : muốn làm gì thì làm, tôi order nó đây

Tôi là trai đẹp : Ôi chao anh tán gẫu với tôi chút đi mà

Tim yêu 123 : Chờ tôi order xong đã

Tôi là trai đẹp : Ok, ah, đừng, tôi order chung với.

Tim yêu 123 : Làm gì ?

Tôi là trai đẹp : Hai ta cùng tặng, anh đã tốn kém, haha.

Tim yêu 123 : Không tốn, cũng nên

Tôi là trai đẹp : Tôi order với !

Tim yêu 123 : Không được, tôi không an tâm, sợ cậu hỏi người ta có bản in loại lớn lắm.

Tôi là trai đẹp : Anh hiểu tôi quá, nhưng mà tôi order xong rồi, hahaha, tôi cũng trả tiền rồi, có loại lớn, anh chờ bản in thẳng nhỏ cute của tôi đi nhen !

Tim yêu 123 : Sụp đổ

Ngày 16 tháng 12, vợ chồng Lương Bân tổ chức tiệc trăm ngày, đặt hai mươi bàn. Thời điểm Lương Trạch và Hàng Hàng đến nơi, đều không khỏi kinh ngạc một phen. Toàn người là người.

"Nhà các cậu nhiều thân thích vậy sao ?"

"Chuyện này ... không thể nào ..."

"Vậy là họ hàng của chị Nguyệt ?"

"Không nhớ nữa, chẳng có khuôn mặt nào là quen thuộc cả ..."

"Hỏi cậu cũng như không ."

Hàng Hàng đến chỗ ký tên ,đưa thiệp mời, viết tên mình, để bao lì xì lại.

Lương Trạch ôm một chồng bản in đi vào trong.

"Cậu quay lại ! Không ký tên à ?"

"Ồ" Lương Trạch quay trở lại định ký bên cạnh tên của Hàng Hàng.

Hàng Hàng bộp đầu Lương Trạch một cái "Cậu viết bên này mà !" Phục cậu rồi, viết trên quyển "bạn bè" kia, Lương Trạch nhìn thấy không kiên mới là lạ !

"A?"

"Cảm phiền lấy cho cậu ấy quyển "người thân" đi"

"Mấy cô bé bên nhà cô dì chú bác gì đó của Chu Nguyệt Văn đứng ở chỗ ký tên nghe thế, liền cười haha.

"Vậy sao anh lại ký trong quyển bạn bè kia ?" Lương Trạch ngẩn đầu.

"Nói thừa !"

Lương Trạch xoắn xoạt ký tên, "Anh viết lại đi, viết bên cạnh tên tôi ấy"

Hàng Hàng rất bất đắc dĩ, nhưng khi nhìn bộ dạng này của Lương Trạch, nếu anh không viết, xem chừng anh phải đứng đây nói lý với cậu hồi lâu. Hàng Hàng không muốn gây sự chú ý cho mọi người, đành bất đắc dĩ cầm bút lên viết lại một lần nữa.

"Có để quà lại đây không ?" Cô bé chớp mắt hỏi.

"À không, mang vào " Hàng Hàng cười ôn hòa.

Lúc Chung Nguyệt Văn nhìn thấy chồng bản in kia, liền vui vẻ rất lâu.

Người đến hội trường càng lúc càng nhiều, hò hét ầm ĩ. Trên mỗi bàn đều có dựng bảng tên, Lương Trạch và Hàng Hàng cùng đi về phía trước, không biết ngồi chỗ nào.

"Chú!" là Tiểu Thúy nhìn thấy Lương Trạch trước, kêu lên chạy tới.

"Ai yo Tiểu Thúy của chúng ta à" Lương Trạch ôm lấy cháu gái.

"Chờ chú cả nửa ngày rồi !" Tiểu Thúy cười sáng lạn, còn không quên chào hỏi Hàng Hàng "Chào chú !"

"Tiểu Thúy ngoan !" Hàng Hàng sờ cái đầu nhỏ của Tiểu Thúy.

"Đã tới đây à?" Lương Trạch nhìn thấy em trai, bèn lại gần hỏi.

"Tới rồi, ngồi chỗ nào đây anh !"

"Phía trước, bàn đầu tiên kia kìa" Lương Trạch nói xong liền dẫn hai người bọn họ đi về phía trước.

Hàng Hàng vừa nhìn thế trận kia...được đấy, toàn là bậc cha chú. Này, này rõ ràng...

"Hàng Hàng ..." Chung Nguyệt Văn ôm con ngồi cạnh mẹ mình, trông thấy Hàng Hàng liền vỗ tay "Lại đây, ngồi kế tôi nè !"

Người nhà này...không bội phục không được.

Giới thiệu của Chung Nguyệt Văn cực đơn giản, nhưng cũng khá tinh tế, nói là em kết nghĩa. Mẹ Chung Nguyệt Văn rất xem trọng, nói ngày nào đó phải tới nhà bọn họ, chính thức công nhận. Lương Trạch vẫn chơi đùa cùng Tiểu Thúy, ngược lại cậu có chút khó giao tiếp với người nhà chị dâu.

In dấu tay chân, tất cả mọi người đều vui vẻ. Hàng Hàng ôm bé con một lát, nhỏ xíu xiu xiu, nghịch ngợm trong chiếc chăn. Đối qua Lương Trạch

ôm, nhóc con liền vung quả đấm be bé kia vào Lương Trạch, đánh xong còn toe miêng cười.

"Đúng là con trai của tôi" Chung Nguyệt Văn rất hài lòng.

Tiệc rượu náo nhiệt và kéo dài, nhưng dạo gần đây công việc của Lương Trạch lại nhiều hơn, không thể không tạm biệt sớm. Hàng Hàng định đi cùng, tuy nhiên Chung Nguyệt Văn sống chết bắt anh ở lại, nói buổi tối cả nhà muốn ăn cơm chung, anh theo tôi về. Lương Bân rất bất đắc dĩ, vợ à... Rốt cuộc người nào mới là em ruột, sắp hết nhận ra luôn rồi !

Cuối cùng, Hàng Hàng đành như chủ nhân mà tiễn Lương Trạch về.

"Anh vào đi" Lương Trạch lên xe "Cả buổi toàn bị lôi kéo nói chuyện trời trăng mây nước, anh còn chưa ăn được hai miếng. Bất quá không có chuyện gì đâu, bác sui làm cơm rất ngon, buổi tối anh nhớ ăn nhiều vào"

Hàng Hàng đen mặt, người này...

"Tôi về trước, đợt tối viết được kha khá tôi sẽ sang tìm anh " Những ngày qua, ban ngày Lương Trạch đều dồn sức viết bản thảo cho tới khoảng 11h đêm là chạy tới chỗ Hàng Hàng. Rất chăm chỉ, chẳng bao giờ cảm thấy mệt mỏi.

"Cậu thật sự để tôi theo chân bọn họ về nhà ăn cơm ?"

"Có gì đâu, đều là người trong nhà cả mà"

".."

"Quay vào đi, trời đang lạnh, anh xem anh kìa, ra ngoài mà cũng không chịu mặc thêm áo khoác vào"

"Ôi chào" Hàng Hàng mở cửa lên xe, ngồi vào băng ghế phía sau.

"Sao anh lại lên đây ?"

"Nếu sau này không có con...cậu có hối hận không ?"

"Con?"

"Đúng vậy, tôi thấy cậu rất thích trẻ con"

"Của người khác thì tôi đều thích" Lương Trạch quay đầu lại, nằm nhoài lên lưng ghế.

"Tôi đang nói chuyện rất nghiêm túc đấy " Hàng Hàng cau mày.

Lương Trạch dốt thuốc "Thật, tôi cũng đang nói chuyện rất nghiêm túc mà ! Nếu là con của tôi, khéo tôi lại ngại phiền"

"Không đứng đắn, chẳng nói nữa" Hàng Hàng mở cửa xe.

"Tôi còn Nhất Hưu và Tiểu Diệp Tử, thêm cả baby của chúng nữa! Lại nói, sao Nhất Hưu vẫn chưa sinh nhỉ ?"

"Cũng chẳng biết" Hàng Hàng xuống xe.

"Này" Lương Trạch quay kính xe xuống, đưa tay ra ,kéo tay Hàng Hàng lại "Tôi cũng còn có anh mà "

Hàng Hàng nở nụ cười "Qua mấy ngày, cậu không bận như vậy nữa, chuyển tới đi"

"Hả ?"

"Khỏi chạy tới chạy lui. Tôi dọn dẹp phòng ngủ để làm phòng sách cho cậu. Hai chúng ta có thể ngủ ở phòng khách"

"Anh đẹp trai!" Lương Trạch trợn mắt "Ý anh là sống chung ư !" Hai con mắt kia, sáng bừng bừng lên !

"Ừm đúng thế !"

"A, tuyệt vời ! OK !"

"Buông tay ra, về viết bản thảo đi"

"Ok ! Hôn gió một cái, tôi về trước đây. Tối gặp !"

# SỐ 10 PHỐ YÊN ĐẠI TÀ

Kiểm Tấu Thiên Phong

[www.dtv-ebook.com](http://www.dtv-ebook.com)

## Chương Final : Viên Mãn Bằng Hạnh Phúc Ngọt Ngào

Edit : Mẹ Mì Đào Đào

~ Mời Thường Thức

~'

Tôi là trai đẹp: Cục cưng, tôi đã thu dọn đồ đạc xong xuôi rồi, nhưng tôi không biết phòng sách anh dành cho tôi ấy, có chứa đủ BTS của tôi không nữa?

Tim Yêu 123: Xử lý cái BTS kia đi...

Tôi là trai đẹp: Cái gì?!

Tim Yêu 123: Toàn là đồng nát.

Tôi là trai đẹp: Sao lại đồng nát được! Chúng nó là bảo bối của tôi đó!

Tim Yêu 123: Chính là đồng nát, chỉ có một chữ, vứt!

Tôi là trai đẹp: 555555555555.

Tim Yêu 123: Khóc cũng vô dụng. Nếu không nỡ, vậy cậu cứ tiếp tục sống cùng đồng đồng nát đó đi.

Tôi là trai đẹp: Tôi fuck! Cho dù không có giá trị gì, nhưng chúng nó cũng đã theo tôi N ngày rồi! Tôi chẳng phải tuýp người có mối nối cũ, không nỡ vứt đi đâu!

Tim Yêu 123: Cậu...

Tôi là trai đẹp: Xin anh đó!

Tim Yêu 123: Vậy cậu định mang theo những cái nào?

Tôi là trai đẹp: Cái nào tôi cũng muốn mang theo cả.

Tim Yêu 123: Khỏi mang theo, cả cậu cũng khỏi cần tới luôn.

Tôi là trai đẹp: Thế giờ tôi biết ở đâu? Chính anh bảo tôi cho người ta thuê phòng đi mà!

Tim Yêu 123: Kệ cậu.

Tôi là trai đẹp: Thôi, không mang thì không mang, nhưng cũng chẳng thể vứt, đành để lại phòng thôi.

Tim Yêu 123: Tin tôi đi, cậu mà để nó lại, người ta sẽ chẳng thêm thuê phòng nữa. ^\_^

Tôi là trai đẹp: Vì sao?

Tim Yêu 123: Đáng sợ, có khả năng vừa vào cửa đã bị hù chết tươi.

Tôi là trai đẹp: Không thể nào, để tôi hỏi người ta một chút.

(Sau mười phút...)

Tôi là trai đẹp: Tôi fuck! Bọn họ nói, nếu để lại sẽ không thuê nữa...

Tim Yêu 123: Nói thừa!

Tôi là trai đẹp: Bảo bối của tôi ah (T.T)!

Tim Yêu 123: Thấy cũng tội, tôi đành miễn cưỡng cho cậu giữ lại một món, hãy chọn đi!

(Nửa giờ sau...)

Tôi là trai đẹp: Tôi quyết định rồi! Chiếc gương ma thuật của Socrates!

Tim Yêu 123: Được thôi!

Tôi là trai đẹp: Tưởng nhớ, tuổi thanh xuân đã mất của tôi.

Tim Yêu 123: =.=

Tôi là trai đẹp: Những cái khác cũng chẳng vứt đi được, tôi muốn bán chúng nó.

Tim Yêu 123: Vớ vẩn, ai thèm mua mấy thứ đó chứ?

Tôi là trai đẹp: Treo lên Taobao đi, anh giúp tôi PR một chút! Ha ha ha

Tim Yêu 123: Tôi vẫn còn cửa hàng thú cưng mà!

Tôi là trai đẹp: Tôi biết. Anh cứ tiếp tục bán đồ dùng cho thú cưng đi. Anh giỏi giang như thế, coi như thêm cái nghề phụ cũng được. Hồi lúc tôi mua chúng nó, rất sáng khoái, giờ anh bán cũng sẽ rất sáng khoái thôi.

Tim Yêu 123: Mấy cái này? Cậu cũng mua? Muốn bán được, sẽ phải tốn không ít công sức khua môi múa mép.

Tôi là trai đẹp: Thế sao anh không khua môi múa mép để tống nó đi?

Tim Yêu 123: Đừng có hòng! Không bán! Nhỡ người ta phát hiện đó là hàng nhái, tôi chết chắc.

Tôi là trai đẹp: Vậy có gì những người bán cho tôi, họ lại không sợ?

Tim Yêu 123: Nói thừa, .

Tôi là trai đẹp: Ặc.

Tim Yêu 123: Ngu như heo!

Tôi là trai đẹp: Thế đến chợ secondhans? Hai ta vừa bán xong liền chạy!

Tim Yêu 123: Chà chà, hóa ra cục đá cũng có năng lực ^\_^ Không tồi!

Thứ bảy ngày 22 tháng 1.

Hàng Hàng lái xe đưa Lương Trạch và đồng nghiệp của Lương Trạch tới chợ secondhans. Không dùng xe của anh không được, bởi chỉ con gấu Teddy thôi cũng cao hơn một người lớn rồi.

Đây là tuần thứ hai kể từ sau khi bọn họ ở chung, những vấn đề lớn nhỏ bắt đầu xuất hiện.

Ví dụ như, Lương Trạch có cái tật xấu là lấy đồ mà không bao giờ trả nó về chỗ cũ.

Ví dụ như, ném giấy in đầy đất.

Ví dụ như, tắm xong không vắt tóc rụng đi.

Ví dụ như, ăn xong không rửa đĩa.

Vân vân... vân vân...

Hàng Hàng cứ có cảm giác như nhà mình vừa bị gió bão quét qua. Từ xưa đến nay, Lương Trạch vẫn là người như vậy. Do trước đây cậu chỉ ở nhà anh ít hôm cho nên chưa bại lộ hết. Còn bây giờ, một ngày 24h, Lương Trạch đều ở trong nhà. Mà đa số thời gian của Hàng Hàng đều phải ở dưới lầu trông cửa tiệm, vấn đề càng bại lộ rõ ràng hơn.

Hai tuần lễ, Hàng Hàng mắng nhiếc không ngừng, nhưng tiến bộ của Lương Trạch lại nhỏ bé đến chẳng đáng kể. Mỗi lần bị mắng, Lương Trạch đều ngoan ngoãn nhận sai, thái độ rất hợp tác, cũng hứa hẹn là sẽ thay đổi. Vậy mà, khi không mắng nữa, cậu liền quên băng luôn.

Mắng liên tục như thế, chính Hàng Hàng cũng cảm thấy buồn phiền, vậy mà Lương Trạch lại nghe chẳng biết mệt. Lương Trạch cười ha ha đáp lời, đáp lời xong sẽ vừa dọn vừa đỡ cho Hàng Hàng không tức giận nữa. Thế nhưng hôm sau, cậu lại vào đây.

Khổ không kể xiết.

Ngoại trừ này đó, cuộc sống của hai người vẫn tốt đẹp.

Tối nào bọn họ cũng cùng nhau xem phim hoặc ra ngoài ăn gì đó, thỉnh thoảng sẽ làm tình, khá là thoải mái. Lương Trạch đã chẳng còn chướng ngại tâm lý với chuyện giường chiếu, chỉ lâu lâu moi GV ra coi, xem như là đang giáo dục tâm lý.

Một chuyện khá ấm áp khác là hai người đồng thời bày biện căn nhà, mua mấy món đồ nhỏ nhỏ thú vị, trang trí từng cái từng cái. Dịch Khả Phong chụp ảnh Hàng Hàng treo lên, phản ứng đầu tiên khi Lương Trạch nhìn thấy đó chính là "Cãi nữa đi, tôi đã nói hai chúng tôi đều rất đẹp trai mà".

Tuy nhiên ... bên cạnh bức ảnh lại là một bản in. Nhìn xa cũng khá, giống một món đồ thủ công mỹ nghệ nào đó của Châu Phi, một con voi cùng hai cái tai, còn nom xem hao hao một khuôn mặt. Nhưng tới gần ... sẽ biết là cái kia kia kia ngay. Hàng Hàng không cho treo lên, Lương Trạch liền sốt ruột, nói, anh có biết tôi tốn bao nhiêu là công sức mới in ra được một mẫu hoàn mỹ như vậy không, anh đẹp trai.

Than thở.

"Anh đẹp trai! Nhiều người quá, anh nói xem chúng ta có thể tìm được chỗ trống không?"

Lương Trạch ôm con gấu Teddy xuống, tay phải xách chút đồ sứ.

"Không biết, cứ xem xem thế nào cái đã." Hàng Hàng cầm gốm tráng men ba màu đời Đường, hàng mỹ nghệ, rồi một đồng linh kính khác. Còn bạn quan sát tìm xem có vĩa hè gì không.

Hai người đi về phía quảng trường, đã có kha khá quầy hàng, tìm nửa ngày mới có một xó xinh còn trống. Hàng Hàng trái miếng cao su ra, Lương Trạch đặt từng món từng món đồ lên ấy.

Cậu rất hài lòng khi chuyển sang ở cùng với Hàng Hàng, mỗi ngày đều có người làm bữa sáng cho, có người giặt quần áo cho, có người nói chuyện cùng, có người giải trí cùng. Thế nhưng, có vẻ cậu cũng khiến Hàng Hàng bức bối. Lương Trạch cảm thấy Hàng Hàng còn cẩn thận tỉ mỉ hơn cả con gái, chỉ cần phòng bữa bộn một chút là sẽ trách mắng cậu ngay. Chẳng phải chỉ có hai người bọn họ ở thôi sao, cần chi kỹ càng dữ vậy. Mà, điều khiến cho cậu không thể chịu đựng nổi là ngày nào anh cũng bắt cậu ... phải tắm. Quá đáng hơn, là không được phép rửa sơ, phải tắm khắp các ngóc ngách trên thân thể, gội đầu cho sạch, mình mấy không thơm tho sẽ không được lên giường.

Điểm này Lương Trạch nghĩ thế nào cũng không thông == Anh chẳng ngại bắn dấm liếm cái kia kia kia của tôi, thế mà tôi mới chỉ không tắm có một ngày anh đã khó khăn với tôi rồi .

Than thở.

"Anh đẹp trai! Tôi còn viết cả card báo giá nữa!" Lương Trạch nói rồi, móc một xấp card báo giá ra, đưa cho Hàng Hàng "Chúng ta công khai niêm yết giá cả."

Hàng Hàng cầm lấy nhìn sơ qua, xong xé nó ngay.

"Anh đẹp trai!!!"

"Giá như vậy chẳng ma nào thèm mua đâu."

"Sao lại thế! Tôi đã giảm 8% so với giá gốc rồi!"

"Cái gì?" Con người Hàng Hàng thiếu chút nữa là rớt xuống "Cậu nói lại tôi nghe."

"Tôi nói tôi đã giảm 8% so với giá gốc rồi!"

Hàng Hàng ngồi xổm xuống, anh có cảm giác nếu anh mà không ngồi xổm xuống, phổi sẽ nhảy ra khỏi lồng ngực anh mất.

Cậu ta có bị não phẳng không vậy?

Lương Trạch cũng ngồi xổm xuống, nói: "Giảm 8% thì giảm 8% đi, không được lỗ quá nhiều".

"Đừng nói chuyện với tôi nữa, để tôi..."

"Có phải dậy quá sớm, nên bị huyết áp thấp?"

"..."

"Lúc mới đến đây tôi để ý thấy có một quán ăn nhỏ, để tôi qua đó mua cho anh cốc sữa đậu nành nóng nhé?"

"..."

Hai người ngồi xổm một lúc lâu, cũng chẳng ai thèm tới mua đồ, Lương Trạch nhàm chán. Lúc này đi ngang qua, cậu có phát hiện thấy không ít quầy hàng bán mấy thứ đồ chơi thú vị, giờ cả người cứ rục rà rục rịch.

"Anh đẹp trai tôi muốn đi dạo một lúc."

"Đi dạo cái gì?"

"Trông thấy nhiều thứ thú vị, tôi muốn mua."

"Cậu dám!"

"Sao tự dưng nị lại hung dữ với ngộ?"

"Nói chuyện kiểu Tứ Xuyên cũng chẳng tác dụng! Không được đi!"

"Tôi..."

"Ngoan ngoan ngồi đây trông hàng!"

"Òa..."

Cả một buổi sáng, hai người chỉ bán được một bộ đồ sứ, giá chỉ bằng 1/2 số tiền mà Lương Trạch đòi niêm yết lúc đầu, mà này còn chưa tính kỳ kèo. Nói tới, người kia cũng xui. Hàng Hàng ra giá 400, Lương Trạch một hai không chịu, khiến người kia cảm thấy món này nhất định là thứ tốt, cho nên chẳng thêm ừ hử mà mua luôn.

Kỳ thực, giá của nó chỉ là 50.

Đến trưa, một người ăn một cái bánh rán, một người uống một bình cao nóng. Mùa đông, trời rét đất đóng băng, hai người mặc đồ nhìn cứ như hai con gấu. Nếu không nhờ chút nắng chiếu vào, chỉ sợ cả người sẽ bị đông cứng mất.

Một lúc người này đứng lên nhảy nhảy, một lúc người kia đứng lên nhảy nhảy. Cuối cùng, Hàng Hàng trông thấy môi của Lương Trạch đã tím tái, mới chịu thả cậu đi dạo một chút. Trước khi đi, Hàng Hàng còn không quên giam bóp tiền của Lương Trạch lại.

Nhiều lúc, Hàng Hàng không biết liệu Lương Trạch có phải Sao Chổi đầu thai hay không, mà cậu vừa đi liền có không ít người tới xem hàng. Hàng Hàng che dấu vẻ kích động, pặc pặc pặc, tổng khứ được vài món.

Sau đó, có một đôi nam nữ ghé lại, cô gái vừa nhìn thấy con gấu Teddy, hai mắt liền sáng lên. Khởi cần xem xét, làm rất cẩn thận, ngay cả giấy chứng nhận cũng có, hơn nữa kích cỡ lớn, đẹp đẽ. Người nữ sống chết đòi mua cho bằng được, người nam lại chết sống nhất quyết không mua. Cuối cùng, người nữ bị người nam kéo đi. Hàng Hàng nghĩ, chắc là mình để giá quá cao, 800 nghìn thì có hơi mắc. Không ngờ 20 phút sau, cặp đôi kia quay lại ném 800 cho anh rồi ôm con gấu đi. Hiển nhiên, nếu hôm nay con gấu vẫn nằm ở chỗ này, bạn gái hẳn sẽ đá hẳn luôn.

Hàng Hàng bán được kha khá, nhìn đồng hồ, Lương Trạch đã đi dạo hơn 2h rồi, không có tiền dạo là dạo cái quái gì nhỉ?

Chỉ còn một bộ dụng cụ pha trà Nhật và một bộ búp bê Nga, Hàng Hàng bắt đầu thu dọn, nghĩ thầm nếu không bán được, đành để cho Lương Trạch giữ lại vậy.

Thật ra, Hàng Hàng cứ tưởng là không bán được, anh đã vứt ba cái thứ linh ta linh tinh bớt rồi, cũng may mấy món ít quái lạ còn lại cũng có người mua đi. Đếm đếm tiền trong ví, thu nhập được hơn năm ngàn. Hàng Hàng vừa định nhếch miệng cười, nhưng chợt vụt tắt, vì nhớ đến giá gốc của chúng nó. Hừ, con heo ngọc kia, mai một sẽ chẳng để cho cậu ta mua đồ nữa.

Lúc Hàng Hàng dọn dẹp xong xuôi, Lương Trạch mới trở lại, nhìn chỗ đất trống không, cậu nhếch miệng hỏi: "Bán xong hết rồi?"

Hàng Hàng gật đầu nói: "Bộ dụng cụ pha trà Nhật và một bộ búp bê Nga để lại cho cậu."

"Oaaa

tôi muốn hôn anh một cái quá!"

"Đừng có mà đến đây!"

Hàng Hàng quyết định cấp tốc rút lui, sợ có người hối hận tới trả hàng, vội vàng cứ như ma đuổi. Lương Trạch lại đi rất chậm, nói đi bên trái cậu nhất định phải đi bên phải, làm phiền chán chê cuối cùng dừng bước trước một quầy hàng bán mặt nạ.

"Cậu muốn làm gì?"

"Anh đẹp trai... tôi thích cái mặt nạ kia."

Hàng Hàng nhìn theo hướng Lương Trạch chỉ, trông thấy một cái , ngồi xổm xuống nhìn, thủ công rất được.

"Mua có được không?" Lương Trạch cũng ngồi xổm xuống cọ cọ Hàng Hàng.

"Bao nhiêu tiền?" Hàng Hàng hỏi chủ quầy.

Chủ quầy là một người đàn ông hơn ba mươi tuổi, trợn mắt trả lời: "260"

"Đi!" Hàng Hàng đứng dậy.

"Anh đẹp trai!"

"Đi!" Hàng Hàng lôi Lương Trạch đứng dậy.

Chủ quầy thấy người này định bỏ đi liền vội vàng đứng dậy: "Anh này! Anh trả bao nhiêu? Trước cho giá cái đã chứ."

"60" Hàng Hàng đáp.

"Anh đùa tôi à, cái này..." Bắt đầu huyền thuyên, Lương Trạch gật gù nghe, còn Hàng Hàng đi thẳng.

"Chú em này, tôi nói mà anh ta không hiểu, cậu biết xem hàng, này giờ cậu cũng đứng đây mãi rồi, thôi tôi lấy cậu 180, cậu cầm đi, vào tay một món đồ yêu thích."

Lương Trạch muốn khóc: "Tôi thích thì có ích gì? Ảnh cầm tiền mà!"

"Hàng Hàng!" Lương Trạch đuổi theo.

Chủ quầy đen xì cả mặt, tức giận hô: "Coi như tôi xui. 60 bán! Quay lại đi!"

Lương Trạch nghe vậy liền gọi: "Anh đẹp trai! Ổng bán rồi!"

Lúc này Hàng Hàng mới dừng bước, lấy tờ 100 ra, quay lại đưa cho chủ quầy. Lương Trạch vui vẻ cầm mặt nạ, hí ha hí hửng đi cạnh Hàng Hàng. Hàng Hàng nhìn cậu cười cười, thật chẳng khác gì một đứa nhóc chưa lớn. Đúng lúc này, Hàng Hàng chợt trông thấy cái đầu con gấu Teddy của Lương Trạch, người nữ kia ôm nó quay lại, chắc là muốn trả hàng, Hàng Hàng lo lắng.

"Đưa mặt nạ cho tôi!" Hàng Hàng lấy mặt nạ của Lương Trạch, che mặt đi. Đừng có nói tôi thất đức, hàng đã bán rồi miễn trả lại.

"Anh đẹp trai, anh cũng thích nó sao?" Lương Trạch không hiểu chuyện gì đang xảy ra "Hay chúng ta quay lại mua thêm cái nữa."

"Đi lẹ! Nhanh!" Hàng Hàng kéo tay Lương Trạch.

Lương Trạch khó hiểu mà đưa mắt nhìn quanh, trước khi cậu hô lên cậu "đó không phải là con gấu của tôi sao?" thì Hàng Hàng đã kịp bịt miệng cậu lại, lôi ra khỏi chợ secondhands.

"Anh đẹp trai! Anh sao thế?" Đến khi bị nhét vào trong xe mà Lương Trạch vẫn chẳng hiểu mô tê gì.

"Cầm mặt nạ của cậu, chúng ta rút lui."

Sau khi về nhà, Hàng Hàng liên tục khấn vái cái linh phù mà anh cầu được ở Ung Hòa Cung hồi tết.

"Haiz~, tôi thật không nở xa rời đám bảo bối kia ahh, chà chà..." Lương Trạch vẫn còn đang cảm thán.

Hàng Hàng nhìn Lương Trạch, rất muốn tháo đầu cậu ra làm cầu đá.

Đến chạng vạng, tuyết bắt đầu rơi, sắc trời cũng vì thế mà tối lại. Lương Trạch trừng mắt nhìn màn hình mà gõ chữ, gương mặt nhìn ra bên ngoài, cứ có cảm giác như sắp tận thế. Thế nhưng, rõ ràng ban sáng còn ánh nắng mà.

Tôi là trai đẹp: Anh đẹp trai! Nhìn ngoài trời kìa!

Tim Yêu 123: Thời tiết năm nay quá khác thường.

Tôi là trai đẹp: Trái đất sắp nổ tung rồi!

Tim Yêu 123:...

Tôi là trai đẹp: Lúc này mà đã có tuyết! Đáng sợ quá đi!

Tim Yêu 123: Trái đất bắt đầu trả thù loài người đó!

Tôi là trai đẹp: Tôi biết mà.

Tim Yêu 123: Mùa hè năm ngoái, ở Châu Âu còn nóng chết người.

Tim Yêu 123: Và mùa đông thì lạnh chết người.

Tim Yêu 123: Đó chính là sự trả thù của thiên nhiên!

Tôi là trai đẹp: Haiz~.

Tim Yêu 123: Ha ha ha.

Tôi là trai đẹp: Ha ha.

Tim Yêu 123: Người sao Hỏa.

Tim Yêu 123: Tôi phải cố gắng nịnh bợ cậu.

Tôi là trai đẹp: Ha ha! Ok!

Tim Yêu 123: Vì nếu lỡ sau này không thể sinh sống ở trái đất nữa.

Tim Yêu 123: Cậu cho tôi đi sao Hỏa với nhé.

Tôi là trai đẹp: Tôi sẽ bảo lãnh anh đi.

Tôi là trai đẹp: Cười chết tôi.

Tim Yêu 123: Ừ ừ

Tôi là trai đẹp: Làm thẻ xanh cho anh.

Tim Yêu 123: Mang cả Chinchilla của tôi nữa ^\_^

Tôi là trai đẹp: Không vấn đề.

Tim Yêu 123: Người sao Hỏa thật tốt.

Tôi là trai đẹp: Đương nhiên! Người dân ở sao Hỏa ai cũng tốt.

Tim Yêu 123: Rất nhiệt tình ^\_^

Tôi là trai đẹp: Ha ha ha ha... À đúng rồi, tôi có cái này muốn hỏi anh, anh xem xem thế nào?

Tim Yêu 123: Chờ tôi chút.

(Hai phút sau)

Tim Yêu 123: Bôi trơn dùng khi quan hệ tình dục bằng miệng?

Tôi là trai đẹp: Mùi Blueberry.

Tim Yêu 123: ...

Hạnh phúc thật sự và hạnh phúc giả tạo khác nhau ở chỗ --- cái đầu tiên bạn phải trả giá rất lớn rồi mới được hưởng thụ. Còn cái sau, bạn sẽ được hưởng thụ trước rồi mới phải trả giá rất lớn.

Mà trong tình yêu, chắc hẳn người thông minh sẽ chẳng nhận được nhiều như người hồ đồ. Cũng giống như khi bạn tập trung làm việc, đừng mãi nghĩ đến tiền, tiền tất sẽ tìm đến rất nhanh thôi.

---EndChưa hết đâu mấy cưng :))) còn 2 PN nữa và 2 tuần nữa đợi đọc chung với 2 tập cuối của phim nhé :)))

# SỐ 10 PHỐ YÊN ĐẠI TÀ

Kiểm Tấu Thiên Phong

[www.dtv-ebook.com](http://www.dtv-ebook.com)

## Phiên Ngoại 1: Uống! Uống! Uống!

EDit : Mẹ Đào Đào .

Watpat úp : Shine ú mê Du Châu :))))

Chương này mà xuất hiện trên tường nhà Webtruyenonline thì người úp lên online tệ hơn cả con chó ... nói nôm na là không = con chó nga :)))

Đào đăng chương PN từ hôm qua nhưng vẫn có đứa chai mặt lấy đi đăng kiếm tiền :)))

Hàng Hàng thỏa mãn ăn xong một bát mì thật lớn, đáng nhẽ anh có thể thoải mái trèo lên giường nằm dài ra ngủ, nhưng không được, bởi đồng chí Lương Trạch đã tối muộn mà còn chưa về đến nhà. Hàng Hàng xem điện thoại, 2h lẻ 3p. Anh gọi cho Lương Trạch, tuy nhiên chẳng có ai bắt máy. Khỏi cần phải suy nghĩ, anh cũng thừa biết cái tên kia đã say, đã xỉn, đã quắc cần câu rồi. Vừa quen biết, anh liền hiểu rõ cậu là con người như vậy. Sau này yêu nhau, Lương Trạch mới hơi kèm chế bản thân chút đỉnh. Nhưng qua mấy năm, từ tình nhân biến thành bạn già, cậu lại bắt đầu ngứa quen đường cũ, lại bắt đầu tụ tập đám bạn bè tác gia chè chén. Bây giờ Hàng Hàng ngẫm nghĩ, cảm thấy từ lúc Lương Trạch tham gia cái Hiệp hội tác gia thì mọi tội ác cũng mọc mầm. Thử nghĩ xem, một đám tác gia tụ tập lại với nhau, không thể lập thành đội bóng, không thể lập thành đội biểu diễn, càng không thể lập thành đoàn ca múa. Vậy tụ tập làm cái gì? Chẳng phải ồn ào, chẳng phải thổi phồng bản thân lên, chẳng phải ghen ăn tức ở đá xéo nhau, chẳng phải lăng mạ đối phương ư? Mà mấy cái thứ này, thiếu rượu vào là không được. Lương Trạch uống rượu, ban đầu Hàng Hàng không ghét

bỏ cũng không cấm đoán. Dù sao đã lớn hết rồi, uống chút có gì đâu. Nhưng, số lần sau đó càng lúc càng tăng, khiến cho kinh tế trong nhà có phần nguy cơ. Cộng thêm uống nhiều vào, cậu lại nảy sinh ý định làm top, anh buộc phải có ý kiến.Được nước làm tới.Ba ngày uống một bữa nhỏ, năm ngày uống một bữa lớn.Nếu uống bữa nhỏ, cậu nằng nặc đòi người ta gỡ ngói trong phòng VIP ra cho cậu ký tên. Có biết nó có tới bao nhiêu miếng ngói không hả? Quá đáng hơn là anh ngủ mà cậu không cho ngủ, cứ kéo dây bàn luận về triết học đương đại, một hơi mấy giờ liền. Nói đã, ới đã, cậu mới bé ngoan nằm xuống cạnh anh ngủ.Nếu uống bữa lớn, lại càng mất mặt hơn. Ví dụ như sáng sớm hôm nọ, Hàng Hàng nhận được cuộc điện thoại từ đồn công an, đồng chí dân cảnh nói: Lúc bốn giờ sáng, bạn của anh nhất quyết đòi vào Ung Hòa Cung để khẩn vái thần phật. Lạt ma nơi ấy bảo chùa chưa mở cửa, nhưng cậu ta lại không nghe, còn có ý định trèo tường vào. Cuối cùng khuyên cũng khuyên không nổi, ngăn cũng ngăn không xong, lạt ma đành gọi đến số 110 tìm chúng tôi.Ví dụ như, cứ hể Lương Trạch uống say là chạy tới quây, giành trả tiền. Người ta nói thẻ có vấn đề nên tạm thời không quẹt thẻ được, cậu liền vỗ bàn lý luận với người ta. Lương Trạch uống nhiều, nên tất nhiên nói chuyện sẽ không rõ từ rõ nghĩa, lại thêm cả người toàn là mùi rượu, cho dù là trai đẹp cô Lễ Tân cũng chê thôi. Vậy nên nói lý không được, cậu nổi cáu, đòi đập phá quán người ta. Kỳ thực, Hàng Hàng cảm thấy Lương Trạch muốn đập phá vậy cứ đập phá đi, cùng lắm anh sẽ thưởng tiền cho người ta. Tuy nhiên cậu lại lôi cô Lễ Tân ra khiêu vũ. Ừ khiêu vũ cũng chẳng có gì, nhưng cậu cời dây nịch ra làm chi hả?Ví dụ như khi cậu uống nhiều quá, không chịu đựng nổi thì cứ nằm tạm ven đường một lát đi. Lại không chịu, nhất quyết trèo vào nhà cũ của Đoàn Kỳ Thụy mới được. Mà vào đó, nhìn một chút cũng chẳng nói gì, ai biểu cậu hết chuyện đi ký tên lưu niệm lên xà nhà của người ta hả? Đã dám viết bậy thì có ngon đừng ngã, ngã xuống chi để bị người ta phát hiện, túm đến đồn công an. Mà mấy anh dân cảnh cũng quen mặt cậu hết rồi, chỉ có thể nói là phá hoại di sản văn hóa thôi.Nói trở lại vấn đề khủng hoảng kinh tế gia đình.Khi Lương Trạch uống rượu, tất cả bạn bè của cậu đều rất vui mừng. Vì sao á? Là có người thanh toán chứ sao! Ai mà giành lại cậu

cho được. Điểm này, Hàng Hàng không thể nào chịu đựng nổi. Hai người sống chung với nhau, tiền bạc đâu còn rạch ròi của anh của tôi nữa. Giờ hay rồi, đến cuối tháng là Hàng Hàng vò đầu bức tai miết. Tôi không thiếu tiền, thế nhưng nhà tôi cũng chẳng phải ngân hàng!!! Vì thế, Hàng Hàng không chỉ cất tiền bạc của mình cẩn thận hơn, mà cả giấy báo chuyển tiền của Lương Trạch vừa gửi tới, chỉ cần kim ngạch hơn năm ngàn là anh sẽ giấu lên, đem gửi ngân hàng ngay. Và chẳng hề nói cho Lương Trạch biết mã số tài khoản. Nhiều, anh còn cắt xén được, chứ ít là anh chẳng ngần ngại. Hôm nọ, Lương Trạch kể có tòa soạn tìm cậu, nhờ viết chuyên mục, viết tùy bút. Kể đó, có gửi thư tới, nói sắp xuất bản tùy bút của Lương Trạch. Lương Trạch báo chuyện này cho Hàng Hàng biết, Hàng Hàng hỏi tên của tùy bút kia là gì? Lương Trạch vui vẻ đáp: Bắc Kinh say lòng người! Hàng Hàng đập cậu cái bốp. Cậu còn khi nào tỉnh táo không hả! Cuối cùng, nói về say rượu đòi làm top. Bình thường chả sao, muốn làm tư thế nào cậu liền làm tư thế ấy. Uống vào lại đã man hấn ra, một thân mùi rượu, đè lên người anh, mặt đầy lưu manh. Cậu có ngon thử xem, nói chuyện còn chẳng rõ ràng mà đòi làm top. Nói chung, Lương Trạch chọc Hàng Hàng tức gần chết. Nói không nghe, mắng lại cứ như gió thoảng bên tai. Điện thoại vừa vang, linh hồn nhỏ bé của cậu đã bay vút, nhanh nhanh ra ngoài tụ tập. Mặc cho Hàng Hàng khuyên nhủ như thế nào cũng vô dụng. Vì thế Hàng Hàng rút dây điện thoại bàn, tắt di động của Lương Trạch, khóa nhốt cậu trong phòng. Mà không xong, bạn rượu chạy xe tứ rước, chờ ngay dưới lầu. Có một lần, Hàng Hàng nghiêm túc hỏi: Cậu nói xem, mỗi ngày cậu không tụ tập với đám văn nhân thì cũng chung chạ với đám tác gia, có cái gì hay đâu chứ? Thứ cậu viết và thứ họ viết là cùng một thể loại ư? Lương Trạch cũng rất nghiêm túc trả lời: Tùy bút của tôi, là phải dùng tư liệu sống để viết nên. Không viết, lấy đâu ra tiền mua áo sơ mi Versace cho anh? Hàng Hàng tức giận trả lời: Đừng có mua! Tôi không mặc! Việc kiêng rượu này, giống như là cai nghiện vậy! Nếu không quyết tâm, người bên ngoài có nói gì đi chẳng nữa cũng đều vô dụng cả. Mà lý do khiến Lương Trạch hối lỗi muốn kiêng rượu, lại là bốn chuyện cực mất mặt. Một ngày nọ, đồng chí Lương Trạch được điện thoại của một tòa soạn, người ta nói: "Lương Trạch, cậu bị làm sao

thế? Cậu viết linh tinh cái gì vậy? Lương Trạch ngần ra hỏi: "Hả?" Ngài Biên tập nói: "Ngày đó tôi gửi nhầm đề tài cho cậu, cái 'Nghệ thuật chung sống với đàn ông' là đưa cho Triệu Hiếu Mạn! Tôi gửi sai, cậu viết làm cái chi ah? Viết viết ... cái gì mà ... Tôi không thể nói, tôi chẳng hề muốn lặp lại nó!" Lương Trạch nghe Biên tập rít gào một lúc lâu, cả người run lên. Ngày đó, cậu uống say trở về liền viết tùy bút cho tòa soạn này... Thế nhưng, rốt cuộc mình đã viết cái gì vậy? 'Nghệ thuật chung sống với đàn ông' ... Mình có thể viết cái gì chứ?. Cứ nhiên khiến vị Biên tập đây nổ lửa đến như vậy? Nghĩ thôi đã thấy đáng sợ. Hơn nữa, khi có kết quả khám sức khỏe hàng tháng, nhìn thông tin về máu, Lương Trạch thật chẳng dám uống nữa. Cho nên, cậu nói, anh đẹp trai, tôi muốn cai rượu. Cai rượu? Cậu cai cái con khi! Cai rượu mà đi cả đêm không về! Mới ngoan ngoãn được có vài hôm thôi! Hàng Hàng nổi nóng.

Ba giờ khuya, chính là thời khắc chiến đấu đỉnh điểm nhất của sông nhậu, người cũng chinh tề nhất. Mới bắt đầu, chỉ có Lương Trạch, Tần Thị Thư, Lão Quý, Vũ Hiếu Quyên mà thôi. Tần Thị Thư kinh doanh về sách, cho nên muốn xuất bản tùy bút cho ba người bọn họ, đã có sẵn hợp đồng và giờ chỉ chờ ký kết.

Việc chính xong xuôi, Vũ Hiếu Quyên đề nghị đến làm một châu lớn hơn nữa. Lương Trạch từ chối, nhưng Vũ Hiếu Quyên không cho, bảo thiếu cậu thì còn gì là sông nhậu nữa? Lương Trạch đen mặt, xưa nay không có cậu mọi người vẫn dựng sông bình thường mà! Cuối cùng, Tần Thị Thư đi, Lương Trạch cũng đòi về theo.

Ai ngờ, đụng phải đám người Long Ngữ, Hoa Quyển, Tửu Dũng, Lạc Vũ Kinh Nhân. Hai bên hội hợp, càng thêm nhiều người. Cả bọn từ quán rượu đi tới KTV.

Suốt dọc đường, Lương Trạch luôn đòi về, Long Ngữ bảo cậu về cái gì mà về, ngày mai tôi phải đi vào núi, cậu hãy theo uống vài chén tạm biệt với tôi đi!

Đồng chí Long Ngữ là một biên kịch, giống y như tên của hắn, là một vị rất có thiên phú về ngôn ngữ. Do phía đầu tư có suy nghĩ là bối cảnh làm nên ý tưởng, nên hễ cái tên này biến mất tức là hắn bị đầu tư nhốt lại để ép ra ý tưởng.

Lương Trạch hỏi: Thế bây giờ lại bị nhốt ở chỗ nào?

Long Ngữ đáp: Linh Sơn.

Lương Trạch nói: À, chỗ đó phong cảnh cũng không tệ.

Long Ngữ chộp lấy bình rượu mừng: Toàn một lũ khốn nạn! Ngại tôi viết kịch bản dong dài, vòng vèo mãi không tìm được lối ra. Bởi vậy ném tôi tới cái chỗ khỉ ho cò gáy đó, để tôi học được cách ... đi thẳng vào vấn đề.

Mọi người nghe vậy liền cười ầm lên.

Cuối cùng Lương Trạch không chống đỡ nổi lời mời mọc của Long Ngữ, cậu cứ như lao tới pháp trường, cầm ly rượu lên uống.

Chả ai giành micro, từ đầu tới cuối chỉ có Vũ Hiểu Quyên và Hoa Quyển truyền qua truyền lại.

Chờ đến khi xin quắc cần câu hết, sòng nhậu này mới coi như tàn.

Đứng nổi, chỉ có mỗi Lương Trạch và Lão Quỷ.

Tiến từng người từng người xong, Lương Trạch đón xe về tới phố Yên Đại Tà thì trời cũng sắp sáng.

Mặc dù là đầu hạ, nhưng trời vẫn rất lạnh. Cậu dựng thẳng cổ áo lên, rón rén đi vào sân.

Thầm mong Hàng Hàng ngủ thật say, để cậu tranh thủ cởi phăng hết quần áo, chui vào trong lòng anh cọ cọ, ra về rằng cậu đã về từ sớm.

Dưới sắc trời đen đen, cậu nhìn thấy chiếc xe đạp của Doanh Doanh.

Hừm... Hôm qua bạn trai chờ về? Không đi xe đạp?

Nói tới chiếc xe đạp của Doanh Doanh mới nhớ, nó là người bạn rất thân thiết của Lương Trạch, bởi cậu thường xuyên hỏi mượn.

Vì uống rượu, cho nên Hàng Hàng không để cậu lái xe, mà địa điểm cũng gần nhà, Lương Trạch liền đạp đi.

Bởi thế, Doanh Doanh đã đổi vài chiếc xe, và toàn là Hàng Hàng chi trả.

Lý do?

Là như vậy.

Một lần, Lương Trạch đạp xe đi, sau khi nhậu xong, Long Ngữ cứ quấy rối, một hai đôi đẩy phụ. Cho nên, cả xe và Lương Trạch đều được Long Ngữ đẩy. Mà, càng đẩy Lương Trạch lại càng cảm thấy không đúng. Mắt thấy phía trước là con sông bảo vệ thành, cậu phản ứng lạnh lẽ, vội vàng ôm lấy một gốc liễu, bởi vậy cậu mới may mắn còn ở trên bờ. Mà chiếc xe, đương nhiên là bay tọt xuống sông rồi.

Cho nên cái xe thứ nhất, hy sinh anh dũng như thế.

Sau đó còn cái thứ hai, cái thứ ba. Chúng ta từ từ kể.

Cái thứ hai, vẫn còn mới tinh. Lương Trạch đạp đi đến quán ăn. Hoặc có thể nói, vào thẳng quán ăn. Lúc đó trời tối muộn, Lương Trạch đã uống một trận rồi, thế nhưng Vũ Hiếu Mạn cứ đòi thêm tăng hai, là một quán nhỏ nằm ở rìa đường. Khi đó trời giữa hè, cho nên quán để cửa mở, bởi thế Lương Trạch quên bằng mất chuyện phải xuống xe, mà cứ thế chạy thẳng vào bên trong. Vậy bạn nghĩ quán ăn sẽ làm gì? Khiên cậu ta quăng ra chứ

sao. Lương Trạch sợ bị chôm, cho nên còn cần thân khóa xe vào hàng rào. Nhưng khi uống xong, đừng nói là xe đạp, đến cả dây xích cũng mất luôn.

Cái thứ ba, Doanh Doanh mua một chiếc xe cũ. Nghĩ chắc lần này Lương Trạch sẽ không làm mất được nữa đâu, chỉ tiếc là cô nhầm to rồi. Ngày đó, cũng nốc rượu no cả bụng, Lương Trạch định về nhà, không ngờ Hoa Quyền cứ quẩn lấy cậu nói hai người bọn họ tiện đường, muốn cậu đèo hẳn một đoạn. Lương Trạch nói đèo cái gì mà đèo, cậu uống đến mắt mũi hoa lên hết cả rồi này, ngay cả biển báo giao thông cũng chẳng nhìn rõ. Hoa Quyền khoát tay bảo không sao, đi thôi, hai anh em ta đồng sinh cộng tử. Không ngờ cậu nói kia lại thành sự thật. Tuy là xe không va đụng vào chỗ nào, thế nhưng nó lại tự động rã ra. Rã rã rã, làm mém tí Lương Trạch và Hoa Quyền đã thành hai cái bánh nhân thịt.

Cuối cùng, Hàng Hàng không cho Lương Trạch đi xe của Doanh Doanh nữa. Trước khi ra khỏi nhà, anh nhét vào túi Lương Trạch năm trăm đồng, dặn cậu có tiền người ta về cũng nên biết kèm chế, bắt đặc dĩ dĩ lắm mới được phép trả tiền xe cho người ta. Nhưng quả thực Hàng Hàng không có lo bò trắng răng, lúc Lương Trạch hứng lên, có thể đưa người ta từ phố Tân tới huyện Thông.

Lúc này, Lương Trạch nhìn chiếc xe không mới không cũ của Doanh Doanh, cảm thấy có chỗ nào đó không đúng. Chỗ nào không đúng nhỉ?

Lương Trạch kề sát vào xem. Khụ... À à... thì ra là xe không có khóa!

Như vậy sao được, cửa rào đâu có đóng, lỡ mất xe rồi sao.

Cứ thế, Lương Trạch tiện tay khóa giùm. Cái khóa này gắn ở đằng trước, bởi phía sau còn có một cái hình chữ U. Lương Trạch chồm người ra để khóa xe, thế nhưng vẫn không tới, cho nên khom hẳn xuống. Kết quả khom hơi mạnh, cho nên đỉnh một cái, trán đập vào chuông xe. Cửa sổ ở lầu trên mở ra, Hàng Hàng thò đầu ra nhìn. Lương Trạch đâu dư thời gian quan tâm

chuyện này nữa, cậu đang đau chết đi được. Lần này bị tai nạn thật đúng giờ. Cậu vò vò đầu thấy cái trán mình đã sưng lên một cục rồi.

Hàng Hàng mắng từ trên lầu xuống, Lương Trạch nghe chữ được chữ mất, cứ cảm thấy có tiếng chuông xe đạp văng vẳng trong tai. Hàng Hàng mắng Lương Trạch cho đến tận hừng đông, Lương Trạch cũng liên miện giải thích là cậu không có uống nhiều đâu, Hàng Hàng cáu, không uống nhiều sao có cái cục to tướng ở đầu thế kia? Sao bị va đập hả? Lương Trạch á khẩu không thốt ra được một lời.

Cái cục sưng chỉ mất một tuần là xẹp rồi, thế nhưng tiếng Hàng Hàng cầu nhàu kèm theo tiếng chuông xe đạp của Doanh Doanh cứ quanh quẩn trong óc Lương Trạch tới hơn một tháng.

Uống! Uống! Uống cho lắm vào!

Toàn là họa do rượu mà ra.

Cuối cùng, viết một hàng chữ thật to, dán ngay cạnh bàn làm việc của mình: "Nếu yêu Anh đẹp trai, hãy rời xa chất rượu!"

Lúc hàng chữ kia viết xong, Hàng Hàng còn làm thêm một cái đèn cồn, mỗi đêm đúng giờ là đặt lên trên bàn làm việc của Lương Trạch. Viết? Cậu rời ra cái gì hả? Uống chết là tốt, nếu không chết tôi sẽ lấy cồn thiêu cho cậu chết.

Anh đẹp trai... tôi sai rồi mà!

Nội tâm Lương Trạch chỉ toàn là tiếng khóc lóc đau khổ.

Sau đó, Hàng Hàng có nghe Hải Hồng kể một chuyện cười. Anh bèn pm cho cậu trên Want:

Tim Yêu 123: Có ở đó không?

Tôi là trai đẹp: Có!

Tim Yêu 123: Hải Hồng mới kể cho tôi nghe một chuyện cười.

Tôi là trai đẹp: Thế á? Nói nói xem!

Tim Yêu 123: Cậu rảnh rồi?

Tôi là trai đẹp: Ừ! Anh kể đi, tôi còn vài dòng nữa là xong rồi.

Tim Yêu 123: Có bốn người rất là thích uống rượu. Một ngày nọ, tan sòng nhậu, một người trong đó uống khá nhiều, ba tên còn lại mới nói: Ngày trời mùa đông lạnh lắm, mình phải kiếm cái gì đắp lên cho hần. Thế là hôm sau, người kia tỉnh lại, thấy trên người mình có đè ba chiếc xe đạp.

Tôi là trai đẹp: ...

Tim Yêu 123: Không buồn cười à?

Tôi là trai đẹp: Có buồn cười. Sau đó nghĩ may mà ba tên kia còn hơi tỉnh táo, chứ họ mà đắp ba chiếc Dongfeng Citroen, là mai chôn người nọ luôn.

Tim Yêu 123: Cậu cũng hiểu là tôi đang mỉa mai cậu à?

Tôi là trai đẹp: Không những hiểu anh đang mỉa mai tôi, mà còn hiểu Hải Hồng đang dùng câu chuyện kia để mỉa mai tôi nữa.

Tim Yêu 123: Hahaha.

Tôi là trai đẹp: Thật, tôi không uống nữa mà!

Tim Yêu 123: Không tin.

Tôi là trai đẹp: Cả tháng trời rồi tôi đâu có ra khỏi cửa.

Tim Yêu 123: : ㄣ\_ㄣ Đó là do cậu đang chạy bản thảo.

Tôi là trai đẹp: Tôi thật sự không uống nữa mà. Uống nhiều chết sớm, không được ở bên cạnh anh.

Tim Yêu 123: Chỉ biết ngọt ngào.

Tôi là trai đẹp: Nếu yêu Anh đẹp trai, hãy rời xa chất rượu.

Tim Yêu 123: Từ từ để tôi kiểm tra.

Hàng Hàng cười cười, uống một ngụm trà buổi, đưa mắt nhìn ra ngoài cửa kính, mùa hè xanh mượt đã tới rồi.